BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

JUSTIN SCOTT

Văduva dorinței

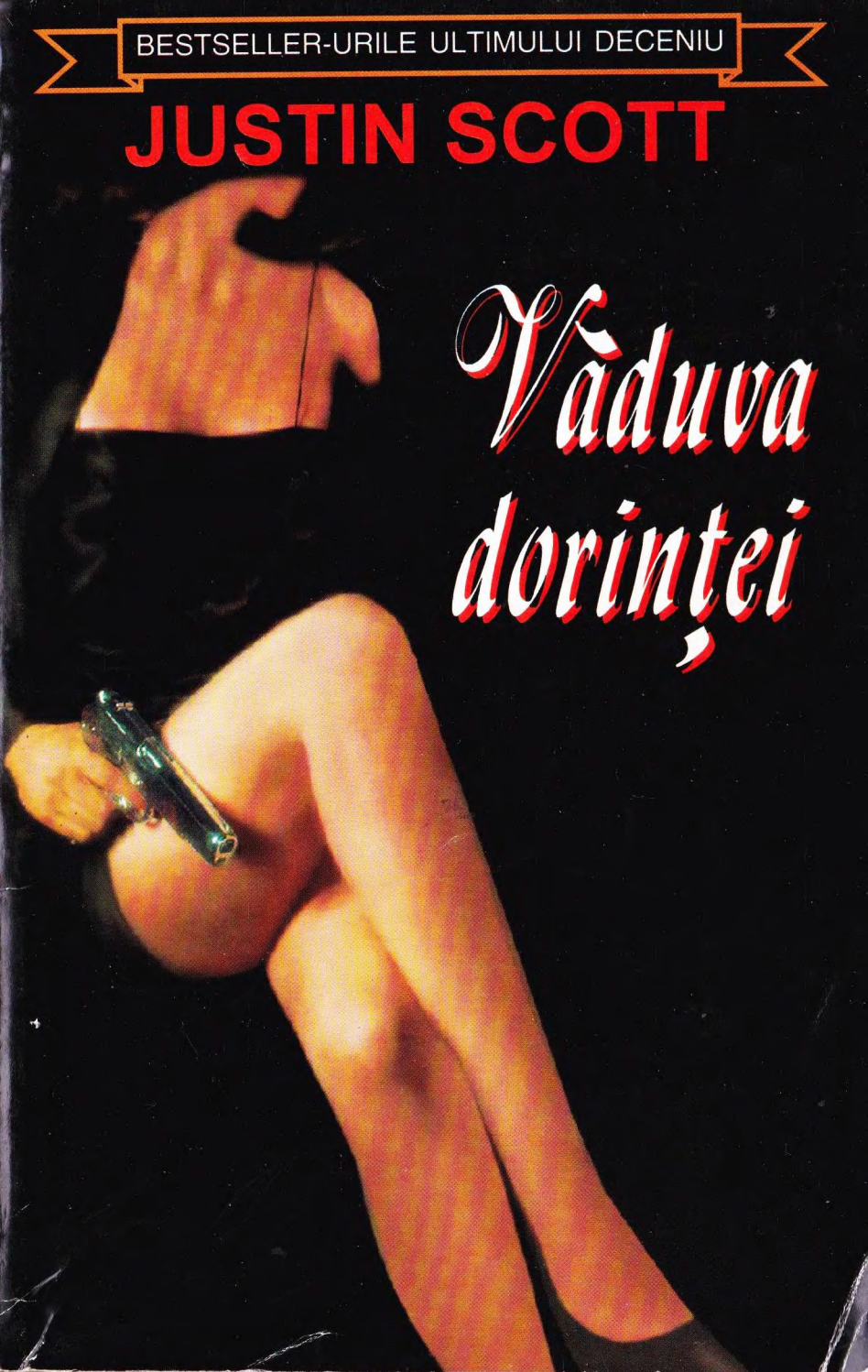

JUSTIN SCOTT

VĂDUVA DORINȚEI

ISBN 973 – 9154 – 31 – x

JUSTIN SCOTT

Văduva dorinței

Traducere de GICUȚA NISTOR COBUZ

Editura ORIZONTURI
București — 1995

Justin Scott

WIDOW OF DESIRE

Copyright © 1989 by JUSTIN SCOTT

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română sînt
rezervate Editurii ORIZONTURI — Bucureşti

Iubitei mele Gloria Hoye şi
fiicei noastre Laura Patrick,
care mi-au inspirat-o pe Natalie.

Văduva dorinței

WALLACE NEVSKI – născut în Rusia, s-a lansat într-o afacere de succes în stil american, şi-a creat un adevărat imperiu în domeniul comerțului cu blănuri de lux. Legăturile lui clandestine în rîndul elitei societății sovietice i-au asigurat bani şi influență.

NATALIE STUART NEVSKI – o frumusețe cu sînge albastru, din Connecticut, care se îndrăgostește de Wallace Nevski. Asasinarea lui în condiții misterioase o transformă într-o văduvă neconsolată şi suspicioasă.

GENERALUL LAPŞIN – erou al Armatei Roşii, este suspectat că manipulează milioane. Conducătorul unui complot împotriva secretarului general al PCUS, încearcă să o anihileze pe Natalie.

GREG STUART – vărul lui Natalie, implicat în complot, îl trădează pe Nevski; după asasinarea acestuia, încearcă s-o cucerească pe Natalie pentru a-i smulge informații.

DIANA DARBEE – superstar, al cărei renume aduce compania de blănuri Cotillon în topul acestei industrii; amenință că se va retrage dacă Natalie nu va renunța să cerceteze motivele asasinării soțului ei.

PROLOG

Octombrie 1987

Wallace şi Natalie

În momentul în care discuțiile, rîsetele și strigătele de salut aproape că acopereau muzica, Natalie a fost nevoită să recunoască faptul că Wallace nu greșise: a reușit să învioreze atmosfera croazierei anuale organizată de compania Cotillon, invitîndu-i pe blănarii și creatorii de modă en vogue, pe irascibilul crescător de nurci și grupul select de editori de reviste de modă, cu mare influență în branșă. Ambianța era plăcută, privelîștea la fel, pentru că *Panache* – un iaht de o sută cincizeci de picioare lungime, cumpărat de Wallace de la un român falit în anul în care se născuse Natalie – plutea alene pe apele rîului Hudson.

Sub candelabrul impunător din imensul salon, un adevărat salon de bal plutitor, îmbrăcat în lambriuri lustruite și sticlă fumurie, se aflau aproape două sute de francisori*, împreună cu soțiile lor, care se extaziau admirînd Statuia Libertății, umbră cenușie proiectată pe cerul sîngeriu al apusului și pe contururile zgîrie-norilor din Manhattan, ce se unduiau la linia orizontului, în crepusculul înmiresmat.

Chelnerii alunecau printre oaspeți, servind șampanie și somon afumat, blănarii se întrețineau politicos cu femeile venite fără însoțitori, creatorii de modă făceau glume deocheate, crescătorul de nurci – convins că arată „rustic", îmbrăcat într-o cămașă de cașmir în carouri – le spunea, celor dispuși să-l asculte, că blănurile lui sînt singurele care oferă garanția calității, în vreme ce editorii, plini de importanță, discutau între ei.

---

* Francisor – persoană căreia i se garantează dreptul privilegiat de a cumpăra de la o anumită companie, mărfuri la un anumit preț, de obicei sub cel al pieței (n. tr.).

Un adevărat succes, gîndi Natalie, convinsă că şi Wallace era de aceeaşi părere. Cînd manechinele vor prezenta noua colecţie de blănuri Cotillon, invitaţii, relaxaţi, vor face comenzi generoase. În lumea comerţului cu blănuri şi haine de blană, nimeni nu organiza spectacole atît de fastuoase, cum erau cele ale companiei Cotillon. Nici Ben Khan, nici Revillon, nici chiar compania de blănuri Jindo, cel mai important concurent străin.

În seara aceasta, Natalie se simţea foarte mîndră de Cotillon. Şi foarte fericită. Wallace se întorsese sănătos după o expediţie de zece zile în căutare de blănuri deosebite, colecţia lor era pregătită şi, în general, totul mergea bine.

O blondă elegantă, îmbrăcată într-o rochie decoltată la spate, îi atrase privirea. Rătăcea printre invitaţi cu tupeul unui musafir nepoftit.

– Dragule, cine este blonda aceea bine făcută?

Încercă să-i orienteze privirea cu un semn discret din cap. Wallace îi cunoştea pe toţi cei care se ocupau de comerţul cu blănuri şi avea obiceiul să facă invitaţii de ultim moment dar, înainte de a o identifica pe intrusă, se trezi asaltat de o femeie căreia Natalie îi vînduse dreptul de distribuţie pe Coasta de Vest. Cu braţele şi cu părul fluturînd, aceasta îl cuprinse pe Wallace ca o caracatiţă.

– Ce petrecere minunată, Wallace. Îmi place barca ta.

– Vapor, o corectă el, răspunzîndu-i la îmbrăţişare. Barcă are blănarul Fred. Cotillon aspiră la lucruri mult mai rafinate. O cunoşti pe Natalie, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

– Bun venit la bord, salută Natalie, pierzînd-o din privire pe blondă, dar întrebîndu-se de unde apăruse.

O armată de oameni de pază şi gărzi de corp erau deghizaţi în haine de seară şi ar fi trebuit să oprească orice persoană care nu avea invitaţie. Numai cînd *Panache* se afla la o jumătate de milă pe rîul Hudson, numai atunci puteai fi convins că secretul prezentării modelelor va fi păstrat. Şi totuşi, era sigură că femeia nu avea invitaţie. Îşi petrecuse multe vacanţe ca „verişoară dată în grija

rudelor", în timp ce părinții săi dețineau funcții diplomatice dincolo de Ocean şi recunoştea un intrus, imediat ce îl vedea.

Dar asta reprezenta o problemă minoră într-o seară atît de importantă, îşi zise Natalie, aruncînd o ultimă privire în direcția în care dispăruse blonda. Îşi concentră atenția asupra doamnei din Los Angeles, care se apropia de Wallace, sub pretextul că o interesează Uniunea Sovietică, de unde tocmai revenise el.

– Este *Glasnost*-ul o minciună? îl întrebă doamna.

Wallace o învălui cu un zîmbet de expert, care deschidea conversația spre toți cei aflați în jurul lor. Natalie avea să păstreze mereu în memorie imaginea lui în acel moment. Avea un cap frumos, cu o coroană de păr argintiu şi o ținută de militar. Era înalt şi drept; nimic forțat în atitudine, nimic îmbătrînit, căci deborda de energie tinerească şi ochii îi străluceau ca nişte mărgele pe chipul ridat. Evreii şi grecii care făceau comerț cu blănuri în New York îl porecliseră, cu afecțiune, „Cazacul".

– *Glasnost*... este o realitate. Spuneți-i publicitate, spuneți-i deschidere, dar aflați că Rusia fierbe la focul confruntării cu sine, din fericire pentru Gorbaciov, deoarece acest *Glasnost* îi oferă o imagine mult mai clară a moştenirii primite decît toate statisticile oficiale. Din fericire pentru noi toți. Ceea ce a stîrnit acum Gorbaciov, ar putea fi cel mai important eveniment al secolului douăzeci. Adevărata lui problemă rămîne *Perestroika*. Dorința de schimbare este tot atît de rusească, pe cît de americană este umilința! Chiar dacă Partidul Comunist va reforma birocrația sovietică, tot va trebui să se ocupe şi de poporul rus... De pildă, săptămîna trecută, cînd eram la Moscova, marele magazin GUM a anunțat că va pune în vînzare cizme italiene din piele.

Natalie îl privi intens. Fusese convinsă că-şi petrecuse tot timpul la Leningrad. Wallace îi făcu discret cu ochiul şi coborî vocea cu nuanțe de bariton.

– Ei bine, ştiind că se apropie iarna, *un milion* de cetățeni sovietici s-au înghesuit în Piața Roşie, cu mult înainte de ivirea zorilor, aşteptînd deschiderea magazinului de încălțăminte.

Niciodată nu am văzut aşa ceva. *Mase* de oameni care ajungeau pînă la zidul Kremlinului, şi de la biserica Sf. Vasili Blajenîi pînă aproape de bulevardul Karl Marx. Ocupaseră Piaţa Revoluţiei şi stăteau chiar şi pe treptele mausoleului lui Lenin. Aşteptau. Dimineaţa a început să cearnă o ploaie rece şi, în curînd, aerul s-a îmbibat cu acel miros specific rusesc de lînă udă.

Natalie, tînără, înaltă, suplă, brunetă, cu alură de manechin, dar cu ochi de bancher, l-a strîns uşurel de mînă pe soţul său, amintindu-i că îi aştepta o mulţime de oameni care, în scurt timp, încălziţi de şampania Perrier-Juët, nu-şi vor mai putea găsi carnetele de comandă. Wallace recepţionă mesajul, dar nu renunţă.

– Uşile magazinului nu s-au deschis la ora afişată, iar ploaia a început să pătrundă în oasele cetăţenilor adunaţi în piaţă. Într-un tîrziu, uşile au scîrţîit şi s-au deschis, lăsînd să iasă un director al magazinului. „Tovarăşi, s-a adresat el masei de oameni, s-a supraestimat transportul de cizme italiene. Acum s-a tras concluzia că nu vor ajunge pentru toţi cei aflaţi aici".

Un murmur de nemulţumire a străbătut Piaţa Roşie, urmat de o linişte plină de speranţe. La urma urmei, toţi cunosc limba: *s-a supraestimat*, *s-a tras concluzia*, acestea sînt expresii care eliberează pe *oricine* de responsabilităţi. Din fericire, directorul magazinului avea un plan pentru a rezolva această problemă delicată. Strălucit. Într-adevăr soluţia perfectă: „Toţi evreii care aşteaptă să cumpere cizme din piele, trebuie să plece acasă".

Evreii ridicară din umeri părăsind resemnaţi Piaţa Roşie... Şi totuşi, uşile magazinului au rămas închise. Ploaia rece şi tăioasă s-a transformat în lapoviţă. Într-un tîrziu, directorul magazinului apare din nou: „Transportul de cizme italiene a fost supraestimat. Tot nu avem suficiente pentru toţi cei prezenţi. Aşadar, cetăţenii sovietici din republicile Asiei Centrale să se întoarcă la casele lor". Deci turcmenii, uzbecii, cazacii şi kirghizii, ridicară din umeri şi plecară acasă.

Natalie îl privi cu severitate şi Wallace scurtă povestirea.

– Lapoviţa s-a transformat în zăpadă, iar anunţurile au fost

repetate periodic, pînă tîrziu, în după-amiaza întunecată de iarnă. Li s-a ordonat să plece şi siberienilor, şi georgienilor, şi armenilor, şi caucazienilor, şi tătarilor, şi tuturor cetăţenilor din statele Baltice. Aşa că au plecat bătuţi de vînturile iernii şi letonienii, şi estonienii, şi lituanienii. Au mai rămas slavii, dar în curînd li s-a ordonat să plece şi ucrainenilor şi bieloruşilor.

Eu m-am refugiat în hotelul Naţional să beau ceva, apoi am luat masa de prînz, am mai băut ceva, iar cînd leningrădenii au fost alungaţi în masă, am hotărît să iau masa de seară. Tîrziu, noaptea, m-am aventurat în viscol. Zăpada spulberată de vînturi aproape că ascundea oraşul. Era atît de întuneric, încît am avut impresia că sînt în secolul al şaisprezecelea.

Nu mai era nimeni în Piaţa Roşie, doar zăpada şi doi bătrîni care nu-şi luau ochii de pe uşa magazinului. Aceştia sînt *ruşii*. Ruşii cei măreţi, reprezentanţii unui popor care a locuit în Moscova de mai bine de o mie de ani. Abia reuşesc să disting rîndurile de medalii pe care le poartă pe piept. Eroi de război. Nimeni din „Ţara Mamă" nu este mai demn să cumpere cizme italiene din piele, decît aceşti bătrîni veterani ai Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Cînd Hitler i-a invadat, ei au luptat cu *Wehrmacht*-ul în suburbiile Moscovei. Au oprit blindatele naziste cu mîinile goale.

„Tovarăşi! iese din nou directorul magazinului. Veteranii ascultă încremeniţi. În sfîrşit! Magazinul nostru este obligat să anunţe că, datorită unor condiţii independente de voinţa lui, nu are cizme italiene din piele". *Bang*, se aude uşa.

Multă vreme cei doi bătrîni au stat tăcuţi. Într-un tîrziu, unul dintre ei spuse: „Ştii ce mă enervează cel mai mult? Dar mă enervează la culme, ştii, la culme..."

„Mereu se întîmplă la fel", zise prietenul său, înţelegător – „tot evreii ajung primii acasă".

Natalie o văzu din nou pe blonda cu rochia decoltată la spate. I-o arătă lui Wallace, care privind îndelung spatele dezgolit al femeii spuse:

– Atrăgătoare, dar n-o cunosc. Poate că este prietena vreunui invitat. Excelentă perucă!... Ia stai puțin! Că veni vorba de nepoftiți, cine l-a invitat pe ticălosul de Stevie Weintraub?

– Stevie mi-a arătat niște haine de vulpe trăsnet, cînd erai tu plecat în Rusia.

– Eu l-am umplut de bani pe bunicul lui. Și ce face acest *schlock*, acest artist de duzină? Închide fabrica păstrată de trei generații și importă haine gata lucrate din Hong Kong.

Natalie încă nu învățase ce riscant este să ignori animozitățile în restrînsa, dar atît de interdependenta comunitate internațională a blănarilor. Însă ea dorea să cumpere hainele de vulpe.

– Mai întîi tu nu ești chiar atît de bătrîn. L-ai umplut de bani pe *tatăl* lui. În al doilea rînd, Stevie este cel mai mare importator din New York, așadar, nu are acces numai la produse de duzină. În al treilea rînd, aceste jachete de vulpe sînt perfecte pentru stilul nostru, Diana Darbee. În cealaltă parte a salonului, Diana, protagonista unui serial siropos de televiziune, *Parmalee Canyon*, o blondă „mortală" așa cum se autocaracteriza, întreținea un grup de bărbați, îi vrăjea și le înnebunea nevestele. Natalie îl întoarse pe Wallace spre fotoreporterul revistei *Women's Wear Daily*.

– Zîmbește, îi spuse.

– Noi nu vindem haine importate, și Wallace zîmbi.

– Vindem importuri canadiene, îi reaminti ea. Haine lucrate din blănuri rusești. Pentru că legislația americană interzicea importul de blănuri de nurcă din Rusia, Cotillon cumpăra haine de la fabricile canadiene, pe care tot el le aproviziona cu piei de animale. Deviza lui „Cumpărați din America", era mai puțin naționalistă decît sloganurile prosindicaliste. Uite-l pe Stevie. Wallace, te rog să fii drăguț.

– Natalie, eu nu cumpăr de la atelierele care exploatează oameni. Acolo sînt familii întregi care cos haine pentru un blid de orez pe zi. Eu sînt un sindicalist. De la cincisprezece ani gîndesc așa.

– Ești un sindicalist milionar, îi aminti ea, aranjîndu-i după ureche o buclă de păr argintiu.

Ignorîndu-i pe cei din jurul lor, Wallace îi luă mîna și o duse,

cu tandrețe, la buze. Deși se simțea stînjenită de manifestările publice de afecțiune, cînd el îi sărută palma, un fior îi străbătu șira spinării.

– Hei, Wallace! Barca ta este un adevărat palat al plăcerilor din poveștile cu Hanul Kubilai. Ha. Ha. Ha! Costă mult motorina?

– Și tu vrei să cumperi haine de la țărănoiul ăsta? murmură Wallace. Apoi îl salută pe Weintraub, un tînăr cu mustață neagră, îmbrăcat într-o haină din piele, care purta o brățară de aur pe încheietura mîinii păroase. J.P. Morgan a avut dreptate, Stevie.

– În legătură cu ce?

– Dacă vrei să știi cît costă să întreții un iaht, însoară-te cu bancherul care-ți face investițiile. Eu nu mi-am mai făcut probleme cu motorina din momentul în care frumoasa mea soție a transformat firma Nevski-Blănuri Ruseşti, în Blănuri Cotillon Limited.

Natalie aprecie afirmația drept tipică pentru Wallace Nevski – un amestec de adevăr, exagerare și teatru – dar îl iubea pentru asta, chiar dacă submina efortul pe care ea îl făcuse spre a încheia o afacere cu Weintraub. În realitate, pînă și Pentagonul ar fi pus sub semnul întrebării siguranța menținerii în funcțiune a bătrînului și lustruitului vas *Panache*. Cît despre lanțul național de magazine Cotillon, Natalie considera că ea merită doar jumătate din laude, deși, pentru motive pe care nu le înțelegea, lui Wallace îi plăcea să se laude că acestea sînt în întregime opera soției sale.

După ce Weintraub a plecat, l-a apostrofat pe Wallace:

– Ai uitat să fii drăguț.

– Iartă-mă. Dar îți promit că se întoarce. El are nevoie de Cotillon. *Noi* nu avem nevoie de el.

Natalie citi rapid numele de pe ecusoane.

– Dragul meu, ți-i prezint pe Bryce și Judy Hatch din Idaho.

– Bun venit la bord. Natalie mi-a povestit cît de plăcută i-ați făcut șederea în Boise.

Ochii doamnei Hatch străluceau din pricina șampaniei.

– V-a spus vreodată cineva că soția dumneavoastră este varianta brunetă a lui Cybill Shepherd?

– Foarte des, răspunse Wallace. Dar Natalie este mult mai

drăguță.

Întotdeauna spunea acest lucru cu atîta convingere, încît Natalie aproape că îl credea. Avea înălțimea și silueta actriței, dar considera că fața ei este mult prea ascuțită pentru a suporta comparația.

– De cînd am venit vă tot urmăresc. Formați cel mai romantic cuplu pe care-l cunosc.

– Actori, șopti Wallace. Cotillon ne-a angajat pentru imaginea publică. Adevărații Wallace și Natalie sînt în cabină și privesc la televizor.

În timp ce oaspeții se îndepărtau, Natalie îi șopti la ureche:

– Ba nu privesc la televizor.

– Fac dragoste ca nurcile?

– Se ceartă din pricina unei afaceri. El este genul de cetățean conservator. Ea este o tînără aiurită... Dragul meu, uite-o, a apărut iarăși! Acolo, lîngă balustradă. Of, iar ai pierdut-o! Avea neliniștitorul sentiment că femeia se ascunde în mod deliberat în mulțime.

– Poate este una din prezentatoare.

– Nu, este manechin. De cînd începuse să se ocupe de comerțul cu blănuri, Natalie învățase că cele mai exotice și mai potrivite manechine pentru prezentarea hainelor de blană erau negresele și chinezoaicele. Femeile blonde sînt mai degrabă afaceriste sau gospodine respectabile.

– Cred că ar fi bine să aflu cine este.

Wallace o prinse de braț.

– Pentru asta plătim oamenii de pază. Dă-le ordin. Ei sînt aceia care trebuie să-i depisteze pe intruși.

– Bine, am să ordon.

A da ordinul era ultima lor parolă. Au reușit să-și extindă afacerea atît de mult, încît trebuiau să renunțe la a „dădăci" afacerea. Trebuiau să se organizeze. Asta însemna să angajeze directori generali, dar nu reușiseră încă să depășească stadiul discuțiilor, în ciuda avertizărilor repetate primite de la bancherii și investitorii lor, mai mult decît interesați ca afacerea să fie bine condusă.

– Uite-o! Am să chem paza. Nu, am să-i las pe ei să o descopere.

– Uite-l pe Leo, o anunță Wallace.

Un bărbat scund și rotofei se rostogoli spre ei purtînd cu mîndrie trei semne distinctive ale succesului: un superb bronz de Florida, o havană imensă și un inel cu diamant roz. Dacă importurile de duzină făcute de Weintraub reprezentau culmea lipsei de gust, hainele din blană de rîs cumpărate din Rusia, care costau un sfert de milion de dolari, lucrate de Leo Margulies, atingeau cel mai înalt standard de calitate și rafinament. În ciuda unei grosolănii nedisimulate în comportament, Leo era unul dintre acei rari artiști în această meserie, un adevărat artizan cu gusturi rafinate.

El și Wallace erau prieteni și parteneri ocazionali de afaceri de mai bine de cincizeci de ani.

Ignorînd-o complet pe Natalie, Leo întrebă răstit:

– Ce naiba s-a întîmplat la Leningrad?

Natalie știa că toți blănarii consacrați din New York îl considerau pe Wallace un adevărat artist, iar pe ea o intrusă care din întîmplare avea fler la autorizarea drepturilor de vînzare. Faptul că avea pe jumătate vîrsta lui Wallace nu-i susținea cu nimic imaginea publică, atît de necesară. Provenea dintr-o familie de diplomați new-yorkezi cu tradiție, iar originea ei sporea confuzia. Cînd s-a căsătorit cu Wallace lumea a bîrfit că i-ar fi vînat averea. Uneori oamenii îi aminteau acest lucru și o făceau să sufere.

Wallace sesiză imediat lipsa de politețe și-i sări în ajutor înainte ca ea să-l poată opri.

– Leo, dacă nu poți să-ți saluți gazda și nu vrei să o saluți pe soția mea, te rog să te ridici pe vîrfuri și să o săruți pe cea mai inteligentă investitoare în comerțul cu blănuri, aflată la bordul acestui iaht.

Leo clipi nedumerit la gîndul că Natalie ar putea fi o investitoare inteligentă. O femeie receptivă la nou, poate; da, de acord. Nu că ar fi el foarte priceput la comerțul de serie, dar dacă era vorba de achiziționarea de piei de animale sau de procesul intrinsec de fabricație sau chiar de slalomul financiar – ei bine, în această

privință abilitatea lui Natalie era de suprafață și nu depășea cunoștințele unui gazetar.

Ea a citit mult, și-a pierdut mult timp în atelierele de prelucrare, a fost chiar și la licitații, atunci cînd Wallace avea alte probleme. A învățat că pieile prelucrate se taie în jumătate pe *grotzen*, că *grotzen* înseamnă în ebraică „șira spinării", a învățat că jumătățile erau cusute și astfel se obținea o bucată de blană mai lungă și mai suplă. Însă Wallace, Leo și tatăl lui Stevie Weintraub au îmbunătățit procedeul muncind ani de zile cu propriile mîini. Ea reușea să detecteze un amestec de culoare numai dacă folosea o lupă, pe cînd Leo vedea o blană vopsită artificial de la o poștă.

– Ca blănar, draga mea, spuse el ridicîndu-se pe vîrfuri să o sărute pe obraz, ești un bancher al naibii de bun.

Wallace îl învălui într-un zîmbet periculos. Leo mersese prea departe și pentru asta va plăti.

– La Leningrad a fost cea mai grozavă licitație de blănuri de rîs, îi spuse, răspunzînd la prima întrebare. Am cumpărat blănuri albe ca inimioarele de îngeraşi. Blănuri pentru care tu ai fi în stare să-ți dai viața.

– Excepțional.

– Ei, nu-i chiar așa.

– Poftim?

– Mi-e teamă că de data asta pe tine trebuie să te tai de pe listă.

– *Poftim?* Bronzul lui Leo devenise purpuriu. Își scoase trabucul din gură și se apropie; doar că nu atingea cu nasul pieptul lui Wallace. Ce înseamnă asta, că mă tai de pe listă? Tu ești furnizorul meu. Nu glumi, Wallace. Am nevoie de pieile astea. Le-ai luat pentru *mine*. Pentru mine le-ai marcat în catalogul tău.

Wallace era cel mai mare furnizor de piei de animale sălbatice pentru industria internațională de blănuri de lux. Călătorea de la Leningrad la Copenhaga, în Ontario și Seattle, examina sute de mii de piei de animale și le licita doar pe cele „marcate" de el într-un catalog personal. Cumpăra pentru Cotillon nurcă și vulpe,

alte piei pentru blănarii care-i plăteau comision, dar prima lui pasiune o reprezenta selectarea blănurilor ruseşti de animale sălbatice la care era de neîntrecut.

– Îmi pare rău, Leo, de data asta le-am marcat pentru Natalie.

– Exact, interveni Natalie zîmbind. Cotillon este pe primul plan.

– *Poftim?* Clienţii tăi n-ar fi în stare să recunoască un rîs sălbatic rusesc nici dacă i-ar muşca de fund.

– Dimpotrivă, Leo, continuă ea. Vom lansa cîteva modele grozave în stilul Diana Darbee. Sper că ai să-mi lucrezi şi tu cîteva cape pe care să le pot vinde mai ieftin decît un BMW.

– Ascultaţi-mă bine, femeile care poartă haine din blană de rîs rusesc au prieteni foarte bogaţi. Voi, fetele din ziua de azi sînteţi prea ocupate să faceţi carieră şi nici măcar *nu întîlniţi* asemenea bărbaţi.

– Nu-i adevărat, Leo. Ultimul studiu de piaţă făcut de Natalie arată că una la o sută din clientele firmei Cotillon are şansa să întîlnească un bărbat bogat, într-o călătorie de afaceri.

Leo nu-şi dădea seama dacă ce spune e adevărat, dar la urma urmelor, imperiul Cotillon a fost clădit pe disponibilităţile de cumpărare ale femeilor care au făcut carieră în afaceri.

– Nu-i nimic. Nu eşti singurul agent care cumpără piei de animale pentru Leo Margulies.

– I-a văzut şi Wallace. Marcau pieile cu ochi de guzgan.

– Ia mai lăsaţi-mă-n pace! Am să merg singur la Leningrad şi am să-mi cumpăr pieile, aşa cum am mai făcut-o.

Wallace îl cuprinse pe după umeri.

– Leo, eşti prea bogat şi prea leneş să mai mergi la Leningrad, îi spuse cu afecţiune. Am să-ţi uşurez puţin situaţia. Ia masa împreună cu Natalie. Vorbiţi despre capele acelea. După aceea, vino la mine la birou şi vom discuta despre blănurile de rîs.

– Cum dracu faceţi, de mă simt ca o minge de ping-pong între voi? Ar trebui să vă dau în judecată.

– Eu îți ofer o masă cu frumoasa mea soție și tu vorbești de avocați? Ar trebui să-l dai în judecată pe chirurgul care ți-a făcut operația de prostată.

– Wallace, este dezgustător ce spui.

– Iartă-mă, scumpo.

– Dar, ce-a spus? întrebă Leo.

La ordinul lui Wallace, *Panache* a fost manevrat contra vîntului. El și Natalie și-au condus oaspeții pe punte să admire Statuia Libertății, în timp ce membrii echipajului aranjau scaunele și rampa pentru manechine. Au reușit să se retragă pentru un moment. Wallace tremura puțin în aerul rece al nopții, iar Natalie îl îmbrățișă cu dragoste.

– Obosit?

– Mort. Ce zbor! Practic, abia coborîse din avion; Natalie știa că este epuizat.

– Hai să intrăm, nu vreau să răcești. Peste un minut începem.

Wallace o cuprinse pe după umeri. Forța lui fizică o uimea întotdeauna. Ea se simțea greoaie, dar el o făcea să se simtă agilă ca o dansatoare. O sărută tandru pe gură.

– Pentru ce a fost asta? îl întrebă ea, hotărîtă să nu-l ierte chiar atît de ușor că i-a demolat afacerea cu Weintraub.

– Mi-a fost dor de tine.

– Ia-mă cu tine data viitoare.

– Nu te pot lua la o licitație. Stress-ul este prea mare. Am un program foarte riguros.

– Dar nu am mai fost în Rusia de cînd aveam trei ani. Nu-mi mai amintesc decît de supa de varză și de fumul de țigară.

– Nu s-au schimbat prea multe, doar că fetele sînt mai frumoase.

Natalie încercase să viziteze Rusia ca studentă, dar Uniunea Sovietică a lui Brejnev nu privea cu ochi buni vizitele, chiar și ale foștilor rezidenți. Ani în șir și-a amintit cu nostalgie de plimbările

pe un bulevard fără sfîrşit, mîncînd îngheţată iarna, însoţită de draga ei babuşka, pînă cînd tatăl ei i-a spus că bătrîna şi vesela ei guvernantă spionase ambasada pentru KGB.

– Aş vrea să te văd şi acolo, insistă Natalie. Ceva, acolo, îţi atinge o coardă sensibilă.

– Tu îmi atingi o coardă sensibilă.

– Ce-ai zice să mergem de Crăciun? îl întrebă lipindu-se insinuant de trupul lui.

– Mai vorbim. La noapte.

– Am mai auzit asta.

– Îţi promit, spuse Wallace şi ea îl crezu.

S-au întors în salon ţinîndu-se de mînă. Wallace şi-a recăpătat rapid energia. Lui Natalie îi plăcea să-l privească în mijlocul oamenilor. Era un adevărat negustor, dar datorită fineţii lui înnăscute, reuşea să-şi potolească instinctele. Pentru că era o persoană deosebit de civilizată lăsa impresia că ştia mai multe despre viaţă decît majoritatea bărbaţilor, şi nu-şi pierdea niciodată entuziasmul.

– Ridicaţi mîna, strigă el, toţi cei care aţi venit pentru prima oară la prezentarea colecţiei Cotillon.

Se ridicară cam vreo zece mîini şi Natalie se întoarse să-i cunoască pe pionieri. În acel moment observă că femeia blondă îşi găsise un loc în al optulea rînd de scaune. Purta o broşă Hermés, cercei cu diamante uluitoare şi un lanţ de aur cu o piatră de diamant suspendată între sîni. Erau pietre vechi, de valoare, categoric autentice şi asta a făcut-o pe Natalie să nu alerteze paza. Părea o intrusă, dar în nici un caz o disperată.

– Vă amintiţi? Eram înghesuiţi în salonul acela mic de la Waldorf. Priviţi-ne acum. După cinci ani avem contracte cu sute de manufacturieri, sîntem puternici, deţinem supremaţia de la o coastă la cealaltă a continentului. Cum s-a întîmplat asta? Priviţi, doamnelor şi domnilor. Mărfurile Cotillon, blănuri de cea mai bună calitate pentru femeia care munceşte. Muzica invadă difuzoarele şi

manechinele Cotillon ieşiră la rampă.

Nurca brună clasică, aceasta era emblema imperiului Cotillon, pentru că Natalie Stuart a făcut avere vînzînd haine cu croială clasică tinerelor femei de afaceri americane. Privea cu mîndrie parada modelelor. Legănîndu-se în ritmul muzicii, blănurile pluteau în falduri bogate. Îşi cunoştea clientela de pe vremea cînd muncea ca bancher investitor. Cunoştea viaţa şi regulile. Hainele de blană cu emblema Cotillon erau prezente în sălile de recepţii, în avioane şi în hotelurile care găzduiau întruniri de afaceri.

Un fotograf cu părul prins la spate în coadă, îmbrăcat într-o vestă din piele, fără cămaşă, şi cu pantaloni foarte strîmţi, se înghesui să ajungă în faţa rampei. Natalie scrîşni din dinţi. Indiferent cît de rafinat se organiza un eveniment în lumea modei, indiferent cît era de bine regizat, întotdeauna se găsea cîte unul care arăta ca Mick Jagger abia coborît de pe motocicletă. Îl recunoscu, era renumit la revista *Vogue*, şi îi zîmbi politicos cînd trecu pe lîngă ea.

Sigur, noua linie dădea impresia de bunăstare debordantă, pentru că aceasta era ideea sezonului, dar ea a reuşit să-i convingă pe stilişti să facă hainele mai scurte, să mai micşoreze gulerele şal, să adauge buzunare tradiţionale, pe gustul clientelor sale, care nu erau încă foarte bogate, dar munceau din greu să ajungă.

– Plicticoase, o tachina Wallace. Şi unde este luxul, pofta de viaţă?

– În week-end-uri.

Ultimul model era o haină largă, de culoarea mahonului, cu glugă, pe care ştiau amîndoi că nu o vor vinde, dar nu rezistaseră tentaţiei de a o prezenta.

Wallace deschise îndrăzneţ uşa de la cuşca leilor.

– Aud zvonuri privind un aşa-zis război al preţurilor, al concurenţei străine, zvonuri despre o nouă recesiune. Nu vă mai faceţi griji. Recesiunile vin şi se duc, dar femeile Cotillon nu-şi pierd slujbele, ele creează locuri de muncă pentru alţii. Cît despre războiul preţurilor, ei bine, acesta este pentru produsele de *duzină*.

Îl privi fix pe Stevie Weintraub şi în acel moment lui Natalie îi veni să-l strîngă de gît.

– Dar noi am investit milioane în reclamele de televiziune pentru a ajunge la femeile care sînt acum clientele firmei Cotillon. Iar ele cer calitate americană.

Natalie îi privi pe rînd pe concesionarii lor şi se întrebă cîţi dintre ei ar fi dispuşi să vîndă importuri.

– Aşadar, doamnelor şi domnilor, luaţi cîte un pahar ca să toastăm împreună pentru „Blănurile Cotillon, blănuri pentru femeile de afaceri".

Invitaţii se ridicară în picioare, toastînd pentru sloganul care le băgase în buzunar o grămadă de bani. Wallace o strigă pe Natalie şi ea i se alătură fără tragere de inimă, intimidată de mulţimea din jurul lor. O pădure de braţe se întindea după paharele cu şampanie.

– Cum ţi se pare?

– Am început să cred în noi.

– Tu ai scris sloganul.

Blonda în rochie cu decolteu la spate îşi făcu loc prin mulţime şi apăru deodată în faţa lor. Privirea lui Natalie se opri pe un diamant stil Art Nouveau, montat pe brăţara de pe mîna ei. Ascuns în mănuşă, însă, se afla ceva stupefiant – un pistol miniatural, care se ridica spre faţa lui Natalie.

Arma era pe jumătate ascunsă în mănuşă şi nimeni, în afară de Natalie, n-a văzut-o. Invitaţii se îndepărtau, înghesuindu-se în jurul chelnerilor care aduceau şampanie. Îngrozită, Natalie simţi cum timpul s-a oprit. Convinsă că ceea ce vede este lipsit de logică, renunţă la „de ce-uri", şi se concentră asupra unor detalii.

Văzu cum se încordează muşchii delicaţi ai braţului dezgolit, ochii ce se îngustaseră, furia ce întindea buzele lipindu-le de dinţi. Într-o fracţiune de secundă totul ajunse la apogeu. Natalie auzea muzică, rîsete, vocea lui Wallace... întinse mîna spre pistol, dar nu reuşi să-l atingă, de parcă nu o mai ascultau degetele. Prea tîrziu a înţeles că femeia îl urmărea de fapt pe Wallace. Arma tresări. Se

auzi un poc, exact ca pocnetul sticlelor de şampanie. Wallace tuşi şi se întoarse spre Natalie. O expresie de uluire i se întipări pe faţă, de parcă abia atunci realiză că a făcut o greşeală de neiertat.

Femeia şopti ceva, coborî arma, se întoarse şi dispăru în mulţimea care, nici nu sesizase agresiunea. Cute de tristeţe şi oboseală se adunară în jurul ochilor lui Wallace, iar pe chip i se întipări o expresie de infinit regret.

Natalie îl prinse în cădere. Auzi pe cineva rîzînd: „Uită-te la ăştia, mereu se sărută".

CARTEA ÎNTÎI

Neliniştea Nataliei

1

Acea parte a sufletului ei care ştia că Wallace este mort, aproape că murise o dată cu el. Cealaltă parte, care nu putea accepta că el a murit, răspundea la întrebările poliţiei. Fiecare poliţist care-i lua o declaraţie începea cu aceeaşi greşeală.

– Tatăl dumitale...

– Soţul meu, îl corecta ea cu răbdare, de parcă tot şocul, groaza şi disperarea puteau fi anihilate dacă se purta frumos cu oamenii. Soţul meu. Soţul meu, repeta ea, soţul meu.

– Vă rog să mă iertaţi. Cîţi ani avea domnul Nevski?

– Peste şaizeci.

Au cercetat cabina, şi-au trecut degetele grosolane peste toate hainele de blană. Manechinele folosiseră cabina proprietarului pentru că în sălile de baie se aflau măsuţe de toaletă cu multe oglinzi. Lăsaseră urme: un creion dermatograf pe noptiera lui Wallace, fire de pudră peste tot şi mucuri de ţigări cu ruj de buze.

– Şi... şi...

– Eu am treizeci şi doi.

Oamenii schimbau între ei priviri semnificative şi continuau tot pe tema vîrstei:

– Cîţi ani credeţi că avea femeia care l-a împuşcat?

– Vreo douăzeci şi cinci.

– O cunoaşteţi?

– Nu.

– O puteţi descrie?

O descrisese deja pentru computerul poliţiei, dar continua să răspundă cu răbdare, convinsă că trăieşte un coşmar; totul părea o carte, un film, toate aceste lucruri nu puteau fi adevărate.

Ea va pleca acasă unde o aştepta Wallace, obosit după un zbor atît de lung; îl va găsi îmbrăcat în halatul lui de caşmir... Coniac şi lapte cald... patul... patul...

– Doamnă Nevski?

– Era o blondă foarte atrăgătoare. Avea faţa conturată de linii largi, deschise. Ah, tocmai mi-am amintit. Wallace credea că poartă perucă.

– Grozav, murmură detectivul.

– Ce înseamnă asta, „credea"? *Era* sau nu o perucă?

– Eu nu mi-am dat seama. Dar dacă el a spus, înseamnă că era perucă.

– Cum poate un bărbat să-şi dea seama că e o perucă, şi dumneavoastră nu?

– Un bărbat care a vîndut blănuri mai bine de cincizeci de ani ştie mai multe despre femei, decît ele însele.

– Aveţi vreo idee ce a putut-o determina pe o femeie necunoscută să-l împuşte pe soţul dumneavoastră?

– Nu.

– Domnul Nevski a recunoscut-o?

– Nu cred că i-a putut vedea faţa.

– Avea duşmani?

– Nu, nu cred.

– Vă rog să mă iertaţi, doamnă Nevski, dar un negustor de blănuri îşi poate face duşmani în cincizeci de ani. Ştiu asta pentru că şi tatăl meu a fost blănar.

– Întrebaţi-l pe tatăl dumneavoastră de Wallace Nevski. Rugaţi-l să vă povestească despre „Cazacul". Toţi îl iubeau. Îl privi înverşunată. Wallace era furnizor de blănuri. El mergea la licitaţii şi cumpăra blănuri pentru manufacturieri. Încheia afaceri doar cu o strîngere de mînă şi o promisiune la telefon.

– Un astfel de furnizor îşi creează cu timpul metode ingenioase de a lucra, insistă fiul blănarului. De fapt, are posibilitatea de a şantaja un manufacturier.

– Nu există blănar în New York care să nu fi avut încredere în Wallace pînă la ultimul bănuţ, spuse Natalie cu dispreţ.

– O.K. Ar putea fi legat acest incident de compania pe care o aveți? Investitori care au pierdut bani. Cineva care crede că a fost înșelat?

Natalie nega dînd din cap.

– Eu sînt președintele și principalul investitor al companiei. Nimeni nu a pierdut investind la noi. Nimeni nu a fost înșelat.

Un al treilea, poate al patrulea detectiv – Natalie nu se mai putea concentra – repetă și accentuă cu o insistență pe care nu o intui din primul moment:

– Chiar nimeni?

– Wallace Nevski era un om onest.

Locotenentul Kunitz, care măsurase cu pași mari cabina, se așeză pe un scaun în fața lui Natalie și începu să-și răsfoiască notițele, de parcă nu știa ce-ar mai trebui să o întrebe. Le spuse celorlalți să iasă. Era un bărbat solid ca un urs, cu gesturi repezite, dar cu o voce blîndă.

– Doamnă Nevski, dacă mai puteți, aș dori să reluăm orele dinaintea crimei. Natalie aprobă cu o înclinare din cap. Conform declarației șoferului, domnul Nevski a ajuns la aeroportul J.F. Kennedy aproximativ la ora trei și s-a oprit pentru cîteva minute la apartamentul dumneavoastră din Central Park West; apoi, a ajuns pe iaht cu puțin timp înainte de ora cinci.

– N-am știut că a trecut pe acasă.

– S-a oprit, de asemenea, la un telefon public de pe docuri. Pe dumneavoastră v-a sunat?

– Nu. De ce să folosească un telefon public? Are telefon în mașină.

– I-a spus șoferului că nu funcționează.

– Nu, nu m-a sunat pe mine.

– Aveți idee pe cine ar fi putut suna?

– Putea fi oricine. A cumpărat blănuri din Rusia pentru cel puțin doisprezece manufacturieri.

– Așadar, după ce s-a îmbarcat, vasul a ridicat ancora. Ce s-a întîmplat în continuare?

– Wallace a coborît în cabină să-și schimbe hainele.

– Dumneavoastră l-aţi văzut?

– Bineînţeles. Ne-am salutat. Şi el a fugit...

– Atîta tot? Doar v-aţi salutat?

– Aveam o petrecere cu două sute de invitaţi. Ne-am sărutat. I-am spus că voi coborî şi eu în cabină peste cîteva minute, să-l ajut să-şi prindă butonii la manşete.

– Şi aţi coborît?

– Am coborît. Făcuse un duş şi tocmai îşi îmbrăcase cămaşa. Avea butonii prinşi doar pe o parte a manşetei. I-am fixat eu.

– Despre ce-aţi vorbit?

– Nu am avut prea mult timp.

Detectivul îşi consultă carneţelul cu învelitoare din piele. Deşi aproape incapabilă să mai gîndească, Natalie avu sentimentul că bărbatul doreşte să cîştige timp.

– Oamenii v-au văzut intrînd împreună în salon pe la cinci douăzeci şi cinci, cinci treizeci. Aţi fost împreună în cabină cam cincisprezece, douăzeci de minute... Despre ce aţi vorbit?

Natalie lupta cu lacrimile. Nu dorea să vorbească despre momentele lor de intimitate, dar conştiinţa, rece şi tăioasă ca gheaţa de noiembrie, era prezentă.

– Nu am vorbit.

– Timp de douăzeci de minute? Nu înţeleg. Îmi scapă ceva?

Natalie ridică bărbia. Ochii i se întunecară, iar vocea îi deveni mecanică, dar foarte limpede.

– Am făcut dragoste.

– Dumnezeule, vă rog să mă iertaţi. Nici nu mi-a trecut prin cap. Cu atîţia oameni care vă aşteptau...

Amintirile o invadară şi vocea începu să scadă în intensitate.

– Cînd i-am prins butonii l-am sărutat şi el m-a luat în braţe... dar asta nu vă priveşte pe dumneavoastră.

– Aveţi dreptate, spuse detectivul privind spre patul pe care manechinele îl deranjaseră.

De fapt, n-au mai ajuns la pat. Wallace a ridicat-o în braţe şi a sprijinit-o de măsuţa de toaletă. S-au lipit unul de altul şi s-au sărutat sălbatic, arcuindu-se ca două pisici, ca să nu-şi şifoneze

hainele de seară.

– Asta îmi uşurează următoarea întrebare. Detectivul o privi stînjenit şi îi întinse o pungă de plastic în care se afla un bikini de dantelă albă.

În mod normal s-ar fi simţit stînjenită. Dar acum spuse cu simplitate:

– Lui Wallace îi plăcea să mă tachineze. Îi purta în buzunare ca pe batiste.

– Vă rog să-i luaţi. Cred că-mi pot rezolva cazul şi fără ei... Cum era soţul dumneavoastră? Mă refer la starea lui de spirit.

Natalie îşi aminti fericită. Îi observase starea sufletească din clipa în care s-a îmbarcat. Bine dispus şi fericit. Bucuros că a ajuns acasă. Exuberant. Excitat. Şi... lacom. Aici, în cabina lor, părea flămînd ca un războinic care a cucerit lumea şi a venit să-şi primească răsplata.

Aceste lucruri nu le-ar fi înţeles locotenentul. Nici ea nu le înţelegea prea bine, căci Wallace nu fusese un om uşor de ghicit.

– Eram fericiţi să fim din nou împreună... Întotdeauna simţeam la fel. Vocea i se opri în gît şi înghiţi un nod dureros, privind fix duşumeaua.

– V-a povestit ceva despre călătorie?

– Doar că totul a mers foarte bine.

– V-a atras atenţia ceva deosebit?

Natalie privi spre măsuţa de toaletă. Stăteau acolo şi se sărutau ca doi copii, se împreunau şi apoi, surpriza. Ea nu se aşteptase ca el să ajungă la ejaculare, cel puţin nu în asemenea momente, cînd îi aşteptau două sute de oameni, cînd urmau să dea lovitura cu noua colecţie Cotillon. De obicei, cînd se opreau, mai tîrziu legau firele exact acolo unde le-au întrerupt acasă la ei, într-un pat decent. Dar, de data aceasta, Wallace a surprins-o.

Ceva din fiinţa lui – poate acel primitiv sentiment al victoriei – a pătruns adînc în fiinţa ei şi, pentru cîteva secunde, timpul s-a oprit. Au uitat de oaspeţi, de afaceri, chiar şi de hainele de seară şifonate. Trupul lui s-a contopit cu al ei şi au format o singură fiinţă, de la buze pînă la coapse. Îşi amintea că a ţipat... Ridică

privirea, aproape convinsă că țipătul ei mai plutea în cabină. Au rămas sprijiniți unul de altul, tremurînd violent.

– Nimic neobișnuit.

– Vi s-a părut schimbat?

– Întotdeauna era schimbat. În fiecare zi era un alt om.

– Părea îngrijorat?

– Absolut deloc.

– Părea absent?

– Nici vorbă. Lui Walllace i se întîmpla foarte rar să fie absent. Tot ce făcea, făcea cu plăcere și cu simț de răspundere. Acționa imediat. Era un dar de la natură...

– Femeia a spus ceva?

Natalie se ridică în picioare și se îndreptă spre dulapurile unde se aflau hainele de blană. Cu un gest mecanic mîngîie o haină, acel luxos mantou de nurcă, modelul cu glugă pe care Wallace știa că nu o va vinde.

– Doamnă Nevski?

Era prea costisitoare pentru clientela lor. Prea extravagantă pentru o tînără care își începea cariera și trebuie să pară sobră.

– *Doamnă Nevski!* Ați fost minunată. Mai rezistați puțin? Ce a spus femeia aceea cînd l-a împușcat pe soțul dumneavoastră?

– Trebuia să o opresc. Dar a acționat atît de repede.

– Nu vă învinovățiți. Nimeni nu poate opri o armă cu mîinile goale. Cei mai mulți oameni nici măcar nu încearcă așa ceva. Ce a spus femeia?

– Cum a reușit să fugă de pe vas?

– Încă nu știm. Probabil că a ajutat-o peruca aceea. Ce a spus? Ce a spus? Detectivul coborîse vocea și încerca să-i dea o nuanță de încredere, să-i comunice că era mai bine să-i spună. Ideea că trebuie să-i ocrotească viața intimă, o opri pe Natalie. Nu obișnuia să-și divulge secretele. Mai ales acele secrete care-i subminau încrederea în propria persoană.

– Ce a spus, doamnă Nevski?

O înspăimînta felul în care bărbatul acesta reușea să-i citească gîndurile.

Femeia şoptise un singur cuvînt, *trădătorule*. Parcă l-a scuipat printre dinţi şi apoi a apăsat pe trăgaci. *Trădătorule*.

– Ce a spus?

– Nimic.

– Sînteţi sigură?

– Nu a rostit nici un cuvînt.

– Mai susţineţi că el nu a înşelat niciodată pe nimeni?

– Întrebaţi pe toată lumea din New York, Londra sau Leningrad.

– Mă gîndeam la dumneavoastră, doamnă Nevski.

Natalie lăsă haina pe care o ţinea în mînă.

– Aveţi declaraţia mea. Acum am să plec.

– Pe dumneavoastră v-a înşelat vreodată? insistă poliţistul. Ar trebui să caut o amantă?

– Nu mi-aţi pune o asemenea întrebare dacă ar fi fost ucis de un bărbat. Nu?

– Într-adevăr. Dar soţul dumneavoastră nu a fost ucis de un bărbat. A fost împuşcat de o femeie frumoasă, mai tînără chiar decît dumneavoastră.

– Am spus tot ce am văzut. Aveţi schiţa robot de pe computer.

Din pagina albă chipul criminalei îi privea golit de sentimente. Natalie ştia că-i lipseşte expresia intensă de furie. Aceasta depăşea talentul omului care lucrase la computer. Natalie nu fusese în stare să descrie furia aceea. Nici şoapta rostită printre dinţi, *trădătorule*. Mînia aceea trăda o legătură între cei doi, pe care Natalie refuza să o admită chiar şi în faţa detectivului.

Ridică interfonul. Joannie Frye, administrator al firmei Cotillon, răspunse imediat.

– Da, Natalie.

– Plecăm acasă. Te rog cheamă maşina.

– Ascundeţi ceva, insistă detectivul.

Hotărîrea lui Natalie era defenitivă. Secretul rămînea între ea şi Wallace. Nimeni nu-l va afla.

– Îmi ascund lacrimile. De ore întregi răspund la întrebări.

Am dreptul să plîng în liniște?

– Desigur.

Bărbatul o conduse la mașină. Dincolo de porțile metalice, reporterii se adunaseră ciorchine.

– Va trebui să mai stăm de vorbă peste cîteva zile.

– Secretara mea va ști unde să mă găsească. Se numește Joannie Frye. Știe întotdeauna unde sînt.

Joannie și ofițerul se măsurară din priviri, și acesta își dădu seama că telefoanele vor fi intermediate de această tînără foarte energică.

– Vă poate reprezenta cineva? Un avocat?

Se opri, pentru că în acele momente nu era în stare să se gîndească la următoarele șaizeci de secunde. Își aminti de Greg, care-i făcuse cunoștință cu Wallace.

– Vărul meu Greg Stuart, locuiește la Greenwich.

Detectivul închise portiera. Natalie nu-și amintea cum a urcat în mașină. Un gînd o făcu să coboare geamul.

– Soțul meu era evreu. Cred că ar trebui să-l înmormîntăm pînă la apusul soarelui.

– Mă tem că în această situație departamentul criminalistică va avea nevoie de cîteva zile pentru autopsie. Era religios?

– Nu. Dar ținea la ceremonii.

Reporterii i-au urmărit mașina pînă la apartamentul din Central Park West. Wallace locuia aici încă din anii '50. După ce s-au căsătorit au convenit amîndoi că trebuie să se mute, dar afacerile de la Cotillon nu le-au dat răgazul s-o facă.

– Au mai venit și alții, spuse Joannie. La naiba! Am încercat să-l contactez pe Kenny, dar este tot în interogatoriu. Kenny Wilson se ocupa de securitatea mărfurilor firmei Cotillon.

Reporterii și fotografii s-au înghesuit în jurul mașinii imediat ce au parcat, copleșindu-l pe portar și pe șofer cu o ploaie de întrebări.

– Cine este femeia? O cunoașteți?

Natalie privea împietrită, vag conștientă de faptul că a pierdut

controlul a ceea ce se întîmpla în jurul ei.

Deodată oamenii au început să se împrăştie. Bătrînul portar portorican ieşise cu furtunul cu care spăla trotuarul şi îi împroşca pe reporteri. Îşi arăta astfel recunoştinţa faţă de Wallace, care-i ajutase copiii să intre în sindicat.

– Alungă vulturii! îi strigă Joannie. O cuprinse cu un braţ pe Natalie şi se grăbi să intre în clădire.

Natalie încercă să-şi amintească ultimele lui cuvinte.

– Urc cu tine în apartament, se oferi Joannie.

– Nu. Mergi şi te odihneşte. Mîine o să ai o zi grea la birou.

Joannie încercă să o îmbrăţişeze, dar Natalie se feri şi fugi la lift.

Cînd se trezi singură, în apartamentul spaţios, îşi dori deodată să fi rămas pe iaht. Se întrebă dacă va putea dormi, dacă va putea uita, dacă va reuşi să se mai comporte normal. Se îndreptă spre dormitor, fără să aprindă lumina, obişnuită cu locul fiecărui obiect din casă. Simţi că o lasă puterile, era prea obosită ca să se mai poată dezbrăca. Îşi aruncă pantofii din picioare, se întinse pe pat şi se sprijini de perne. Simţi un obiect tare. Întinse mîna şi aprinse lampa. Găsi o cutie învelită în staniol argintiu, legată cu panglici late. Şoferul îi spusese detectivului că Wallace s-a oprit acasă înainte de a ajunge pe vas. Deschise plicul de pe cutie cu mişcări lente, temîndu-se să destrame această fragilă legătură cu ultimele momente din viaţa lui.

Între două bilete pentru Aeroflot, două rezervări de cameră la hotelul Astoria din Leningrad şi hotelul Naţional din Moscova şi două bilete pentru *săgeata roşie*, trenul care făcea legătura între cele două oraşe, Wallace împăturise o scrisorică pentru ea. „Pentru scumpa mea Natasa, din misterioasa Rusie, cu toată dragostea, ca să-i ţină cald cînd vom merge acolo în această iarnă".

Inima lui Natalie se strînse de durere. Lui Wallace îi plăceau surprizele, de aceea nu i-a spus nimic pe vapor. Se hotărîse să o ia cu el în Rusia, după ce l-a implorat ani în şir, insistînd să-l cunoască şi în ţara care părea să facă parte din fiinţa lui. Amintirile o tulburară. Acum era prea tîrziu.

Scrisul lui devenise tremurat şi Natalie a trebuit să apropie

hîrtia de lampă pentru a-l descifra: „Vom face un copil în Oraşul ţarilor?"

– Nu, şopti ea. Nu-i drept! Oare de ce se răzgîndise? A refuzat cu încăpăţînare ideea de a avea un copil, pretextînd că este prea bătrîn. I se părea că rîndurile erau scrise de un străin. Dar post-scriptumul suna în stilul tipic lui Wallace Nevski.

„P.S. Te rog să o îmbraci la dejunul Ligii tineretului, la care te-a invitat mama ta, încăpăţînată mică ce eşti".

Natalie întrebă cu voce tare, de parcă el s-ar fi aflat lîngă ea, în dormitor:

– Wallace, ce-ai făcut? Sfîşie staniolul în care era împachetată cutia. Cutia purta emblema atelierului lui Leo Margulies. Asta însemna că el cumpărase pieile în ultima călătorie şi i le dăduse lui Leo, cel mai bun meseriaş din breaslă. Deschise cutia şi rămase împietrită.

– Oh, Dumnezeule!

Wallace înnebunise. Haina se revărsă strălucind în lumina lămpii. Blană de rîs rusesc, de un alb imaculat, cu spicul uşor punctat cu negru ca frunzele uscate acoperite de prima zăpadă. Liga tineretului? Chiar şi amanta ministrului saudit al petrolului ar fi roşit îmbrăcînd-o la restaurantul Nell. Darul acesta semăna atît de bine cu Wallace şi era atît de reprezentativ pentru căsnicia lor. Ea nu ar fi îmbrăcat niciodată un mantou atît de extravagant, decît dacă era însoţită de el.

Îşi îngropă faţa în blana mătăsoasă, începu să se legene pe marginea patului şi îşi zise că în sfîrşit va plînge. Dar lacrimile refuzau să vină. Epuizată, Natalie stinse lumina, se ghemui şi se cuibări sub haina de blană.

Ore în şir prin faţa ochilor i s-au perindat ca într-un film imagini din trecut: *Panache* în lumina difuză a apusului, petrecerea, renghiul pe care i l-au jucat lui Leo, spectacolul de prezentare a colecţiei, adevăratul spectacol dat de Wallace, pistolul, Wallace mort în braţele ei. Şi poliţia. *Şi mai spuneţi că nu a înşelat pe nimeni. Întrebaţi toţi oamenii din New York, Londra sau Leningrad. Eu mă refeream la dumneavoastră.*

Cu puțin înainte de revărsatul zorilor era furioasă.

Coborî din pat. Dezbrăcă rochia șifonată; lenjeria de corp devenise lipicioasă. Făcu un duș fierbinte. Zorile au găsit-o la fereastră. Înfășurată în blana de rîs, Natalie privea în gol spre parc.

– Cine este femeia aceea?

Abia acum, dîndu-și seama că Wallace nu-i va răspunde niciodată la această întrebare, că nu-i va mai putea da niciodată o explicație, Natalie Stuart Nevski reuși să plîngă.

2

În dimineața înmormîntării Natalie stătea singură lîngă sicriu, încercînd să se convingă că moartea lui era un nonsens; dacă ar fi acceptat că există o logică, ar fi trebuit să admită și faptul că între bărbatul pe care-l iubea și femeia care l-a ucis există o legătură.

O cunoștea Wallace?

Era o întrebare zguduitoare. Ca o lamă tăioasă, alunecînd între Wallace care murise și Natalie care trăia, această întrebare amenința să distrugă tot ce-au împărtășit ei doi în viață, să transforme dragostea, pasiunea și încrederea într-o minciună cutremurătoare.

Poate că femeia l-a confundat pe Wallace cu omul pe care trebuia să-l ucidă. Poate că era un ucigaș plătit. Furia ei fusese însă autentică. Și ce însemna cuvîntul acesta, *trădător?* Poate că femeia era *nebună.* Evident, Wallace fiind o personalitate publică, o figură cunoscută în comerț, atrăgea atenția asupra lui. Dar nu exista nici o explicație logică a atacului executat cu sînge rece și a dispariției femeii. Poliția a scotocit portul, a dragat apa, a interogat cele două sute de persoane de la bordul lui *Panache* dar, „misterioasa blondă", cum o numeau ziarele, pur și simplu se evaporase. Poliția a căutat un eventual complice la bordul vasului, o barcă de salvare, dar nu s-a găsit nimic. Un caricaturist, a cărui operă Natalie o admira, a sporit confuzia declarînd că a văzut o blondă înotînd

spre dig.

Natalie îşi irosea forţele luptînd cu logica. Tot ce mai putea face era să-şi repete la nesfîrşit ceea ce le spusese detectivilor. Dacă ucigaşul lui Wallace ar fi fost un bărbat, şi nu o femeie tînără, ei ar mai întreba-o dacă *el a înşelat-o?*

Se auzi o bătaie în uşă şi cineva intră fără zgomot.

Natalie cuprinse cu mîinile sicriul.

– Încă nu sînt pregătită.

Dar nu erau cei de la pompe funebre.

– Mai ai un minut, se auzi o voce familiară. Încă mai sosesc cunoştinţe.

Vărul ei, Greg Stuart, preluase cu fermitate problema funeraliilor şi o scutise de toate amănuntele neplăcute. Erau prieteni din copilărie, din vara petrecută la vie, cînd ea avea doisprezece ani şi Greg era un tînăr de optsprezece. Atunci, el o lăsase să-i conducă barca. Un bărbat blond, cu trăsături frumoase, acum îmbrăcat în haine de doliu, afişînd o ţinută sobră. Dar ea şi-l va aminti întotdeauna pe Greg aşa cum l-a văzut atunci, cu ochi de adolescentă – bronzat, student, imposibil de serios, spiritual, cu părul auriu şi ochii limpezi, albaştri.

O cuprinse pe după umeri. Natalie se sprijini de el, recunoscătoare.

– Dumnezeu te-a trimis. Eu nu m-aş fi putut descurca.

– Nici nu trebuia să o faci tu.

– Nu ţi se pare ciudat? Tu ne-ai făcut cunoştinţă şi tot tu eşti cel care strînge rămăşiţele.

– Aş vrea să pot strînge rămăşiţele.

– Trebuie să aflu de ce a fost ucis.

– Bineînţeles, Natalie. Dar mai întîi, hai să terminăm cu ziua de astăzi. Şi, ţine minte, oricînd ai nevoie de ceva, vino la mine.

– Mulţumesc, dar se pare că firma se descurcă bine. Nici eu nu ştiu cum. Probabil că am oameni buni.

– Dacă se întîmplă ceva, pe cartea asta de vizită ai un număr de telefon. Plec la Washington, dar mă găseşte secretara. Vreau să-mi promiţi că mă vei suna dacă se iveşte ceva neobişnuit. Orice.

– Mă sîcîie femeia aceea. Dar tu nu mă poți ajuta.

– Nu, recunoscu Greg. Lasă poliția să-și facă datoria.

– De ce este gălăgie afară?

– Jeleşte Diana. Cu tot anturajul de rigoare, inclusiv fotografi.

– Tare aş fi vrut să nu vină.

– Prietenele vechi nu dispar, stau pe-aproape. Greg puse o mînă pe capacul lăcuit al sicriului şi, cînd Natalie ridică privirea, văzu lacrimi în ochii lui. Gata, e în regulă, se scuză el stînjenit, dar buzele îi tremurau. Ține minte, absolut orice, repetă el.

Avea ciudatul sentiment că Greg era legat de Wallace printr-un fir de care ea nu ştiuse pînă în acest moment. Înainte de a-i putea pune vreo întrebare, uşa se deschise larg şi Diana Darbee dădu buzna înăuntru, învăluită în nori de păr blond, mătase neagră şi de parfumul căruia îi făcea reclamă.

– Oh, Natalie, biata de tine.

Şcoala particulară pe care a urmat-o, cursurile de dans şi după-amiezele cînd lua ceaiul împreună cu bunica ei au pregătit-o pentru astfel de momente.

– Bună, Diana. Îți mulțumesc că ai venit.

– Dacă aş fi fost mai aproape de el, poate că l-aş fi putut ajuta cu ceva.

– Nu puteai face nimic.

– Dacă aş fi văzut-o pe nebună aş fi oprit-o.

– Am încercat şi eu. Dar totul s-a întîmplat prea repede.

– Pot rămîne cu el cîteva momente?

Cuvintele au tăiat-o ca briciul. Diana şi Wallace fuseseră prieteni buni, poate chiar mai mult decît prieteni. Lui Natalie i-a fost frică să-l întrebe, i-a fost teamă să nu-l audă mințind. Gîndurile acestea o enervară.

– Nu. Nu. Îmi pare rău.

Greg se apropie hotărît de Diana şi îi arătă uşa, luîndu-şi un aer care excludea orice refuz. Gura actriței se lungi într-o expresie furioasă. Natalie văzu că e gata să plîngă şi cedă.

– Bine. Te las singură un minut.

Ieşi pe uşă împreună cu Greg şi numără şaizeci de secunde.

– Greg?

– Poftim?

– Vii cu mine la cimitir?

– Bineînțeles, dar nu mergi în mașină cu Mike și părinții tăi?

– Fratele meu mă privește de parcă ar vrea să-mi spună că bărbații nu sînt împușcați de blonde pe care nu le cunosc. Nu pot sta lîngă mama și tata, să-i văd cum joacă teatru, cînd știu că l-au disprețuit pe Wallace pentru că era blănar.

Reveniră în capelă. Diana se calmase.

– Iisuse, ce pierdere! Ar fi putut să o mai ducă douăzeci de ani.

– Sînt gata să înceapă.

– Stai puțin, vreau să vorbesc cu tine un minut.

– Întîrziem.

– Hei, ce-i cu tine, nu pleacă nimeni de aici fără Wallace. Trebuie să stăm de vorbă.

– Diana, ce naiba avem de vorbit tocmai acum?

– Cîțiva acționari la Cotillon m-au rugat să trec de partea lor.

– Pentru ce?

– Împotriva ta. Nu sînt convinși că vei putea conduce firma fără Wallace.

– Dar eu am condus-o pînă acum.

– Te-ai ocupat de autorizații și vînzări. Wallace a fost acela care a cumpărat pieile și a confecționat hainele. Tu știi să vinzi. El știa să producă.

– Și oamenii aceștia cred că eu nu cunosc meseria?

– O cunoști?

– Învăț, răspunse Natalie convinsă. Chiar dacă avea altă părere despre Diana, o respecta ca om de afaceri care transformase imaginea mediatizată de star, într-o firmă ce producea multe milioane.

– Voi convoca mîine Consiliul de conducere.

– Este prea devreme, interveni Greg. Lasă-i să mai aștepte.

– Te rog să o faci, spuse Diana. Pentru moment ai votul meu.

– Cum adică, „pentru moment"?

– Dacă aceste titluri de o șchioapă cu „Blonda care împușcă

blănarul" nu încetează, eu îmi retrag numele din afacerea ta.

– Ce spui? Nu poți face asta.

– Am venit la înmormîntare pentru Wallace. Trebuia să vin. Dar nu am de gînd să pierd zece ani de muncă lăsîndu-mi numele împroşcat cu noroi într-o afacere cu o blondă şi un pistol.

– Despre ce vorbeşti tu acum?

– Natalie, eu sînt *Diana Darbee*. Eu sînt o instituție. Te-ai folosit de serviciile mele. Sînt deşteaptă, sexy şi onestă. Asta vînd eu. Nu mă pot lăsa antrenată într-un triunghi pasional. Oamenii care trăiesc pasiuni în trei sînt proşti şi necinstiți.

– Dar nu este un triunghi pasional. Eu nici măcar n-o cunosc.

– *Craiul* ăsta bătrîn. Întotdeauna îi mai trebuia ceva.

– Nu! Nu mi-ar fi făcut aşa ceva!

– Eşti sigură? Natalie, dacă tu ai ceea ce îi trebuia lui Wallace Nevski pentru a-l ține legat de casă, îți sugerez să te retragi din afacerea cu blănuri şi să începi să vinzi rețeta. Ciocăni în capacul sicriului. Sau ți-ai pierdut îndemînarea, Wallace?

– Nu a pierdut *nimic*.

– Atunci avem o foarte mare problemă. Dacă o vor prinde pe blondă şi va fi proces, Diana va trebui să te părăsească.

– Noi vindem doar haine.

– Îmi pare rău.

– Şi ce vom face cu reclamele? Am construit o întreagă campanie în jurul tău.

– Roagă-te să nu o găsească pe blondă.

– Dar avem un contract Diana.

– Citeşte-l. Pot fi concediată dacă sînt fetiță rea şi pot pleca singură dacă voi vă dovediți copii răi.

Wallace, gîndi Natalie disperată, ar fi găsit repede un răspuns, dar ea nu era în stare, nu astăzi. Îl prinse de mînă pe Greg. Trebuia să-l înmormînteze pe Wallace.

– Aşa sînt afacerile, spuse Diana.

– Oare?

– Ce vrea să însemne asta? Diana îşi încrucişă brațele pe piept şi zîmbi. Ah, da, crezi că vreau să mă răzbun pe tine pentru că mi

l-ai luat pe Wallace.

– Nu l-am luat eu.

Diana ridică din umeri.

– Cum aş fi putut eu – un bancher investitor, plictisitor, doar aşa îmi spui tu – cum aş fi putut eu să iau un bărbat din braţele Dianei Darbee?

– De multe ori m-am întrebat şi eu. Dar Wallace a fost omul surprizelor, nu-i aşa?

3

– Mă tot gîndesc la ziua cînd tu mi-ai făcut cunoştinţă cu Wallace, îi spuse Natalie lui Greg în timp ce cortegiul se îndrepta spre cimitirul Henry Hudson. Ca şi cum aş vrea să descopăr o cheie. Ca şi cum, dacă am greşit cu ceva, greşeala a pornit chiar din ziua aceea.

– O cheie? repetă Greg, dar ea nu-l mai auzi pentru că gîndurile îi erau deja în altă parte.

– Eu nu l-am furat de la nimeni. El m-a luat pe mine.

– Diana ştie foarte bine asta. Wallace era în derivă pînă te-a întîlnit pe tine.

– Ciudat, aveam impresia că eu trăiam în derivă... Eram atît de rece şi golită de sentimente. Ştii, cîteodată mă trezeam lîngă Wallace şi mă gîndeam ce s-ar fi întîmplat dacă n-aş fi venit la petrecerea ta? Ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi plecat la plajă, în loc să stau acasă? Mă lipeam de el şi îi eram recunoscătoare. Şi ţie. Şi lui Dumnezeu... Acum totul mi se pare o farsă murdară, şopti ea cu amărăciune. Nu-mi vine să cred că am fost împreună doar cinci ani.

Începu să plîngă. Greg o îmbrăţişă.

– Eu cred că trebuie să-ţi aminteşti doar de faptul că cei cinci ani au fost unici. Voi doi aţi avut privilegiul de a trăi sentimente pe care cei mai mulţi oameni nu le cunosc niciodată.

– Am trăit, nu-i aşa? Chiar din ziua în care l-am întîlnit... Îl

îndepărtă pe Greg şi privi pe fereastră. Cercul se închide, Greg. Sîntem iarăşi la început. Eu nu ştiu ce se întîmplă cu mine şi tu eşti acelaşi bărbat înţelept. Ce nu a mers, Greg? Greşeala a pornit chiar din ziua aceea.

Se certase cu tatăl ei; un schimb de cuvinte care îi îngheţa sîngele în vine. Apoi a jucat tenis şi i-a bătut pe cei doi canadieni, dar asta nu i-a ridicat moralul. Nu s-a simţit mai bine nici după ce a făcut cîteva sărituri în bazin. A apelat apoi la şampanie şi, mai tîrziu la Greg, care organizase o petrecere de sfîrşit de sezon.

Greg avea întotdeauna o sticlă de şampanie la rece şi un telefon la îndemînă. În anul acela lucra pentru Grupul strategic pentru securitate naţională şi, copiii, uluiţi, i-au povestit lui Natalie că fusese deja chemat de două ori la Casa Albă. Greg îşi supraveghea cu afecţiune copiii, unul de doi şi altul de patru ani.

– Tata susţine că eşti un monument de virtute civică, îi spuse Natalie lui Greg.

– Probabil că a vrut să-mi facă un compliment.

Această petrecere anuală era o tradiţie de familie, respectată de multe generaţii. De obicei, se întîlneau la The Birches, o casă rustică din munţii Berkshire, la mătuşa Louisa, matroana care menţinuse vie tradiţia. Bătrîna murise în iulie, aşa încît soţia lui Greg, Sally, s-a oferit să o organizeze la locuinţa lor din Greenwich, pînă cînd se va reamenaja casa din Berkshire.

Aproape o sută de membri ai familiei Stuart, din ultimele patru generaţii înotau, discutau, jucau cărţi, se certau pe terenul de criket şi jucau tenis. Natalie şi-a pus costumul de baie, a înotat puţin, apoi a descoperit că soţia lui Greg a adus şampania, eveniment ce demolase tradiţia de o sută de ani care prevedea bere şi vin. Oprindu-se să ia un pahar de la unul din barurile amenajate pe pajişte, Natalie privi cu ochi critic în jurul său.

O mulţime de bani fuseseră cheltuiţi în grabă. Pajiştea bine îngrijită şi terasele din piatră înconjurau casa şi piscina. Statuetele păsărilor flamingo de pe marginea bazinului se reflectau unduitor în oglinda albastră a apei. Arhitectul care alesese acele statuete proiectase, probabil, şi lampioanele în stil franţuzesc, împrăştiate

pe toată pajiştea, a căror lumină crea o atmosferă de intimitate, asemeni celei din Central Park.

Îşi observă părinţii care studiau totul, adăpostiţi la umbra unor copaci. Martha Stuart era îmbrăcată într-o rochie albă de vară. Ochii, pătrunzători şi calmi, puteau deveni tăioşi cînd trebuia să-şi apere soţul; era, de departe, cea mai frumoasă femeie de acolo. Tatăl lui Natalie stătea în picioare, în spatele soţiei sale, aşezată pe un scaun; avea o mînă sprijinită de umărul ei, iar în cealaltă ţinea un pahar cu scotch. După patruzeci de ani de diplomaţie, Richard Stuart încă se mai delecta cu un scotch în stil indian, într-un ţinut indian, pentru că Natalie ştia că păsările flamingo din jurul bazinului, în mintea lor, se asociau cu imagini indiene.

– Presupun că trebuie să te felicit, o întîmpină tatăl ei. Vicepreşedinte. Măi, măi!

A urmat cearta aceea îngrozitoare, învolburată ca apele care se rostogoleau pe un deal, după care ea a fugit pe terenul de tenis, apoi la piscină şi la bar; în cele din urmă l-a căutat pe Greg, nu înainte de a se lovi de Sally, care nu a scăpat ocazia să i se plîngă.

– Din nou ţi-am şocat familia. De unde naiba să ştiu eu că ăştia nu beau şampanie la picnicuri?

– Beau atunci cînd îşi pot permite, îi răspunse Natalie. Personal, cred că şampania a fost o idee excelentă.

Pentru ea, soţia lui Greg reprezenta un mister. O frumuseţe senzuală, unicul copil alintat de un tată care acumulase o avere fabuloasă. De ce i-ar păsa ce crede despre ea familia lui Greg?

Nu era politicos să îi spună: „Nu te mai strădui atît" – aşa că o consolă:

– Pune-o pe seama genelor de misionar. Ştii, dacă nu are un gust bun, e considerată proastă. Dar şampania ta are un gust excelent. Ilustră complimentul golind paharul.

Sally îşi sprijini bărbia perfectă între degetele împodobite de diamante şi o privi pe Natalie cu un zîmbet ironic.

– Poate că nu mă plac pentru că sînt convinşi că Greg s-a căsătorit cu mine din cauza banilor.

– Sally, amîndouă sîntem puţin nervoase, dar Greg...

– Poate ei cred că Greg nu mă iubeşte.

Natalie era uluită. Niciodată nu văzuse doi oameni mai frumoşi şi mai potriviţi ca ei. Greg şi Sally formau un cuplu perfect.

– Hei, uşurel, fetiţo. Glumeam şi eu. Sally zîmbi încordată. Poate că ei trăiesc încă după principiul că bărbatul este acela care trebuie să aibă grijă de femeie.

– Eu nu cred asta, spuse Natalie înfuriată. Prefer să am singură grijă de mine.

– „Prefer să am singură grijă de mine", repetă Sally cu un alt zîmbet ironic. Ce ţi-e şi cu genele astea de misionar! Toţi îşi fac probleme cine va achita nota de plată, în loc să se întrebe cine va avea grijă de ei ca să nu rămînă singuri. Ştii asta?... Nu ştii, nu-i aşa?

Natalie roşi. Sally era superbă. Sally era bogată. Şi acum Sally o făcea să se simtă ca o idioată.

– Mai serveşte puţină şampanie, Natalie. Distrează-te.

Înainte de a-i veni pe buze răspunsul potrivit, Sally plecă spre bazinul de înot. Natalie porni după ea, dar se răzgîndi. Apoi, îngrijorată că frumoasa soţie a vărului său – ca şi tatăl ei – o găsea dezgustătoare, porni în căutarea lui Greg, ţinînd în mînă paharul gol.

– Îmi mai dai unul?

Greg îi aruncă o privire admirativă, scoase sticla de la gheaţă, apoi privi spre copiii care se jucau în iarbă cu un cîine enorm.

– Mă întreb cînd ai crescut. Nu ne-am mai văzut de la Crăciun. De ce m-a felicitat tatăl tău? Cu ce ocazie?

– Cînd l-am informat că am devenit asociat şi vicepreşedinte la Stuart Malcom and Hardy m-a rugat să te iau de exemplu şi să intru în serviciul public.

– Ultimul refugiu al unei clase sociale aflate în declin.

– Vechea noastră ceartă: „Pentru Dumnezeu, Natalie, foloseşte-ţi educaţia şi experienţa într-un scop mai nobil decît acela de a mări capitalul afaceriştilor dubioşi. Tu eşti făcută pentru diplomaţie. Ai trăit aceeaşi viaţă ca şi noi. Vorbeşti acceptabil franceza şi excelent rusa". Nostim este că mă gîndesc foarte serios să renunţ la afacerile bancare.

– Insolaţie, spuse Greg ironic.

Natalie îşi goli paharul.

– Vorbesc serios.

– Niciodată nu am întîlnit un bancher care să nu vorbească serios despre demisia lui. Dar nu l-am întîlnit nici pe acela care să-şi dea într-adevăr demisia. Victoria în branşa ta este vitală precum limuzina şi cina de afaceri cu un client.

– Victoria înseamnă o pierdere enormă de energie, ceea ce nu mi se întîmplă mie, se răsti ea. M-am săturat să fac bani pentru alţii. Vreau să am afacerea mea, ceva palpabil, aşa că nu mă mai trata ca pe un copil.

– Nu fac decît să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea unui om care a stat pe grătar. Ca umil servitor social mi se pare greu de crezut că vei părăsi o carieră strălucită. În toate aceste clinciuri nimeni nu-şi pierde instinctul de supravieţuire.

– *Pe grătar?* Dacă a face un mariaj bun înseamnă un castel franţuzesc, importat piatră cu piatră şi plantat pe treizeci de acri de pămînt şi o limuzină care să te ducă în Manhattan, atunci tu eşti un umil servitor civic care s-a căsătorit al naibii de bine.

– Ah, dar preţul? Preţul?

– Încerci să-mi spui că ţi-ai vîndut sufletul?

– Doamne fereşte! Dar femeia îmi cere să mă culc cu ea.

Natalie aruncă o privire invidioasă spre bazinul unde Sally îşi expunea trupul languros, asemenea unui poster pentru retrospectiva Helmut Newton.

– Costumul acela de baie parcă ar fi făcut de cei mai abili colorişti japonezi.

– Nu-ţi face probleme. Încă mai există solvenţi.

– Cum îl suporţi?

Spre surprinderea ei, zîmbetul lui Greg dispăru. Îl rănise fără să vrea şi încercă să se corecteze:

– Iartă-mă. Am băut prea mult. Sally este o fată drăguţă.

– Nu este deloc, spuse el scurt şi încheie subiectul cu un contraatac. Spune-mi te rog, publicitatea pentru acest obiect strălucitor a fost muncă sau doar cunoştinţe?

– Prin cunoştinţe, vrei să spui numele de familie pus pe uşă,

sau un anume partener strecurat în pat?

Greg nici nu clipi.

– Am auzit că partenerii au fost alungați din patul tău. Ceva în legătură cu o afacere mult prea serioasă și cu un apropiat divorț?

– Ai auzit tu asta la Washington?

– De fapt eu mă refeream la numele nostru pus pe ușă.

– Cred că glumești! Știi la fel de bine ca și mine că numele de Stuart este păstrat pentru valoarea lui istorică. Punct. Și cu asta am terminat. Sînt prima Stuart care trăiește pe propriile ei picioare, de la crahul din '29. Nu că asta ar însemna mare lucru. Domnul Baker, președintele Consiliului, pentru care am muncit în ultimii cinci ani, m-a întrebat acum un minut ce știu despre seceta din Ciad.

– Ciad?

– Păi da, el mă crede Jennifer din Corpul păcii.

– N-o pune la inimă, rîse Greg. Eu știu că domnul B. mănîncă în mod curent supă la cină.

– Apoi mi-a spus că sînt o „întreprinzătoare". Îți vine să crezi așa ceva? Dorința de a se confesa, care nu îi era proprie, o părăsi brusc. Te-am monopolizat. Ar trebui să te ocupi și de ceilalți oaspeți.

– Este privilegiul gazdei de a se întreține cu cel mai atrăgător invitat.

Natalie îl privi cercetător. În comparație cu Sally, se simțea o adunătură de brațe și picioare lungi și se întreba dacă nu cumva Greg își bătea joc de ea.

– A fost un compliment sau o ironie?

– Un comentariu oarecare. Ridică vocea să atenționeze un copil. Jason, dacă animalul ăla te mușcă pentru ceea ce faci, să știi că are dreptate.

Natalie privi cu dragoste și îngrijorare la joaca copilului cu cîinele. Greg observă și o bătu pe mînă.

– Nu-ți face griji. Nu mușcă. Și dacă încearcă, îi cad dinții.

Își zîmbiră și ea hotărî să ia remarca lui Greg drept un compliment care, alături de șampanie, îi spori curajul.

– Cum de nu am reușit să te cunosc mai bine?

– Sîntem veri îndepărtați, intr-o familie foarte numeroasă. Greg

privi cum copiii renunță la cîine și se îndreaptă, copăcel, în direcția mătușii lor, care pregătea un joc de criket. Noi doi stăm de vorbă doar la petrecerile de vară și de Crăciun și flirtăm puțin. Da, da, flirtăm. Stai, nu fugi. Greg începu să rîdă. De fapt îmi amintesc că am avut un Crăciun foarte interesant... Mai ții minte?

Poate că e efectul șampaniei, gîndi ea, dar Greg era un bărbat foarte frumos. Ochii îi erau luminoși. Avea o gură mare și senzuală. Natalie se simți tentată să mai flirteze puțin, dar nu pe față.

– Amintește-mi tu.

– Tati! Tati! Fetița lui Greg fugea spre el, arătîndu-i pe cer discul alb al lunii care ieșea, încet, de după un nor.

– Luna, îi spuse Greg, luînd-o în brațe. Aceea este luna.

Părinții tineri sînt exasperanți, gîndi Natalie constatînd, nu pentru prima dată, cît de enervanți puteau fi. Acum cîteva momente ea și Greg își aruncau ocheade pline de semnificații și poate ar mai fi făcut un pas, ca în secunda următoare, ea să înceteze să mai existe. Frumosul ei văr cînta:

Doamna lună, doamnă lună,
Prea repede te-ai sculat,
Soarele nu s-a culcat.

Greg acompania versurile cu gesturi care o încîntau pe fetiță și Natalie se gîndi, fără să vrea, că la douăzeci și șase de ani mai avea încă timp să facă un copil.

– Mai vreau, mai vreau, striga Fiona.

Mergi în pat,
Și-ascunde nasul
Pînă-ți bate noaptea ceasul.

Cînd, în sfîrșit, copilul plecă, Natalie îi spuse:

– Acum îmi amintesc de Crăciunul acela. Mi-ai expus arborele nostru genealogic.

– Nu am făcut decît să-ți explic că sîntem veri foarte îndepărtați

şi nu putem concepe copii mai timpiţi decît sîntem noi doi.

– Copii? Nici măcar nu m-ai sărutat.

– Am avut impresia că-ţi doreai prea mult să te sărut. Ce avem noi doi comun este o picătură de sînge albastru, albastru de New York şi poate un vag sentiment de insatisfacţie.

– Credeam că eşti fericit la Washington.

– Ah, dar *sînt* fericit. La Washington. Aşa cum m-a lăudat bătrînul senator de Mississippi, sînt ca o pisică în noroi, prea prăpădită să mănînce şi să crească mai mare.

– Ambiţios?

– Tu nu crezi că sîntem toţi la fel de inteligenţi ca tatăl tău. Şi iată că am ajuns din nou la întrebarea: de ce eşti tu atît de nehotărîtă în privinţa unei asocieri? Sînt un slujbaş, un om mediocru, dar vreau să fac ceva cu adevărat.

Tocmai în acel moment, Mike, fratele lui Natalie, se apropie nehotărît, de parcă îşi dădea seama de existenţa unei legături intime între Greg şi Natalie, care nu trebuia tulburată.

Ducea şase pahare cu şampanie, cîte trei în fiecare mînă, îndemînare pe care o căpătase cu o vară înainte la Cape Cod, unde lucrase ca barman. Natalie îşi spuse că slujba aceea a fost o încercare măruntă de a sfida lumea lor selectă, dar tatăl lor a privit-o ca pe o aventură a unui om comun în lumea lor comună. În vara aceasta, i-a cerut lui Mike să accepte o slujbă la stat, dar Natalie l-a încurajat pe fratele său să tragă aceeaşi linie pe care a tras-o şi ea cu cîţiva ani în urmă şi Michael s-a angajat la firma ei. Ceea ce el nu ştia încă, era că linia aceasta trebuia împrospătată aproape în fiecare zi. Se temea că fratele ei nu va rezista luptei. Mama lor, care trăia confortabil pe bază de axiome, avusese, probabil dreptate, cînd şi-a caracterizat fiul drept o progenitură lipsită de scop în viaţă, al doilea născut.

Mike, ca şi Natalie, moştenise înălţimea tatălui lor. Avea însă o ţinută stingheră şi o bonomie care i se citea pe faţă.

– Vă rog să mă scuzaţi. Mesaj de la mama. Tatei i-a trecut nebunia.

– Nu vrei să creşti? se răsti Natalie supărată că i-a întrerupt.

Eşti prea mare ca să mai transmiţi mesajele mamei.

– Ea nu mi-a spus nimic. Am dedus eu din context.

Se aşează lîngă ei, roşu din cauza soarelui, zîmbind galeş din cauza şampaniei. Natalie observă că s-a îngrăşat din nou. Îl ciupi şi lăsă o urmă albă pe pielea lui.

– Ai insolaţie. Dă-ţi cu cremă.

– Sora ta, interveni Greg, vrea să renunţe la activitatea bancară în schimbul unei afaceri mai concrete.

Mike zîmbi, simţindu-se bine primit. După ce petrecuse o vară pe Wall Street, şi era pe punctul să înceapă al treilea an de ucenicie la Wharton, comentariile privind lumea afacerilor îi scăpau cu mare uşurinţă.

– A face ceva „concret" este visul oricărui bancher. În loc să acumulezi milioane de dolari pentru alţii, te gîndeşti: „Hei, am să găsesc o companie bună care lucrează pe bani cash, plăteşte dobînzile din profit şi am să conduc eu afacerea". Singurul necaz este că bancherii nu sînt manageri. Nu ştiu abecedarul afacerilor, adică studiul de piaţă şi cum să conducă oamenii.

– Pot învăţa.

– Bineînţeles, dragă. Pînă într-o zi, cînd negociezi de o parte a mesei cu un grup de sindicalişti radicali şi telefonul sună şi auzi că transportul plecat din Cleveland săptămîna trecută s-a împotmolit tocmai în Mexic. Exact în acel moment intră pe uşă poliţiştii şi te informează că starul rock care face reclama pentru ultimul tău produs este acuzat de molestarea unui fan mai tînăr şi s-ar putea să intre la închisoare. Tocmai atunci contabilul îţi raportează că unul dintre administratori se pare că şi-a deschis o afacere în Brazilia. Şi, între timp, unul din departamente a scrîntit-o, vama a confiscat importul din Hong Kong, iar tu eşti dată în judecată pentru fals în acte. Şi...

– Mike, te rog să o ştergi de aici.

– Bine. Se ridică nesigur şi porni spre copaci.

Natalie se întoarse spre Greg.

– M-am specializat în vînzări cu amănuntul – lanţuri de

magazine pe bază de francise. Tocmai am făcut o afacere pentru un magazin şi am învăţat o mulţime de lucruri despre comerţul cu blănuri.

– Blănuri?

– Îmi plac la nebunie. Sînt frumoase şi sexi. Cu ele vinzi fantezie, dar procesul intrinsec de realizare a hainelor de blană este o afacere de te doare capul. Am ceva în minte. Uau! Este un fel de a te distra muncind şi de a te trezi bogat dimineaţa. Ce te uiţi aşa la mine? Ţi se pare că m-am ţicnit?

– Îl cunoşti pe unchiul Wallace? Greg îşi îndreptă spatele şi lăsă paharul din mînă.

– Nu cred.

– Wallace Nevski.

– Ah, da. Bătrînul rus care a lucrat cu tatăl tău, nu-i aşa? Îmi amintesc vag că părinţii mei îi rosteau în şoaptă numele cînd eram copii.

– Exact, el este Wallace. Jumătate rus-cazac, jumătate rus-evreu, adoptat în 1922 de străbunicul meu, James.

– Nu l-am întîlnit niciodată.

– A fost o adopţiune nefericită. El evită familia aceasta. Dar se ocupă cu comerţul de blănuri de mai bine de patruzeci de ani.

– Nu mai spune! Ar trebui să stau de vorbă cu el.

– Aranjez eu.

Greg întinse mîna sub şezlong şi căută în iarbă. Natalie întinse piciorul şi împinse telefonul fără fir spre el.

– Dumnezeule mare! Mai dă-mi şampanie. Uite-i pe părinţii mei. Vin să ne împăcăm.

Observase că, pentru prima dată de cînd începuseră să vorbească vrute şi nevrute, chipul indiferent al lui Greg a devenit interesat.

– Îl sună pe unchiul Wallace, îşi anunţă ea părinţii. Îmi aranjează o întîlnire cu el. Să discutăm despre comerţul cu blănuri.

Mama ei o întrebă dispreţuitor:

– Locuieşte în cartierele muncitoreşti?

– Probabil a ajuns acasă de la paradă, spuse Greg fără nici o legătură cu întrebarea.

– Nu cred că este o idee bună, interveni sever tatăl lui Natalie.

– Cum să nu? spuse Greg. Nimeni nu ştie mai multe despre hainele de blană decît Wallace Nevski... Wallace! Sînt Greg. Da, ştiu că mi-ai spus că nu vii. Greg îi făcu lui Natalie cu ochiul şi începu să discute, cu un incredibil accent ebraic. Dar am o fată pentru tine... Verişoara mea Natalie... Evreică? De unde naiba să fac rost de o verişoară evreică? Serios, vrea să intre în afaceri cu blănuri... Spune-i singur... Frumoasă. Foarte, foarte frumoasă.

Evident, Wallace intenţiona să refuze.

– Nu numai că este frumoasă, insistă Greg, dar vorbeşte excelent ruseşte.

Asta a fost cheia. Nu s-a gîndit, decît mult timp după aceea, că ăsta a fost asul din mînecă.

– Ajunge într-o oră, anunţă Greg.

– M-ai lăudat prea mult. O să fie dezamăgit.

– Dar tu vorbeşti ruseşte.

Wallace Nevski apăru îmbrăcat într-un costum lejer de vară. Natalie se aşteptase la un bătrînel rotofei, cu inel pe deget şi trabuc în gură, dar se trezi în faţa unui om cu totul deosebit.

– Blănarii îi spun „Cazacul", o informă Greg. Arată ca un ofiţer de cavalerie, nu-i aşa?

Natalie îl studia în timp ce el traversa pajiştea.

– Nu. Arată ca un personaj dintr-un roman de Fitzgerald.

– Eram convins că o să-ţi placă.

– Cîţi ani are?

– În jur de şaizeci.

– Eu i-aş fi dat cincizeci.

– Asta o să-i facă plăcere.

– Este căsătorit?

– Văduv, spuse Greg. Dinainte să ne naştem noi doi.

Wallace îi salută pe părinţii lui Natalie şi pe Greg, iar pe ea o

studie curios. Cînd şi-au dat mîna, lui Natalie i s-a tăiat respiraţia, tulburată de senzualitatea pe care privirea lui o degaja. În secunda următoare un zîmbet cald invadă chipul lui ridat.

– Ultima dată cînd te-am văzut, scumpă domnişoară, stăteai întinsă pe spate şi strîngeai cu furie biberonul.

Într-o fracţiune de secundă îşi aminti de Brown.

– Vă referiţi la Moscova. Mama mi-a spus că aţi vizitat Ambasada americană. Eram copil atunci.

– Timpul a fost bun cu dumneata. Ai suferit o transformare remarcabilă.

Natalie era complet ameţită şi nu-i veni nici o replică inteligentă în minte.

– Ce făceaţi în Rusia?

– Eram în drum spre licitaţia de blănuri de rîs ruseşti. Greg spune că vrei să intri în afacere. Nu-ţi recomand. Blănarii sînt nişte oameni foarte meticuloşi şi nesuferiţi. De ce crezi că toţi copiii lor devin bancheri? Ah, dar dumneata eşti deja bancher.

Înainte de sosirea lui, Natalie s-a răcorit puţin în bazin, a îmbrăcat o rochie lungă de seară şi şi-a făcut ordine în gîndurile care o asaltau.

– Sînt oarecum iniţiată în francisele acordate saloanelor care vînd haine de blană femeilor de afaceri.

– Acelaşi lucru îl face şi Fred, renumitul blănar.

– Eu mă gîndesc mai mult la piaţă. Aş dori ceva mai modest, nu sofisticat ca de Revellion.

– Ceea ce face Reginald? întrebă Wallace şi zîmbiră amîndoi. Apoi el privi în jur. Pe aici, pe undeva, este o potecă spre un iaz tare drăguţ. Dacă l-ai putea convinge pe vărul Greg să renunţe la o sticlă şi cîteva pahare...

– Aş prefera să discut această problemă cu mintea limpede, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

– Deloc. Ceea ce mi-ai sugerat este o idee care m-a sîcîit şi pe mine şi căreia i-a venit vremea. M-am gîndit că, după ce vom stabili detaliile, am putea ciocni un pahar ca între parteneri de afaceri.

– Bătînd palma?

– Ai o idee extraordinară şi capacitatea de a atrage investitori. Eu pot aduce blănurile. Putem pune la punct totul într-un an sau putem începe chiar în această seară.

Greg le aduse paharele şi o sticlă abia scoasă de la gheaţă şi porniră amîndoi spre pădure. După partida de tenis, Natalie simţea o durere în gleznă, aşa încît i s-a părut normal să accepte braţul pe care i l-a oferit Wallace şi a pozat cu nonşalanţă pentru un Stuart adolescent, fotograf, într-o poză romantică, cuplu în alb, separat de restul familiei rămasă să bîrfească pînă la Crăciunul viitor.

Aleea care ducea spre cimitir făcu o curbă; văzînd crucile, Natalie se trezi la realitate.

– Ştii ce mă ucide? Nu pot să plîng. Nu sînt o simplă văduvă. Am devenit o soţie suspicioasă. Wallace este mort, iar eu nu ştiu de ce. Ce a făcut? Ziarele astea tîmpite, cu titlurile de o şchioapă, „Renumit blănar împuşcat de o necunoscută???", pun aceleaşi întrebări pe care mi le pun şi eu. Am pierdut cel mai important om din viaţa mea, dar nu ştiu dacă şi eu am fost la fel de importantă pentru el.

– Ţi-ai pune altfel de întrebări dacă l-ar fi împuşcat un bărbat.

– Exact acest lucru l-am spus eu poliţiei, spuse ea cu amărăciune. S-au abţinut să nu rîdă. Nu ştiu dacă trebuie să am încredere în el... Este îngrozitor din partea mea, nu?

– Plînge-l pe omul pe care l-ai cunoscut.

– Pe cine? strigă ea. Poate că nici nu ştiu cine a fost. Poate că Diana are dreptate. Poate că, într-adevăr, Wallace era plin de surprize.

– Atunci plînge-l pe bărbatul pe care l-ai iubit.

Cuvintele lui Greg au lovit în plin. Şi-a alungat mînia şi a lăsat loc unei dureri ascuţite, care îi sfîşia trupul.

– Iartă-mă, nu am vrut să te rănesc.

– Nu. Vreau să sufăr. Nu vreau să fiu furioasă. Ce-ai spus tu acum... ştii, mi l-ai dat înapoi.

4

După o noapte de insomnie, Natalie sosi devreme la sediul Companiei Cotillon, de la numărul 333, pe Seventh Avenue. Trecuse o zi de la înmormîntare şi cinci de cînd Wallace nu mai era. Obosită de atîtea speculaţii, stoarsă de energie, fixase întîlnirea cu Consiliul de administraţie în dorinţa de a-şi abate gîndul de la uciderea lui Wallace.

Acum, însă, îşi reproşa că era prea devreme pentru a se ocupa de afaceri. Punctuală, vîrstnica ei mătuşă, Margaret, intră învăluită în mătăsuri în sala de şedinţe şi întrebă:

– Oare nu ne întîlnim cam devreme?

– Nu vreau decît să-i asigur pe acţionari că pot avea încredere în mine, spuse Natalie şi se aşeză în capul mesei, pe scaunul preşedintelui. Îşi lăsă servieta diplomat pe scaunul lui Wallace, cum făcea în rarele ocazii cînd aveau şedinţe şi el lipsea.

Mătuşa Margaret scoase din poşetă un teanc de reviste ecologice, cu articole împotriva industriei de blănuri.

– Prietenii mei care luptă pentru drepturile animalelor sînt supăraţi pe mine. Cea mai recentă acuzaţie este că susţin ultima inovaţie în vînătoarea de nurci. Ştii care este? Se pune o bucată de carne pe marginea capcanei şi ecologiştii susţin că nurcilor le îngheaţă limba pe metalul rece.

– Nurcile noastre sînt crescute în ferme speciale, mătuşă Margaret.

– Ştiu, se revoltă bătrîna doamnă. Am vizitat şi eu una.

– Chiar ai făcut-o?

– Eram într-o croazieră pe rîul Snake. Am tras la mal şi am stat de vorbă cu un crescător de nurci. Îţi spun eu, animalele astea trăiesc într-un adevărat lux timp de nouă luni. Mi-aş dori şi eu să mor atît de repede, ca ele, în camera de gazare.

– Mătuşă Margaret, a încercat cineva pînă acum să-ţi cumpere acţiunile?

– Cum te mai simți, draga mea? Sînt îngrijorată. Mie mi-a plăcut căsnicia ta.

– Mă simt bine, mulțumesc. A încercat cineva să-ți cumpere acțiunile?

– Cea mai mare parte a căsniciilor din ziua de azi îmi displac, continuă bătrîna. O luptă pentru poziția socială. Tu și Wallace păreați departe de fixația asta.

– Wallace era un om răbdător.

– La vîrsta lui așa și trebuia să fie. Poliția a înaintat cu ancheta?

– Cred că investigațiile s-au împotmolit. „Nimic", acesta a fost cuvîntul detectivului după ce a interogat manechinele și soțiile celor invitați pe vas. Te rog să mă ierți puțin, mătușă Margaret. Trebuie să verific ceva în birou. O trimit pe Joannie să-ți aducă o cafea.

Coborî în fugă scara de metal în spirală ce ducea spre hala enormă, de la etajul douăzeci și șapte, unde firma Nevski Russian Furs lucra acum haine pentru Cotillon. Era una dintre cele mai mari din Manhattan. Mai rămăseseră cîțiva mecanici evrei, dar cei mai mulți dintre muncitori erau negri și mulatri veniți din Caraibe și America Centrală. Ici, colo apărea fața zîmbitoare a vreunui refugiat rus, luat de Wallace sub aripa lui ocrotitoare. Se auzea un radio fixat pe frecvența unui post spaniol.

Apariția ei în hala de lucru atrase privirile curioase ale oamenilor și zîmbete de simpatie. Natalie nu era apropiată de muncitori, așa cum fusese Wallace, iar astăzi se simțea și mai stingherită. Reuși totuși să spună:

– Bună dimineața. Doresc să vă mulțumesc pentru florile pe care le-ați trimis. Apartamentul nostru arată ca o seră.

Luă un pahar de carton plin cu cafea și porni prin atelier. Oamenii o priveau curioși, dar ea nu dorea decît să fie aici, unde Wallace i-a ținut prima lecție despre industria de blănuri. Își trecu degetele printr-un teanc de blănuri de nurcă abia primite de la vopsitoria din Brooklyn și scoase una din grămadă. O scutură ca pe un bici, așa cum o învățase Wallace, zburli blana, apoi suflă pentru a examina puful de la rădăcina părului. Avea o culoare de mahon, uniformă; era excelent prelucrată. Fără Wallace, Cotillon

va avea probleme cu achiziționarea unei materii prime de o asemenea calitate.

Trecu apoi printre mesele de lucru. Muncitorii tăiau pieile pe *Grotzen,* adică pe mijlocul spatelui, puneau cele două jumătăți la o mașină care tăia blana în diagonală, în fișii late de doi centimetri, pînă cînd toată blana era transformată în panglică. În atelierul lui Leo, această operație era făcută și acum manual.

Se opri lîngă o mașină, unde o spaniolă cu un dinte din aur, cosea între ele fișiile de blană. Puse cap la cap, fișiile, formau o bucată mai lungă și mai îngustă decît blana originală. Firul din mașina de cusut era subțire ca acela de păianjen, iar cusătura era extrem de deasă. Blana rezultată devenea astfel mult mai suplă decît cea originală. La prima vizită, Wallace îi explicase: „Imaginează-ți că fiecare fișie este un animal miniatural. Dacă blănarul taie fîșii mai late, blana rămîne rigidă și femeia care îmbracă o astfel de haină pare că se ascunde sub un clopot". Aici, în această operație care dădea suplețe blănii, aici stătea cheia succesului lui Wallace. El iubise această meserie, o făcuse ca un artist.

– *Senora?*

Dintele din aur al femeii străluci printre buze.

– Poftim?

– S-a mai aflat ceva, *Senora?*

Muncitorii care întindeau pieile ude și le prindeau în cuie pe panouri de lemn, croitoresele care sporovăiau în spaniolă și coseau mîneci și buzunare, finisorii care fixau căptușeala, toți se opriră din lucru pentru a auzi răspunsul lui Natalie.

– Știți, adevărul este că poliția nu are date.

– Ah... Femeia de la mașina de cusut își aplecă pentru un moment capul, apoi o privi neliniștită.

– *Por favor,* eu am întrebat în legătură cu fabrica.

Toți o priveau insistent pe Natalie.

– Ah, oftă ea stingherită. Cred că este puțin cam devreme să vă faceți probleme.

Pete Kastoria, șeful atelierului, interveni. Era un grec aproape chel, cu mustață și ochi negri, pătrunzători. Wallace îl angajase cu

douăzeci de ani în urmă şi dacă exista o undă de respect în vocea lui, aceasta se datora memoriei lui Wallace.

– Oamenii sînt îngrijoraţi, doamnă Nevski.

– Bineînţeles, Pete, ştiu asta. Îmi pare rău. Spune-le... Pete o privea ciudat... Nu. Le voi spune singură.

– Mulţumesc. Grecul ridică vocea: vă rog să ascultaţi, doamna Nevski vrea să vă spună ceva.

Natalie văzu în faţa ei o mare de chipuri îngrijorate şi, deodată, simţi că-i ard obrajii. Încă nu se putea controla, dar această slăbiciune faţă de cei care munceau pentru ea era de neiertat. De cîte ori nu-i explicase Wallace că aceşti oameni cheltuiesc pînă la ultimul bănuţ pe chirie, hrană şi şcoala copiilor? Odată, cînd ea s-a plîns, Wallace i-a spus: „Oamenii aceştia nu conduc limuzine, Natalie". Bineînţeles că acum erau îngrijoraţi, le era frică. În Manhattan mulţi nu aveau slujbe.

Încordată, mult prea încordată, le spuse:

– Compania Cotillon Furs are foarte multe comenzi. Vom face o reorganizare la eşaloanele superioare, pentru a-l înlocui pe domnul Nevski, dar aici, în atelier veţi avea de lucru la fel ca şi pînă acum, pînă la alte schimbări.

Încerca să zîmbească, dar, nici unul din cei care o priveau nu părea foarte convins de cele auzite. Pete Kastoria dădu din cap şi îi făcu semn să continue. Nu se mai simţea în stare, dar n-avea încotro. Şeful de atelier o privea sever.

– Acum, continuă ea cu voce tremurată, este important să menţinem calitatea produselor pentru care domnul Nevski era recunoscut.

Wallace ar fi vorbit altfel. Ar fi vrut şi ea să le promită că îşi vor putea păstra locul de muncă, dar nu-şi găsea cuvintele.

– Va fi bine, murmură şi se întoarse să plece. Va fi bine.

Pete o conduse pînă la scara din metal.

– Vă mulţumesc că aţi venit la noi. Oamenii sînt foarte speriaţi. Ştiu cu toţii al naibii de bine, că domnul Nevski va fi foarte greu de înlocuit.

Vom supravieţui, se gîndi ea în timp ce urca treptele, asta ar fi

trebuit să le spun: „Vom supraviețui". Dar nu avu puterea să se întoarcă în atelier.

Porni în fugă spre sala de ședințe. Tocmai se așeza pe scaunul ei cînd acționarii sosiră în bloc. Mătușa Margaret o întrebă:

– Cine este bărbatul acela gras?

– Leo Margulies. L-am rugat să ne ajute.

Cînd se adunau toți acționarii firmei, sala de ședințe oferea o imagine ciudată – un grup eterogen de oameni finanțiști, creatori de modă, manufacturieri și membri ai familiei. Față de alte Consilii de administrație, pe care Natalie le știa de pe vremea cînd lucra la bancă, acesta reflecta legăturile invizibile dintre cei care participaseră la succesul companiei Cotillon Furs.

La început, ea a contactat un grup de oameni cu bani, i-a invitat să investească, dar și să formeze nucleul Consiliului de administrație. Pentru a menține echilibrul, a stabili o legătură de interese cu creatorii și manufacturierii, Wallace le-a oferit posturi de directori. Pe măsură ce Cotillon prospera, majoritatea au devenit și investitori.

O vreme, Natalie s-a ocupat de creșterea surselor de finanțare, folosindu-și experiența bancară. Cînd Cotillon și-a lansat propriile saloane de vînzare în întreaga țară, s-a gîndit să ceară ajutor financiar fostului ei șef de la Stuart Malcom and Hardy. În acele momente delicate, fratele ei, Mike, care lucra pe Wall Street, s-a oferit să vîndă acțiuni unor membri ai familiei Stuart.

La vremea aceea a fost o idee bună. A trăit o mare satisfacție demonstrîndu-le verilor, mătușilor și unchilor săi ce bine se descurcă. Principala realizare a constat în faptul că firma Cotillon a obținut capitalul necesar cu un minim de investitori. Puțini din membrii familiei, se deranjau să participe la ședințe, cedîndu-i lui Natalie dreptul de vot, așa cum manufacturierii îl delegaseră pe Wallace să-i reprezinte.

În această dimineață, însă, veniseră toți. Toți cei optsprezece directori o priveau circumspecți pe Natalie și curioși pe Leo, care stătea lîngă scaunul ocupat altădată de Wallace. Natalie se felicita

pentru ideea de a o invita pe mătuşa Margaret care deţinea cel mai mare număr de acţiuni.

– Vă mulţumesc că aţi venit, îi întîmpină Natalie, în timp ce-şi ocupau locurile. Voi fi foarte succintă. Cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiţi că Wallace mi-a lăsat mie tot ce aveam comun, aşa cum eu i-aş fi lăsat totul lui, dacă dispăream prima. Deţin acum acţiunile şi dreptul lui de vot.

Ezită puţin. Ea prezida întotdeauna şedinţele Consiliului, dar Wallace era totdeauna alături şi o scotea din încurcătură.

– Deci, am acum aceleaşi probleme pe care le-ar fi avut şi Wallace dacă eu aş fi murit prima. Principala întrebare este cum să umplem golul lăsat de el la Cotillon. De fapt, în ce mă priveşte mai am o problemă, am aflat că cineva încearcă să cumpere din acţiunile noastre. În timp ce eu mă voi ocupa de prevenirea unei eventuale preluări a companiei de către altcineva, l-am rugat pe Leo Margulies să ne ajute la supravegherea producţiei, pînă cînd vom angaja cîţiva oameni care să-l înlocuiască pe Wallace. Leo, prezent aici, o să vă răspundă la toate întrebările.

– Mai încet, mai încet, Natalie. Fratele ei, aflat la celălalt capăt al mesei, o privea sprijinindu-şi bărbia în palme.

– Ce s-a întîmplat, Mike?

– Leo este un specialist. El face haine de lux. Dar nu-i un manager, aşa cum a fost Wallace.

– Pe dracu' nu sînt! Eu conduc o afacere de patruzeci de ani.

– Leo, tu lucrezi pe an două sute dintre cele mai bune haine din lume. Noi vindem douăzeci de mii.

– Hei, lucrez mai mult de două sute de cînd mă ajută şi băieţii.

– Credeam că fac Facultatea de drept.

– S-au plictisit şi au venit acasă. Lucrăm două sute, două sute cincizeci numai din blană de nurcă şi foarte multe din blană de samur.

– Cîte din samur?

– Multe. Facem şi din jder de apă şi jder de pădure. Leo Margulies se extinde.

– În cazul ăsta, cum vei avea timp să o ajuţi pe Natalie?

– Îmi voi face timp să o ajut pe văduva prietenului meu. Şi tu ai face la fel, dacă ai fi în locul meu. Pe urmă, eu am trei fii. Au soţii care cheltuiesc mult şi asta-i face să muncească pe brînci. E clar?

– Nu spun decît...

– Iar una din aceste soţii tocmai a terminat o şcoală economică şi ne poate ajuta.

– Mulţumesc, interveni Natalie. Putem admite că, pentru moment, Leo ne va fi de un foarte mare ajutor?

– Apreciem ajutorul oferit de Leo, continuă Mike, dar Consiliul de administraţie consideră că nu ne putem permite un eşec la nivel managerial.

– Consiliul de administraţie? întrebă Natalie, nevenindu-i să creadă. Consiliul este prezent în această sală. Tu în numele cui vorbeşti?

– Al meu, al lui Andy...

Natalie privi spre Andy Stuart care se lăfăia în bani nemunciţi, dar tînărul îi evită privirea.

– Mai sînt şi alţii?

– Joe Karapoulous, Ronnie Kossar...

Cei numiţi o priveau stingheriţi. Îl auzi pe Al Silverman, un bun prieten al lui Wallace, spunînd:

– Cel mai rău te afectează în afaceri bîrfa...

În acel moment, Natalie îşi dădu seama că se confruntă cu o răzmeriţă.

– Unde vrei să ajungi, Mike?

– Unii dintre noi consideră că firma Cotillon are nevoie de un director general.

– Se află în faţa voastră, îl înfruntă Natalie.

De fapt îi era teamă că a fost prinsă la mijloc. Avea încredere în forţele proprii deşi, în ultima vreme, analizîndu-şi realizările, avea unele îndoieli. Ajunsese la concluzia că succesul ei se reducea la o idee strălucită, pusă în practică în urmă cu şase ani. Privind totul cu obiectivitate trebuia să recunoască că Wallace negocia cu manufacturierii şi tot el cumpăra pieile de animale. El manevra totul, iar acest lucru i l-au reamintit chiar şi muncitorii din atelier.

– Tu te ocupi de vînzări, punctă Mike cu o precizie dureroasă. Tu nu eşti manager.

– Eu am încheiat afacerile care au creat această companie. Şi voi continua să le extind cu treizeci la sută pe an.

– Pentru Dumnezeu, tu eşti doar percutorul, ţintaşul era Wallace! interveni Al Silverman şi ceilalţi investitori îl aprobară solemn. Mergi într-un orăşel, vinzi localnicilor francisele companiei şi pleci mai departe. Te descurci excelent la vînzări, dar nu eşti manager, iar noi nu ne putem permite să aşteptăm pînă înveţi să fii.

– Foarte corect, aprobă Ronnie Kossar.

– Trebuie să reorganizăm sistemul de conducere şi să delegăm autoritatea managerială, lucru pe care nici tu, nici Wallace, Dumnezeu să-l ierte, nu aţi învăţat să-l faceţi corect. Joannie pune lucrurile cap la cap, dar operaţiunile, în ansamblu, sînt un adevărat dezastru. Este evident că afacerea se derulează lent. Ai fost atît de ocupată cu vînzarea franciselor, încît nu ai observat ce se întîmplă cu costurile şi cu concurenţa. Importatorii ne sufocă. Ne-am investit banii în vînători. Ştiu că a fost ideea lui Wallace, dar...

– Vă rog să nu-l mai amestecaţi în porcăria asta.

Silverman şi Kossar au continuat să vorbească, întrerupţi doar ocazional de cîte un bancher care amintea cît vor pierde dacă nu va rămîne Diana Darbee, dar cît vor avea de suferit din cauza publicităţii nefavorabile. Natalie privea fix tăblia mesei, şi, brusc, un zîmbet jucăuş îi apăru în colţul gurii. Mîngîie lemnul lustruit. Un artizan canadian, dator lui Wallace pentru un lot de blănuri de nurcă şi caracul, a dat faliment şi a încercat să fugă. Wallace Nevski s-a ales de la el cu masa de conferinţe, scaunele din piele cu cadru de inox şi un dulap din oglinzi. Proaspăt ieşită din domeniul bancar, Natalie nu a făcut legătura între mobilier şi cifre. A spus doar că mobila este simbolică pentru realitatea pe care o trăiau. Wallace a rîs şi i-a declarat ferm „Este realitatea. Tipul a încercat să mă ardă, deci a pierdut mobilierul".

– ... şi între timp, în oraşe, francisele noastre sînt concurate de magazinele locale care vînd mărfuri de import mai ieftine.

– Clientele firmei Cotillon au fost obişnuite să plătească ceva

mai mult, dar să prefere calitatea.

– Dar Fred cîştigă teren, se amestecă fratele ei. Este posibil să-i atragă pe toţi clienţii noştri. Cei prezenţi aprobară emfatic şi o priviră cu îndoială.

Discuţia îi era familiară. Împreună cu Wallace i-a înfruntat de nenumărate ori, dar de data aceasta trebuia să se descurce singură, recurgînd doar la argumentele lui.

Simţi că amintirile o năpădesc. Îşi reaminti atitudinea jalnică pe care a avut-o faţă de muncitori. Chipurile directorilor care se îndoiau de capacitatea ei erau la fel de alarmante ca şi cele ale muncitorilor din atelier. Dacă în următoarele şaizeci de secunde nu lua hăţurile în mînă, va pierde controlul asupra propriei companii, aici şi acum, în această sală, în faţa acestor oameni.

Frica şi durerea nu făceau casă bună şi, în acea secundă, alungă frica şi redeveni Natalie Stuart Nevski. Îl întrerupse pe Mike, schimbă subiectul, preluă iniţiativa şi se adresă adunării:

– Am nevoie de timp pentru a examina tot ce intenţionam să facem, eu şi Wallace. Am nevoie de timp pentru a găsi un manager potrivit. Se adresă apoi direct mătuşii Margaret: Cît timp îmi dai?

– Doamne, bineînţeles că ai nevoie de timp. După toate prin care ai trecut.

– Atunci, acordaţi-mi trei luni. Să spunem... pînă la începutul lui februarie. Trei luni. Descoperi deodată un subterfugiu prin care să mai obţină o săptămînă şi zîmbi. De fapt, de ce nu am fixa întrunirea de *Valentin's Day** pe paisprezece februarie. Este într-o sîmbătă, deci ne putem întîlni pe şaisprezece. Ştia cu exactitate în ce zi a săptămînii cade căci rezervase o cameră pentru ea şi Wallace la Boxtree Inn.

Văzu că membrii consiliului ezită.

– Voi întocmi un raport de interimat în ianuarie. Voi face schimbările, aşa cum consider eu de cuviinţă. Acum, să ne gîndim că vine Crăciunul şi trebuie să vindem, să vindem tot ce avem.

– Dar, Natalie, obiectă Al Silverman, avem cîteva facturi mari

---

* Valentine's Day (engl.) — ziua cînd îndrăgostiţii îşi trimit felicitări cu versuri de dragoste (n. tr.).

de plătit peste o lună. Băncile ne cer un manager şi, dacă nu-l avem, nu ne vor reînnoi împrumuturile.

– *Le vor reînnoi* dacă acest Consiliu de administraţie va susţine pe principalul acţionar al companiei, acordîndu-i trei luni pentru organizare. Se ridică în picioare. Să luăm o pauză de zece minute. Joannie ne aşteaptă cu gustări şi cafea. Mike, putem sta puţin de vorbă?

Natalie găsi un colţ mai retras pe hol. Mike evita să o privească în ochi.

– Îmi scapă ceva, începu ea. Ce se întîmplă?

– Nimic în plus faţă de ce am spus.

– Tu conduci atacul?

– Nu.

– De unde acest interes brusc pentru comerţul cu blănuri?

– Am mai participat la şedinţele Consiliului.

– Dar nu mi-ai dat niciodată sfaturi cum să-mi conduc afacerile. Ce se întîmplă?

– Ei, am şi eu problemele mele. Mike se străduí să-şi ridice privirea din pămînt, nu reuşi, aşa că se confesă ţintindu-şi vîrful pantofilor. Am scrîntit-o cu criza asta.

– La fel s-a întîmplat cu jumătate de Wall Street.

– M-au dat afară.

– Of, Mike!

Îi venea să treacă prin zid. Avea impresia că nenorocirile îi pîndesc familia. Tatăl lor a pierdut o luptă la Departamentul de Stat. Mike, inteligent, nestatornic, a părăsit Şcoala economică, unde se descurca foarte bine în domeniul managerial, a ratat şi Facultatea de drept, apoi a părăsit cariera promiţătoare de bancher, care reprezenta trambulina spre bani. În plus, Cotillon plutea în derivă.

– Dar ce vrei de la mine?

– Nu ştiu. În sfîrşit, Mike o privi. Buzele îi tremurau. O slujbă, poate?

– O slujbă? Tocmai mi-ai explicat şi mie şi Consiliului ce dezastru am moştenit. De ce să-ţi doreşti să munceşti aici?

– Te-aş putea ajuta.

– N-am avut impresia că dorești să mă ajuți. Cît de egoist poți să fii, Michael! Soțul meu a murit și tu tocmai ai îndreptat artileria asupra mea!

– Nu asta am vrut. Ascultă-mă, aș putea să mă ocup de toate în timp ce tu îți revii din șoc.

– Nu, mulțumesc. Îmi voi „reveni" din șoc exact aici, la biroul meu. Își aduse din nou aminte de Wallace. El spunea întotdeauna că oamenii slabi sînt cei mai periculoși. Un gînd îngrozitor o cutremură. O legătură pe care ar fi trebuit să o descopere imediat, dacă ar fi gîndit normal.

– Michael, îi șopti printre dinți. Nu cumva i-ai lăsat pe Silverman și Kossar să te convingă să treci de partea lor?

– Nu. Am discutat doar și eu...

– Ticăloșii. Ei știu foarte bine că finanțiștii vor fi alături de mine atîta vreme cît nu mă voi lăsa copleșită. Mai știu că familia nu mă va părăsi, cel puțin pentru moment. Și ce fac dumnealor? Te atrag pe *tine* să fisurezi sprijinul pe care mi-l acordă familia. Ești... Dumnezeule... Ai început din nou cu cocaină?

Cînd văzu că-i evită privirea, inima lui Natalie se strînse dureros.

– De unde naiba ți-a venit și ideea asta?

Toată dimineața a avut în fața ochilor această realitate, dar copleșită de durere n-a observat-o.

– Ai fost prea agresiv cu Leo. Te-ai dovedit a fi incapabil să înțelegi că nu așa trebuie abordat omul acesta. Te poți descurca și mai bine, Michael, cel puțin cînd ești treaz.

Mike îi zîmbi stînjenit.

– Partea bună este că nu prea îmi pot permite.

– Anne știe?

– Nu!

În ultima vreme se întîlnea cu o tînără remarcabilă, asistentă la Beekman Downtown. O cunoscuse la spital, unde s-a internat cu o tahicardie, provocată de o supradoză de cocaină. Cînd Natalie și Wallace au luat masa împreună cu el și-au spus că Anne era cel mai frumos lucru din viața lui Michael.

– Pe Anne nu o poți prosti, știi.

– Știu, știu. O să mă pună la zid. O să mă părăsească. Dar am să mă opresc. Îți jur.

– Te rog, Michael. Nu te întoarce împotriva mea acum. Cred că nu mai suport. Și nu mă mai subestima de față cu ei. Sînt gata să mă debarce. Nu faci decît să-i ajuți.

– Hei, nu sînt un ticălos.

– Nu ești? Atunci susține-mă *pe mine*, nu pe afurisiții ăștia.

– Mă gîndeam doar că ți-ar face bine să stai puțin deoparte. Acordă-ți puțin timp de odihnă.

– Nu, Michael. Eu mi-l doresc doar pe soțul meu și, din moment ce pe el nu-l mai pot avea, voi păstra compania. Compania este copilul nostru, Michael. Am făcut-o împreună. Acum este doar a mea.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Tot mai vrei o slujbă?

– Mda. Cred că nu mi-ar strica. Ți-am spus că am rămas în aer. Sora mea mai mare este ultimul om care mi-ar oferi o slujbă.

– Nu fi prea convins de asta.

– Ce spui?

– Cînd ai să mă poți privi în ochi și ai să îmi spui că nu te-ai atins de drog și de băutură timp de două luni, fii convins că vei avea o slujbă la compania Cotillon.

– Două luni? Mike încercă să braveze, dar Natalie, cufundată în tristețe și disperare, nu credea că el va fi în stare să se oprească.

Acționarii îi priveau neliniștiți pe Mike și pe Natalie. Natalie se apropie de dulap și scoase haina de nurcă. Lîngă ea se afla mantoul din blană de rîs, amețitor de alb. O adusese să o pună în seiful companiei. Într-un impuls de moment o scoase de pe umeraș și și-o așeză pe umeri.

Nu directorii erau problema. Problema era ea însăși. Trebuia să se reafirme. Singură.

– Ne revedem în această sală de ședințe pe șaisprezece februarie.

– Cum rămîne cu raportul de interimat? întrebă Al Silverman.

– Desigur, oricine dorește să vină în ianuarie este bine venit.

Joannie vă va informa asupra datei. Vă cer un ultim serviciu, în amintirea soțului meu. Dacă încearcă cineva să vă cumpere acțiunile, vă rog să-mi acordați prioritate.

Toți cei prezenți priveau uluiți la haina de blană.

– Aș putea spera într-un vot de încredere înainte de încheierea acestei ședințe? Mă lăsați trei luni să-mi conduc compania? Cei care sînt de acord să spună da.

„Da". Era un cor distonant, în care se impuneau vocile lui Margaret și Mike. Cele trei luni ofereau acționarilor timpul necesar pentru a găsi noi investiții. Pentru moment, din punctul lor de vedere, era mai bine să nu se lase implicați în încurcăturile firmei. Apoi, tăcură cu toții. Natalie era mulțumită că nici unul nu a protestat.

Se ridică și plecă, imaginîndu-și ce comentarii ironice ar fi făcut Wallace. Știa că este doar o victorie de moment. Trei luni și o săptămînă nu erau tocmai suficiente pentru a se putea afirma; deja își făcea reproșuri că nu a avut curajul să le ceară șase.

Deodată i se făcu dor de Wallace, dureros de dor. Dar avea de lucru, trebuia să dea telefoane. Ar fi dorit să fie aproape de el. Își strînse în jurul trupului haina de rîs, ca pe un scut și fugi spre ascensor.

În hol aștepta un bărbat. Remarcă, în trecere, că era îmbrăcat cu pantaloni și pantofi englezești. Încercă să treacă pe lîngă el, dar bărbatul se ridică brusc din fotoliu și-i bloca drumul. Era bine făcut și părea să umple tot holul cu statura lui masivă.

– Eddie? Ce faci aici? Abia acum îl recunoscu.

– Draga mea, iartă-mă că nu am venit la înmormîntare. Am fost în Tai Pei pentru un client.

– Am primit telexul. Mulțumesc.

Eddie Mayall – președinte fondator și unic proprietar al firmei Eduard R. Mayall – a fost mai mult prietenul lui Wallace decît al ei. Prieten de dată recentă, în care Natalie nu a avut niciodată încredere. Reprezenta una din acele curiozități ale New York-ului – bancherul independent care se mișcă în umbra instituțiilor, face afaceri de miliarde, reprezintă un grup restrîns de clienți și vînează afaceri mari. Se pare că principala lui avere era un apartament

foarte costisitor şi cea mai mare operaţie bancară, nota de telefon.

Wallace îi spunea că neîncrederea ei se datora faptului că individul trăia ca un lup singuratic, ceea ce era foarte posibil.

Dar Eddie Mayall nu avea nevoie de părerea ei. Anul trecut a realizat o afacere remarcabilă, oferind unui vînzător obscur de pe Seventh Avenue ocazia de a face avere, vînzînd pulovere pentru adolescenţi. Lui Wallace îi plăcea Eddie. Odată i-a spus că vocea lui Eddie seamănă cu tropăitul bocancilor unei formaţiuni paramilitare.

– Agitaţie la grădina zoologică? întrebă el, arătînd cu capul spre sala de şedinţe.

– Nimic important. Ce faci aici?

– M-am oprit să-ţi spun că îţi stau la dispoziţie ori de cîte ori vei avea nevoie de mine.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea, fără să-şi dea seama că ridicase vocea. Să mă ajuţi, cu ce?

– Cu tot ce ai nevoie, dragă.

– Nu ne vom transforma într-o companie publică. Wallace ţi-a spus *de o mie de ori* că nu vom deveni companie publică.

– Draga mea...

– El nu a dorit acest lucru şi nici eu nu îl doresc. Amîndoi am preferat să deţinem controlul asupra afacerilor noastre. Nu avem nevoie de acţionari din exterior. Nu avem nevoie de scrutinul public. Nu vrem să ne spună cineva cum să ne facem afacerile şi, în mod categoric, nu dorim să cădem pe mîna vreunui „artist". E clar?

Îl împinse şi trecu pe lîngă el, prin uşa dublă de sticlă, apăsînd furioasă pe butonul liftului. Eddie veni după ea, şi se aşează în uşă. Ridică amîndouă mîinile cu palmele spre ea. Parcă erau două bucăţi de şuncă presată.

– Natalie, dacă nu eram atent, Wallace s-ar fi dus la Danielle şi ar fi făcut o prostie. Eu sînt de partea ta. Oricînd ai nevoie de mine! *Clar?*

Îl privi furioasă, dar descoperi o undă de tristeţe în privirea lui.

– Iartă-mă, şopti ea. Of, în ce hal sînt.

– Nu-ţi cere scuze. Nu datorezi nimănui scuze. Cel puţin un an de acum înainte.

– Credeam că vrei să profiți și să mă transformi în companie publică.

– Mi-ai plăcea tare mult, dar nu o voi face decît atunci cînd vei fi pregătită.

– *Niciodată!*

– Te pot invita la prînz?

Natalie clătină din cap și se întoarse să-și ascundă lacrimile.

– Nu, mulțumesc. Vreau să merg pe vasul lui Wallace.

Sosi liftul. Natalie coborî, mulțumindu-i în gînd lui Eddie Mayall, care avusese delicatețea de a o lăsa singură.

Lumea din port o privea ciudat. Puse acest lucru pe seama faptului că soțul ei fusese împușcat. Apoi, văzu *Panache* la cea mai îndepărtată dană. Părea că se mișcă. O sirenă de vapor tulbură liniștea. Văzu o dîră de fum și, uluită, Natalie constată că iahtul lui Wallace naviga spre rîu.

Începu să fugă. Haina de blană flutura în vînt. Ajunse la dană.

– Unde pleacă? îl întrebă pe administratorul portului.

Acesta îi răspunse stingherit:

– Nu știu, doamnă Nevski. Nu mi-a spus.

– Cine?

– Proprietarul.

– Care proprietar? Soțul meu... *Eu sînt* proprietarul.

Administratorul ridică din umeri.

– Am niște hîrtii în birou. Hotărîrea unui tribunal, pentru punere în posesie.

– Și unde este echipajul meu?

– A fost debarcat. S-au achitat toate datoriile domnului Nevski.

– Ce datorii?

– Cîteva luni de staționare și cheltuielile de întreținere. Nu-mi făceam eu probleme.

– Dar...

– De vreme ce am fost plătit, a trebuit să-l pun în mișcare.

Panache se îndepărtă de doc, descrise o jumătate de cerc și se îndreptă spre sud. Mai scoase un nor de fum și porni pe rîul Hudson ca

o pasăre greoaie legănîndu-se. Devenea tot mai mic, îndepărtîndu-se sub privirile lui Natalie.

– De ce nu m-ai sunat?

– L-am sunat pe avocatul soțului dumneavoastră. După toate cîte vi s-au întîmplat... Era vasul domnului Nevski... Mi-am imaginat că...

– Pot să dau un telefon?

Într-un tîrziu, reuşi să obțină legătura cu avocatul lui Wallace care îi spuse:

– Tocmai am încheiat cu actele.

– De ce? Nu este sechestrat, nu este amanetat. Cum rămîne cu legile de proprietate? Nu pot să intervină, aşa pur şi simplu, în proprietățile lui Wallace.

Sol Levy tăcu semnificativ. Natalie aşteptă, iar cînd tăcerea deveni de nesuportat, întrebă:

– Sol? Ce se întîmplă? Wallace a murit. De ce permite procurorul districtual ca unui creditor să i se ia vaporul?

– Ascultă Natalie, mă pui într-o situație foarte delicată. Eu am fost avocatul lui Wallace.

– Iar eu sînt văduva lui, strigă ea. Vaporul este al meu. Wallace mi l-a lăsat mie.

– Nu-i aparținea lui Wallace, aşa că nu a avut ce să-ți lase.

– Ce-ai spus?

– L-a vîndut unui individ care apoi i l-a închiriat.

– Este o nebunie. El iubea iahtul acesta.

– Se pare că a avut nevoie de bani şi i-a obținut astfel.

– Cînd?

– Acum cinci-şase ani.

– Mie mi-a spus că este al lui, şopti ea.

– Poate că se simțea bine să spună asta.

– Este o prostie. Noi doi nu am avut secrete.

Tăcerea lui Sol sugera contrariul. Cînd vorbi, într-un tîrziu, i se păru că o face din milă pentru ea.

– Eu cred că atunci cînd Wallace te-a întîlnit a vrut să te impresioneze.

– Pe mine?

– Poate pentru că erai atît de tînără. Poate că a vrut să te cîştige.

– M-a cîştigat în momentul în care a zîmbit.

– Poate că ar fi trebuit să-i spui asta.

– I-am spus.

– Poate că el nu te-a ascultat.

– Ba m-a ascultat şi a auzit bine. Nu, Sol. Aici este altceva. Ceva ce nu sună bine. De la cine l-a închiriat?

– Nu ştiu, este o operaţiune mascată.

– Te rog să afli.

Mai bine Sol decît avocaţii ei, care acum erau ocupaţi pînă peste cap să salveze firma Cotillon. Era foarte important ca ea, care trebuia să se dovedească capabilă de a conduce firma, să nu atragă atenţia asupra unei situaţii cel puţin stranii. Wallace avea nevoie de bani, aşa i-a spus Sol. Se întreba acum pentru ce. Acum cinci sau şase ani. Cam în vremea aceea porneau împreună afacerea. Dar ea făcuse rost de bani, pînă la ultimul dolar. Trebuia să fie altceva. Wallace suferise, probabil, o pierdere serioasă. Îşi scormoni memoria, dar nu reuşi să-şi amintească nici o afacere făcută de Wallace în vremea aceea. Dacă ar stîrni valuri acum, n-ar ajuta deloc firma Cotillon.

O vreme rămase ca împietrită, cu telefonul în mînă. Îşi reveni şi-l sună pe detectivul de la omucideri, spunîndu-i că doreşte să afle ce noutăţi au. Nici ea nu-şi recunoştea vocea.

– Am descoperit o perucă în Staten Island, îi spuse Kunitz.

– Ce înseamnă asta?

– În primul rînd înseamnă că soţul dumneavoastră a avut dreptate în legătură cu peruca. Este lucrată în Europa, ceea ce aţi spus şi dumneavoastră despre rochie. Aş vrea să vă pot spune mai mult.

Ameţită şi dezorientată luă un taxi, coborî pe Fifth Avenue, se plimbă fără un scop anume, privind vitrinele, cutreierînd magazinele. Pierdută în gîndurile ei tocmai ieşea de la Bonwit cînd, alarma de siguranţă a magazinului începu să sune. Detectivii veniră în fugă spre ea. Natalie le făcu loc să treacă, dar ei o înconjurară.

– Vă rugăm să ne scuzați, doamnă. Ne puteți arăta poşeta?

– Poftim?

– Doamnă, alarma a pornit cînd ați trecut dumneavoastră. Să vă vedem poşeta. Era înconjurată de doi bărbați şi două femei.

– Credeți că vreau să jefuiesc magazinul?

Ideea era atît de tîmpită încît începu să rîdă. Patru oameni îmbrăcați în uniformă o priveau ca pe un criminal. Se opri brusc din rîs. Detectivii schimbau între ei priviri cu subînțeles. Femeile încercară să o prindă de mînă. Natalie se opuse. Cînd vru să le explice, i se păru că aude o voce răguşită de beţiv. Continuă să rîdă.

– Nu înțelegeți ce-i atît de nostim, nu-i aşa? Vedeți, soțul meu a murit. De fapt a fost împuşcat de o femeie. Şi acționarii încearcă să-mi ia compania şi cineva i-a luat iahtul. Iar acum voi mă arestați acuzîndu-mă de tentativă de furt. Începu din nou să rîdă isteric. Nu-mi vine să cred. Chiar nu înțelegeți? Hohotul i se opri în gît şi izbucni în plîns. Cumpărătorii începură să se adune în jurul femeii cu privire sălbatică, îmbrăcată într-o magnifică haină albă de blană. Bonwit nu privea cu ochi buni asemenea scene. Detectivii încercară din nou să o convingă să îi urmeze.

– Nu mă atingeți!

– Este mai bine dacă ne urmați.

Natalie se smulse din mîinile lor. În jurul ei totul începuse să se învîrtească. Haina de blană îi aminti de Wallace şi încercă disperată să-şi imagineze cum ar fi procedat el. Probabil că ar fi rîs.

– Vă rog să o chemați imediat aici pe Rona Smith! Spuneți-i că sînt Natalie Stuart.

Detectivii se priviră din nou. Unul din ei vorbi în aparatul portabil şi grupul rămase în aşteptare pînă cînd îşi făcu apariția directorul magazinului. Rona avea un pix după ureche şi un ceas Tiffany prins în bluză.

– Natalie! Draga de tine. Tocmai ți-am scris o scrisoare de condoleanțe... Ce faci aici?

– Tocmai ți-am vizitat magazinul cînd oamenii tăi m-au împiedicat să te jefuiesc.

– Poftim?

Rona Smith se întoarse spre detectivi.

– Această doamnă este Natalie Stuart Nevski, patroana companiei Cotillon. De trei ani încerc să o conving să ne lase să-i vindem hainele.

– Dar a declanşat alarma, doamnă Smith.

– Doamna Nevski nu are asemenea obiceiuri. Şi, ca să fiu sinceră, chiar dacă ar avea, în magazinul nostru e bine venită. Vă rog să-i cereţi scuze şi să plecaţi.

– Ne pare rău. Şi totuşi ceva a declanşat alarma.

– Înseamnă că într-adevăr este foarte sensibilă, oferi o explicaţie una din femei.

– Este *cum?*

– Am vrut să spun că întotdeauna sună mai repede decît celelalte.

– Reparaţi-o, şuieră Rona printre dinţi. Şi vă rog să veniţi în biroul meu. Natalie, îmi pare sincer rău. Este o alarmă electronică. Ca să o declanşeze au pus în produsele magazinului nişte fire subţiri din metal. Probabil că ştii. Poate că şi voi puneţi în hainele voastre.

– Asta este o haină lucrată de Leo Margulies, din piei de rîs aduse de Wallace din Rusia. Nu cred că Leo se teme de hoţi.

– Nu, nu asta am vrut să spun.

Natalie îndesă cu forţa poşeta în mîna Ronei.

– Rona, te rog să te uiţi în poşeta mea. Eu nu fur. Niciodată nu am furat. Niciodată!

– Dar nu este nevoie.

Natalie începu să plîngă din nou.

– Crede-mă că nu am luat nimic. Sînt un om cinstit.

– Draga mea, hai să urcăm în birou. Să bei ceva şi să te linişteşti.

– Nu. Vreau să fiu singură.

– Hai să-ţi aranjăm machiajul, insistă Rona.

– Nu. Nu-şi putea reţine plînsul. Vreau să merg acasă.

Rona făcu un semn şi trei oameni ieşiră simultan în stradă pentru a opri un taxi. Cînd Natalie păşi din nou pragul magazinului, alarma începu iarăşi să sune.

– Opriți-o! urlă Rona.

Natalie se simțea stînjenită în fața prietenei sale. O bătu ușurel pe mînă.

– Hei, este în regulă, chiar amuzant.

În fața locuinței sale staționau trei mașini ale poliției, iar holul era împînzit de polițiști. Wallace, gîndi ea. Au găsit femeia. Apoi văzu trei cuțite de bucătărie împrăștiate pe măsuța din hol. Bernadette, menajera ei, plîngea ghemuită pe un scaun. O privi și se gîndi că n-a văzut-o niciodată stînd jos.

– Nu s-a întîmplat nimic, doamnă. Nu vă faceți probleme.

– Ce-i aici?

Bărbatul îi povesti că Bernadette a surprins un hoț scotocindu-i în dormitor.

– Dar ce-i cu cuțitele astea?

– Le-au lăsat hoții. Menajera dumneavoastră a fost destul de isteață să iasă din casă și să țipe. Individul a fugit.

– Nimeni n-a pățit nimic. Este în regulă, doamnă Nevski. Menajera s-a speriat, dar era îngrijorată mai mult din cauza dumneavoastră. Se gîndește prin ce ați trecut în ultima vreme.

– Nu mai suport, spuse Natalie amărîtă. Este prea mult.

– Nu cred că au luat ceva. Au răsturnat totul cu susul în jos. Femeia spune că nu s-au atins de bijuterii.

– De ce acum?

– De obicei acționează cînd oamenii nu sînt acasă.

– Nu mai suport, strigă Natalie și se repezi, orbește, afară.

– Doamnă Nevski! o strigă Bernadette.

– Plec la țară. Nu mai pot sta aici. O să fiu în siguranță. Fii liniștită.

Reuși să ajungă pînă la intrarea în autostrada West Side. Nervii îi cedară. Opri mașina nesimțindu-se în stare să intre în traficul amețitor. Luase Cadillac-ul lui Wallace din același motiv pentru care dorise să meargă pe iaht – voia să se simtă aproape de el. Era îngrozitor de singură

şi uluită de tot ce i se întîmpla. Farurile maşinilor o orbeau. În timp ce o depăşeau, auzea şoferii apostrofînd-o, dar nu se putea mişca. Observă un bărbat care se apropie de maşină. Speriată, porni motorul şi se îndreptă spre Strada 96. Cauciucurile scrîşniră şi bărbatul se feri înspăimîntat din calea ei. Gîndurile i se învolburau frenetic în timp ce traversa în viteză oraşul, către Central Park.

Cel mai mult o tulburase episodul cu iahtul. Wallace îşi administra singur contul din bancă, la fel ca şi ea. Vinderea unui iaht nu era tocmai un lucru mărunt, pe care să nu i-l destăinuie soţiei. Lipsa de bani te putea arunca în plasa rechinilor care dădeau împrumuturi şi care apăruseră precum ciupercile în noua industrie a blănurilor. Dar aceştia nu omorau oameni. Un gînd trist şi nebunesc îi trecu prin minte – poate că ar fi fost mai bine dacă Wallace împrumuta bani de la un asemenea om; nu ar fi fost împuşcat de un ucigaş profesionist.

La intersecţia Străzii 96 cu Second Avenue, Natalie apăsă pe acceleraţie şi trecu precum fulgerul pe lîngă un camion. Tăie calea unui Porche şi se îndreptă cu viteză spre intersecţie, pe semnalul galben al semaforului. Un poliţist o ajunse din urmă şi îi făcu semn să meargă mai încet.

Fără să-şi dea seama se trezi pe York Avenue, mergînd într-o direcţie greşită. Plîngea în hohote. Frînă brusc, scoase poşeta şi căută cartea de vizită a lui Greg. Găsi numărul din Washington şi apăsă disperată pe tastele telefonului din maşină.

– Greg! Greg!

– Natalie, da, eu sînt.

– Greg, el avea legături cu alte femei?

– Ce spui?

– Dacă Wallace m-a minţit, eu nu mai ştiu cine sînt.

– Calmează-te. Unde eşti?

– Greg, spune-mi cinstit. Ştii măcar o singură aventură de-a lui Wallace, cît timp am fost noi căsătoriţi?

– Nu.

– Nici cu Diana?

– Nu.

– Dar asta nu demonstrează nimic.

– Unde eşti?

– Greg, ajută-mă să o găsesc pe femeia aceea.

– O caută poliţia.

– N-o vor găsi niciodată. Numai ea îmi poate spune adevărul.

– Natalie, te rog, unde eşti? Linişteşte-te! Spune-mi unde eşti.

– Trebuie să ştiu, hohoti ea.

– Natalie, hai să fim realişti. Femeia care l-a împuşcat pe Wallace nu este omul care să-ţi spună ţie adevărul.

– Ajută-mă!

– Mai întîi nu mai plînge... Inspiră adînc... Da, aşa e bine... Acum spune-mi unde eşti?

– Trebuie să ştiu dacă el se culca cu ea.

– Ai nişte gînduri cel puţin ciudate. Pot să-ţi pun o întrebare brutală?

– Spune.

– De ce este atît de importantă pentru tine loialitatea lui Wallace?

– Pentru că, dacă Wallace şi eu nu am fost perechea pe care am crezut-o, înseamnă că sînt un chip anonim în întuneric.

– Tu nu poţi fi un chip anonim în întuneric, spuse el blînd. Indiferent ce s-a întîmplat, tu eşti Natalie. Ai fost Natalie înainte de a ţi-l prezenta pe Wallace, ai fost Natalie în timpul căsătoriei şi acum tot Natalie eşti.

– Am fost mai mult decît Natalie cînd Wallace m-a iubit. Am fost Natalie şi Wallace într-un tot. Am fost femeia pe care Wallace spunea că o iubeşte. Am fost ceea ce Wallace dorea să fiu. Dacă Wallace m-a înşelat, m-a transformat într-un nimeni.

– Tu nu eşti un nimeni.

– Dacă m-a înşelat, a anulat tot ce am fost noi doi împreună şi tot ce am fost eu.

– Acorzi prea multă importanţă acestei noţiuni de fidelitate. Cînd voi doi v-aţi întîlnit, omul avea mai mult de şaizeci de ani.

Femeile îl plăceau, iar el avea obiceiuri acumulate într-o viață, dar asta nu înseamnă că tu te transformi într-un nimeni.

– Așadar, recunoști că a avut alte legături.

– Nu recunosc nimic! Și *tu* nu ești un nimeni.

– Așa crezi tu, hohoti Natalie. Dar eu trebuie să știu părerea lui Wallace. Nu pot dormi. Nu pot gîndi. Trebuie să știu că ei doi nu au fost amanți.

– Părerea unei alte persoane – chiar dacă acela este Wallace – nu este și părerea ta.

– Dacă tu crezi așa ceva, înseamnă că nu ai iubit niciodată așa cum am iubit noi.

– Fii mulțumită că te numeri printre norocoși... Și acum, spune-mi unde ești.

Duritatea din glasul lui avu efectul unui jet cu apă rece.

– Te simți bine?

– Bineînțeles. Tu ești cea care plînge.

– Acum mă simt mai bine. Mulțumesc.

– Ce faci?

– Merg la țară.

– Ai să fii în siguranță acolo?

– Am să mă simt foarte bine.

Casa, spre deosebire de apartamentul lui Wallace, spre deosebire de iahtul *Panache*, era a lor și numai a lor. Casa lunii de miere, pe care au plătit-o din profiturile de la Cotillon. Natalie se gîndi că acum casa va fi goală, tăcută și poate chiar înfricoșătoare în timpul nopții.

– Nu! spuse, cu voce tare, refuzînd să se lase copleșită de gîndul că îi va fi frică tocmai în cuibul dragostei lor. Destul. Nu și în casa noastră.

– Ce spui tu acolo?

– Cînd am să ajung acasă, o să fac un foc mare. Am să deschid fereastra să intre aerul. Am să ascult vuietul cascadei. Am să privesc focul din cămin. O să mă uit la stele și apoi o să mă culc. Întîi însă, am să-mi chem avocata. O voi ruga să vină să punem la

punct un plan de bătaie.

– De ce atît de repede?

– Ca să n-am timp să mă gîndesc la altceva.

– Cred că este destul de bine, spuse Greg cu îndoială în glas. Dacă tu zici că ai să fii în siguranță acolo...

5

Nu reuşi să aprindă focul. Vîntul sufla fumul pe coş, înapoi în cameră şi flacăra se stinse imediat. Soba din salon era mai bună, dar Natalie evita întotdeauna camera aceea mare. Bucătăria, cu tavanul jos, oferea o atmosferă plăcută, era un loc mai potrivit.

Cum spunea Wallace: O buturugă nu poate arde. Două buturugi nu vor să ardă. *Trei* buturugi trebuie să ardă. Uitase ceva, dar nu-şi amintea ce. El făcea întotdeauna focul.

Stătea în genunchi, pe un covoraş de lînă, cumpărat la o licitație. Privirea îi căzu pe o cutie din lemn; se chinuiseră o săptămînă să-i răzuiască lacul. În liniştea profundă, ticăitul ceasului, primit în dar de la mătuşa Margaret, i se părea de nesuportat. Ar fi dorit să urle, să-şi strige disperarea dar, în confuzia pe care o trăia, nu reuşea decît să plîngă. Ieşi din bucătărie şi cutreieră casa trecînd dintr-o cameră în alta, aprinzînd luminile. Ajunse din nou în bucătărie. Dorind cu disperare să se elibereze de tensiune, luă un vas de ceramică şi îl trînti. Cioburile se împrăştiară pe duşumeaua înghețată. Natalie îşi privi opera. Îl cumpăraseră împreună. Mătură cioburile. Se întoarse în bucătărie şi cercetă cu înfrigurare duşumeaua, dar nu descoperi nici o pată. Ca întotdeauna, bucătăria era foarte curată. Puterile o părăsiră, şi nu reuşi să mai arunce cioburile. Fără voia ei, compară, toarta vasului de lut de un albastru hidos, cu mînerele dulapului de bucătărie. Comparația i se păru grotescă.

Aproape de zorii zilei, arsă de durere, incapabilă să se elibereze, îşi călcă o veche promisiune şi înghiți un somnifer din flaconul pe

care-l folosea Wallace. Se întinse în pat şi se înveli cu halatul lui. Pe jumătate adormită, îşi aminti că Wallace aprindea focul cu o bucată de ziar.

Se trezi, cu soarele în ochi, cu impresia că aţipise doar cîteva minute.

Se simţea mizerabil şi arăta îngrozitor. Avea ochii roşii şi umflaţi. Trebuia să-şi vină în fire. Fiecare lucru la momentul potrivit. Ö să se scoale şi o să facă un duş. Lynn Brown, avocata ei, venea la amiază. Pentru prînz avea friptură de pui, dar se va duce în sat să ia salată verde, căci gerul distrusese sera. Asta însemna că avea la dispoziţie trei ore de muncă în aer liber. Aici avea de lucru, nu glumă. Intenţiona să continue şi să îmbunătăţească ceea ce începuseră împreună. Dacă va îngriji pajiştea care lega iazurile între ele, îşi va reaminti cu siguranţă de Wallace. Aici, îndrăgostiţi la nebunie de casa aceasta, au făcut primul compromis. Wallace şi-a dorit foarte mult o oglindă care să acopere un perete al dormitorului. Ea a protestat, spunînd că este nepotrivită pentru o casă din secolul al optsprezecelea. Apoi au acceptat compromisul. Au aşezat plăcile de oglindă şi au dus în hambar fumirul care acoperise peretele, gîndindu-se că, poate, un viitor proprietar îl va folosi.

Se îmbrăcă în jeanşi, cu o cămaşă în carouri peste un tricou, îşi puse o pălărie de paie şi luă mănuşile pentru grădinărit. În hambar descoperi nişte bulbi de narcisă, pe care nu avusese timp să-i planteze. Acoperiţi cu o membrană protectoare, bulbii promiteau nişte flori frumoase şi Natalie hotărî să-i planteze lîngă iazul cel mare. Puse toate uneltele în roabă şi porni la drum împotmolindu-se în muşuroaiele de cîrtiţă. Descoperi mulţumită că apa iazului era curată. Dusese aici un adevărat război cu ratonii. După ce a prins şi a eliberat o duzină de animale, a ajuns la ultima soluţie pe care Wallace o numea în glumă „Soluţia blănarului". Pur şi simplu ocolea locurile unde trăiau ratonii.

Începuse să planteze flori acum patru ani. Arbuştii crescuseră deja. Trebuia să găsească un loc pentru narcise. Se tot învîrtea

cînd auzi în apropiere un lătrat.

Luă hîrleţul şi plecă să vadă ce se întîmplă. Descoperi un setter bătrîn ce lătra la o minge de tenis. Îşi potoli respiraţia agitată şi-i vorbi blînd:

– Hei, te-ai întors.

Cînd avea opt ani, într-o vară, la via mătuşii Martha, s-a împrietenit cu un cîine. Nici nu realiza atunci că un cîine poate fi periculos. Părinţii săi, care se mutau dintr-o ţară în alta, nu au avut niciodată animale. Nici la şcoală nu erau permise animalele. În schimb, oamenii care invitau în vizită orfani ca ea aveau, de obicei, cîini şi pisici. La fel şi mătuşa Martha. S-a apropiat de cîine şi acesta a muşcat-o. Cel mai bun chirurg plastic din Boston a operat-o, însă nu a reuşit să înlăture amintirea durerii şi a violenţei. A rămas pentru totdeauna cu teama faţă de animale, deşi o fascinau. Animalele îi ofereau imagini pentru oameni. Fratele ei semăna cu o broscuţă drăguţă, mama cu o egretă albă, tatăl ei, fără să-şi poată explica de ce, semăna cu un şarpe. Wallace semăna cu un cintezoi iute, cu ochii strălucitori, mereu pe punctul de a-şi lua zborul. Cînd făceau dragoste îşi spunea încîntată că seamănă cu două feline. Întotdeauna a fost propriul ei judecător şi, imediat ce şi-a început viaţa independentă, şi-a cumpărat un cîine pentru a-şi înfrînge sentimentul de teamă. Un dog german cu care a petrecut o lună înspăimîntătoare, pînă cînd, Mike, întruchiparea raţiunii, i-a adus în schimbul dogului un pudel. Micuţul, care murise anul trecut, nu a mai fost, desigur, proba de foc pe care dorise ea să o treacă. Bătrînul setter, pe care-l avea acum în faţă, îi amintea de pudelul ei. Era atît de bătrîn şi de blînd, încît Natalie şi-a înfrînt teama, şi-a adunat tot curajul şi s-a apropiat de el.

Cîinele aparţinea unui fermier vecin şi venea uneori cînd se aflau pe malul iazului. De fiecare dată avea mai multe fire albe în păr; blana îşi pierduse strălucirea. Era convinsă că fiecare vizită era ultima, dar iată, în această zi rece de toamnă, avea încă puterea să latre la mingea de tenis.

– Hai!

Natalie îi aruncă mingea. Cîinele sări după ea, ca o bătrînă doamnă jucăuşă. Natalie se întoarse pe malul lacului, dar cîinele îi aduse mingea de tenis la picioare. Apoi începu să latre din nou.

– Taci din gură.

Nu tăcea. Aruncă mingea cît putu de departe, spre hambar şi începu să planteze narcisele. Cîinele începu să latre din nou. Se duse spre el şi îl găsi în faţa hambarului.

– Bine, hai să te duc acasă.

Cîinele însă se apropie de zidul de piatră şi continuă să latre.

– Eu nu-mi bag mîna acolo.

Cîinele scheuna, de parcă ar fi înţeles-o. Natalie îşi scoase mănuşile de grădinărit, se întinse pe burtă şi bagă mîna în scobitura dintre pietre, întrebîndu-se ce o fi acolo. Undeva, deasupra capului ei, auzi un fluierat uşor. Fluieratul se repetă cu o cadenţă ritmică. Semăna cu soneria telefonului de acasă. Se ridică în picioare şi-şi dădu seama că era prea departe de casă pentru a auzi telefonul. Sunetul venea de undeva de aproape, de parcă ar fi existat un telefon în hambar.

Deschise uşa mare din faţă şi intră. Înăuntru era întuneric şi frig. Lumina răzbătea dintr-o cămăruţă alăturată, unde Wallace îşi amenajase o cameră de lucru intimă. Intră şi rămase uluită. Cămăruţa nu avea lumină electrică, nici telefon. Exista o singură fereastră, prin care pătrundea lumina naturală, o lampă cu petrol şi o sobă.

Şi totuşi, sunetul venea din această cămăruţă. Cînd ţîrîitul se opri, Natalie îndrăzni să facă cîţiva paşi şi se opri lîngă fereastră. În faţa ei se întindea pajiştea. Privi spre biroul de lucru. Era încuiat, dar cheia se afla în broască. Natalie o răsuci şi constată că se roteşte cu uşurinţă, semn că a fost des folosită. Cînd trase capacul, un miros de lemn de stejar, amestecat cu parfumul lui Wallace, îi invadă nările. Văzu un teanc de hîrtii, acoperite de notiţe. Natalie ezită puţin, apoi se aşeză în scaunul lui Wallace şi luă hîrtiile în mînă. Wallace nu-i ceruse niciodată „să nu umbli în hîrtiile mele", aşa cum nici ea nu-i spusese „camera din hambar este a ta iar camera

copiilor, din casă, e a mea". Acum avea sentimentul că violează intimitatea soțului său. Wallace venea aici o dată sau de două ori pe lună. Uneori, ea trecea prin fața ferestrei și îl vedea privind în gol, citind, admirînd iazurile, grădina sau pe ea. A presupus, în mod firesc, că acesta era modul lui de a se relaxa, așa cum ea o făcea săpînd în grădină sau cimentînd pietrele din temelia casei.

Foile cu însemnări îi provocară o strîngere de inimă. Erau bilețelele pe care i le scrisese ea. Vin acasă la patru... Hai să mîncăm astăzi acasă... Sînt la cumpărături... Te iubesc... Vin repede... Joc tenis... Ne vedem în curînd... Le semna mereu cu o inimioară și uneori cu un cățel. Te iubesc... te iubesc... te iubesc...

Reuși să se smulgă de pe scaun și aprinse focul în sobă. Rămase lîngă sobă, cu privirea ațintită la flăcările din ce în ce mai mari, care devorau lemnul, încălzeau metalul sobei și alungau atmosfera înghețată din cămăruță. Apoi se întoarse la masa de lucru a lui Wallace și începu să răscolească prin birou.

Găsi o cutie cu agrafe și cîteva casete noi cu muzică de Mozart, pentru micul casetofon cu baterii, pe care-l ținea într-unul din sertare; cîteva calendare vechi, un almanah al fermierilor, un cuțit miniatural, o scrumieră luată de la un club, umplută cu bolduri, o tușieră fără tuș și un sertar plin cu cataloage de reclame comerciale. Pe măsură ce devenea mai îndrăzneață și răscolea mai mult se intensifica senzația că este un străin care violează trecutul altui străin. Găsi un pachet de țigări Truce și se enervă că el a fumat pe ascuns. Descoperi un carnețel pe care erau trecute toate măsurile ei, pînă și numărul de la mănuși și începu să plîngă.

Fluieratul straniu se auzi din nou, undeva foarte aproape de ea. Simți lemnul mesei vibrînd și realiză că vine din birou. Sertarul din dreapta jos adăpostea mini-casetofonul, cel din mijloc era plin cu plicuri folosite, în sertarul de sus se aflau cataloagele. Sertarele din partea stîngă erau goale. Deschise din nou sertarul cu cataloage. Văzu că este mai scurt și îl scoase de tot. Ascuns în spatele sertarului, pe un raft, se afla un telefon cu memorie.

6

Telefonul încetă să mai sune.

Natalie luă receptorul şi-l duse la ureche. Contrariată, trase de fir pînă aşeză aparatul pe birou. Începu să cerceteze din nou sertarul. Fusese tăiat cu grijă şi scurtat. Pe tăietura proaspătă era impregnat praf pentru a o face să pară veche. Pipăi deschizătura din birou şi descoperi mufa şi lăcaşul prin care ieşea firul. Se tîrî în spatele biroului şi descoperi că firul era ascuns pe partea interioară a piciorului mesei. Firul dispărea apoi, printre două scînduri din duşumea.

Natalie se ridică în picioare clătinîndu-se ameţită. Wallace instalase un telefon fără să-i spună. Ba mai mult, l-a ascuns în mod deliberat. Ea l-a descoperit din întîmplare, datorită cîinelui. Cu gesturi mecanice adună cataloagele împrăştiate. Orvis, French Creek, Damart, L.L. Bean. Sub ele descoperi o carte, pe care nu o observase pînă acum. O întoarse şi o privi împietrită de uimire. Nu-i venea să creadă. Era ediţia Grover Press a romanului *Perla*.

Pe copertă trona o femeie goală, aşezată pe un scaun, într-un budoar. *Jurnalul unei lecturi voluptuoase. Povestiri subterane ale Angliei Victoriene. Trei volume într-unul singur.* Natalie o deschise cu mîinile tremurînde. Cutele din cotor şi colţurile paginilor arătau că a fost citită şi răscitită. Furioasă, o trînti de peretele camerei şi începu să plîngă.

– Ce probleme ai avut?

Cîinele fugi după carte. Telefonul începu din nou să sune. O dată. De două ori. De trei ori.

Smulse receptorul şi îl lipi de ureche. Din grabă apăsă pe furcă şi întrerupse legătura. Ton. Puse receptorul în furcă şi încercă să-şi revină din şoc. După cîteva secunde telefonul sună din nou. Inspiră adînc, îl luă cu multă grijă şi îl duse la ureche. Auzi bipuri metalice, ca şi cum convorbirea venea de peste ocean.

„Vasili", se auzi vocea şoptită a unei femei. „Milionarii au rîs cînd le-am spus de Ziua valentinelor. Am greşit?"

– Cine eşti?

Auzi o şoaptă speriată. Clicul telefonului, şi legătura se întrerupse. O femeie, gîndi ea cu tristeţe şi cu furie. O femeie îl suna pe soţul ei la un telefon ascuns, deci secret. Clipi des pentru a-şi alunga lacrimile şi privi pe fereastră, abia conştientă de cîinele care stătea cu capul în poala ei... O femeie care nu ştia că el a murit...

– Natalie!

Tresări. O văzu pe Lynn Brown, avocata ei, traversînd pajiştea, însoţită de două asistente şi legănînd în mînă geanta diplomat.

Natalie fugi în întîmpinarea ei, astfel ca Lynn să nu ajungă în hambar, ştergîndu-şi lacrimile cu mîneca bluzei.

– Bună. Iartă-mă, lucram ceva.

– Am văzut fum pe coş. Ce mai faci? Lynn o prinse de talie şi porniră împreună spre casă, urmate de cele două asistente, rămase puţin în urmă pentru a le permite să vorbească.

– Ai cîine?

– Îmi ţine de urît.

– Foarte bine. Cine va avea grijă de el la New York?

– Nu. Nu-l iau...

Natalie se opri brusc. Lynn se împiedică.

– Ce s-a întîmplat?

Femeia! Femeia de la telefonul secret al lui Wallace – femeia care nu ştia că Wallace a murit, în ciuda isteriei din ziare – femeia aceea vorbise ruseşte.

Va-sii-lii. Wallace. *Am greşit?* Totul a fost în ruseşte.

Fusese atît de zguduită de existenţa telefonului şi a cărţii pornografice, încît nu-şi dăduse seama imediat. Uneori, Wallace îi mai spunea cîte ceva în ruseşte, iar ea răspundea cu uşurinţă, pentru că învăţase limba în copilărie de la servitorii care vorbeau ruseşte. În pat era chiar o limbă sexy.

Vasili...

– Natalie, nu te simţi bine?

– Ba da. Ascultă, am uitat. Mi-am lăsat notiţele în hambar.

Mergi în casă. Vin şi eu imediat.

– Nu-i nici o problemă. Pot să te însoţesc.

– Nu. Ştii ce? Trimite pe cineva după salată verde. Am mîncare, dar nu am cumpărat salată.

– Nu-ţi mai face atîtea griji.

– Dar vreau să mănînc salată. Natalie se întoarse spre hambar. Acum i se părea o clădire mult prea masivă, în comparaţie cu trunchiurile subţiri ale copacilor din jur. Lynn, o să lucrăm în sufragerie. Aranjează-ţi hîrtiile pe masă. Vin şi eu imediat.

– Pot să-mi fac o cafea?

– Aşa! Fă o cafea.

Cîinele porni în fugă spre hambar. Îl ajunse din urmă, dădu buzna în biroul lui Wallace, trînti uşa şi se prăbuşi pe scaunul de la birou. Lamela pe care ar fi trebuit să fie scris numărul telefonului era albă.

Întinse mîna cu intenţia de a apăsa pe tasta zero, pentru a întreba centralista pe ce nume era înregistrat telefonul. Mîna ei se afla în aer, cînd ochii i se opriră pe tasta Redial; îşi aminti că aceste telefoane păstrează în memorie ultimul număr format. Dacă apăsa pe această tastă, se va repeta ultimul număr de telefon format de Wallace. Cu mîna tremurînd, apăsă pe tasta de repetare a numărului.

Conştiincios, aparatul formă un şir de cifre. Erau multe, dar Natalie reţinu că formează aria de cod a zonei 203 Connecticut. Legătura se conectă. Începu să facă apel. O voce de femeie spuse:

– Aici patru-şase-trei-cinci.

– Cine sînteţi?

– Un serviciu telefonic special. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

– Patru-şase-trei-cinci? repetă ea.

– Doriţi să lăsaţi un mesaj?

– Sînteţi în codul doi-zero-trei?

– Exact. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

Natalie trînti receptorul în furcă. Îşi amintea foarte bine numărul. Era un telefon neînregistrat din casa de vacanţă a Dianei Darbee, de pe plaja din Malibu.

Formă apoi numărul centralistei şi întrebă:

– Ce număr este acesta?

– Patru-doi-şase, doi-cinci-patru-opt.

– Pe numele cui figurează?

– Nu vă pot spune acest lucru.

– Nu este înregistrat?

– Nu am această informaţie.

– Cum o pot obţine?

– Nu puteţi. Compania de telefoane nu divulgă numele pentru anumite numere de telefon. Dacă este o problemă urgentă, sunaţi la poliţie.

Natalie închise telefonul şi îl privi fix. Bineînţeles că ar trebui să informeze poliţia. Ceea ce descoperise ar putea fi concludent în elucidarea asasinării lui Wallace. Dar se temea de implicaţii. Detectivilor le-ar pica tocmai bine un telefon secret şi s-ar grăbi să tragă concluzii, iar ea va trebui să recunoască că a sunat aici o altă femeie. Aceasta ar deveni o probă şi ar argumenta supoziţia că Wallace a fost împuşcat de amanta lui. Cînd reporterii vor afla, toate ziarele vor scrie cu litere de-o şchioapă, vor face cele mai penibile speculaţii, vor da o lovitură companiei şi vor terfeli căsnicia lor.

Şi totuşi, dacă în acest telefon putea să găsească răspunsul la frămîntările ei?

„Pune oamenii la treabă", o sîcîia mereu Wallace. „Numeşte un om".

Stătu pe gînduri cîteva clipe înainte de a-l suna pe Kenny Wilson, fost agent FBI, ieşit la pensie, cel care se ocupa de sistemul de securitate şi pază la compania Cotillon. De obicei era un om plăcut şi vorbăreţ, dar astăzi începu cu o scuză. Natalie îl întrerupse.

– Am crezut fiecare cuvînt pe care ţi l-am spus în noaptea aceea, Kenny. Poliţia a fost de acord cu mine. Tu şi oamenii tăi eraţi acolo pentru a proteja hainele, nu pe post de body-guards. Nu te consider vinovat.

– Vă mulţumesc mult, doamnă Nevski. Sînteţi tare drăguţă. Vă pot ajuta cu ceva?

Îi trecu prin minte gîndul că nu era în interesul companiei să divulge şi altcuiva existenţa telefonului secret al lui Wallace. Ar stîrni din nou îndoieli cu privire la capacitatea ei de a conduce

compania. Va trebui să afle ce dorea folosind alte metode.

– Am sunat doar aşa, din obişnuinţă, Kenny, să vă spun că vin la birou peste cîteva zile. Sînt probleme?

– O mică încercare de furt. V-aş fi sunat, dar am rezolvat situaţia.

– A fost cineva rănit?

– Nu. Nu am avut probleme. Maşina lor s-a stricat. I-am prins. Happy-end.

– Cred că am avut noroc.

– Ei, spuse Kenny, nu ne puteau scăpa, mai ales că şoferul lor nu ştia meserie. Apropo, am făcut cercetări în apartamentul dumneavoastră împreună cu agentul de asigurări. Nu lipseşte nimic.

– Bernadette a apărut înainte ca să fure ceva.

– Ştiu şi eu! Au răscolit toate camerele. Nu a rămas nimic necontrolat. Au căutat mult.

– Au căutat?

– Hai, nu vă mai faceţi atîtea griji. Am vrut doar să vă comunic că nu lipseşte nimic.

– Da, dar cum adică au căutat? Adică au controlat? Ce anume au căutat?

– Doamnă Nevski, locuiţi într-un cartier select. Cînd hoţii nu găsesc un seif în perete, îl caută în duşumea. Nu şi-au ales bine ora. Dar putea fi şi mai rău.

– Ai dreptate, Kenny. Îţi mulţumesc. Ne vedem curînd.

Ascunse telefonul la locul lui, întrebîndu-se unde trimitea Ma Bell notele de plată. Cînd închise sertarul, hotărî că era mai bine să păstreze acest secret numai pentru ea. De n-ar fi folosit Kenny cuvintele „au căutat". Parcă îi sugerau un fel de percheziţie, nu un furt obişnuit.

Telefonul bîzîi uşor.

Natalie deschise în grabă sertarul şi luă receptorul – clic, clic:

Zdrastvuite!

Linişte profundă.

– Alo?

– Wallace Nevski este acolo?

– Cine îl caută?

– Spuneți-i că sînt Liuba.

– Pot ști în legătură cu ce problemă?

– Nu. Spune-ți-i doar că sînt Liuba.

Liuba. Diminutivul rusesc de la Ludmilla. Încercă să-și imagineze cum arăta femeia cu care vorbea. Accent rusesc. Părea tînără. Și speriată; o femeie înspăimîntată care încearcă să-și păstreze controlul.

– Este acolo Wallace Nevski? Pot aștepta la telefon.

– Nu știu cum să-ți spun... nu știu ce a însemnat el pentru tine... dar Wallace Nevski este mort.

– Nu se poate!

– Cine ești?

Întrebarea ei nu primi răspuns. Auzi un zgomot înfundat. Cu o furie amară, Natalie realiză că era un hohot de plîns.

– Cum a murit? întrebă în șoaptă femeia.

– A fost *împușcat*, spuse Natalie cu răceală. De o femeie.

– Ah, Dumnezeule!

– Wallace era soțul meu. Tu cine ești?

Din nou tăcerea întinzîndu-se ca o pînză de păianjen. Apoi auzi cîteva cuvinte rostite răspicat:

– Ne vom întîlni mîine.

– De ce?

– Mîine voi fi în Connecticut.

– Nu! Natalie era îngrozită. Connecticut era prea aproape. Femeia nu era decît o voce necunoscută, venită dintr-un ținut necunoscut. Dar ea se găsea acasă, acasă la ei. Nu, nu mă pot întîlni cu tine. O văzu pe Lynn, apropiindu-se de hambar.

– Te rog, o implora Liuba. Trebuie să vorbim!

– Nu *vreau* să te cunosc, răspunse Natalie furioasă. Nu vreau! Nu înțelegi?

– Unde este casa voastră?

– Nu știi? Natalie se mai înviora. Nu știa unde locuiesc. Wallace nu a adus-o aici.

– Natalie! o strigă Lynn.

Acoperi receptorul cu palma.

– Vin imediat!

– Unde ne putem întîlni? întrebă din nou Liuba.

La prînz, gîndi ea frenetic. *Pot rezolva cu o masă de prînz.* Undeva unde nu era cunoscută...

– Este un local numit Hopkins Inn. Pe malul lacului Waramaug. Înainte de New Preston.

– Mîine la prînz, spuse Liuba şi închise.

– Natalie, strigă din nou Lynn şi-i bătu în geam.

– Da, vin!

– Hei, măi fetiţă, dacă vrei să-ţi menţii compania pe picioare trebuie să mai şi muncim.

– Corect.

Le-au trimis pe cele două asistente în oraş, pentru a profita de cîteva momente de intimitate. S-au aşezat la masa din sufragerie.

– Într-o lume normală, ţi s-ar fi acordat cîteva săptămîni să-l plîngi în linişte, dar nu cred că te pot lăsa în pace. Ai trei probleme foarte serioase. Datorii, acţionari agitaţi şi Diana Darbee.

– Patru probleme, o întrerupse Natalie. Cea mai mare problemă a mea este materia primă. Fără Wallace nu voi avea o aprovizionare ritmică cu materie primă de bună calitate. Acesta este adevăratul motiv de îngrijorare al acţionarilor.

– Patru probleme. Ceea ce înseamnă că trebuie să iei o hotărîre chiar în acest moment. Şi nu ştiu dacă eşti pregătită.

– Ce vrei să spui?

Liuba nu ştia unde se găseşte casa lor. Deci Wallace nu a adus-o aici, în patul lor, pe care l-au cumpărat dintr-un magazin de antichităţi din Montreal. Ce-o fi însemnînd asta? S-o fi dus în apartamentul lor? Sau prin hoteluri? Sau au mers acasă la Liuba?

– Dacă nu mi-ai fi prietenă şi n-aş fi avocata ta, dacă te-aş putea privi cu alţi ochi, mi-aş spune femeia aceasta este cam demolată, suferă şi este confuză. Nu pare să fie de curînd văduvă, ci suferă din lipsă de dragoste.

Natalie îi zîmbi dureros.

– Fă-mi te rog un serviciu. Nu mai spune la nimeni.

– E bine să ştii că sînt de partea ta.

– Ei, şi care este acea decizie pe care trebuie să o iau imediat?

– Vrei să lupţi?

– Există altă alternativă?

– Te pot scoate din această situație de blocaj. Dacă asta vor acționarii, asta vor primi; pot transforma acțiunile tale și ale lui Wallace într-o grămadă frumușică de bani.

– Nu.

– Ce nu?

– Noi doi am creat Cotillon. Eu o voi păstra.

– Înseamnă să începi războiul exact din clipa aceasta. Iar tu ești într-adevăr deprimată, draga mea. Arăți mai rău decît la înmormîntare. Din ce în ce mai rău. Îmi displace ce-ți spun dar sînt obligată s-o fac. Dacă începi lupta și ratezi, vei pierde absolut totul... Studiază puțin cifrele, eu merg să aduc o cafea.

Lynn porni spre bucătărie însoțită de ecoul tocurilor ce țăcăneau pe duşumeaua bine lustruită. Natalie era incapabilă să gîndească. Se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și privi spre hambar, cu gîndul la femeia de la telefon. Liuba, ce nume stupid. Suna rotund și lasciv. Ceva îi spunea că femeia nu era deloc rotundă și nici lascivă.

Pretextînd că este obosită, reuși să scape de Lynn la ora trei. Imediat ce mașina avocatei se îndepărtă, Natalie dădu fuga la hambar. În cămăruță era frig. Adună tăciunii din sobă și puse cîteva lemne sănătoase. Apoi, se așeză în scaunul lui Wallace, își așeză picioarele pe birou și cercetă camera de jur împrejur, întrebîndu-se ce o mai fi ascuns el acolo.

Se gîndea la mici cadouri pe care i le-ar fi putut da femeia, la scrisori, la flori presate, la note de plată de la restaurante și hoteluri. Nu dorea să găsească astfel de dovezi, dar trebuia să le caute să fie convinsă că nu există. Telefonul secret era atît de bizar, atît de acuzator, încît îi venea foarte greu să creadă că Wallace era nevinovat.

Cercetă cu atenție pereții din lemn ai camerei, căutînd o ascunzătoare secretă, sau un seif. Tavanul era acoperit cu panouri de tablă, asemeni cîrciumilor vechi din New York. Se întrebă unde găsiseră proprietarii panourile acestea. Urcă pe masă și trase de un capăt. Era bine prins. Se aplecă și cercetă din nou duşumeaua. Ici

şi colo, se vedea prin cîte o crăpătură.

Reveni la masa de lucru. Cercetă din nou sertarele. Cînd dădu peste mini-casetofon îşi spuse că i-ar plăcea să asculte puţină muzică. Wallace se relaxa ascultînd Mozart. Apăsă tasta şi liniştea fu invadată de o temă muzicală obsedantă, care îl făcea pe Wallace să repete mereu, „Cine sînt eu, de fapt?" Parcă dialoga cu Mozart: „Sînt eu altceva decît propria-mi persoană?"

Natalie izbucni în plîns. Rănită şi furioasă, începu să răscolească printre casete. Alese una cu Agustin Anievas, interpretînd lieduri de Chopin. Nu! Chopin îi-ar stîrni alte amintiri dureroase. *Fantezia în Si diez Improvizată* a lui Chopin îl făcea, invariabil, pe Wallace să cînte, „Eu sînt în căutarea unui curcubeu", aşa cum *Lacul Lebedelor* îl provocau să fredoneze fragmente din *Poveste din Cartierul de vest.*

Scoase din aparat caseta cu Chopin. Simţi ceva ciudat. Eticheta de pe casetă i se părea groasă. O privi în zare şi văzu că era o etichetă cu marca Philips, lipită peste o alta. Clipsurile care preveneau ştergerea erau la locul lor. Mîinile îi tremurau. Băgă caseta şi apăsă pe play. Vocea lui Wallace, gravă, dar detaşată sparse liniştea camerei.

„Cînd ruşii strănută, eu răcesc".

7

Întreaga mea viaţă, chiar din ziua în care am fost conceput – acea dimineaţă sobră de octombrie – întreaga mea viaţă s-a scurs sub jugul rusesc. Asemenea unui sclav, viaţa mea a fost viaţa stăpînului meu, dar aş fi un mare mincinos dacă m-aş plînge de asta. Treizeci de milioane de ruşi au avut o moarte violentă în timpul vieţii mele, şi, chiar acum, cînd vorbesc, ţara lor se află în preajma unei schimbări, care poate fi foarte violentă.

În tot acest timp eu supravieţuiesc pălăvrăgind cu un casetofon, într-o fermă, unde nu s-a tras vreun foc de armă de

mai bine de două sute de ani. Afară, frumoasa mea soție pregătește grădina pentru iarnă. În seara aceasta vom merge la New York și vom lua masa cu niște prieteni. Mîine vom munci. Ce lucru minunat este să fii cetățean american. Dar eu sînt unul din copiii revoluției, și, de aceea, am anumite responsabilități.

Înregistrez această istorie a mea pentru copiii mei încă nenăscuți; nu-mi pot permite să mai aștept. Foarte mulți domni de vîrsta mea au sfîrșit cu un atac de cord, exact în momentul în care își aduceau contribuția la conceperea unui copil. De asemenea, așa cum voi explica imediat, trecutul meu este viu. Eu trăiesc foarte mult în prezent, și, în acest prezent, Rusia se trezește la viață. Dar în Rusia, după cei șaptezeci de ani de dominație gangsterească, schimbările sînt o amenințare. Oricît de buni și cinstiți ar fi Gorbaciov și Perestroika lui, încă mai există un Lihanciov și un Lapșin, care vor să-l înfunde. Pentru fiecare ardent susținător al reformelor se găsește un troglodit, un antisemit sau un membru reacționar al mișcării „Pamiat". Pentru fiecare prieten declarat, se găsește un dușman, ascuns. La urma urmei eu vorbesc de Rusia și Rusia are mulți copii care să-i mînuiască armele, să-i vîneze inamicii, fie ei reali sau imaginari. Un glonte nu face diferențe, de aceea, după toți acești ani, am o durere permanentă în gît, pentru că mă uit mereu peste umăr".

Natalie privea hipnotizată mașinăria miniaturală. Practic, el și-a prezis propria moarte. Opri banda, o derulă și o ascultă de la început. Cuvintele erau aceleași. Wallace Nevski știa că este în pericol. Lăsă caseta să continue, întrebîndu-se ce făcuse ca să poată fi confundat cu un dușman.

Apropo, copii, refuz ideea de a face o înregistrare video, pentru că nu vreau să rămîneți cu imaginea unui om bătrîn. Ceea ce vă povestesc eu acum este o istorie modernă, în curs de desfășurare exact în aceste momente. Gata, începem. Să mă credeți. Tatăl meu a spus o mulțime de minciuni, la vremea lui, dar aceasta este o poveste adevărată, trăită de un american rus. Un exilat cinstit.

Totul a început în 1905, cu șaptesprezece ani înainte să mă

nasc eu. În Rusia a avut loc o revoluție care a eșuat. Țarul a trimis trupe să-i pedepsească pe răsculați. Vinovații, inocenții, revoluționarii, criminalii și mase întregi de oameni care-și iubeau nevestele și copiii, toți au simțit teroarea.

O copilă pe nume Rachel Klimovitzski, bunica noastră, a văzut cu ochii ei cum tatăl său fuge de lege. S-a spus că a fugit din motive politice, dar nu este adevărat – a fugit pentru că a comis o fraudă, i-a furat Țarului monopolul asupra blănurilor din Rusia. Tatăl lui Rachel cumpăra piei de animale de la braconieri, în mod ilegal. Așa cum se întîmplă, a venit și politica, mai tîrziu.

Tatăl lui Rachel a fugit, dar cazacii i-au dat foc la casă, iar pe mama ei au violat-o și au omorît-o. Rachel și fratele ei au fost crescuți de un proprietar de pămînt, un om decent, care controla regiunea Siberiei în vremea aceea. Rachel s-a transformat într-o tînără foarte frumoasă și foarte pasionată, așa că, inevitabilul s-a produs. Proprietarul de pămînturi s-a îndrăgostit de ea. Pe neașteptate, a venit acasă fratele lui Rachel, eliminat de la universitate pentru activități revoluționare subversive. A interpretat greșit o întîlnire, drept încercare de viol și i-a expediat omului un glonte în cap. Vremurile fiind tulburi, orice animozitate era folosită ca pretext pentru a atinge anumite scopuri. Fratele a fost și el împușcat, dar Rachel a scăpat ajutată de revoluționarii radicali.

Revoluționarii au adus-o la Moscova și apoi la St. Petersburg. Călătoria a durat aproape un an. Fata a fost complet îndoctrinată cu principiile comuniste, așa cum erau ele aplicate de aripa bolșevică, antițaristă. A îmbrățișat aceste doctrine cu aceeași pasiune cu care și-a îmbrățișat și părintele adoptiv.

Okhranka, *poliția secretă a Țarului, era atît de puternică, încît nici o casă din St. Petersburg nu era sigură pentru Rachel.*

Printre acele lucruri care nu se schimbă niciodată în Rusia, se numără și milițienii. În Rusia ai mai multe șanse să fii urmărit de un milițian, un KGB-ist, un membru GRU, sau, mă rog, de oricine altcineva, decît ai șanse în America să fii jefuit. Este chiar

nostim, după ce te obişnuieşti cu ei. Şi, uneori îţi pot fi de mare folos. Odată, mi s-au terminat bateriile la o lanternă, în timp ce încercam să localizez o locuinţă, într-o curte întunecoasă. Am împrumutat lanterna unui miliţian care mă fila. Mă întreb şi acum, cine s-a gîndit mai mult la povestea aceea, eu sau el?

Cum spuneam, revoluţionarii au reuşit să o scoată pe Rachel din ţară, pe la graniţa finlandeză, apoi, prin apele norvegiene au trecut-o în Anglia, la New Castle. De acolo a rămas singură. Dacă ar fi putut ajunge la New York, acolo o aştepta o legătură a revoluţionarilor. A ajuns la Liverpool. Şi-a găsit de lucru şi a strîns bani pentru biletul de călătorie. Dragii mei copii, imaginaţi-v-o pe bunica voastră, la optsprezece ani, în mijlocul Atlanticului. Clasa a treia nu era pentru ea. La început s-a furişat curajoasă la clasa a doua, noaptea, apoi la clasa întîi. Avea un singur lucru de valoare, o extraordinară căciulă din blană de samur, uitată de tatăl ei cînd a fugit. Cînd întunericul îi ascundea haina ponosită, se furişa pe lîngă chelneri, afişînd o ţinută aristocratică.

De fapt, eu nu despre plecarea ei vreau să vă spun. Exilul este cea mai îngrozitoare pedeapsă pe care o poate primi un rus. Din fericire, ea a revenit în Rusia, dar merg prea departe.

. Pe promenada de la clasa întîi, se plimba James Stuart, un tînăr frumos – unchiul unchiului mamei voastre şi văr cu bunicul lui Greg. Nu avea alte merite, decît că se născuse într-o familie cu avere, care oferea vlăstarelor ei o educaţie deosebită, incluzînd şi o călătorie prin Europa şi o slujbă sigură în banca familiei. Tînărul James a încercat o conversaţie cu exotica frumuseţe rusă, obişnuită să joace pe degete bărbaţii, de la cei mai rasaţi aristocraţi ruşi, la cei mai fanatici revoluţionari. După ce a ajuns la New York, Rachel l-a găsit pe tatăl ei, care lucra haine de blană în cartierul Lower East Side. James Stuart a început să o viziteze din ce în ce mai des, spre marea uimire a locatarilor de pe Strada Delancy şi spre groaza familiei sale. Între timp, în secret, Rachel l-a contactat pe omul de legătură al revoluţionarilor. Revoluţionarii de aici au înţeles repede avantajele unei legături cu James Stuart."

Natalie zîmbi, amintindu-şi că Wallace i-a povestit acest lucru la prima lor întîlnire. Atunci ea a fost uluită.

– Cum adică? Mama ta a fost o socialistă? Asta înseamnă că stră-străbunica lui Greg a fost socialistă?

– Vărul tău îndepărtat are astfel de înclinaţii.

– Nu am auzit niciodată aşa ceva.

– Întreab-o pe mătuşa ta, Margaret.

– Am întrebat-o. Nu vrea să-mi spună. Ar prefera să aibă în familie un criminal, decît un ex-socialist.

– Nu-ţi face probleme, este o genă recesivă.

Wallace continua să vorbească de pe bandă:

„S-au căsătorit şi au avut doi copii, James şi Gregory. În felul ei, Rachel era naivă şi a început să-i împuie capul tînărului bancher cu idei socialiste, care întreţineau credinţa că războiul între regimul corupt din Europa şi oamenii cu idei avansate este inevitabil.

James s-a dovedit a fi mai inteligent decît îl credea familia lui. Dacă războiul din Europa este inevitabil, gîndea el, Statele Unite vor furniza arme, tot în mod inevitabil. Cum îi despărţea oceanul, însemna că profiturile cele mai mari le vor avea armatorii. Aşadar, în timp ce soţia lui povestea întruna despre noua ordine mondială, tînărul James investea în vapoare. Războiul va începe, îl asigura Rachel, în 1914. În timpul celor doi ani care l-au precedat, puţini americani i-au intuit implicaţiile. Dar tînărul Stuart a transformat o avere mică într-una mare şi, familia Stuart, care se ofilise, a revenit în centrul atenţiei.

Rachel era revoltată de faptul că el profita de război şi îl ruga mereu să înceteze. Un adevărat socialist ar fi gustat ironia situaţiei. Furnizînd arme Angliei, Franţei şi Rusiei, împotriva Germaniei, soţul capitalist al lui Rachel prelungea războiul care avea să-l distrugă pe Ţar. Dar Rachel nu vedea astfel lucrurile. La urma urmei, ea s-a dovedit a fi o socialistă romantică. Iar războiul a fost îngrozitor.

James a refuzat să abandoneze afacerea cu vapoare, argumentînd mereu că este în interesul familiei. Certurile foarte dese

i-au despărțit; Rachel a alunecat în brațele mișcării revoluționare, care o folosea drept curier. Sub acoperirea sigură a faptului că era cetățean american, s-a întors în Rusia și a intrat într-o asociație a femeilor voluntare.

A ajuns la Petrograd exact în momentul în care a izbucnit războiul.

Telefonul din sertar zumzăi din nou.

Natalie întinse mîna să răspundă. Deschisese pe jumătate sertarul și abia atunci realiză că telefonul sunase în timp ce Wallace înregistra.

„Așteptați puțin", se auzi vocea lui Wallace.

Natalie auzi un clic înregistrat pe bandă. Wallace închisese casetofonul. Nu va afla cît timp a vorbit la telefon și cine îl sunase. Clicul se auzi din nou, semnalînd că Wallace pornise iarăși casetofonul.

„Unde rămăsesem, copii? Da, la Petrograd." Natalie avu sentimentul că vocea lui era schimbată. Părea preocupat.

„Țarul a abdicat. Sovietele formate de muncitori au preluat controlul în țară, iar șase luni mai tîrziu bolșevicii au preluat controlul sovietelor.

Vremurile erau tulburi, exact pe placul unei femei îndrăznețe, sufletul unei revoluții la care ea a participat mai bine de jumătate din viață. Bogată, categoric frumoasă, era deținătoarea unor acreditări revoluționare de necontestat, ca să nu mai vorbim de pașaportul american. Probabil că în iarna aceea tot Petrogradul a fost al ei. Însă perla pe care a ales-o ea, era un ofițer cazac, erou al revoluției, care dezertase din poliția secretă a Țarului într-un moment crucial și apăruse din nou în octombrie, în fața Palatului de Iarnă, cu suficient de multe mașini blindate pentru a speria guvernul provizoriu. În general, bolșevicii nu-i iubeau pe cazaci, dar știau că aveau nevoie de ei. Germanii încă erau o amenințare, armata albă se replia și războiul civil bătea la ușă. Tînărul ofițer cazac a urcat repede treptele ierarhiei din Armata Roșie, iar Rachel a rămas însărcinată.

Acesta ar fi trebuit să fie un motiv de sărbătoare – o viață

nouă, într-o societate nouă. Dar s-a întîmplat ceva teribil. O revoluție aparent pașnică, s-a transformat în ceva înspăimîntător. Lenin, care preluase puterea, a început să împuște mase întregi de oameni, doar pentru apartenența la o anumită clasă socială.

Purtîndu-mă în pîntece, Rachel Klimovitzski Stuart a trebuit să fugă din nou din Rusia. Viitorul tatălui meu era strîns legat de Armata Roșie. Probabil că pentru ei a fost înfiorător, pentru că au amînat plecarea pînă cînd condițiile s-au înrăutățit atît de mult, încît Rachel abia a găsit un bilet pe un vapor de marfă. Eu m-am născut în timpul unei furtuni în Marea Baltică și mi s-a spus Wallace, pentru că așa se numea comandantul vasului, scoțianul care m-a adus pe lume. Cred că acum înțelegeți. Eu port în sînge dorința de a mă furișa peste granița Rusiei.

Rachel a ajuns în cele din urmă la New York. Soțul ei a renunțat la investirea capitalului în vapoare, exact la momentul potrivit. James a primit-o înapoi pe Rachel, deși ea insista ca el să mă adopte, ceea ce bietul om a făcut pînă la urmă. Sînt convins că eu sînt singurul evreu cazac botezat vreodată în Catedrala Episcopală St. Thomas.

Natalie începu să rîdă.

„Dar James mă ura", continuă Wallace sobru. *„Eu simbolizam pentru el infidelitatea soției sale. I-a spus că a iertat-o, dar a mințit. El era prizonierul acelei ciudățenii, tipic americane, de a nu împărți cu nimeni partenerul de pat."*... Stop. Derulează înapoi... „a nu împărți cu nimeni"... Stop. Natalie stătea nemișcată. Pe buze i se contura cuvîntul *bastard*, dar nu și în inima ei. Se întrebă dacă nu cumva este cinică. Play.

„...Partenerul de pat. El a scăpat de mine trimițîndu-mă la o școală cu internat. Aveam cinci ani. Acolo, am lîncezit printre alți copii, gustînd din plin opulența bogătașilor americani, chiar dacă nu le împărtășeam gusturile, pînă în 1929, cînd bursa a căzut. Bineînțeles că Rachel a prezis crahul. – Ce socialist nu ar fi prezis asta – dar James nu a mai ascultat-o și eu am venit acasă, pentru că nu mai erau bani de școală.

Acasă am găsit iadul pe pămînt. Tatăl meu vitreg era un om

ruinat, o epavă şi un încornorat. Mama, finanţată de cominternişti, era ocupată cu cauza socialismului şi menţinea legătura cu tatăl meu, care avansa mereu în grad în Armata Roşie, sub numele de revoluţionar Aleksandr Nevski, un mare patriot rus. Lenin murise, iar statutul social al mamei o făcea valoroasă în ochii sovietelor, care căutau cu disperare o cale de a cumpăra armament de la americani. Statele Unite încă nu recunoscuseră Uniunea Sovietică, adică regimul comunist de acolo, dar mama funcţiona ca un adevărat misionar. Întreţinea prietenii, făcea cunoştinţe, în general se făcea folositoare, călătorind neîncetat. Rusia admira puterea, mai ales cînd era vorba de femei, iar mama era o femeie puternică.

Eu m-am apropiat de singurul om care m-a iubit şi a avut timp pentru mine, blănarul din Delancey Street. Bunicul era un bărbat urîcios, mirosea ciudat şi, cu toate că fugise din Rusia de douăzeci şi cinci de ani, nu reuşea să articuleze corect o propoziţie în engleză.

Noi doi vorbeam ruseşte. M-a învăţat meserie: de la alegerea blănurilor de animale, pînă la tăbăcire, tăierea fişiilor şi coaserea hainelor.

Copilăria mea a fost schizofrenică. La un sfîrşit de săptămînă vopseam piei, în săptămîna următoare fugeam şi jucam fotbal cu băieţii de vîrsta mea. Pe măsură ce creşteam şi mă maturizam, îmbrăţişam treptat ideile mamei mele şi am început să lupt pentru drepturile blănarilor, creînd un sindicat. Mi-am luat numele de Nevski şi, la cincisprezece ani m-am înrolat în batalionul Abraham Lincoln pentru a lupta împotriva fasciştilor din Spania.

Am traversat oceanul împreună cu mama şi ne-am despărţit la Le Havre. Ea a plecat în Rusia, unde, vorbăreaţă ca de obicei, i-a spus lui Stalin că trebuie să înceteze crimele bolşevicilor. Stalin i-a mulţumit din inimă pentru aceste păreri avansate. A doua zi a fost arestată..."

În vocea lui se simţi efortul de a păstra un ton normal. Natalie ştia că va fi unica martoră a dezamăgirii lui.

„După ce am pierdut războiul din Spania, eu am plecat la Paris. Printr-un grup de ruşi pe care i-am cunoscut în Brigada

internațională de voluntari, am încercat să iau legătura cu tatăl meu. Dar Stalin tocmai începuse epurările în Armata Roşie, iar cazacii au dispărut fără urmă.

La Paris am făcut puțin spionaj – un fel de spionaj industrial, în defavoarea naziştilor, apoi m-am alăturat unui grup care scotea evreii din Germania. Şi eu sînt pe jumătate evreu. Ceea ce ştiam, ştiam numai de la bunicul meu. Mama era doar un om politic. Comerțul cu blănuri fiind o ocupație internațională, evreii din Germania pe care i-am contactat erau desigur blănari.

Cînd Stalin a semnat pactul de neagresiune cu naziştii, mi-am pierdut gustul pentru regimul sovietic. Stalin mi-a luat mama, mi-a luat tatăl. După cum vedeam eu aproba exterminarea evreilor, aşa că m-am înrolat la englezi. Ei au apreciat activitatea mea de spionaj şi m-au trimis înapoi în Europa. Cînd America a intrat, în sfîrşit, în război, m-am alăturat trupelor OSS, noul serviciu american de contrainformații. OSS-iştii, Dumnezeu să-i binecuvînteze, m-au trimis să mă infiltrez în serviciile de contraspionaj sovietice.*

La Moscova am aflat că Stalin îl reabilitase pe tatăl meu".

Natalie opri casetofonul. Wallace nu-i povestise niciodată despre adevăratul lui tată. L-a întrebat cînd s-au întîlnit prima oară, dar el nu a spus decît – „Asta-i cu totul altă poveste" – apoi a luat lista de vinuri şi a chemat chelnerul. „Foarte romantică, o poveste cu care încă nu mi-am găsit liniştea. Nu-mi plac vinurile albe de California, tu ce preferi"?

Nu-i spusese niciodată că tatăl său a fost eliberat din închisoare. Era, de fapt, prima explicație pentru faptul că Wallace a ascuns cu străşnicie această casetă. Apăsă pe play, convinsă că în sfîrşit va auzi adevărul.

„Armata Roşie a găsit un loc pentru cavaleria cazacilor, în războiul împotriva nemților. Dacă aveau condiții, aceşti cazaci deveneau devastatori, ca niște trupe de gherilă. Tatăl meu, la

---

* OSS — Organizația pentru securitatea statului în S.U.A. (n. tr.).

cincizeci şi doi de ani, a intrat în luptă şi a devenit iarăşi erou.

Întîlnirea dintre noi a fost magnifică, dacă poţi numi întîlnire prima întrevedere dintre tată şi fiu. Am reuşit să furăm cîteva zile şi am fost la vînătoare, am călărit şi am băut votcă. Au fost cele mai fericite clipe din viaţa mea.

În primăvara lui 1945, cu cîteva zile înainte de căderea Berlinului, pe tatăl meu l-au capturat nemţii, în timp ce conducea o misiune de cercetare. Din fericire, a fost eliberat de trupele americane. Avusesem amîndoi suficient timp să cunoaştem bine nesinceritatea ruşilor. Deocamdată stăteau liniştiţi, pînă la terminarea războiului, aşa că nu mi-a fost greu să-l conving pe tata să vină cu mine în America.

Dar preşedintele Roosevelt şi primul-ministru Churchill îi promiseseră lui Stalin că vor repatria toţi soldaţii ruşi. Lor li s-a părut cel mai normal lucru din lume, pentru că habar nu aveau de lagărele de concentrare care îi aşteptau pe aceşti prizonieri de război.

Cazacul meu ştia că va fi ucis sau aruncat în închisoare. Între timp, eu reuşisem să cunosc oameni influenţi şi am pledat cazul tatălui meu. Dar aliaţii semnaseră pactul, iar eu nu puteam să generez un precedent.

Am privit neputincios plecarea trenurilor spre Rusia. Omul de lîngă tatăl meu a spart fereastra şi şi-a tăiat gîtul cu un ciob de sticlă. Tata era prea curajos să facă aşa ceva. Dar fusese rănit şi nu ar fi supravieţuit iernii..."

Natalie auzi fîşîitul benzii; s-a derulat în linişte mai bine de un minut, apoi, vocea limpede a lui Wallace continuă relatarea:

„De obicei, răzbunarea este arma prostului, care nu poate vedea în viitor din pricina trecutului. Schimbarea este cea mai bună răzbunare, singura care îţi dă satisfacţii. Sugrumi monstrul, schimbînd lumea în care trăieşte. Cauza morţii tatălui meu a fost ignoranţa. Faptul că Vestul a ignorat răul existent în Est, faptul că Roosevelt şi Churchill l-au ignorat pe monstrul Stalin..."

Telefonul bîzîi din nou.

„Îmi pare rău, copii. Astăzi sună ca la poliţie".

Se auzi cum întrerupe caseta, apoi cum o porneşte din nou. Vocea îi părea schimbată, sacadată, grăbită, dar mai mult decît atît, distantă.

„Că veni vorba de schimbări, copii. A sunat stăpînul. Servitorul se grăbeşte la ordine, dar mă voi întoarce repede şi vă voi spune restul poveştii. Vă voi spune chiar şi cum i-am întîlnit pe cei mai importanţi oameni din viaţa mea – preşedintele Harry Truman şi frumoasa doamnă care a devenit mama voastră... Uraţi-i bătrînului vostru noroc... „ Înainte de a închide aparatul, Natalie îl auzi murmurînd *„Al naibii de multă nevoie am de el".*

Natalie opri casetofonul, se ridică de pe scaunul lui Wallace şi se duse la fereastra unde rămase privind în gol. Îşi amintea o altă discuţie pe care a avut-o cu Wallace, la prima lor întîlnire. În ciuda atracţiei pe care o simţea faţă de el, a fost tot timpul circumspectă din pricina renumelui de afemeiat. A păstrat tot timpul în discuţii un ton de afaceri. După aceea au lucrat împreună cîteva luni bune, pentru a lansa compania Cotillon. Cînd a invitat-o la cină, într-o seară, a crezut că e vorba de una din întîlnirile obişnuite de lucru. O invitase la Salonul rusesc, iar acesta era restaurantul unde, aşa cum scriau ziarele de scandal, îşi făcea cuceririle. Tot aici a cucerit-o şi pe Diana.

S-a revoltat, spunîndu-i că ar dori să meargă în altă parte. Foarte rezonabil, Wallace a ales Clubul jocheilor, din Central Park, dar Natalie continua să aibă îndoielile ei. A descoperit cu uimire că restaurantul avea un aer romantic şi era decorat cu multe flori. Cuplurile care stăteau la masă păreau că s-au oprit aici doar pentru o prăjitură şi o cafea

– Eşti frumoasă, a întîmpinat-o Wallace, ridicîndu-se în picioare şi aşteptînd ca ea să se aşeze. Sperase că îi va săruta mîna, dar el a întrebat-o scurt: Doreşti şampanie?

– Scotch.

– Ai o rochie deosebită.

– Am împrumutat-o de la mama. Toate rochiile pe care le probase în seara aceea i s-au părut extrem de juvenile. Avînd

sentimente contrarii în legătură cu această întîlnire, nu voia să arate ca nepoata lui.

– Ai grijă să nu te vadă îmbrăcată cu ea, s-ar putea să nu o mai poarte niciodată.

Natalie a încercat să mențină conversația în limita afacerilor, iar Wallace i-a explicat răbdător că *Sojuzpushnina* – Asociația negustorilor de blănuri ruși – era, de fapt, extensia modernă a vechiului monopol țarist asupra comerțului cu blănuri. Deodată privirea i s-a aprins.

– Nimic nu se schimbă în Rusia. Țarul – Stalin – Siberia – Gulagul. *Okhranka – KGB**. Spionează prin cîrciumi, ascultă telefoane, chiar și telefoanele de lîngă hotelul în care locuiești. Cucerirea Crimeii, Afganistan...

– Iubești cu-adevărat Rusia, nu-i așa?

Rîsul lui Wallace a fost profund și plin de amărăciune.

– La fel ca toți rușii, eu iubesc ceea ce ar putea fi Rusia.

Din acel moment, Natalie s-a îndrăgostit de ceea ce ar fi putut fi Wallace Nevski.

Derulă caseta și apăsă pe buton pentru a readuce în cameră vocea lui.

8

Dimineața era caldă, blîndă, neobișnuită pentru o zi de noiembrie. Spre amiază s-a încălzit suficient pentru ca restaurantul Hopkins Inn să servească masa pe terasa pardosită cu dale de piatră. De la masa unde se așezase, sub crengile dezgolite ale unor copaci,

* KGB – (Comitetul Securității Statului). În 1917 a luat ființă CEKA, poliția însărcinată cu combaterea contrarevoluției și a sabotajului în Rusia sovietică. În 1922, a fost înlocuită cu GPU (Administrația politică de stat) care, în 1934 a fost integrată în NKVD (Comisariatul poporului pentru afacerile interne). În 1954 a fost înființat KGB-ul, care a preluat funcțiile Ministerului Securității Statului, fiind însărcinat cu informațiile și contraspionajul în interiorul și în exteriorul țării (n. tr.).

Natalie putea supraveghea drumul din fața clădirii.

Lacul Waramaug strălucea gri-albăstrui, contrastînd cu cenușiul dealurilor care-l înconjurau. Natalie observa șoseaua de unde veneau necontenit consumatori care se așezau la mese, comandau cîte un Perrier și se întrebau plictisiți cum să-și mai petreacă timpul.

Mașinile parcau, una după alta, aducînd bărbați și femei de toate vîrstele. După voce, femeia cu care vorbise la telefon părea tînără. Lui Natalie îi trecu prin minte că Wallace ar fi putut avea o legătură și cu o femeie de vîrsta lui. Făcu semn spre chelner.

– Aștept o doamnă. Am spus deja șefului de sală, dar te rog să verifici la bar dacă nu cumva a venit.

Chelnerul o privi nedumerit.

– Poate că a trecut pe lîngă el și nu a observat-o, încercă Natalie să salveze situația, înciudată că se arăta neliniștită față de un străin.

– Cum arată doamna?

– Probabil foarte frumoasă.

– Încă un pahar de Perrier?

– Cred că aș vrea un scotch cu apă... ba nu, adu-mi un whisky cu gheață și un pahar cu apă.

Concentrează-te, se mustră ea. Arată că ai un motiv serios. Nu te purta ca o școlăriță.

Cu o seară în urmă, Natalie ascultase ultimele cuvinte rostite de Wallace pînă a uzat banda casetei și a consumat bateriile aparatului. Numai Dumnezeu știe ce a vrut el să spună cu Harry Truman. Și ea? Vîna o singură dovadă că a fost singura femeie din viața lui. Dovada că ea trebuia să fie mama acelor copii nenăscuți cărora li se confesase Wallace. N-a găsit decît alte întrebări. De ce a recurs la acest casetofon și nu la Panasonicul pe care-l purta în buzunar? Ce secret ascundea această poveste adresată unor copii nenăscuți? Întrebarea a rămas fără răspuns, secretul nu-l aflase din cauza celui de-al doilea telefon pe care-l primise el.

Așadar, după ce Liuba îi va explica cine este, cine sînt „milionarii" și ce secret ascundea Ziua valentinelor, Natalie intenționa să o întrebe dacă ea l-a sunat în acea zi, dacă ea a grăbit plecarea lui

Wallace în Rusia. Pînă acum, nici nu se gîndise la asta. Dar Wallace a plecat brusc, duminică, în loc de marți, așa cum era programat. Dacă Liuba a fost cea care a telefonat, poate că ea știa și de ce a fost ucis la cîteva ore după ce s-a întors din călătorie.

Pe șosea apăru un Ford Escort cu număr de New York și însemnul Z al mașinilor închiriate. Depăși clădirea, nu înainte ca Natalie să vadă că era condus de o femeie. Apoi, mașina se întoarse și parcă în fața aleii de la intrarea în restaurant. Femeia coborî și intră. De departe, Natalie reuși să distingă culoarea de piersică a costumului cu care era îmbrăcată. O pierdu o clipă din vedere. Apoi, necunoscuta apăru pe terasă însoțită de șeful de sală.

Natalie simți cum stomacul i se face ghem. Părul auriu al femeii reflecta metalic razele blînde de soare. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani și era cutremurător de frumoasă. Remarcă o gură mare, cu buze senzuale și simți că moare încet, gîndindu-se că l-a sărutat pe Wallace. Purta un costum Chanel, avea picioare lungi cu linii fine, sînii puțin prea mari. Era înaltă, genul acela de frumusețe care atrăgea atenția lui Wallace la orice petrecere la care mergeau împreună.

Șeful de sală se îndreptă spre ea, dar Liuba cerceta atent toate mesele ocupate de pe terasă. Pantofii și poșeta păreau italiene și se asortau perfect cu culoarea de piersică a costumului. Cînd ajunse lîngă masă, o salută zîmbind pe Natalie:

– Iartă-mă, dragă, din nou am întîrziat.

Natalie privea încremenită mîna întinsă spre ea. Nu purta mănuși, nici un inel nu sclipi în soare, n-avea verighetă.

Liuba își lipi obrazul parfumat de fața ei, dar Natalie se feri ca mușcată de șarpe. Femeia ținea sub braț un ziar șifonat. Se așeză și puse ziarul pe masă. Era *Vocea satelor*, deschisă la rubrica de anunțuri.

Liuba comandă o cafea neagră. Avea o voce subțire și muzicală. În sfîrșit, Natalie înțelese că felul în care o salutase era o formă de a se ascunde. De fapt, ochii Liubei erau obosiți și departe de a fi zîmbitori. Pe cine, se întrebă Natalie, încerca ea să păcălească?

Cele două femei se priviră în tăcere, cercetător, pînă cînd chelnerul sosi să ia comanda.

– A venit prietena pe care o aşteptaţi?

– Da.

– Doriţi să vedeţi meniul cu specialităţile casei?

– Nu, deocamdată doamna doreşte doar o cafea neagră.

Au aşteptat, din nou, în tăcere. În sfîrşit a sosit şi cafeaua. Liuba a pus două cuburi de zahăr şi a început să amestece. Aşează hîrtiuţele de ambalaj pe ziarul din faţa ei.

– Eşti drăguţă că ai acceptat să stăm de vorbă.

– Păreai disperată. Mi s-a părut că este vital.

– Este, spuse Liuba, jucîndu-se cu perlele de la gît.

– De ce?

– A fost vital şi pentru Wallace Nevski. Vorbea atît de încet, încît nu ar fi putut-o auzi nimeni. Totuşi arunca priviri cercetătoare spre mesele din jurul lor.

– Nu vreau să fac presupuneri greşite şi nici nu-mi arde de glume.

– Înţeleg că îţi este foarte greu.

– Ce legătură a fost între soţul meu şi tine?

Liuba privi spre ziar, apoi din nou spre Natalie. Părea epuizată. Uluită de frumuseţea ei, Natalie nu observă de la început că ochii femeii erau roşii de parcă nu dormise de cîteva zile. Tînăra scoase o tabacheră din poşetă. Degetul arătător era îngălbenit. Deşi era parfumată, hainele emanau mirosul de fum de tutun. Mai împrăştia şi un altfel de miros, ce i se părea cunoscut. După cîteva minute îşi dădu seama – Kerosen. Combustibil pentru avioane. Mirosul acesta ţi se îmbiba în haine cînd călătoreai cîteva zile la rînd.

– Ai avut un zbor bun? o întrebă, în timp ce Liuba îşi scotea bricheta cu mîinile tremurînde.

– Interminabil.

– De unde vii?

– Natalie, ce ţi-a spus Wallace despre mine?

– Nimic.

Liuba îşi făcu de lucru, învîrtind între degetele manichiurate ambalajele cuburilor de zahăr.

– Te rog să-mi spui.

– Nu am ştiut de existenţa ta pînă cînd nu ai sunat. Foloseai

des numărul acela de telefon?

Liuba tăcu. Cercetă din nou terasa. Avea ochii verzi cu reflexe argintii.

– Soțul meu a fost în Rusia înainte de a fi ucis. A plecat imediat după ce l-a sunat cineva la telefonul secret. Tu l-ai sunat?

– Da, şopti Liuba.

– Te-ai întîlnit cu el în Rusia?

Natalie nu avu puterea să o întrebe ceea ce ar fi vrut să ştie.

– De ce a plecat mai devreme?

– Aşa cum ai spus, pentru că l-am chemat eu.

– De ce?

– Avea treabă în Rusia.

– Dar era prea devreme pentru licitație.

– El cunoştea mulți oameni acolo. Trebuia să-i întîlnească. Deodată tînăra deveni agitată şi se însufleți de parcă ar fi fost mîndră de Wallace. Ştii, el îi cunoştea pe toți. Cunoştea toată *nomenclatura*. Toți oamenii influenți. Avea *blat*.

– Influență?

– A, da! Putea vorbi cu oricine. Chiar şi cu unii membri ai Biroului Politic.

– Care anume?

– Mulți.

Mulți? Natalie era înmărmurită. În America asta ar fi însemnat să cunoşti şeful de personal de la Casa Albă şi conducătorii senatului şi camerei reprezentanților.

– Ştia... cum spuneți voi asta?... să meargă *Na leva*.

– La stînga?

– Într-un fel. Ştia să se descurce, să manipuleze legal sau... altfel. Nu cunoşti lucrurile astea?

– Pentru ce fel de afacere a plecat cînd l-ai chemat? De ce l-ai chemat?

Fața Liubei se întunecă. Ochii verzi deveniră opaci ca o oglindă oxidată.

– A adus ceva? Ți-a adus vreun cadou? întrebă Liuba.

– Cum ar fi?

Rusoaica ridică mîinile enervată.

– Un suvenir. Ceva... Ceva din Rusia.

– Nu. Noi doi călătoream foarte mult, aşa că nu mai aşteptam suveniruri. Ce a făcut el în călătoria aceea?

– Ceva. Trebuia să-ţi fi adus ceva.

– Mi-a adus bilete de avion. Urma să mergem în Rusia de Crăciun.

Liuba o privi uluită.

– Vasili te aducea *pe tine* în Rusia? Credea că eşti în siguranţă acolo?

– Cum adică în siguranţă? întrebă Natalie tăios.

– Ah, nimic. Femeia tăcu. Ochii i se întunecară şi mai mult. Natalie avu impresia că nu va mai scoate nimic de la ea. Tînăra trăgea cu sete din ţigară scoţînd fumul încet, aproape dureros. Continuînd să privească neliniştită în jurul ei Liuba întrebă: Ţi-a vorbit vreodată despre „milionari"?

– Milionari? Nu. Prima dată am auzit despre ei cînd am vorbit cu tine la telefon. Cine sînt „milionarii"?

– Nu ştii de *Vozhd?* întrebă Liuba. De tătuc?

– Ce tătuc?

Liuba clătină din cap.

– Ce-ai vrut să spui cu Ziua valentinelor?

– La voi este ziua îndrăgostiţilor. În paisprezece februarie, nu-i aşa?

– Ştiu foarte bine ce zi este asta, se răsti Natalie.

Avu impresia că Liuba a murmurat „A fost un prost", dar ar fi putut la fel de bine să spună „A fost trădat". Înainte să o poată întreba ce anume a spus, ochii Liubei, care cercetau necontenit terasa, şoseaua şi intrarea principală se opriră îngroziţi pe o pereche distinsă, care coborîse dintr-un Mercedes negru şi intra în hotel.

– Unde este toaleta? întrebă ea brusc.

Fără să aştepte răspunsul lui Natalie, blonda traversă terasa şi intră în hotel. Natalie avu ocazia să constate cu amărăciune, pentru a doua oară, că era frumoasă. Genul lui Wallace: elegantă şi frumoasă. Şi tînără. Chiar mai tînără decît ea atunci cînd s-a întîlnit prima dată cu Wallace. Avea vîrsta Dianei.

Cum de nu şi-a dat seama că a existat o astfel de legătură?

Sigur, el a avut tot timpul din lume, dar cînd erau împreună Natalie simțea că sînt foarte apropiați. Cum a putut să o mintă? De ce a mințit cînd i-a spus că îl face fericit? Dintre ei doi, doar ea a iubit?

Și totuși, nu s-a îndoit niciodată, nici chiar acum că el a adorat-o. Pe această stîncă și-a clădit ea încrederea în el. Nu și-a dat seama cît de proastă, cît de insensibilă a fost ca să nu observe că Wallace a găsit o compensație pentru ceea ce lipsea dragostei lor. Cît despre cartea pornografică – *Perla* – descoperirea era mai mult decît îngrozitoare.

Făcu un efort să se gîndească la lucruri mai plăcute, mai puțin ciudate. Știa despre Wallace că vine și pleacă din Rusia, dar Liuba i-l prezentase într-o cu totul altă lumină, ca pe un om foarte important, iar din cîte știa ea despre ruși, aceștia nu se apropiau ușor de străini. Poate că Liuba a exagerat.

Chelnerul veni la masă și le aduse meniul.

– Comandați acum?

– O aștept pe prietena mea.

– Doamna blondă?

– Da.

– Dar a plecat.

– Poftim?

– A ieșit pe ușa de la bucătărie.

Abia atunci văzu mașina roșie îndepărtîndu-se în viteză. Natalie rămase privind în gol. Tot nu aflase de ce a plecat Wallace mai devreme în Rusia și ce legătură a fost între el și Liuba. Chelnerul luă ceașca de cafea și ambalajul cuburilor de zahăr.

– Doriți să păstrați ziarul pe care l-a adus?

– Nu... *Stai!* Da, lasă-l.

Ziarul era pătat în dreptul unui anunț: „Ai găsit un rol pentru *Perla?* Fii binevenit la clubul nostru".

Sorbi gînditoare din pahar. Nu era o coincidență. Cu cît studia mai mult cuvintele anunțului, plasîndu-l în contextul *Perla*, pornografie, înfățișarea erotică a Liubei, cu atît cuvîntul „Club" căpăta sensul de Club sexy. Simți că-și pierde mințile. Trebuie să fie mai mult decît atît. Trebuia. I se făcea rău pentru că se confrunta

cu o concluzie evidentă, pe care nu o putea suporta, dar nici nu o putea neglija. Băutura i se opri în gît. Îi era greață. Bîjbîi în poşetă, scoase portmoneul, lăsă banii pe masă şi plecă în fugă de pe terasă. În holul hotelului se întîlni cu perechea care o îngrozise pe Liuba. Vorbeau cu recepționerul.

– Vă rog să mă iertați, o cunoaşteți cumva pe blonda aceea înaltă care a stat la masa mea?

Cei doi se întoarseră spre ea, apoi schimbară între ei o privire semnificativă.

– Pardon, spuse bărbatul.

– Femeia cu care stăteam la masă v-a recunoscut. Cred. Stăteam pe terasă şi...

Stai puțin, gîndi Natalie. Ce faci? Nu-i cunoştea pe oamenii aceştia, nici natura relației dintre Liuba şi Wallace. Dacă rusoaica a avut un motiv întemeiat să fugă? Cei doi o priveau întrebător.

– Vă rog să mă scuzați, murmură ea cu un zîmbet stînjenit. Am avut impresia că vă cunosc.

Scuza nu avea nici un sens, dar a fost suficientă pentru a cîştiga timpul necesar să împingă uşa şi să se îndepărteze în grabă pe alee, tulburată de secretele lui Wallace.

Dacă mă vor urmări înseamnă că ştiu ceva, îşi spuse ea. În timp ce se chinuia să pornească maşina lui Wallace, singura persoană care s-a apropiat de Mercedes-ul negru a fost portarul care le-a luat bagajele.

9

Natalie a gonit nebuneşte spre New York, tulburată de întîlnirea cu rusoaica şi uluită de anunțul din ziar. A uitat să conecteze pînă şi detectorul de radar instalat în maşina lui Wallace. Îl puse în funcțiune şi imediat acesta începu să semnalizeze. Micşoră viteza şi depăşi echipajul de poliție. Îşi aduse aminte că Leo Margulies a călătorit uneori cu Wallace în Rusia. Formă numărul la telefonul instalat în maşină.

– Te-am sunat să ştiu ce mai faci?

Leo ura pur şi simplu telefoanele de genul acesta. Avea impresia că acela care îl suna dorea să-i distragă atenţia de la munca lui.

– Ce mai fac? Fac bine. Te sun eu dacă se iveşte vreo problemă.

– Te rog să o faci neîntîrziat. Prefer să aflu nenorocirea, oricare ar fi ea, înainte de a-mi scăpa situaţia de sub control.

Leo oftă.

– Am contactat cîţiva furnizori de blănuri care mi-au promis că-mi vor face o rezervă pentru Cotillon. Jumătate din ei mint. O treime exagerează. Unii mi-au spus deschis că preferă să lucreze cu alţii deoarece Cotillon se cam clatină şi se tem că nu vor fi plătiţi. Dar există cîţiva care abia aşteaptă să lucreze pentru tine.

– Deci nu stăm chiar atît de prost.

– Sînt oameni la care Wallace n-ar fi apelat chiar dacă ar fi ştiut că se scufundă. Dar nu-ţi face probleme. Încerc să-i ţin în mînă.

– Îţi sînt recunoscătoare pentru timpul şi energia pe care le consumi.

– Hei, la drept vorbind mă distrez. Niciodată nu m-am omorît pentru alţii. Dar nu-i chiar atît de rău.

– Leo, ai primit ceva de la Wallace cînd s-a întors din ultima călătorie?

– Să primesc ceva? Cînd am fost pe vapor?

– Sau cînd a venit să ia haina de la tine.

– Cînd a venit să ia haina?

– Apropo, este extraordinară. N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc.

– Mi-a plăcut cum îţi vine. Te-am văzut la şedinţa de Consiliu. Ar trebui să mă laşi să-ţi fac şi o căciulă.

– Nu ţi-a adus nimic? Din Rusia vreau să spun.

– Ce anume?

– Poate un cadou.

– *Un cadou?* Aşa ca păpuşile acelea ruseşti? Nu. Wallace nu-mi aducea niciodată cadouri. Poate le aducea altora. Dar nu lui Leo. Pentru mine avea doar o factură foarte consistentă. Că veni

vorba Natalie, în ianuarie plec la licitație.

– Cred că vrei să ți le alegi singur.

– Da, dar nu asta vreau să-ți spun. Plec la licitație.

– Nu înțeleg.

– Natalie, de șase luni lumea preferă samurul. Banii se recuperează greu. Dacă voi cheltui la Leningrad, în ianuarie, două milioane de dolari pentru blănuri, voi fi norocos să-i recuperez pînă în august.

– Încerci să-mi spui că Wallace te-a împrumutat cu bani?

– Mulțumesc.

– Să cred că mă vor anunța și alții că vor pleca la licitație?

– Poți să fii sigură.

– Mă ajuți să îi aflu?

– Îmi dai un procent de interes?

– Îl primești. Spune-mi, tu cunoști oamenii pe care îi contacta Wallace în Rusia?

– Wallace se întîlnea cu ei în numele meu. Așa își cîștiga comisionul de la mine.

– Eu mă gîndeam la alți ruși, alții decît cei cu blănuri.

– În cazul în care ai uitat, Natalie, eu vînd haine din blană de rîs. Mă întîlnesc cu milionari texani și arabi. Ce ar putea cumpăra un rus de la mine?

– N-am idee. Mă gîndeam doar că poate ați cunoscut și alți oameni cînd erați amîndoi.

– Mda, am întîlnit unul odată. Un general nebun care are o fermă de nurci.

– Un general sovietic poate avea o fermă de nurci?

– Vezi tu, acolo nimeni nu are nimic al său. Asta-i greșeala. Ferma generalului este ca un fel de laborator de cercetare. În afara Moscovei. El și Wallace erau cunoștințe vechi, din timpul războiului.

– Cum îl cheamă?

– La naiba! Nu mai știu. Ceva care începe cu Lap... Nu prea suna rusește. Stai puțin să caut în carnețel. Leo începu să rîdă cu poftă. Ei, Natalie, ar fi trebuit să-l vezi pe Leo, evreul băutor de votcă la masa aceea plină de ofițeri ai Armatei Roșii. Priveam un spectacol de „gimnastică artistică". Ce fete! Cea mai bătrînă avea

douăzeci de ani. Niște trupuri cum nici nu visezi.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Înainte să apari tu. Îmi pare rău, nu găsesc numele. Ar fi trebuit să mă vezi. Nici nu știam la care să mă uit mai întîi. Și ei strigau, „Pe evreu!". Ciudați prieteni mai avea Wallace.

– Arăți ca o umbră, o întîmpină tatăl ei.

– Nu prea dorm, explică ea.

Richard Stuart o așteptase la Clubul Harvard, îmbrăcat îngrijit, cu costum și cravată. E la al doilea pahar de Martini, gîndi ea, judecînd după roșeața din obrajii de patrician. Avea cîțiva ani mai puțin decît Wallace.

Natalie a anulat o invitație la cină și l-a rugat să o întîlnească, intenționînd să se folosească de influența lui asupra unor acționari din familie. Pentru afacerea ei era un lucru vital, dar gîndurile i se întorceau mereu la Liuba și la anunțul din ziar.

Tatăl ei repetă cuvintele mătușii Margaret:

– Nu crezi că este puțin cam devreme să te ocupi de afaceri?

– Prea devreme, recunoscu ea docil, încercînd să-și reprime un hohot de plîns.

Slăbise cinci kilograme, iar ochii îi erau înconjurați de cearcăne adînci. Obrajii, în mod obișnuit ușor alungiți arătau acum trași, în ciuda machiajului. Dar mai îngrijorătoare decît orice era expresia febrilă a ochilor ei. Își dădea seama că nu va putea continua afacerile dacă nu-și va reveni.

Richard Stuart se aplecă peste masa la care se așezaseră.

– Ca întotdeauna, este de datoria generației mele să informeze generația ta că acele conveniențe pe care tu ai dori să le ignori își au rădăcinile în rațiune.

Natalie se apropie de el. Ceea ce altora le-ar fi sunat rece și fără sens, ei îi sugera siguranță. În ciuda divergențelor de opinii, recunoștea că tatăl ei găsește întotdeauna cuvinte să explice ceea ce părea de neexplicat. Prin natura sa era un adevărat pedagog.

– Ce fel de convenienție?

– O perioadă decentă de doliu este mai mult decît necesară.

Nu reprezintă ceva „drăguț". Servește unui scop, îți dă timpul să accepți ceea ce s-a întîmplat, să te acomodezi cu toate consecințele, să rupi legătura cu trecutul și să faci față viitorului.

– Dar eu asta fac. Încerc să-mi salvez viitorul.

– Nu poți ignora la nesfîrșit realitatea.

– De ce nu?

– Pentru că realitatea nu stă pe loc, chiar dacă tu stai.

– Bine, dar eu am o realitate imediată de care trebuie să mă ocup în primul rînd. Tată, te rog, nu ți-am cerut niciodată ajutorul în afaceri.

– Foarte înțelept din partea ta, comentă el, întinzînd paharul spre chelner. Pentru că eu habar nu am să fac afaceri.

– Dar eu știu. Și mai știu că nu pot aștepta. Acum am nevoie de ajutorul tău. Acționarii din familia noastră te respectă și au încredere în tine.

– Nici eu nu-mi explic de ce. Doar ei sînt cei care au bani de investit. În ce mă privește rămîn un diplomat depășit de vreme, care nu a învățat niciodată să investească, dar nici să se descurce printre nebuni.

În urmă cu un an renunțase la cariera diplomatică. A predat o vreme la Universitatea Columbia un curs pe probleme de politică și a scris o carte, dar n-a reușit să-și înece amărăciunea și devenea din ce în ce mai tăios în afirmații.

– Ceea ce vreau eu să te rog seamănă mult cu diplomația, încercă ea să-l îmbuneze.

– Sau cu războiul.

– Același lucru. Scopurile diferă.

Îi plăcu remarca și începu să rîdă. Natalie profită de situație.

– Tată, voi pierde totul dacă familia vinde acțiunile. Se va găsi o corporație care să-mi cumpere compania și să o distrugă.

– Ar fi chiar atît de rău?

Ceea ce gîndea Natalie, nu putea discuta cu el. Un soț care făcea parte dintr-un club porno, „Fii binevenit la clubul nostru", așa spune anunțul. „Ai găsit un rol pentru *Perla*?". Și ce făceau oare acești membri? Puneau în practică în fiecare seară o altă idee

pornografică? *Încetează*, îşi impuse ea. Liuba a pătat intenţionat anunţul, pentru a se identifica. Nu, pentru a o identifica pe ea. Nu, pentru a afla ce ştie. Ce anume trebuia să ştie? Femeia a telefonat din Europa. A zburat mii de mile. Arăta îngrozitor. Trebuia să existe o legătură mai puternică decît o simplă chestiune de sex.

Ce ar fi să dea un anunţ pentru Liuba în acelaşi ziar? „Dragă *Perla*, hai să terminăm masa de prînz". Dar cum o va găsi Liuba pe ea? Prin telefonul secret al lui Wallace. Trebuie să-i ataşeze un robot. „Dragă *Perla*. Îmi ştii numărul. Se răceşte mîncarea". Această idee o înveseli într-un mod pervers. Ce-ar fi să scrie „Hai să o facem de Ziua valentinelor"?

– Cel mai rău lucru din lume. Îi zîmbi. Dar nu echivalează cu un holocaust nuclear.

– Am impresia că începi să vezi lucrurile în perspectivă, spuse el zîmbindu-i. Sigur nu vrei să cinăm?

– Nu pot. Am fixată o întîlnire cu membrele Clubului de artă.

– Ce mai fac tinerele aiurite? Se pregătesc să cumpere lumea? Sau să o vîndă?

– Prietenele mele îşi consumă foarte mult timp să mă ajute.

– Foarte drăguţ din partea lor. Să fim şi puţin serioşi. Tragedia aceasta prin care ai trecut nu-ţi oferă ocazia să o iei de la capăt?

– S-o iau de la capăt? De ce i-a fost frică, n-a scăpat.

– Adică să faci ceva mai bun din viaţa ta.

– Wallace a fost viaţa mea, protestă ea. L-am pierdut, am pierdut ce aveam mai bun pe lume. Dar nu vreau să pierd cel de-al doilea lucru important, afacerea pe care am clădit-o împreună.

– Ascultă, Natalie. Aceasta este şansa ta...

– Of, Dumnezeule, nu începe din nou.

– Ba da. Ascultă, diplomaţia la ruşi este cea mai bună ocazie pentru tine. Cu mediul din care provii, cunoscînd perfect limba, cu prietenii pe care îi mai am îţi pot găsi un post la ambasada din Moscova. Sau pentru început la Leningrad.

– Ne întoarcem la vechea poveste, nu-i aşa? comentă ea amărîtă, dar el perora prea aprins ca să o mai audă. Tată, tu ţi-ai stors creierii şi te-ai consumat în sistemul birocratic de la Departa-

mentul de Stat timp de patruzeci de ani. De ce insişti să fac şi eu acelaşi lucru?

– Oameni ca noi aduc servicii ţării, spuse el cu convingerea diplomatului de carieră. Fratele său, Ronald era director adjunct la Ford, celălalt frate, Jeffrey se ocupa de departamentul chinez al muzeului Metropolitan. El şi tatăl său şi-au dedicat întreaga viaţă Departamentului de Stat pe parcursul mandatelor a nouă preşedinţi. Întotdeauna guvernul este bun dacă oamenii care îl servesc sînt buni.

– Te rog, tată. Nu insista. Nu mai am douăzeci şi doi de ani şi nu mai sînt la cursurile de diplomaţie. Sînt văduvă. Şi lupt pentru viaţa mea.

– Viaţa ta? întrebă el uluit. Nu-mi vine să cred că a vinde haine de blană înseamnă viaţa fiicei mele.

Discuţia alunecase spre vechiul lor motiv de ceartă.

– De ce eu? De ce nu Mike? El se joacă la computere pe Wall Street. Mai nou, încearcă să-i organizeze pe acţionari şi să-i ridice împotriva mea de parcă ar fi un geniu în afaceri. Trimite-l *pe el* în Rusia.

– Am renunţat de mult la fratele tău, răspunse bătrînul cu năduf. Este un prost.

În ciuda durerii care o măcina, a confuziei în care se afla şi a trădării lui Michael, Natalie găsi în ea puterea să-şi apere fratele, aşa cum o făcea întotdeauna.

– Nu este prost. Doar că nu...

Richard Stuart o întrerupse brutal:

– Dar tu eşti deosebită şi ai fost crescută în tradiţia diplomatică a familiei.

– Să spunem lucrurilor pe nume: de ce-mi petrec viaţa printre evrei de clasă mijlocie? Asta e, nu?

– Faptul de a fi evreu nu are nici o legătură cu ce vreau eu să spun. Spuneai că mai sînt şi greci, şi Dumnezeu mai ştie ce alte naţionalităţi.

– Da, dar ei sînt stigmatizaţi pentru că fac parte dintr-o clasă socială disprețuită.

– Natalie, te rog.

– Ştii de ce prefer oamenii cu care lucram eu şi Wallace, în locul acestor înfumuraţi din jurul nostru? Uită-te puţin la ăştia care îl imită pe John Wayne. Blănarii sînt nişte oameni deosebiţi. Emană o forţă interioară. Îşi asumă un risc. Dacă nu se trezesc dimineaţa să-şi pună mintea la treabă, nu au din ce trăi. Sînt gata să rişte, pasionaţi de ceea ce fac. Le pulsează sîngele în vine. În salonul ăsta un vampir ar muri de foame.

Spre uimirea ei, bătrînul o privi cu respect, apoi goli paharul şi făcu semn chelnerului. Natalie avu sentimentul că tatăl său îşi îneacă amarul în băutură.

– Tu nu ai văzut cît de fericită am fost? Nu te-a interesat?

– N-am pus asta pe seama comerţului cu haine. Am presupus că Wallace se poartă frumos cu tine.

– Se purta, se grăbi ea să răspundă. Adevărul era că această companie, Cotillon Furs Limited, începea să devină singurul lucru din viaţa lor care nu fusese o minciună. Ţi-a povestit vreodată Wallace ceva despre Rusia?

– Nu.

– Ştiai că are influenţă?

– Nu.

– Ai auzit vreodată că a avut cunoştinţe printre membrii Biroului Politic?

– Un blănar evreu? O altă fantezie de-a lui Wallace.

Printre telefoane şi multe alte discuţii de afaceri, după-amiază, tîrziu, Natalie a reuşit să-l abordeze pe Kenny Wilson fără să-i trezească suspiciuni. A coborît în biroul lui şi l-a găsit pregătindu-se să plece acasă. Era un irlandez rotofei, roşu în obraz, în jur de cincizeci de ani, extrem de politicos. Cînd a văzut-o intrînd a sărit imediat în picioare.

– Nu m-am aşteptat să vă văd atît de repede. Ce mai faceţi?

– Cam epuizată. A fost cea mai lungă săptămînă din viaţa mea.

– Cred şi eu. Vă pot ajuta cu ceva?

– Da. Vreau să te rog să-mi faci un mare serviciu.

– Spuneți.

Îi întinse numărul de telefon scris pe o hîrtiuță.

– În ziua înmormîntării, am notat numărul acesta, dar am uitat să scriu și numele persoanei. Probabil că trebuie să mulțumesc cuiva, pentru ceva, dar pur și simplu nu-mi amintesc. Poți afla al cui este telefonul?

– Bineînțeles. Nu-i nici o problemă. Încep chiar acum.

Clubul de artă era creația ei.

Cu aproape zece ani în urmă, Natalie, proaspătă absolventă a Școlii de investiții bancare, a fondat un club al tinerelor, cu scopul ca membrele acestuia să-și împărtășească ideile, realizările și greutățile. Rhonda, bancherul grupului, ar fi dorit să-l numească „Clubul Luncheonettes", dar o anumită trăsătură de caracter, foarte conservatoare, a lui Natalie, o făcu să refuze ideea cam extravagantă. Rhonda o specula și declara rîzînd că, dacă Natalie Stuart s-ar relaxa puțin, ar putea chiar să danseze cu pasiune într-un restaurant sau măcar să se bucure de o serată ca orice persoană normală. Natalie a stabilit numele – Clubul de artă – și așa a rămas.

Cele mai multe membre au avut succes în afaceri. Lynn Brown era deja partener la o firmă de avocatură; Rita Dabney și-a deschis propria ei firmă de tranzacții imobiliare; Rhonda Rosenfeld conducea un comando, hotărît să acționeze în Comitatul Fairfield imediat ce lobby-iștii bancari își realizau proiectele în Congresul American; Daphne se ocupa de circulația monetară, dar se retrăsese să-și crească primul copil și era înlocuită de Laura Drake, fost manechin, care și-a deschis prima agenție de publicitate la douăzeci și șase de ani, iar acum se număra printre cele mai bogate cliente ale lui Cotillon Furs.

Cu timpul, Clubul de artă s-a transformat într-un adevărat forum ale cărui membre lansau opțiuni și analizau ecourile acestora.

Tatăl lui Natalie le-a etichetat de la bun început – „Tinerele aiurite", îmbunătățindu-și în timp vocabularul cu „Femei care au conștiința socială a șerpilor și iuțeala de deplasare a broaștelor

țestoase". Ceea ce el nu știa, și nici n-a dorit să afle, era faptul că o femeie care făcea afaceri trebuia să vorbească altora, mai ales acelora care nu aveau nici un interes pentru preocupările ei, dar puteau deveni interesați mai tîrziu.

Astfel, cu cîțiva ani în urmă, lui Natalie i s-a părut normal să prezinte în fața membrelor ideile sale în legătură cu viitoarea companie Cotillon. La cîteva zile după ce s-a întîlnit cu Wallace, ideile au început să prindă rădăcini, și intuiția că va renunța să fie vicepreședintă la firma unde lucra a devenit certitudine. Instinctul o îndemna să se avînte fără ezitare, dar mintea de bancher îi spunea să nu grăbească lucrurile.

Clubul de artă se reunea, ca de obicei, în jurul mesei rotunde din grădina lui Barbetta, la o săptămînă după ce Bill Malcom, șeful și fostul ei amant, îi propusese să devină vicepreședintă la Banca SM & H, după ce, cu două zile înainte, luase masa cu Wallace Nevski.

Barbetta stătea între exotica Rhonda și îndesata Lynn. În fața ei se aflau Rita realista și Laura Drake, a cărei frumusețe șocantă ascundea o ambiție depășită doar de cea a lui Natalie. Restaurantul era frecventat de femei din suburbiile orașului, dar membrele Clubului de artă se remarcau de la distanță. Erau mai tinere, îmbrăcate ca niște femei de afaceri și mai puțin zgomotoase. Chelnerii se purtau mai atenți cu ele știind că primesc un bacșiș consistent.

Natalie le servi noutatea la salată. Rita și Laura au fost cele mai impresionate, pentru că responsabilitățile ce derivau din aceste idei includeau și deschiderea unui birou în Anaheim.

– Propriul tău magazin, Nat! Este fantastic.

Lynn dori să cunoască în amănunt clauzele de asociere între parteneri. Era avocată și uneori le invidia pe prietenele ei care se îmbogățeau făcînd afaceri. Totuși ea a fost aceea care a pus punctul pe i.

– Toate cunoștințele tale sînt la New York.

– Nu este o problemă. Eu călătoresc mult. Călătorise și pentru clienții băncii SM & H și avea legături în toată țara.

– Experiența managerială contează, comentă Laura.

– Ce garanții ai? întrebă din nou Lynn.

La cafea conversația s-a desfășurat în grupuri mici. Natalie se trezi discutînd separat cu Rhonda.

– Știi, ar mai fi ceva, îi spuse aceasta. Anaheim este prea aproape de Los Angeles. De fapt dorea să sugereze că Bill Malcom locuia la Los Angeles.

– Dacă am să merg la Anaheim, glumi Natalie, o să-mi găsesc un tip la New York.

– Probabil.

– De ce nu? Nu mai am nevoie de încurcături.

Rhonda contemplă melancolic gardul viu din jurul grădinii.

– Sînt multe lucruri la care trebuie să te gîndești, murmură ea.

– În primul rînd să uit de dragoste.

– De ce să uiți? Eu mă gîndeam la lucruri de viitor.

– Cum ar fi?

– De exemplu, banca mea. Acum analizăm niște mișcări interesante împreună cu o companie de asigurări. Probabil că și tu vei lucra cu ei. Au sediul pe Wall Street.

Natalie lăsă din mînă paharul cu brandy. Își privea uluită prietena care rămăsese în aceeași atitudine melancolică.

– Dumnezeule!

Regulile privind informațiile din interiorul unei companii erau foarte stricte. Rhonda tocmai îi „sugera" că auzise anumite discuții despre firma la care lucra Natalie. De fapt, o atenționa că o companie de asigurări încerca să preia banca SM & H.

Asta a hotărît-o definitiv să se lanseze în comerțul cu haine de blană. Dacă ceea ce îi spusese Rhonda era adevărat, dacă partenerii firmei tratau în secret să o vîndă cu profituri enorme pentru ei, ea nu mai avea nici o șansă să devină partener la această bancă. Da, ar fi un angajat bine plătit. O nouă conducere ar plăti salarii mari pentru a păstra oamenii cheie, așa cum era ea. Dar nu mai avea nici o șansă să devină partener.

– Să-i ia naiba! N-au decît să-și păstreze banii. Eu mă lansez în afaceri pe cont propriu.

– Cu ce?

– Ascultați-mă, le atrase ea atenția celorlalte și le expuse ideile pe care le avea în legătură cu hainele de blană destinate tinerelor femei dornice să-și facă o carieră.

– Haine de blană? Natalie, vrei să părăsești banca pentru *comerț cu haine de blană?* Ești nebună?

– Vînzările cu crescut constant din 1971. S-au dublat din 1974. Au atins un miliard pe an. Pot ajunge chiar la zece miliarde.

– Bine, dar SM & H îți oferă un post important.

– Piața blănurilor înghite zece procente din comerț. Vreau și eu o bucățică.

– În centrul comercial? Uau! Or să te mănînce de vie. Nu-ți dai seama, Natalie. Acum munceşti într-o lume ordonată. Spune-i, Laura, tu ai fost manechin și ai trăit în lumea asta.

– Crede-le, Natalie. Cînd aveam zece ani am întîlnit creatori de modă care s-au oferit să mă ducă în Florida. Mama a trebuit să-mi explice că oamenii aceia nu doreau o plimbare la Disney World. Eu arătam de doisprezece ani, dar, Nat, nu erau oameni cu intenții prea plăcute.

– Vreau să fac ceva adevărat. Vreau să am și eu ceva al meu.

– De exemplu? Fantezii cu blănuri.

– *De ce nu!* Va fi o plăcere să le vînd. Ascultați-mă! Am fost într-o fabrică. De fapt, un atelier manufacturier de modă veche. Oamenii care lucrează acolo se numesc mecanici. Nu sună frumos? *Mecanici*. Asta pentru că ei *asamblează* piesele.

– *Asamblează* piesele? Nimeni nu face bani dacă asamblează ceva în zilele noastre.

– Și mecanicii fac parte dintr-un sindicat.

– Ce industrie demodată, interveni Rita Dabney. Dumnezeule, te pomenești că-ți aduc marfa cu o căruță!

– Eu am citit undeva... coreenii încearcă să intre în acest gen de comerț.

Artizanii greci și cei din Hong Kong reprezentau o adevărată amenințare pentru americani, așa-i spusese Wallace. Iar coreenii se mișcau din ce în ce mai repede.

– Natalie, nu-ți face una ca asta. Cred că ești puțin dezorientată pentru că nu ți-au ieșit pasențele și împlinești curînd treizeci de ani.

– Știu ce spun. Am întîlnit un om. Se ocupă de blănuri și...

– Ohohoho!

Prietenele ei o priveau cu subînțeles, lovind paharele cu linguriţele. Pentru că Natalie era fondatoarea clubului se bucura întotdeauna de respectul lor, deși atitudinea mereu rezervată și stilată pe care o afișa le deruta. Dintre toate, Natalie era singura care nu făcea schimbări bruște și nu vorbea despre asta. Dintre prietenele ei numai Rhonda știa că s-a despărțit de Bill Malcom.

– Cine este?

– Nu-i un prieten, e o rudă.

– Of!

– Adică un fel de rudă.

– *Un fel de?*

– Stai puțin, interveni Rhonda. Ceva nu se potrivește. Vrei te rog să-mi explici cum vor primi „Stuarții din New York" un blănar ca rudă?

– De fapt, familia mea a început tot în comerțul cu blănuri.

– Acum două sute de ani, cu John Jacob Astor. Natalie, știi că nu vreau să fiu rea, dar un evreu în familia ta este ca un nazist într-a mea.

– E fiul adoptiv al unui unchi de-al meu, de-al treilea. Nu-i decît pe jumătate evreu.

– Jumătatea de sus sau cea de jos?

– Bun! Deci l-ai întîlnit. Această rudă, care nu-ți este rudă, se numește....

– ... Wallace Nevski. Face comerț cu blănuri de animale. Le cumpără la licitații. Este foarte priceput. Mi-a arătat și mie cum să aleg blănurile. Eu i-am prezentat o idee și lui i-a plăcut.

– Și cum arată unchiul Wallace?

– E... foarte priceput.

– Însurat?

– Văduv.

– Şi cum arată?

– Întruneşte foarte multe calităţi. Este foarte elegant şi rafinat. Cei de la restaurantul rusesc îl tratează ca pe un ţar. E foarte iute pentru vîrsta lui.

– Care este...?

– Nu ştiu, spuse Natalie, prefăcîndu-se indiferentă. Poate şaizeci.

– Ia te uită!

– Ei, eliminăm o problemă importantă, spuse Rita. Celelalte se declarară de acord cu ea, dar Rhonda, care îşi cunoştea bine prietena, o privi zîmbind pe Natalie.

– Arată ca un om de cincizeci de ani, doar că are părul de un alb argintiu incredibil.

– Frumos, elegant, iute şi bătrîn, murmură Laura. Altceva? Din întîmplare este şi bogat?

– Cred că este un singuratic.

Lynn şi Rhonda se priviră cu subînţeles.

– Nu ar trebui să fii lăsată singură după ce se întunecă, spuse Rita.

– Dar ce naiba am spus? Pare un om singur, plin de energie, doar că o parte din suflet pare a fi golită de sentimente. Omul este văduv. A avut multe prietene. O cunoaşte pe Diana Darbee. Ia lăsaţi-mă în pace! Eu încerc să vă spun despre o afacere.

– Diana Darbee? Ea cum arată?

– Încîntător. S-a aruncat ca o tigroaică asupra lui.

– E frumoasă?

– Cît a stat acolo mi-am dorit să cadă tavanul pe ea.

– Cîţi ani are?

– Mai tînără decît noi.

– Femeia fatală.

– Nu prea. Am s-o invit odată să ia masa cu noi. A făcut avere vînzîndu-şi imaginea şi s-a descurcat singură. Wallace spune că are o minte UNIVAC.

– Ce este un UNIVAC?

– Expresie învechită pentru computer.

– Şi unchiul Wallace s-a mai uitat la tine?

– Se poartă ca un părinte.

– Am vrut să spun, după ce a plecat Diana Darbee.

– Da, puţin. Dar cred că din politeţe. Bărbaţii de vîrsta lui sînt întotdeauna politicoşi. Numai ei salută scoţînd pălăria.

– Pămînt, pămînt pentru Natalie! Există vreo posibilitate, oricît de vagă, ca el să te fi considerat drăguţă?

Natalie ridică din umeri.

– Uneori e simpatic. Alteori îşi dă aere. Ştiţi ceva, cred că aveţi dreptate. Cred că îi plac.

– *Cred, se pare că...* Rhonda îşi deschise poşeta. Pun pariu pe douăzeci de dolari că Nat se mărită cu curcanul ăsta.

– Nici vorbă! strigă Natalie.

– Mai pariază cineva?

Scoaseră toţi banii din poşetă.

– O să pierdem. Natalie nu o s-o facă niciodată cu un partener de afaceri.

– Am spus *se mărită*. Nu că o să facă altceva.

– Tot una e. Uite, Nat, ţine tu banii.

– Da ce sînt eu, călugăriţă?

– Calm, fetiţo, calm. Tu nu renunţi niciodată.

– Şi dacă voi renunţa?

– Atunci o să iei tu banii.

– Cînd te mai întîlneşti cu el?

– Păi n-am hotărît. O să formăm împreună o companie.

– Cine vor fi clienţii?

– Femeile de afaceri, femeile nesigure care vor să pozeze.

– Iată prima ta reclamă.

– Ba nu, douăsprezece.

– Douăsprezece?

– Voi veţi forma clientela permanentă. Pentru început vă vînd haine din blană de nurcă, pentru birou şi călătorii, jachete pentru week-end-uri şi un model de mantou exotic pentru invitaţiile la cină. Mai tîrziu, veţi veni la mine să cumpăraţi produse din blană sau din piele, pentru prietenii voştri.

– Şi prietenii noştri vor fi nişte sălbatici.

– Pe urmă, veţi veni din nou şi din nou la mine pentru că o să vă placă să cumpăraţi lucruri de calitate, la preţuri acceptabile. Voi avea o marcă în care veţi avea încredere.

– Mie să-mi dai o firmă care să-mi garanteze că voi arăta bine, spuse Lynn, presîndu-şi tîmplele. N-am timp să *mă gîndesc* la cumpărături, darmite să le mai şi fac. Dacă pot intra într-un magazin, dacă pot completa un cec cu o sumă rezonabilă, dacă mă voi simţi bine cînd ies de acolo, atunci cu siguranţă voi reveni.

Natalie transformă cuvintele lui Lynn în crezul companiei Cotillon. Şi afacerea a mers timp de cinci ani. Wallace a fost cel care a adus calitate la un preţ pe care şi-l puteau permite clientele ei. Dar Wallace nu mai era.

Acum cinci ani şi jumătate le împărtăşise prietenelor ei un vis. În seara aceasta le povestea un coşmar.

– Încă nu ştim cine încearcă să cumpere acţiunile din compania lui Natalie, spuse Lynn, deschizînd întîlnirea organizată într-un birou de la Cotillon. Dar Rhonda mi-a spus că se vorbeşte despre un preţ avantajos.

– Foarte, interveni Natalie, care se informase la telefon după ce se despărţise de tatăl său.

Era şapte şi jumătate şi prietenele ei erau obosite. Joannie le pregătise gustări şi vin cu gheaţă; nici una nu bău, în schimb somonul afumat se topi rapid. Lynn se lansă într-o analiză amănunţită a companiei. Nu era cea mai ambiţioasă din grup, dar le depăşea pe celelalte ca inteligenţă. Ea evalua întotdeauna ideile.

– Cotillon Furs a devenit un circ. Un jongler ici, un clovn colo. După ce am analizat ceea ce au creat Natalie şi Wallace, mi-a venit în minte imaginea a două camioane de circ care se ciocnesc unul de celălalt. Locul ăsta este o menajerie. După părerea mea necesită o reorganizare. Unii să fie închişi în cuştile lor, alţii să conducă jungla.

– Este cam tîrziu pentru metafore, interveni Rita. Nu am putea...

– Iată cu ce se confruntă Natalie: o reţea de magazine francisate, pe punctul de a da faliment din cauza creşterii preţurilor de

pe piață. Dacă această creștere a prețurilor va afecta industria de blănuri, Natalie nu va mai putea vinde francise, ceea ce ar putea deveni o problemă, pentru că venitul provenit din francise acoperă o mulțime de alte operații marginale, cum ar fi lanțul de magazine suburbane. Al treilea pion în această afacere este comerțul cu blănuri de animale, de care se ocupa Wallace Nevski. El cumpăra blănurile într-un circuit de licitații internaționale, mai ales din Rusia, și le vindea manufacturierilor din New York și Canada. Wallace a făcut, de asemenea, împrumuturi care contravin regulamentelor bancare. Apoi, Cotillon deține procente de parteneriat într-o serie de fabrici din New York ce produc haine de blană. Pentru a menține toate acestea, Natalie trebuie să cumpere acțiunile investitorilor înainte ca ei să le vîndă altcuiva. Deci, cum să procedeze? Rețineți că are suficient de multe datorii ca să acopere cu ele rîul Hudson.

– Să vîndă lanțul de magazine, spuse Rita. Am un client care s-ar da peste cap să le cumpere. Privește puțin aici. Desfăcu o hîrtie în fața lui Natalie. I-am rugat pe cei de la design să-mi schizeze o idee – mai punem cîteva neoane lîngă oglinzile din sala de prezentare a modelelor. Clienții la care mă gîndesc eu vor mușca momeala. Ei vor închiria și tu îți vei acoperi cheltuielile auxiliare.

– *Bine*, spuse și Rhonda. Renunță la cele care îți aduc pierderi și obții bani lichizi.

– Nu, se opuse Natalie.

– Nu ce?

– Wallace iubea magazinele acestea. Lanțul de magazine a fost copilul lui. Rita, poate că ideea ta este interesantă, dar nu vreau să mă pripesc.

– Am adus-o în discuție pentru că te-ai plîns că a devenit o adevărată povară. De fapt, adevărații tăi clienți sînt în oraș.

– Nu pot vinde lanțul de magazine.

– Dar să ne gîndim ce se va întîmpla cu furnizarea materiei prime? interveni Lynn schimbînd subiectul.

– Licitația de la Leningrad este peste trei luni, la începutul lui februarie. Urmează apoi Danemarca și Leipzig.

– Vrei să mergi?

– Aş putea licita, dar habar nu am să aleg blănurile. Wallace făcea asta de cincizeci de ani.

– Nu e cazul să-ţi pierzi vremea călătorind, cînd ai atîtea pe cap.

– Ar trebui să susţin emblema de marcă a firmei Cotillon în circuitul de licitaţii. Acţionarii s-au împărţit în trei grupuri: membrii familiei, finanţiştii şi manufacturierii. Tata mă ajută să conving familia să mai aştepte puţin. Probabil că i-am pierdut pe finanţişti; cred că îşi vor cere banii înapoi pînă în primăvară. Aşadar, puterea se află în mîinile blănarilor, iar în acest moment ei sînt împotriva mea. În plus, amintirea lui Wallace nu va dăinui la nesfîrşit. Deci, eu va trebui să îi conving pe furnizorii noştri că ştiu meserie. Poate că participînd la o licitaţie pot dovedi că sînt bună.

– Dar cum ai putea tu să...

– Voi angaja pe cineva şi voi cheltui nişte bani.

– Nu trebuie să mergi personal ca să cheltuieşti nişte bani, protestă Lynn.

– *Vreau* să merg, strigă Natalie enervată. Lynn îi aruncă o privire curioasă şi Natalie înţelese adevăratul motiv pentru care dorea să meargă în Uniunea Sovietică. Vroia să meargă în Rusia, pentru că acolo se ducea Wallace. Şi mai dorea să-i întîlnească pe oamenii pe care îi întîlnea el.

Kenny Wilson apăru în cadrul uşii şi ridică un deget.

– Vă rog să mă scuzaţi, le spuse Natalie, mă întorc imediat.

În hol, Kenny îi întinse o hîrtie care conţinea două nume şi mai multe adrese, unele din estul cartierului Manhattan; Greenwich, Connecticut; Princeton, New Jersey şi Washington.

– Numărul nu este înregistrat. Notele de plată sînt achitate de această corporaţie, care aparţine acestui avocat, angajat de tipul ăsta.

– Jeff Jervis. Colosul care înghite companii mici?

– Cum, nu-l cunoaşteţi? Eu credeam că el v-a dat numărul.

Uitase povestea pe care i-o servise lui Kenny. Încercă să o dreagă:

– Probabil că a fost nevastă-sa. Pur şi simplu nu mai ţin minte. Mulţumesc, Kenny. Mulţumesc foarte mult.

„Ţine-ţi gura", se certă ea în gînd. „Este un fost agent FBI. Îşi

dă seama că baţi cîmpii."

– Am să-i trimit un bilet de mulţumire.

Era uluită că Wallace l-a cunoscut pe Jefferson Jervis. Nu numai că nu menţionase niciodată numele lui, dar îi disprețuia fățiş pe patronii corporațiilor care înghiţeau companiile mici, considerînd că abandonau industria americană productivă în favoarea unor profituri uriaşe.

La începutul anilor '80, Jefferson Jervis a fost preferatul revistei *New York*. Miliardar autodidact, colecţionar de artă, organizator de petreceri, vînător de femei frumoase, vîrful piramidei succesului din Manhattan. El inventase jocul preluărilor prin contracte; devenise o legendă cînd Natalie abia îşi începea munca la SM & H.

Pierderile provocate de scandalurile bancare, care au umbrit ultima perioadă a preşedinţiei lui Reagan, nu l-au afectat. Jervis îşi concentra ambiţia asupra Washington-ului – cam în vremea cînd Natalie începuse afacerea Cotillon; fiind unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai preşedintelului a ocupat un post de secretar asistent în armată, apoi la Consiliul Securităţii Naţionale, reuşind să iasă cu puţin înainte de scandalul Irongate. A construit imediat un conglomerat format din oameni de afaceri conservatori; descoperise că mulţi oameni din sfera puterii ar da orice pentru un sfat primit de la un miliardar.

Se părea că Wallace îl cunoscuse foarte bine dacă acceptase să instaleze un telefon secret. Cuvinte urîte îi veneau în minte, mai urîte decît ar fi fost în stare să rostească un muncitor din atelierul lor: un om de afaceri afemeiat, care îl acoperea pe altul.

Reveni în camera unde erau prietenele ei, ameţită de informaţia primită de la Kenny. Cum naiba de a reuşit Wallace să se încurce cu o asemenea megapersonalitate ca Jefferson Jervis?

– Vă rog să mă scuzaţi. Fetelor, trebuie să scurtăm discuţia.

Toate o priviră surprinse.

– Am lăsat cîinele închis în casă, le explică ea. Era atît de grăbită şi confuză din pricina ultimelor noutăţi aflate, încît a apelat la cea mai puerilă scuză. Trebuie să mă întorc la casa de la ţară.

– Ce cîine? Tu ai un cîine?

Boscorodindu-se în gînd pentru că a fost atît de stîngace, Natalie îşi dădu seama că minciuna spusă trebuia dusă pînă la capăt. Altfel erau în stare să o ţină aici ore în şir, iar ea nu mai suporta să rămînă nici măcar un minut.

– Cîinele vecinilor. Settèrul roşcat de la fermă. M-a vizitat şi l-am împrumutat pentru cîteva zile.

– Ce tot spui?

– I-am sunat şi i-am rugat să-l mai lase puţin la mine. Au fost de acord. Prezenţa lui mă relaxează. Dar am uitat de el. Trebuie să-i dau de mîncare şi să-l scot afară. Îmi pare rău, trebuie să plec.

– Natalie, sun-o pe menajeră sau pe grădinar şi spune-le lor să dea de mîncare cîinelui.

– Nu. Pe ei cîinele nu-i cunoaşte.

– Natalie! Lynn îi pusese mîinile pe umeri şi o privea cu înţelegere. Ei, haide, Natalie, vor face cunoştinţă. Ce naiba-i cu tine?

– Ascultă-mă, trebuie neapărat să discutăm problema cu Diana Darbee, spuse Laura Drake imperativ. Altfel o să te părăsească.

Diana îi amintea lui Natalie de părul auriu al Liubei. Femeia aceea atît de frumoasă. Simţi din nou nodul din gît şi era cît pe ce să scape un hohot răguşit, de om nebun.

– Hei, mai suportaţi-mă puţin, fetelor. Nu am mai fost văduvă, nu prea am experienţă.

În drum spre casă, traversă oraşul şi se opri la locuinţa lui Jervis, pe East Sixty-four Street. Era o clădire enormă, din piatră cenuşie, cu ferestrele îngropate în arcade gri. Hotărî să o ia prin nord, adică prin Greenwich.

Acum îşi mai amintea ceva în legătură cu Jefferson Jervis. În ultima vreme începuse să facă afaceri pe picior mare cu Uniunea Sovietică. În timp ce negocia pentru a ajunge la un compromis în legătură cu embargoul asupra conductei sovietice de gaz – care a fost un adevărat fiasco – a luat legătura cu multe personalităţi din Rusia şi i-a angrenat într-un păienjeniş de aranjamente, devenind un fel de Armand Hammer al zilelor noastre. La drept vorbind, ce-mi era Hammer, ce-mi era Wallace – păsări rare care treceau fără nici

o diferență granița între Statele Unite și Uniunea Sovietică.

Proprietatea lui Jervis se afla în apropierea casei soției lui Greg. Aerul sobru și impunător al vilei contrasta puternic cu casa lui Greg, care părea frivolă și lipsită de gust, deși afișa opulență. De departe, printre copaci, văzu clădirea principală scăldată în lumină. Părea o copie a Casei Albe. Aleea de acces pentru mașini era bine păzită de porțile masive din metal, telecomandate. Un paznic în uniformă veni spre ea.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Ca prin minune îi trecu teama și deveni îndrăzneață, de fapt furioasă.

– Nu, mulțumesc.

– Mă tem că va trebui să vă rog să părăsiți zona.

– Ești polițist?

– Da.

– Atunci cum de nu știi că mă aflu pe un drum public?

O mașină apăru de după curba pe care o făcea aleea printre copaci și porțile glisară aproape fără zgomot. Un Mercedes-Benz uriaș ieși în drumul principal și se pierdu în noapte. Natalie văzu pentru o fracțiune de secundă chipul acela, aflat pe prima pagină a ziarelor – nas de vultur, obraji supți, sprîncene lungi și subțiri.

– Să nu te mai găsesc căscînd gura pe aici, cînd mă întorc! spuse polițistul; apoi se întoarse, urcă în mașina lui și porni spre casa lui Jervis.

Natalie încercă să întoarcă pentru a urmări Mercedes-ul, dar pînă reuși ea să manevreze Cadillac-ul, mașina lui Jervis dispăru în noapte. Se hotărî să plece la țară, dorindu-și din suflet să găsească măcar o persoană cu care să poată discuta.

Se trezi brusc în toiul nopții. Inima îi bătea cu putere. Auzul ascuțit la maxim, încerca să distingă sunetele în beznă. Speriată și perfect conștientă de faptul că se afla singură la capătul unui drum de țară de un sfert de milă, asculta încordată. Auzi zumzetul congelatorului din bucătărie. Poate că a trezit-o sistemul de aer condiționat, care, atunci cînd pornea, bîzîia ușor. Dar ventilatoarele

nu funcționau și în casă era frig. Își încordă din nou auzul părîndu-i-se că aude hidroforul, fixat în pivniță. Nu era nici un hidrofor. Ceasul arăta ora trei.

Auzi limpede un zgomot în camera de jos – parcă ar fi trîntit cineva o revistă. Începea să-și scape imaginația de sub control. Lîngă ea, bătrînul cîine se foi, se trezi și își încordă grumazul. Un mîrîit neprietenos îi vibra în gîtlej. Natalie îi prinse botul în palme ca să nu latre. Era din nou liniște. Natalie își aminti că oricine intra în casă trebuia mai întîi să deconecteze sistemul de alarmă – toate ușile și toate ferestrele erau protejate de cablurile sistemului de alarmă. Nu, nu era nimeni. În secunda următoare, însă auzi clar pași în salonul de jos.

10

Întinse mîna spre telefon – 911 poliția orașului, 888 compania care întreținea sistemele de alarmă. Ledul care indica funcționarea aparatului era stins. Duse receptorul la ureche – telefonul era mut. Încremeni cuprinsă de panică.

Wallace i se păruse exagerat în privința securității casei, dar acum îl binecuvînta pentru încăpățînarea lui. În noptieră, Wallace fixase un al doilea telefon cu fir direct la compania pentru sisteme de alarmă. Deschise ușurel sertarul noptierei. În interiorul sertarului, ledul de alarmă era stins ca și cel al telefonului. Îl apăsă totuși, deși era conștientă că firele fuseseră tăiate. Conform instrucțiunilor acestui sistem de alarmă, chiar dacă firele erau tăiate, semnalul era programat să se declanșeze automat. Și, totuși, nu se întîmplase așa.

Natalie se aplecă spre marginea patului și căută sub saltea. Cearșafurile bine apretate foșneau îngrozitor. Căută cu înfrigurare și găsi lanterna cu halogen a lui Wallace. Metalul îi dădu oarecare siguranță. O băgă sub plapumă și răsuci mînerul pînă găsi butonul de aprindere. Rămase nemișcată, ascultînd încordată cu speranța că zgomotul va înceta. Poate că hoțul o să se mulțumească doar cu

argintăria. Dar, dacă nu era nici un hoţ. Apoi, auzi cum scîrţîie o scîndură din duşumea, o scîndură pe care ea o ştia foarte bine, cea de la baza scării.

Cu un efort supraomenesc, înghețată de frică, se ridică din pat, se duse la şifonier şi căută puşca de calibru 22, pe care i-o adusese Wallace cînd guzganii îi distrugeau straturile de flori din grădină. Arma se afla acolo unde o lăsase cu un an în urmă. Bîjbîind, reuşi să găsească şi săculeţul de plastic cu gloanţe. Stîngace, luă un glonte şi încărcă arma. Auzi scîrţîind o treaptă a scării.

Natalie rămase în picioare, cu faţa la uşă. Ţinea într-o mînă lanterna grea şi în cealaltă, arma de vînătoare. Mai auzi o treaptă scîrţîind. Împleticindu-se fugi spre pat şi se aşeză pe marginea lui. Căută halatul de casă, dar acesta era jumătate sub trupul cîinelui. Îi venea greu să se descurce şi cu lanterna şi cu puşca. Trase cordonul halatului şi legă lanterna sub încărcătorul armei. Puse un deget pe butonul lanternei şi arătătorul pe trăgaci.

Un alt scîrţîit, o altă treaptă. Natalie gîndi fulgerător – dacă hoţul avea armă, iar ea aprindea lanterna, el va şti exact unde să ochească. Trebuia mai întîi să tragă şi apoi să aprindă lanterna, dar îi era teamă că nu va reuşi. Cînd încercase să tragă cu arma asta, o duruse atît de tare umărul, încît renunţase s-o folosească.

Un pas apăsat pe hol şi stomacul i se strînse de frică. Cîinele mîrîi. Natalie îi prinse din nou botul cu o mînă, dar trebui să-i dea drumul pentru că nu reuşea să ţină puşca. Văzu lumină, o dungă galbenă pe sub uşa dormitorului. Probabil o lanternă, gîndi ea, în timp ce nepoftitul îşi continua drumul pe hol. Lumina dispărea şi reapărea. Probabil că intră în fiecare cameră, gîndi ea. Mai întîi se va uita spre pat. Se ridică în picioare. Aşeză cîteva perne sub plapumă şi trase cîinele în cel mai apropiat colţ de lîngă uşă. Acolo se ghemui sprijinindu-se de cei doi pereţi şi ţinti uşa.

Clanţa se mişcă uşor. Uşa se deschise şi raza de lumină aproape că o orbi. Conul luminos cerceta covorul, patul, apoi începu să se rotească prin cameră.

Natalie apăsă pe trăgaci. O lumină orbitoare explodă în cameră. O umbră se ghemui în cadrul uşii, apoi se îndreptă, scoţînd un

geamăt. Natalie făcu un efort să apese trăgaciul. Silueta se întoarse şi, în lumina difuză, Natalie văzu un pistol.

Apoi omul dispăru. Îl auzi fugind împleticit de-a lungul holului şi aproape prăbuşindu-se pe scări. Natalie sări din colţul unde se ascunsese şi făcu un lucru care era o nebunie.

– Prinde-l! strigă ea cîinelui. Prinde-l!

Cu un salt cîinele ieşi din cameră lătrînd sălbatic. Natalie porni în urmă, cu lanterna într-o mînă şi cu puşca în cealaltă. Cîinele cobora vijelios scara din lemn, iar Natalie îl urma, prea agitată de ceea ce făcea ca să-i mai fie frică. Uşa de la intrare era deschisă. Coborî în fugă treptele de granit, auzi un ţipăt şi încercă să focalizeze lanterna în direcţia respectivă.

Cîinele lătra încercînd să-l muşte pe spărgător. Acesta, însă, trecu printre arbuştii care separau aleea de pajişte şi reuşi să scape de cîinele destul de mare şi de greoi. Natalie înconjură arbuştii, văzu lumina farurilor şi auzi scrîşnetul cauciucurilor. Duse arma la umăr.

Maşina porni pe pietrişul aleii. Cîinele reuşi să treacă printre crengile arbuştilor. Maşina se întoarse, era în raza puştii, o maşină mare albastră. Se contura clar capul şoferului. Natalie strînse arma, dar nu fu în stare să apese pe trăgaci.

Se prăbuşi într-un genunchi, respirînd greu. O rază îngustă lumina clar numărul de înmatriculare al maşinii – ZIU trei-şase-nouă, repetă în şoaptă, în timp ce maşina demara urmărită de cîine.

Să nu uit: ZIU trei-şase-nouă, New York.

Cîinele se întoarse şi se prăbuşi la picioarele ei de parcă i-ar fi fost frică că îl va certa. Natalie îl mîngîie.

– Mulţumesc, prietene. Ah, Dumnezeule, ia uite ce am făcut. Am uitat să pun piedica armei. Porniră împreună spre casă. Ştii ceva, prietene? Z-ul este semnul pentru maşinile închiriate la New York. Hoţii din Connecticut nu merg pînă la New York să închirieze o maşină.

O camionetă albă, curată, fără alte însemne pe ea, staţiona pe Madison Avenue la Ralph Lauren. În faţa ei se aflau două maşini mici, la fel de curate, iar în spate alte două. Din fiecare maşină

ieşiseră cîte doi bărbaţi şi supravegheau camioneta, în timp ce şoferul acesteia scotea suporturi metalice pe rotile, pe care erau aranjate, în saci din plastic, hainele de blană.

Oamenii de pază purtau mini-microfoane în urechi, exact ca agenţii serviciilor secrete. Din cînd în cînd, un bărbat dintr-o a cincea maşină spunea ceva într-un microfon şi unul sau mai mulţi paznici se deplasau într-o anumită direcţie. Bărbatul din cea de-a cincea maşină era Kenny Wilson. Cînd Natalie Stuart Nevski bătu în geam, acesta o privi surprins, apoi se aplecă şi deschise portiera.

– Bună ziua.

– Te deranjez dacă privesc şi eu?

– Bineînţeles că nu. Scuzaţi-mă doar o secundă. Şopti în microfonul din palmă: Pete, spune-i tipului nou venit să vorbească în timpul liber. Acum trebuie să supravegheze colţul străzii. Îi zîmbi lui Natalie. Greu găseşti un om priceput în zilele noastre. Îmi pare bine că vă văd. Aţi ieşit la cumpărături?

– Kenny, tu te simţi bine la Cotillon?

– Bineînţeles. O privi cu suspiciune.

– Ai cumva de gînd să pleci?

– Doar dacă dumneavoastră ştiţi ceva ce nu ştiu eu.

– Să-ţi spun de ce te întreb. Aceasta este o problemă pe care eu şi Wallace am discutat-o înainte de a fi ucis. Tu ai pus pe picioare un sistem de securitate cu-adevărat eficient. Nu mai pierdem haine, cum se întîmpla altădată. Sînt extrem de mulţumită de felul în care tu ne protejezi emblema firmei.

Kenny Wilson plecă fruntea, evident stînjenit şi neobişnuit cu laudele.

– Noi doi ne-am gîndit – acum mă gîndesc numai eu – că ar trebui să organizăm un serviciu de asigurare a mărfurilor, pe care să-l închiriem şi altor asociaţi din industria blănurilor. Mă gîndesc mai ales la blănarii cu ateliere mici, care nu-şi pot permite să-şi organizeze singuri un sistem de pază. Ce zici?

– Zic că ar trebui să mai angajăm oameni.

– Bineînţeles. Eu una nu am de gînd să renunţ la nimic. Dacă te interesează ideea, pune-o repede pe hîrtie. Nu mai mult de o pagină.

– E în regulă, doamnă Nevski.

– Acum, mai am o problemă.

Kenny Wilson îi zîmbi şiret.

– Alt număr de telefon?

– Şi dacă ar fi?

– Doamnă Nevski, eu pot face foarte multe lucruri pentru dumneavoastră. Dar nimic ilegal.

Natalie lăsă cîteva clipe de tăcere semnificativă.

– Legal, Kenny, legal. Cum te-ar putea ajuta vechii tăi prieteni?

Kenny ridică din umeri.

– Păi, cu orice. Numere de telefon, adrese, numere de înmatriculare, înregistrări de convorbiri telefonice, informaţii bancare.

– Bineînţeles că voi acoperi cheltuielile; bănuiesc că ai nevoie de bani lichizi.

– Nu prea mulţi. Nimeni nu îmi dezvăluie secrete, dar nici nu mi le vînd. Poliţiştii şi agenţii ştiu că eu angajez oameni, le dau de lucru. Cît de curînd vor ieşi şi ei la pensie.

– Excelent. Uite, am un număr de înmatriculare. Aş vrea să ştiu cine a condus această maşină ieri.

– Pare o maşină închiriată. Dacă are vreo legătură cu ceea ce s-a întîmplat cu domnul Nevski, cred că ar trebui să vorbiţi cu poliţia. O privi extrem de serios. Natalie ridică bărbia şi îi întoarse privirea. Era un subiect asupra căruia se hotărîse definitiv.

– Kenny, tu ştii ce se petrece acum. Eu lupt pentru a obţine sprijinul investitorilor. Dacă ziarele află că am fost la poliţie, Cotillon va fi din nou pe prima pagină, iar eu nu voi putea pretinde că sînt o persoană în care poţi avea încredere şi care ţine situaţia sub control.

Deşi nu părea prea încîntat, Kenny îi dădu dreptate.

– Nu-mi place, dar înţeleg foarte bine ce spuneţi.

– Mulţumesc, Kenny. Şi scrie propunerile acelea cît poţi de repede. S-ar putea dovedi o sursă bună de finanţare.

Kenny Wilson era mult mai eficient decît lăsa să se vadă. Natalie primi raportul său chiar în după-amiaza aceleiaşi zile. Ford

Escort albastru, număr ZIU 369, din New York. Închiriată de „Avis" lui Margot Klein. Apartamentul 13, Barbazon Estate, Londra, telefon 248-3548. Maşina înapoiată a doua zi dimineaţă. Nici o altă problemă.

O femeie. Inima lui Natalie începu să bată cu repeziciune. Se gîndi, bineînţeles, la femeia care l-a împuşcat pe Wallace. Nu a văzut faţa celui care i-a violat locuinţa, nici măcar profilul, nu a văzut decît faldurile unei haine, se pare foarte largi, dar putea fi o femeie.

La Londra era ora zece.

– Trei-cinci-patru-opt, răspunse o voce de femeie.

– Cu doamna Margot Klein, vă rog.

– Încă nu s-a întors de la New York.

– Încă?

– Ah, nu aţi auzit? Biata de ea este la spital.

– Dar ce s-a întîmplat?

– Se pare că a alunecat şi a căzut pe nişte scări.

– Am să-i fac o vizită. La ce spital este internată?

– La Doctors'.

Natalie cunoştea bine spitalul de pe vremea cînd unchiul ei, Norbert, se interna regulat pentru cura de dezalcoolizare. Se afla pe East End Avenue, vizavi de Gracie Mansion. Era un spital liniştit, cu un personal extrem de politicos. Răspunsul pe care l-a primit Natalie la biroul de informaţii i-a întărit convingerea că Margot Klein era persoana care intrase în casa ei. Cînd pătrunse în mica rezervă, Natalie avu impresia că Kenny Wilson greşise.

O bătrînică de vreo şaptezeci de ani moţăia în faţa televizorului. Nu ţi-o prea puteai imagina intrînd noaptea în casele oamenilor şi ţinînd în mînă un pistol. Natalie citi fişa de la capătul patului. Margot Klein. Femeia care dormea în patul alăturat era şi mai bătrînă.

Margot Klein tresări speriată. O expresie de uimire inocentă se aşternu pe chipul ridat; Natalie avu, totuşi, impresia că femeia a recunoscut-o.

– Da?... Trebuie să iau medicaţia?

Natalie întinse o foaie de hîrtie pe deasupra patului.

– Ce este asta, drăguță? Nu văd fără ochelari. Vorbea cu un accent ciudat, un amestec european şi britanic, de parcă învățase engleza ca a doua limbă, la Oxford.

– Este copia chitanței de închiriere a maşinii pe care o conduceai ieri, cu care ai venit noaptea trecută în Connecticut şi ai intrat în casa mea.

– Poftim? Ce spui?

– Te-ai internat aici azi-dimineață, cu două coaste rupte, pentru că ai căzut şi te-ai rostogolit pe scara din casa mea.

Accentul englezesc deveni mai pronunțat:

– Mă tem că habar nu am despre ce vorbeşti, drăguță. Soră! Soră!

– Află că am fost foarte fericită cînd am aflat că ai şi o muşcătură de cîine pe coapsa stîngă.

Margot Klein se trădă aruncînd o privire neliniştită spre femeia din patul alăturat.

– Încă nu am anunțat poliția. Nu eşti tocmai ceea ce mă aşteptam să văd. Dar o voi face dacă nu îmi spui imediat ce căutai noaptea în casa mea?

Bătrîna oftă dezarmată:

– Eu sînt doamna Nevski. Doamna Nevski!

CARTEA A DOUA

Glasnost

11

– Eu sînt prima soție a lui Wallace.

– Nu este adevărat! Soția lui Wallace a murit in timpul bombardamentului din Londra.

– Cine ți-a spus asta?

– Wallace.

– Ei, ştii doar cum exagera Wallace.

Natalie rămase cu gura căscată.

– Poftim?

Margot îi zîmbi ironic.

– Eu sînt prima lui soție. Nu am murit.

Furia lui Natalie se exprimă într-un rîs isteric ce i se opri în gît, ca apoi să explodeze într-un geamăt prelung, pe care nu-l putu opri.

– Ai intrat hoțește în casa mea.

– Ți-ai lăsat BMW-ul la New York. De unde era să ştiu că eşti acasă?

– Ai tăiat cablurile sistemului de alarmă. Aveai la tine o armă.

Margot privi, din nou, îngrijorată spre patul unde cealaltă bătrînă dormea profund.

– Hei, vorbeşte mai încet!

– Ai tăiat firele, o acuză din nou Natalie. În sinea ei intuia aproape inconştient că îndemînarea de a tăia astfel de fire fără a declanşa alarma constituia ceva terifiant, ceva mai înspăimîntător decît pistolul cu care o amenințase.

– Lasă, o să le repar.

– Să nu glumeşti cu astfel de lucruri! Nu mă prosti, Margot. Sînt gata să anunț poliția. De ce ai intrat astfel în casa mea?

– Căutam ceva ce ar fi putut trece Wallace clandestin peste

granița rușilor.

– *Să treacă clandestin?* Glumești? Ar fi periclitat toată afacerea noastră!

– Poate că *afacerea* voastră nu era singurul lucru care-l preocupa pe Wallace.

Natalie o privi stupefiată. Plutea în derivă pe un ocean de întrebări, care i se rostogoleau în minte precum valurile și, deodată, își aminti că Liuba i-a spus ceva asemănător la Hopkins Inn. Nu a sugerat și rusoaica acest lucru? Că Wallace s-ar fi ocupat și de altceva în Rusia, nu doar de licitațiile de blănuri? Da, alte afaceri și o putere de influență neobișnuit de mare. Își adună tot curajul pentru a pune singura întrebare care conta pentru ea:

– Știi cine l-a împușcat pe soțul meu?

– Asta nu știu.

– Ba ai să-mi spui! Dacă nu, te duc la poliție!

Margot avu o reacție de teamă.

– Adică, nu știu exact cine este femeia aceea. Dar sînt convinsă că nu l-a împușcat din gelozie.

Natalie simți cum o învăluie un sentiment de ușurare, cum i se relaxează mușchii încordați și obosiți, de parcă s-ar fi scufundat într-o cadă cu apă fierbinte. Pentru prima dată de la moartea lui Wallace, cineva îi spunea, în sfîrșit, că el nu o înșelase.

Margot o aduse la realitate, cu un zîmbet malițios.

– Dar, mai știi, cu Wallace nu poți fi niciodată sigură de nimic, nu-i așa?

Natalie se răsti la ea furioasă:

– Să-ți spun drept, Margot, tu nu prea pari a fi genul lui Wallace.

– Nu-mi mai aduce aminte, spuse bătrîna cu amărăciune. El prefera femeile înalte, osoase, așa cum ești tu.

– Sau Liuba?

– Cine?

Bătrîna o privea cu inocență, dar Natalie nu avea încredere în ea.

– Continuă, Margot. Povestește-mi. Cum l-ai cunoscut pe soțul meu?

– L-am întîlnit pe Wallace Nevski în Germania, în 1939, cu o lună înainte să înceapă războiul. Făcea parte din grupul de tineri care negociau cu naziştii pentru a permite unui tren cu copii evrei să plece în Anglia. Eu aveam nouăsprezece ani şi o îngrijeam pe sora mea mai mică. Trenul nostru a fost oprit la frontieră. Am aşteptat ore întregi tremurînd de groază. Într-un tîrziu, am văzut o maşină germană şi un general care a făcut semn mecanicului de tren să pornească. În timp ce trenul se punea, încet, în mişcare, l-am văzut pe Wallace zîmbind. Stătea în maşină, între general şi aghiotantul lui. După cîteva săptămîni, Wallace a apărut în Londra, m-a convins în cîteva minute să mă culc cu el şi, în semn de mulţumire pentru virginitatea mea, mi-a explicat ce se întîmplase la graniţă.

– Ce se întîmplase? întrebă Natalie, care nu suporta să audă o poveste de dragoste de acum cincizeci de ani.

– În maşină, ţinea un pistol în coastele aghiotantului. Îl împuşcase deja pe general.

– Bine, dar ai spus că generaul a făcut un semn cu mîna.

– Wallace a făcut. El a mişcat mîna generalului.

O străbătu un fior. Hohotul isteric o gîdila din nou în gît.

– Este greu să alătur povestea asta omului cu care eram eu măritată.

– Povestea se potriveşte bine cu vremurile pe care le-am trăit noi.

– Dar nu mi-a povestit niciodată!

Bătrîna ridică din umeri.

– Ei, poveşti demodate!

Natalie simţi că mai rămăseseră lucruri nerostite.

– Şi tu, tu ce ai făcut în vremurile acelea tulburi?

– M-am înscris voluntară. M-am întors şi o vreme am rămas în Germania.

În sfîrşit, Natalie înţelegea. Aşa se explica sistemul de alarmă, pistolul şi, probabil, mîndria acestei bătrîne.

– În cele din urmă m-au lăsat puterile şi m-am stabilit la Londra. Eram croitoreasă. Prinsesem meseria în fabrica tatălui meu,

la Leipzig. Am învățat engleza pentru a da un nou sens vieții mele. Și m-am măritat cu Wallace.

– Wallace mi-a spus că ai murit în timpul bombardamentelor care au distrus Londra.

De data asta, durerea se arătă mai puternică decît mîndria.

– Ai mai spus asta. În trenul acela a mai fost o fată. Ea a murit în timpul bombardamentului.

– Înaltă, suplă, blondă. Am dreptate?

– De fapt, părul ei semăna cu al tău... Wallace obținea întotdeauna ceea ce-și dorea. Întotdeauna...

– Cum l-a întîlnit Wallace pe președintele Truman?

– Excelent! Asta ți-a spus-o!

– Nu știu aproape nimic.

Margot o privi cu viclenie.

– Ți-a povestit ceva despre tatăl lui?

– Într-un fel, da, mi-a spus.

– Cum a fost trimis înapoi în țara lui Stalin?

– Da. Și despre mama lui.

– Era furios pe ignoranța care a dus la această greșeală a aliaților. Apoi i s-a ivit o ocazie. A fost prezentat președintelui Truman, împreună cu membrii unei rețele clandestine. Trebuia să li se acorde o medalie, în secret... Nu e cazul să-ți spun eu ce putere de convingere avea el. L-a înghesuit pe Truman într-un colț și i-a povestit ce s-a întîmplat cu prizonierii ruși care au fost repatriați de americani, i-a explicat de ce s-a întîmplat așa, i-a arătat cît era de naiv Vestul în privința lui Stalin și a regimului său gangsteresc.

„Nimic nu este simplu în Rusia", i-a spus el președintelui Truman. „Foarte puține informații transpar de la ei. Chiar și dumneavoastră aveți foarte puține surse de informații demne de încredere". Cunoscutele servicii britanice de contraspionaj MI-6 și cele americane OSS, reprezentau unități combatante, legate numai de anumite operațiuni. Mai mult decît atît, erau infiltrate cu spioni sovietici. În plus, l-a prevenit Wallace, cu cît se dezvoltau aceste agenții, cu atît mai încîlcite deveneau hățișurile birocrației în care se zbăteau și cu atît creștea pericolul ca ele să-l manipuleze pe

președinte.

Truman făcea fețe-fețe, așa cum Wallace bănuise că se va întîmpla. Toată lumea știa că președintele nu suporta spionii în general, dar mai ales pe cei din OSS. Pe măsură ce se gîndea, devenea din ce în ce mai furios pe el însuși, pentru că se afla pe punctul de a aproba o nouă agenție de contraspionaj, deoarece viitorul generației postbelice era foarte limpede: mulți ani de acum înainte, două imperii se vor lupta pentru supremație. Sînt convinsă că ai aflat toate aceste lucruri de la tatăl tău.

– Ce știi despre mine?

Margot zîmbi.

– Informații disparate. Wallace știa că Truman se simțea prins în capcană. Avea nevoie exact de serviciile spionilor pe care-i ura și în care nu avea încredere. Wallace i-a oferit o ieșire. I-a propus să formeze o rețea de spionaj rusească, care să-i raporteze direct, *numai* lui. Un serviciu de contraspionaj prezidențial.

– Truman a fost încîntat la culme.

– Nu te cred. Din ceea ce mi-a spus bunicul meu despre Truman, dacă ar fi auzit așa ceva, l-ar fi aruncat pe Wallace pe treptele Casei Albe. Tu descrii o armată secretă care se poate organiza în zilele noastre, dar în nici un caz acum patruzeci de ani.

Margot o privi lung.

– Mă îndoiesc că bunicul tău îl cunoștea pe președintele Truman mai bine ca Wallace Nevski... Să nu mă înțelegi greșit. Truman a stabilit reguli foarte stricte pentru acest serviciu de contraspionaj. Absolut nici o operațiune concretă nu le era permisă. Nici un sabotaj. „Băieții de la Harvard", cum îi numea el, nu aveau voie să intre cu dinamită în Kremlin. Truman era prea cinstit, prea isteț și prea patriot, ca să ofere pe tavă o vestă de protecție celor de la CIA*. Nu dorea decît informații din interior despre Rusia, ceea ce de fapt se oferise Wallace să-i furnizeze. Nu înțelegi?

Wallace a intrat în jocul spionajului încă din Spania. Știa că-și va

---

* CIA – Agenția Centrală de Informații a S.U.A. (n. tr.).

pierde obiectivitatea dacă va încerca să deruleze operațiuni. Avea spionajul în sînge.

Răspunse cu un zîmbet privirii furioase a lui Natalie.

– Alegîndu-i pe cei mai buni, mișcîndu-se cu infinită precauție, Wallace a pus pe picioare o rețea în interiorul Rusiei – militari cu care a fost camarad de arme, parteneri în comerțul cu blănuri, funcționari de partid, ingineri – de fapt, toți aceia care încercau să reconstruiască Rusia după război. Wallace era singurul care cunoștea amploarea rețelei. Ceea ce-i raporta lui Truman știa doar el.

– De unde știi *tu?*

– La vremea aceea eram căsătoriți. Eu am organizat birourile din Londra. Am continuat și după ce am divorțat.

– Cine plătea această rețea?

– Truman dirija fonduri ale serviciilor secrete. Dar costa foarte puțin. Wallace pusese bazele unei afaceri profitabile cu blănuri de animale.

– Cineva tot trebuia să plătească. Cîți oameni erau implicați? Douăzeci, treizeci?

– Sute.

– Costa mult.

Margot ridică din umeri, indiferentă.

– Călătoriile lui Wallace în Rusia erau motivate, călătorii de afaceri. Acoperirea era perfectă și cîștiga bine din comerțul cu blănuri. Multe din legăturile din Rusia se ofereau de bună-voie, convinși fiind, ca și Wallace, că o informație corectă poate preveni tragedii inutile, poate menține pacea între cele două imperii – Rusia și America. Celor pe care-i plătea, nu le dădea bani mulți. Alții ofereau informații în schimbul unui serviciu pe care li-l putea oferi Wallace. Era o rețea ca oricare altă, dar excelent asigurată. Caracteristic pentru această rețea era faptul că Wallace raporta direct și personal numai președintelui Truman.

– Bine, dar înseamnă că raporta o mulțime de informații netriate.

– Erau filtrate prin extraordinara experiență pe care o avea Wallace. Lucra admirabil. Pe măsură ce trecea timpul și contactele

lui se realizau la nivelul ierarhiei sovietice, informațiile deveneau din ce în ce mai importante. Iar serviciile pe care le oferea Wallace erau tot mai mari. Devenise un fel de om-tampon între tot mai puternicii lui oameni de legătură din Rusia.

– *Blat,* murmură Natalie.

Margot o aprobă în tăcere.

– Da, era o persoană influentă.

– Nu-mi vine să cred că președintele Truman și-a asumat un asemenea risc.

– Ha, ha! Te gîndești că SMERSH* ar fi putut monta electrozi pe glandele genitale ale lui Wallace și el ar fi strigat „Truman!".

– Cred că la asta mă gîndesc.

– Răspunsul lui Truman ar fi fost perfect inocent. „Cine?" Absolut nimeni nu știa de legătura dintre Wallace și Truman.

– Cît timp a funcționat această rețea?

– Păi, Margot zîmbi cu subînțeles, lui Einsenhower i-a plăcut tare mult ideea.

Tăcerea se aduna în jurul lor sufocîndu-le. Vag, Natalie recepta zumzetul spitalului de dincolo de ușă și respirația, aproape imperceptibilă, a bătrînei din patul alăturat.

– Fiecare președinte care se retrăgea îl oferea pe Wallace succesorului său. Într-un anume moment al „perioadei de tranziție", echipa se retrăgea într-un loc secret și președintele ales era informat de către cel retras. Apoi apărea Wallace și explica regula jocului: dacă noul președinte spunea cuiva de existența lui – șefului de personal, soției sau celui mai bun prieten – Wallace se retrăgea. Și asta pentru că *el* își risca viața în spatele cortinei de fier. Dacă președintele nu avea nevoie de serviciile sale, cu atît mai bine. Wallace își continua fericit comerțul cu blănuri.

– Pînă la urmă cine l-a refuzat? Carter?

– Cred că poți ghici singură.

– Spune-mi, îi ceru ea imperativ, amestecînd speranța cu teama. Spune-mi, te rog!

---

* SMERSH – Acronim pentru Serviciul de Contrainformații în timpul celui de-al doilea război mondial și semnifică „moarte spionilor" (n. tr.).

– Dacă ai fi fost preşedinte, ai fi refuzat oferta lui Wallace? Ţi-ai fi refuzat un mic vizor prin care să pătrunzi în Rusia Sovietică? Ai fi refuzat ochii şi urechile din interiorul Kremlinului? Din inima partidului? Ai fi refuzat însăşi crema cercurilor conducătoare? Ai fi refuzat să primeşti informaţii în momente în care vreun director CIA, arogant, te-ar fi sfidat în Biroul Oval? Informaţii care ţi-ar fi oferit o altă perspectivă cînd NSA* se străduia să te manipuleze? Ai fi fost tot atît de uimită în faţa ministrului apărării cînd acesta ţi-ar fi povestit despre rachetele sovietice – informaţii primite printr-o amantă care, din întîmplare, era nepoata unui mareşal al Uniunii Sovietice – cînd tu de fapt cunoşteai aceste informaţii? Cînd tu ştiai că rachetele aveau nevoie de timp dublu pentru lansare, informaţie primită de la Wallace şi nu de timpul înregistrat în documentul oficial.

– Ce tot spui acolo? Cum adică, soţul meu era un spion care seducea femeile pentru a stoarce secrete?

– Soţul tău era un *spion artist,* spuse Margot sobru. Unul foarte bun. Ani în şir nu şi-a permis să facă dragoste numai pentru sufletul lui.

Natalie căzu pe gînduri. Se ridică de pe scaun, merse la fereastră şi privi o barcă în Hell Gate. Afară părea să fie frig. După o lungă tăcere şopti:

– Tu îmi ceri să cred că blănarul de şaizeci şi cinci de ani cu care eram eu căsătorită a fost împuşcat pentru că desfăşura activităţi de spionaj în Rusia?

– Există morţi mult mai cumplite.

– Nu-mi vine să cred.

– Există modalităţi mai dureroase de a deveni văduvă.

– Să înţeleg că trebuie să fiu recunoscătoare?

– Dar eşti.

– Termină!

– Eu ştiu ce înseamnă gelozia. Şi eu am fost măritată cu el. Bineînţeles că îmi eşti recunoscătoare. Văd cum ţi s-a aprins spe-

* NSA – Agenţia pentru Securitate Naţională a S.U.A. (n. tr.).

ranța în privire. Ai prefera ca el să fi fost ucis de un dușman, nu de amanta lui.

– Acum spune-mi cine este Liuba?

În salon apăru o asistentă, schimbă tubul de perfuzie al bătrînei care dormea și ieși la fel de discret cum intrase. Natalie rămăsese în picioare la fereastră, privind apele rîului. Avea un răspuns care provoca alte întrebări.

– Mai devreme ai spus, „ca și Liuba".

– Wallace avea un telefon secret pe care eu nu-l știam. O rusoaică pe nume Liuba a sunat, neștiind că el a murit. Ne-am întîlnit. M-a întrebat ce mi-a povestit Wallace despre ea. Bineînțeles că nu mi-a povestit nimic. Era foarte frumoasă. A recunoscut că l-a întîlnit pe Wallace în Rusia. Mi-a spus că se ocupa și de alte probleme în afară de comerțul cu blănuri. Că era un om important. Că avea *blat*. Și că mergea *na leva*. Adică, înțelegi...

– Da, da. Continuă.

– M-a întrebat dacă l-am auzit vorbind despre milionari.

– Milionari?

– Bineînțeles că nu l-am auzit. A spus ceva de genul că a fost un prost. Sau că s-a lăsat prostit de cineva. A părut surprinsă cînd i-am povestit că Wallace intenționa să mă ia în Rusia. Cine crezi că era femeia aceea?

– O agentă în rețeaua lui Wallace, dacă ai noroc. O agentă KGB care urma să hotărască, dacă ai „ghinion".

– Să mă verifice?

– Faptul că tu ai răspuns la telefonul acela a ridicat un anumit semn de întrebare. Și dacă KGB-ul suspectează rețeaua lui Wallace, atunci...

Natalie ignoră implicațiile deosebit de grave. Pur și simplu nu o interesau. Nu credea nimic.

– Liuba nu părea un om care verifica ceva. Era înspăimîntată. Parcă fugea de cineva. A văzut o pereche intrînd în hotel, s-a speriat și a fugit pe ușa de la bucătărie.

– Asta-i bine. Mă întreb cine a speriat-o?

– Liuba a lăsat pe masă un ziar, deschis la mica publicitate. După ce a fugit mi-am dat seama că încerca să-mi atragă atenția asupra unui anumit anunț. Conținea cuvîntul *Perla*.

– Şi?

– Ei bine, aceasta este o carte pornografică. Am găsit-o ascunsă împreună cu telefonul.

– Vulpoi bătrîn, rîse Margot. Îi stătea în fire lui Wallace să facă asta – să-şi aleagă o carte pornografică drept carte de cod.

– Mi-am imaginat că este un fel de mesaj. Ce înseamnă „o carte de cod"?

– Este un mod foarte sigur de a comunica. Îți scrii mesajul folosind numerele reprezentînd pagina, rîndul şi cuvîntul. Simplu şi sigur pînă în momentul în care ceilalți descoperă ce carte foloseşti. Singura şmecherie este să foloseşti o carte care conține cuvintele de care ai nevoie. De exemplu „Madame Bovary" ar prezenta dificultăți pentru transmiterea informațiilor privind componentele tancurilor sovietice.

– Dar în anunț nu erau cifre.

– Ceea ce ai văzut tu era un fel de alarmă generală. Liuba spera că vei accepta cuvîntul drept parolă, testînd dacă ştii ceva. Bineînțeles că tu nu ştiai nimic.

– M-a întrebat dacă Wallace mi-a adus ceva. Aşa cum ai făcut şi tu. În fond, ce căutați?

Margot nu mai zîmbea.

– Ceva destul de mic pentru a putea fi trecut clandestin peste graniță şi suficient de important pentru a-l fi ucis.

– De exemplu?

– Dacă-l cunosc bine pe Wallace, putea fi o înregistrare. Un mesaj foarte personal.

– În mini-casetofonul, pe care-l purta întotdeauna la el, se afla o casetă goală. Poliția a ascultat-o la nesfîrşit.

– Nu cred că ar fi purtat-o asupra sa.

– Abia acum îmi dau seama că tu eşti aceea care mi-ai cotrobăit prin apartament.

– *Ce ai spus?*

– Ai intrat la mine în apartament şi l-ai răscolit.

Margot coborî repede din pat. Scoase un strigăt de durere, ţinîndu-se de coaste. Îşi înfrînse durerea şi scoase din dulap un costum de tweed.

– Ajută-mă să mă îmbrac.

– Ce faci?

– Nu eu am fost persoana care ţi-a controlat apartamentul, spuse ea scrîşnind din dinţi de durere. Nu înţelegi? Asta înseamnă că eu nu sînt singura care caută ce a scos Wallace din Uniunea Sovietică.

– Dar eşti rănită.

– Mai bine rănită decît moartă, scumpă doamnă.

12

Natalie stătea la fereastra bucătăriei casei din Connecticut, privind cum îi dispare încet imaginea reflectată în geam. Afară, lumina dezvăluia peisajul învăluit într-o ceaţă transparentă, subţire deasupra pajiştei, ce devenea deasă la suprafaţa iazurilor. În depărtare, trunchiurile copacilor se conturau precum gratiile unei închisori.

În duminica aceea, cînd a plecat atît de grăbit în ultima lui călătorie, Wallace a rugat-o să îl ducă la aeroport. În maşină au vorbit doar despre afaceri, detalii de ultim moment pentru colecţia de iarnă. Acum, îşi amintea cît de intens o privea, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie imaginea ei. Imagine de care să se agaţe ca de o ultimă speranţă că se va întoarce acasă. Ca o ironie a soartei, el a trăit pentru cîteva ore fericirea de a se fi reîntors. În timpul prezentării părea triumfător.

Natalie se cutremură. Trebuia să-şi adune tot curajul pentru a-şi explora gîndurile ce începeau să depăşească speranţa pe care bătrîna o remarcase în ochii ei.

Margot luă ceaşca din mîinile lui Natalie şi îi întinse alta, cu ceai fierbinte.

– Pari furioasă.

Reuşise să o convingă că trebuie neapărat să controleze casa de la țară. Natalie a acceptat, mai ales că în momente de stress era locul ei preferat de refugiu. Pe măsură ce se lumina se simțea tot mai bine şi era gata să analizeze povestea lui Margot. Imediat ce a urcat în maşină, Margot a luat o pilulă de valium, împotriva durerii. Pastila şi coastele rupte au doborît-o şi Natalie a fost nevoită să o ducă în brațe în camera de oaspeți. Ea a moțăit pe o canapea în fața sobei din bucătărie. Margot se trezise odihnită, plină de energie şi încerca să se împrietenească cu setterul roşcat, care îşi sprijinea capul în poala ei. Pistolul lui Margot era în poşetă, la îndemînă, pe masa din bucătărie.

– *Sînt* furioasă, recunoscu Natalie. Soțul meu şi-a riscat viața fără să-mi spună.

– Îşi risca viața cu mult timp înainte să te naşti tu.

– Dar a continuat.

– Aşa face orice polițist.

– Un polițist nu-i spune nevestei că lucrează la poştă.

– Depinde de nevastă, spuse Margot tăios. La drept vorbind, dacă tu reprezinți femeia timpurilor moderne despre care aud atîtea, nu mă miră deloc. Ți-ai făcut o virtute din a fi capricioasă.

– Ori de cîte ori am nevoie primesc critici sarcastice de la tatăl meu. Mulțumesc. Nu-mi trebuie şi de la tine.

Margot ridică din umeri enervată, dar gestul îi smulse un geamăt de durere.

– Hai să căutăm.

– Tu doar bănuieşti că Wallace a ascuns ceva.

Luîndu-şi un aer de superioritate Margot răspunse:

– Din experiența mea ştiu că GRU* şi KGB ucid fie pentru a insufla frică, fie pentru a opri evenimente care sînt scăpate de sub control şi nu mai pot fi oprite altfel. Un atac în fața a două sute de oameni sugerează că erau disperați şi că el trebuia oprit cu orice preț.

– Dar tu singură mi-ai spus că Wallace nu *opera* nimic. El aduna informații.

---

* GRU – Conducerea politică de stat în U.R.S.S. (n. tr.).

– Înseamnă că ei se temeau de aceste informații. Nu mai aveau timp. Și pentru că nu au găsit ce căutau, au recurs la ultima soluție.

– După cum vorbești, par a fi extrem de inteligenți. Femeia a scăpat pur și simplu pentru că a avut noroc.

– Mie mi se pare că a scăpat pentru că era o profesionistă. Dacă ar fi fost prinsă s-ar fi sinucis. Și, poți fi sigură, că pe urmele ei era un al doilea agent cu misiunea de a o ucide, dacă ea n-avea curajul s-o facă.

Natalie se prăbuși pe canapea.

– Încă nu-mi vine să cred că vorbim despre soțul meu.

– Din acest punct de vedere – Margot zîmbi într-un mod neplăcut – vorbim despre soțul *meu*.

– Nu! Soțul meu. Nu al tău.

– Spune-i cum vrei. Totuși el a scos ilegal...

– Nu am nevoie de așa ceva în viața mea. Eu trebuie să-mi conduc afacerile. Vreau să pleci imediat. Te conduc la autobuz. Încalecă pe mătură și pleacă. Pleacă!

– Va trebui să mă dai afară cu forța.

– Nu. Eu sînt contribuabil la poliție. Și, în cel mai apropiat oraș avem un așezămînt foarte bun pentru boli mintale. Este destul să le îndrugi povestea asta. Natalie se apropie de telefon.

– Timp de patruzeci de ani, spuse Margot calmă, soțul tău a condus o rețea de spionaj. Săptămîna trecută el a descoperit ceva pentru care ei l-au ucis. Trebuie să fie ceva foarte important.

– O fi, pentru tine.

– Poate pentru întreaga lume.

– Nu mă interesează.

– Pe Wallace îl interesa.

– Oare? Nu și-a dat osteneala să-mi povestească, nu? Ce te face să crezi că ar fi dorit ca tu să îmi povestești? Doar pe tine te mai interesează. El a murit. Nu a vrut să mă amestece și pe mine. Ce te face să crezi că ar fi dorit să mă amestec acum?

Margot scotoci în poșetă și lui Natalie i se făcu frică. Unul din motivele pentru care nu o detesta era frica; bătrîna părea capabilă să-i facă rău. Ridică repede receptorul.

Margot scoase din poşetă un plic şi i-l aruncă. Acesta se lovi de vaza cu flori şi căzu pe masă.

– Citeşte, proasto! Ai să-mi spui după aceea ce dorea Wallace.

Natalie privea împietrită – pe plic era scrisul lui Wallace.

– Ce scrie aici?

– Nu ştiu.

– Păi este pe numele tău, Margot.

– Dar e sigilat. Citeşte data poştei. Wallace mi l-a trimis în ziua nunţii voastre.

– Un secret chiar în ziua aceea?

Natalie luă furioasă cuţitul şi tăie plicul. Înăuntru era un altul pe care scria „N". Îl deschise şi pe acesta.

„Tot ce îţi va spune ea este adevărat", scrisese Wallace. „Este al naibii de sîcîitoare, dar loială. Ce vei face depinde numai de tine. Te iubesc".

Un secret pe care nu i l-a împărtăşit în timpul vieţii, cădea în responsabilitatea ei după moartea lui. „Ce vei face, depinde numai de tine". Mulţumesc, Wallace. Eu nu doream decît să salvez Cotillon şi să încerc să trăiesc fără tine. Dar iată că tu îmi dai de lucru.

Natalie se apropie de sobă şi aruncă hîrtia în foc.

– Ce îţi scrie? întrebă Margot curioasă.

– De ce nu mi l-ai arătat pînă acum?

– Am vrut mai întîi să văd cine eşti. Uneori el se lăsa vrăjit de frumuseţe şi tinereţe.

– Şi am trecut testul?

– Cu greu... Ce scrie?

– Să te întreb despre munca lui.

– Ţi-am povestit tot ce ştiu. Wallace acţiona conform unui sistem personal foarte strict, pentru siguranţă. Reţeaua lui era celulară. Nimeni nu ştia de existenţa altora. Eu ştiu mai multe decît ceilalţi pentru că, la început, biroul din Londra era foarte important, dar să nu crezi că mi-a făcut confidenţe. Dacă eu aş fi trădat?

– Nu cred că s-a gîndit la asta.

Bătrîna respinse complimentul cu un gest de indiferenţă. Natalie

se întrebă: ar fi putut oare Margot să devină duşmanul lui Wallace? S-a gîndit el la asta? Aşa trăia, mereu cu teamă?

– Aşadar, tu doar bănuieşti că el a adus ceva.

– Presupun.

– Wallace nu a avut timp să vină aici, să ascundă ceva şi apoi să se întoarcă la New York. De la aeroport s-a oprit la apartament şi apoi a venit direct pe iaht. Nu aici, în apartament ar trebui să căutăm.

– Ţi-a spus că a venit cu un anumit zbor şi tu chiar crezi!

Natalie clipi des, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Pînă şi cele mai obişnuite momente trăite cu el puteau ascunde o minciună. Wallace ştia întotdeauna ceva despre care ea nu avea habar. Jumătatea ei de viaţă a fost întotdeauna mai mică decît a lui. Apoi, şi aminti că el a acceptat să o întîlnească la petrecerea lui Greg, pentru că vorbea ruseşte.

– Dar dacă ce-a aflat el în Rusia era doar în memoria lui?

– Este posibil, recunoscu Margot, afişînd din nou zîmbetul ei ironic. În cazul acesta nu mai avem ce căuta. S-ar putea, ca persoana care a intrat în apartamentul din New York să fie un hoţ şi nimic mai mult. Iar femeia care l-a împuşcat pe Wallace să fie doar o amantă părăsită.

– Gata, nu mai vreau să aud nimic.

Înainte de a începe căutările şi-au împărţit munca. Margot a luat casa, argumentînd că un străin ar putea descoperi lucruri pe care nu le observă proprietarul. Natalie a plecat la hambar. Nu dorea ca Margot să-şi bage nasul în biroul unde găsise telefonul secret; era mult prea intimă cămăruţa.

În drum spre hambar s-a împiedicat de un muşuroi de cîrtiţă şi a început să-l preseze cu piciorul; cîrtiţa asta săpase mult, se pare că se îndreptase spre hambar. Deodată, Natalie începu să fugă, fulgerată de un gînd. Intră în hambar, apoi în biroul lui Wallace şi se repezi direct la sertarul secret. Telefonul dispăruse. Nu mai era nici firul. Cînd ieşi din nou afară, înţelese că şanţul nu fusese săpat de cîrtiţă, pe acolo trecuse firul pînă la cel mai apropiat stîlp de telefon.

– A dispărut telefonul, îi strigă lui Margot.

Margot ridică din umeri.

– Mă mir că l-au luat abia acum.

Natalie urcă în dormitor, dădu două telefoane şi cînd coborî o găsi pe Margot inspectînd cu o lupă.

– Las-o baltă. Am verificat paşaportul. A sosit pe aeroportul Kennedy la ora la care mi-a spus, în ziua în care a fost împuşcat.

Margot continua să cerceteze ştampila.

– N-ai auzit ce ţi-am spus? Nu a avut timp să ascundă nimic în casă.

– Wallace putea să modifice perfect data de pe o ştampilă.

– Atîta lucru mi-am imaginat şi eu. L-am rugat pe şeful sistemului nostru de pază să verifice la vamă. Wallace a sosit în ziua în care a fost împuşcat.

Margot o privi cu un zîmbet aproape prietenos.

– Foarte bine. Şi a confirmat vama că Wallace a ieşit şi apoi a plecat imediat, după care a intrat în ţară cu un alt paşaport?

Natalie o privea stupefiată.

– Soţul tău nu ar fi supravieţuit patruzeci de ani dacă ar fi fost atît de... transparent.

– Nu mi-a trecut prin cap.

– Şi încă ceva, fii atentă cînd pui întrebări. Întrebările astea au prostul obicei de a furniza răspunsuri altor persoane.

În camera de oaspeţi, Margot descoperi cîteva zgîrieturi pe tapetul de pe un perete. Dezlipiră tapetul. Nu era nimic ascuns.

Cercetă cu lanterna tocul uşilor şi toate încheieturile din lemn, pînă cînd se terminară bateriile. Răsfoi fiecare carte din bibliotecă şi cercetă toate dulapurile şi toate rafturile. Apoi controlă pivniţa.

În hambar, Natalie asculta casetele lui Wallace, ducînd cu ea casetofonul în timp ce controla toate crăpăturile, pompa de apă pentru piscină şi pereţii exteriori. Se îndoia că el ar fi ascuns ceva aici, unde ar fi putut fi ros de şoareci.

Sînt penibilă, gîndi ea. Pierd totul.

Se întoarse în casă şi o găsi pe Margot prăbuşită pe canapea. Dormea. O acoperi cu o pătură şi începu să caute în pod. Cînd coborî, după o oră, Margot fierbea ceaiul.

– Este imposibil să trăieşti fără ceai pe frigul ăsta.

La lăsarea serii, Margot hotărî că nu mai aveau unde căuta aşa că vor continua cercetările în apartamentul din New York.

Natalie deconectă sistemul de aer condiţionat, lăsă obloanele, încuie uşile şi duse setterul acasă la el. Porniră la drum nu înainte ca Margot să înghită o pastilă de valium. Pînă să intre pe şoseaua principală, bătrîna dormea tun, iar Natalie conducea cufundată în cele mai negre gînduri. Poate că bătrîna asta nu e în toate minţile, poate că exagerează trecutul şi are o fixaţie ce i se trage din al doilea război mondial. Dacă Wallace ar fi murit liniştit, în patul lui, ar fi alungat-o pe Margot fără să stea pe gînduri.

Poşeta lui Margot zăcea deschisă lîngă ea. Natalie întinse o mînă şi scoase cu grijă portmoneul. Îl deschise, concentrîndu-se în acelaşi timp asupra drumului. Scoase cîteva cărţi de credit pe care reuşi să le citească la lumina de bord. Apoi găsi paşaportul. Era pe numele Margot Klein. Se îndoia că o femeie care a condus la Londra biroul unei reţele de spionaj ar fi pătruns în casele oamenilor sub numele ei adevărat.

Luă telefonul de pe bord simţind o nevoie disperată de a inspira o doză de real pe care ştia exact de unde o poate obţine. Era ora şase şi Lynn Brown se afla încă la birou.

– Cine o caută? întrebă secretara.

– Văduva veselă.

Lynn răspunse într-o secundă.

– Te simţi bine?

– Mult mai bine. Ştii ce, îmi pare foarte rău că am plecat atunci. Ai putea să fixezi o întîlnire a clubului? Aş vrea tare mult să terminăm discuţia în legătură cu Cotillon.

– Văduva veselă? *Eşti sigură* că te simţi bine?

– Perfect. Pînă una alta trebuie să fac şi ceva adevărat.

Rămase de-a dreptul impresionată de promptitudinea fetelor. Cînd ea intra pe Autostrada 684, Lynn, Rita, Rhonda şi Laura erau deja adunate în sala de şedinţe, pentru teleconferinţă.

– Vă sînt recunoscătoare, spuse ea în receptor.

– Ar fi cazul.

– Unde am rămas?

– Hai să vorbim despre împrumuturile pe care le oferea Wallace, le sugeră Natalie. Eu nu cred că voi avea timpul să-i cunosc pe cei care împrumutau de la el.

– Pentru un procent de douăzeci şi unu la sută, interveni Rhonda, eu aş cerceta-o şi pe mama.

– Dar eu nu am cum să recuperez aceşti bani. Nu pot să stau în mijlocul străzii şi să strig „Daţi-mi banii!"

– Mie îmi sună bine. Eu aş analiza situaţia şi aş menţine operaţia, continuă Rhonda.

– Natalie are dreptate, o contrazise Lynn. Simplifică, acesta trebuie să fie laitmotivul reorganizării. Această companie trebuie să funcţioneze după două coordonate principale: să cumpere haine de blană şi să le vîndă.

– Că veni vorba, interveni Rita cu o voce stridentă, acele fabrici pe care le deţii tu au un stoc supradimensionat şi valorează foarte mulţi bani. Închide-le.

Natalie încercă, dar fără succes, să le explice că atelierele Nevski erau cele care fixau standardul după care compania Cotillon achiziţiona haine de la alţi manufacturieri. Membrele Clubului de artă nu s-au lăsat înduioşate nici de argumentele ei împotriva întreruperii relaţiilor cu vechii prieteni ai lui Wallace.

– Din cîte îmi dau eu seama, omul era unionist, remarcă Rhonda acru. Cînd ai făcut ultima dată estimarea costurilor de producţie în comparaţie cu Hong Kong şi Coreea?

– Cotillon vinde calitate americană.

– Aşa au făcut şi agricultorii. A fost odată ca niciodată...

– Nat, o rugă Lynn, te rog încearcă să uiţi că au existat ultimii cinci ani. Încearcă să-ţi imaginezi că eşti un bancher investitor,

privește problema obiectiv, așa cum ai face-o pentru un client de-al tău care are necazuri. Ce sfat i-ai da?

Natalie auzea aceleași argumente pe care le folosise și ea în discuțiile cu Wallace. Dar acum ea îl apăra. Ce-i spusese tata? Realitatea evoluează, iar eu stau pe loc. Lîngă ea, Margot sforăia. Prietenele așteptau un răspuns, dar ea își epuizase lista argumentelor. Într-un tîrziu, o auzi pe Laura Drake:

– Reclamele. Campania de reclame va fi un dezastru dacă Diana Darbee se retrage.

– Femeia fatală! mîrîi Lynn.

– Fatală sau nu, fără ea Natalie n-o să vîndă prea multe haine. Pot cumpăra spații de reclamă, dar cine o să ne pună în evidență dacă o pierdem pe Diana?

În capul lui Natalie se declanșară toate sistemele de alarmă.

Cine o să ne pună în evidență? Ce naiba se întîmpla cu Laura Drake? De ce nu venea cu idei agenția ei? De ce nu aducea o soluție de campanie publicitară? Se lenevise? Destul de nervoasă, atacă subiectul imediat, deși momentul era total nepotrivit. Dacă nu putea obține o altă campanie, măcar să o înțepe pe Laura.

– Hai să găsim pe altcineva, Laura. Imediat. Pregătim vînzările de Crăciun. Nu-mi place să îmi schimb ideile în cursul acțiunii, dar e bine să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Cît despre Diana, Wallace a spus întotdeauna...

– Wallace nu mai este, spuse Rita tăios. Iartă-mă, Natalie, dar...

– Wallace, repetă Natalie cu încăpățînare, a spus întotdeauna că o irosim pe Diana.

– O irosim? Laura, care concepuse imaginea femeii moderne în campania ei publicitară, întrebă cu răceală: cum adică *o irosim*?

– Diana este actriță, îi explică Natalie. Noi nu am făcut, altceva decît să o plimbăm de ici colo ca pe un manechin. I-am folosit fața, dar nu și talentul.

– Care poate fi discutabil.

– Ea îi era credincioasă lui Wallace. Vreau să fie credincioasă și companiei Cotillon. Hai să-i oferim ceea ce încă nu are.

– Cum ar fi?

– Lasă-mă să termin, spuse Natalie cu un ton care nu admitea replică. Putem prinde doi iepuri deodată dacă îi vom exploata mai bine talentul: o campanie publicitară mai bună, pentru a vinde mai multe haine, şi un devotament atît de profund faţă de Cotillon încît, indiferent cît de proastă ar fi publicitatea din cauza asasinării lui Wallace, Diana să nu dorească să ne părăsească. Laura, asta vreau eu să faci tu. O campanie publicitară pentru actriţa Diana Darbee şi, ca o măsură de prevedere, stai de vorbă şi cu Donna Mills.

– Hei, Natalie? strigă Rita.

– Poftim?

– Bine ai revenit între noi. Dar ia-o uşurel!

Margot se trezi cînd Natalie micşoră viteza pentru a plăti taxa de intrare pe podul Manhattan. Înainte ca Natalie să-i spună de paşaport, Margot o întrebă:

– Nu ţi-a adus nici un cadou?

– Doar ţi-am spus că nu.

– Chiar nici un cadou? Nici măcar păpuşile acelea caraghioase?

– Nu. Mergea mereu în Rusia. Nu trebuia să-mi aducă păpuşi.

– Mie îmi aducea totdeauna cadouri.

– Mi-a dat o haină superbă din blană de rîs, ripostă Natalie furioasă.

– Ce-ai spus?

– Blană de rîs rusesc. A lucrat-o, aici, Leo Margulies.

– Bineînţeles. Ce rost avea să plăteşti vamă pentru o haină gata lucrată, cînd o puteai confecţiona la New York?

Ajunse în apartament, Margot intră în dormitorul lui Wallace iar Natalie făcu un duş. În timp ce îşi usca părul o auzea încă pe bătrînă cotrobăind devastator, ca o armată invadatoare. Brusc, nu mai suportă ideea de a o lăsa să violeze intimitatea camerei elegante şi liniştite pe care o împărţise cu Wallace.

– Margot? Cum se face că ai călătorit cu paşaportul adevărat şi ţi-ai folosit propriile cărţi de credit? Eu te-am descoperit atît de uşor!

Margot ieşi din şifonier unde controlase un costum vechi, pe care Wallace nu-l mai îmbrăcase de mulţi ani.

– Mi-ai controlat poşeta, nu?

– Nu sînt sigură că îți cred povestea.

– În cazul acesta îți mulțumesc că m-ai lăsat să controlez casa.

– Cine a răspuns la telefon?

– O doamnă care are grijă de florile mele.

– Dar...

Margot o privi stînjenită.

– Acum cîțiva ani Wallace m-a obligat să ies la pensie. Nu-mi pot permite un pașaport fals.

– *Ai ieșit la pensie?* Și atunci ce faci aici?

– Nu-mi place cum a murit. Mai ai întrebări?

Natalie se urcă în pat.

– Eu am să te ajut mîine. Sînt epuizată.

A dormit profund, pînă a doua zi dimineață, cînd a trezit-o Margot, oferindu-i o cană cu ceai.

– Haina.

– Ce spui?

– Unde este haina? Haina din blană de rîs pe care ți-a dat-o.

– Este în seif la Cotillon. Probabil că valorează mai mult decît apartamentul acesta.

– Adu-o!

– De ce? Este lucrată la Leo Margulies. Wallace nu a adus-o din Rusia.

– De unde știi că a lucrat-o Leo?

– Are eticheta firmei lui și ambalajul.

– Prostuță mai ești! Nu ți-a trecut prin cap că Wallace ar putea coase o etichetă de-a lui Leo Margulies pe o haină rusească pe care s-o împacheteze apoi în ambalajul firmei lui Leo?

– De ce?

– Ca să o scoată din Uniunea Sovietică. Adu haina.

– Am să-l sun pe Leo.

– Nu-i mai amesteca și pe ceilalți! Adu haina!

Natalie o sună pe Joannie Frye la birou și o rugă să-i trimită haina printr-un curier. Margot așteptă, măsurînd neliniștită sufrageria, oprindu-se mereu în fața ferestrei, cercetînd strada.

– Nu mai înțeleg, spuse Natalie. Rușii nu confecționează haine.

– Foarte corect. Meseriaşii au fugit după Revoluţie.

– Şi atunci, de ce...?

– Ruşii trimit blănurile de animale în Europa. Rusoaicele înstărite îşi lucrează hainele de blană în Italia. Deci, dacă haina ta a fost lucrată în America, foarte bine, este un produs Leo Margulies, aşa cum arată eticheta şi ambalajul. Dar, dacă a fost lucrată în Italia, Germania sau Franţa şi a fost cumpărată din Rusia, este posibil ca Wallace să fi ascuns ceva în ea.

Imediat ce sosi curierul Natalie scoase haina din sacul de plastic şi i-o arătă lui Margot. Aceasta o privi încruntată:

– Fir-ar să fie, este al naibii de bine lucrată. Să vedem ce are sub căptuşeală.

– Nu este lucrată în stil franţuzesc. Leo coase de mînă căptuşeala.

– Nu mai spune! Margot zîmbi. Este un procedeu neobişnuit pentru o piesă atît de costisitoare.

– Face un fel de tiv fals.

– Uite ce, hai să ne convingem singure, spuse Margot luînd haina lîngă fereastră, la lumină, şi atacînd-o cu o lamă.

– Ce naiba faci?

– Descos căptuşeala. Mă îndoiesc că ar fi ascuns ceva prin buzunare.

Într-adevăr, Margot părea o bună meseriaşă, aşa cum se lăudase. Lama lucea şi tăia firele de aţă cu care erau prinse căptuşeala exterioară şi cea interioară. Reuşi să o desfacă şi dădu la iveală încrengătura de cusături care uneau bucăţile de blană.

Ochii femeii străluceau la fel ca oţelul lamei, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. De emoţie respira sacadat. Apoi, pe măsură ce degetele ei se mişcau din ce în ce mai lent, ritmul respiraţiei îi revenea la normal.

– Ce s-a întîmplat?

Margot aruncă lama şi îşi trecu degetele bătătorite de muncă peste cusături.

– Vezi fîşia asta de întăritură?

Natalie privi nedumerită la o bucată de pînză tare, cusută pe dunga unde se uneau două bucăți de piele.

– Ce ar trebui să văd?

– Chiar şi cel mai bun blănar din Europa, care s-ar ridica la această măiestrie, nu şi-ar pierde timpul să coasc bucata asta pe deasupra..A cusut-o pentru a ridica prețul. . La naiba! Margot aruncă furioasă haina pe duşumea. Calitate americană... La naiba! Eram convinsă că voi găsi ceva... Nu cred că ai o maşină de cusut.

– Ba am.

– Bine, adu-o, am să-ți repar haina.

Natalie privea vrăjită cu cîtă precizie lucra Margot. O şi lăudă, dar Margot mîrîi.

– În tinerețea noastră lucram o haină pe zi. Acum ei fac douăzeci.

După ce termină de cusut, Margot îi spuse că este obosită. Natalie o rugă să se instaleze în camera de oaspeți, dar răsuflă uşurată cînd o auzi spunînd că mai are de făcut cîteva vizite.

– Ne vedem diseară, Natalie. O să terminăm de controlat apartamentul. Să nu discuți cu nimeni despre asta.

Natalie se înfăşură în haină şi rămase în picioare lîngă fereastră. O văzu pe Margot mergînd în direcția Central Park West. Făcu semn unui taxi. Era iute şi hotărîtă, ca un tenisman care domina plasa cheltuind multă energie. Pe ambele trotuare ale bulevardului, cîte un bărbat aştepta taxiul. Unul dintre ei păru să-i ceară lui Margot să stea la rînd. Margot ieşi în mijlocul străzii, de parcă ar fi vrut să oprească maşina cu propriul său trup.

Cei doi se apropiară de Margot. La colțul blocului următor, exact la limita razei ei vizuale, Natalie văzu o maşină ce pleca dintr-un loc de parcare. Lumina roşie a semaforului opri traficul. Margot privea neliniştită în urmă, la cei doi bărbați care se apropiau. Deodată, Natalie intui că exista o legătură între cei doi bărbați şi maşină. Nu era sigură, dar aşa simțea. Ieşi în fugă din casă şi apăsă agitată pe butonul liftului. Îşi aminti că este oră de vîrf şi ar putea aştepta mult, aşa că porni în fugă pe scări. Ieşi val-vîrtej pe uşa principală a clădirii.

Maşina, un taxi pirat, se oprise lîngă Margot. Unul din bărbaţi deschise portiera; Margot, care credea că vrea să-i ia taxiul, se aşeză iute pe canapea. Al doilea bărbat deschise cealaltă portieră şi amîndoi urcară în maşină. De unde şe afla, Natalie avu impresia că Margot se zbătea între cei doi bărbaţi. Începu să fugă sperînd că o mai putea ajuta.

Auzi un fel de claxon şi în secunda următoare se afla pe pavaj, cu o durere ascuţită într-un picior. Într-o fracţiune de secundă văzu un biciclist dezechilibrîndu-se, revenindu-şi şi îndepărtîndu-se cu toată viteza. Portarul clădirii veni în fugă lîngă ea.

– Doamnă Nevski, doamnă, aţi păţit ceva? Aţi văzut ce a făcut tîlhălosul!

– N-am nimic, n-am păţit nimic. Fii liniştit.

Se ridică în picioare. Taxiul pirat dispăruse, dispăruseră şi Margot şi cei doi bărbaţi.

– Să-i ia naiba de biciclişti! Ar trebui exterminaţi. Sigur n-aţi păţit nimic?

– Nu, stai liniştit. Porni şchiopătînd spre clădire.

Ajunse în casă şi îşi puse o pungă cu gheaţă pe picior, convinsă că va face o vînătaie de toată frumuseţea. Se întreba de ce episodul acesta ar putea fi altceva decît ceea ce se întîmpla zilnic la New York. O femeie care nu se uită pe unde merge este lovită de o bicicletă. Biciclistul nu se opreşte, îşi continuă drumul. Normal. Dar dacă biciclistul îi proteja pe cei doi bărbaţi care au răpit-o pe Margot? Trei oameni îşi dispută un taxi. Oare, întotdeauna urcă toţi trei în maşină?

De două ori întinse mîna spre telefon, dar se răzgîndi. Ce anume să spună? *Presupunea* că doi bărbaţi au răpit o bătrînică inofensivă, cu un taxi pirat, în Central Park West. Existau cel puţin zece mii de taxiuri pirat în New York. Da, şi bătrînica inofensivă avea pistol.

Dar dacă Margot a descoperit ceva în haină şi a luat acel ceva cînd a trimis-o pe Natalie după maşina de cusut? Bărbaţii aceia puteau fi oamenii ei. Aşteptau ca ea să o păcălească pe văduva lui Wallace şi să pună mîna pe ce ascunsese el.

Natalie formă numărul de telefon.

– Doamna Nevski sînt, Kenny... Da, informația ta a fost foarte corectă. Dar Margot Klein se află aici, la New York. Aș dori să o cauți și să mi-o aduci... Șaptezeci. Cam un metru cincizeci și cinci. În jur de patruzeci și șapte de kilograme. Scundă, îndesată, părul alb, ochii albaștri. Fața rotundă. Accent britanic.

În seara aceea Margot nu s-a întors acasă. A doua zi dimineața, pe la ora zece, Kenny Wilson i-a telefonat. Era foarte sobru și preocupat:

– Din nou trebuie să vă avertizez. Dacă toate aceste povești au vreo legătură cu uciderea domnului Nevski, trebuie să anunțați poliția.

– Ce-ai descoperit?

– Femeia a devenit chiriașă la morga orașului.

– Poftim?

– Cadavru neidentificat. Aparent, victima unui jaf.

– Cum, este moartă?

– Da, doamnă Nevski. Este moartă.

– Jaf?

– Se pare că hoții au intrat în panică. I-au luat poșeta. Ea s-a luptat cu ei. Au lovit-o în creștetul capului. A murit.

– Dar era atît de descurcărcață! murmură Natalie.

– Uneori reușești să te descurci, alteori mori dacă opui rezistență. Mi se pare mie, sau ați cunoscut-o?

– Da, am întîlnit-o.

– Trebuie să vă întreb ce știți.

– Nimic.

Kenny tăcu și Natalie îl auzi aprinzîndu-și o țigară. Așteptă. Prin minte îi treceau fel de fel de supoziții. Să fi mințit Margot? Au avut oamenii aceia ce fura de la ea? A spus adevărul și a fost ucisă de cei care l-au omorît pe Wallace? Poate că a găsit și a luat ce căuta, acel ceva ce fusese scos ilegal din Uniunea Sovietică... să fi adus într-adevăr Wallace ceva important de acolo?

O tristețe profundă o cuprinse, amintindu-și de bătrînică. Margot îi spusese ceva ce a impresionat-o profund: „Nu-mi place felul

în care a murit Wallace".

– Există vreo problemă în legătură cu povestea asta, Kenny?

– Mă întreb cum să le spun prietenilor mei de la morgă cine e Margot Klein, fără să stîrnesc întrebări nedorite.

– Asta-i foarte uşor. Sună la numărul ei din Londra şi cere-i persoanei care va răspunde la telefon să anunţe dispariţia ei poliţiei din New York.

– O voi face, doamnă Nevski. Dar, v-aş rămîne recunoscător dacă aţi fi puţin mai atentă cu ceea ce intenţionaţi să întreprindeţi.

– Sînt hotărîtă şi ştiu ce am de făcut. Mulţumesc, Kenny.

Kenny deveni solemn.

– Au început să moară oameni. Insist să mergeţi la poliţie.

Natalie avu impresia că Kenny se află pe punctul de a face el acest lucru.

– Kenny, nu-mi pot permite să apar pe prima pagină a ziarelor.

Acum două zile încercase să o facă pe Laura Drake să vadă latura optimistă a publicităţii. Acum trebuia să-l convingă pe Kenny de contrariul.

– Agenţia de publicitate Laura Drake m-a informat că riscăm să o pierdem pe Diana Darbee dacă ziarele vor continua să se ocupe de misterele companiei Cotillon. Cred că nu trebuie să-ţi mai spun că acum, cu şase săptămîni înainte de Crăciun, este cel mai nepotrivit moment. Riscăm să ruinăm campania de publicitate la care am muncit atît de mult. Dacă Diana ne părăseşte, amîndoi va trebui să ne căutăm de lucru în altă parte.

Trînti receptorul. Apoi formă numărul lui Greg la Washington.

– A intervenit ceva. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

– Vin acasă la sfîrşitul săptămînii.

– Detectivii de la omucideri pun întrebări ciudate despre Rusia.

– Ce-ar fi să luăm cina împreună diseară?

„Am fost convinsă că aşa vei reacţiona", şopti Natalie, după ce închise telefonul. Nici nu era de mirare. Toate firele duceau spre Rusia.

13

Un bărbat solid, îmbrăcat într-o jachetă din piele şi cu un pulover pe gît, o privea insistent. Cînd metroul se opri în staţia Trenton, New Jersey, unde trebuia să-l întîlnească pe Greg, Natalie coborî în ultima secundă, înainte de a se închide uşile. Urcă în fugă scara metalică şi se grăbi să iasă din coridoarele lungi, abia luminate, înspăimîntător de nepopulate. Îl simţi în spatele ei. Cînd, în sfîrşit, ieşi din terminal şi privi peste umăr prin uşa de sticlă, îl văzu clar; îşi îmbrăca din mers balonzaidul.

Natalie trecu pe lîngă cîteva taximetre şi autobuze, aflate la capăt de linie şi privi în jur pentru a se orienta. La stînga ei era o intersecţie foarte aglomerată, dincolo de ea cîteva clădiri masive din cărămidă. Chiar în faţă se afla strada cu patru benzi de circulaţie, pe care, aşa cum a instruit-o Greg, trebuia să o traverseze. Reperă firma restaurantului Pete Lorenzo. Privi din nou înapoi şi îl văzu pe bărbat trecînd pe lîngă taximetre, aşa cum făcuse şi ea. Începu să fugă, dar se blocă între maşinile oprite la semafor. Găsi, în sfîrşit, un mic culoar de trecere şi traversă strada. La intrarea în restaurant, privi din nou peste umăr. Respira sacadat. Bărbatul urca într-un autobuz. O femeie îl întîmpină cu un sărut fugar şi autobuzul plecă.

„Trage-ti sufletul şi revino-ţi!" îşi spuse ea, înainte de a intra în restaurant.

Greg îi făcu din mînă din capătul sălii, unde se găsea un bar foarte aglomerat. Erau o mulţime de bărbaţi. În timp ce Greg se îndrepta spre ea, aproape toţi o priviră obraznic, iar unul o invită la masă. Constată cu uimire că era bucuroasă să-l vadă pe Greg.

Greg arăta superb – tînăr, plin de energie, prosper. Costum şi pantofi englezeşti, cămaşă, cravată şi batistă italiene. Îi spusese odată că avantajul cel mai mare al căsătoriei cu Sally consta în faptul că funcţionarii publici cu soţii bogate erau întotdeauna trataţi

cu respect. Greg îi zîmbi, îi prinse mîinile între ale lui, o trase mai aproape şi o sărută pe obraz.

– Tremuri!

– M-am pierdut în staţia de metrou.

– Este vina mea. Trebuia să te aştept pe peron. Se îndepărtă de ea şi o învălui cu o privire caldă şi îngrijorată. Arăţi minunat.

– Mă simt precum Camille în ploaie.

– Şi Camille are nevoie de un whisky cu gheaţă. Am comandat deja. Ne aşteaptă la masă. O luă de braţ şi o conduse spre o masă retrasă. Să ştii că arăţi extraordinar. Poate puţin cam trasă la faţă, cred că dormi prea puţin, în schimb ţi-ai recăpătat strălucirea de altădată. Ce te înviorează, afacerile? Sau ai pus cumva ochii pe mine ca pe o posibilă cucerire.

– Aici obişnuiai să te întîlneşti cu Wallace?

– Uneori. Era cam la jumătatea drumului. Aşa cum am procedat şi noi astăzi. Îi plăcea restaurantul ăsta.

– Nu mi-a spus niciodată de el.

– Mă surprinde. Protipendada locuieşte în Trenton, iar aceşti domni bine hrăniţi pe care-i vezi în jurul tău sînt politicienii din Jersey. Wallace obişnuia să spună că zumzetul pe care-l auzi este clinchetul banilor în democraţia noastră. Spunea despre el că este un newyorkez provincial şi că aceşti politicieni nu sînt mai puţin lacomi decît oricare alţii, dar faptul că frecventează acest local îi face să pară mai puţin vinovaţi.

– Vorbele astea ţi se potrivesc mai degrabă ţie, decît lui Wallace.

– Poate că sînt ale mele, îi zîmbi el.

– Se întîmplă lucruri foarte ciudate, Greg.

– De aceea ţi-am dat cartea mea de vizită. Ce spune poliţia?

– Nu, nu despre poliţie e vorba.

– Dar la telefon aşa mi-ai spus.

– Aşa ţi-am spus?

Greo o privi lung.

– Tu glumeşti?

Natalie luă o gură de whisky în semn de recompensă pentru isteţime şi o a doua pentru a-şi face curaj.

– A apărut o femeie care pretinde că este prima soție a lui Wallace.

– Știam că a murit.

– Și eu. Dar ea știa amănunte din viața lui, pe care eu nu le cunoșteam. Mi-a spus că Wallace a fost agent, spion OSS, în timpul războiului.

Greg dădu din cap amărît.

– Nu era singurul din familie. Unchiul Norbert a fost agent CIA pe timpul lui Kennedy. Întotdeauna am avut impresia că Joan Didion l-a avut ca model pentru un personaj din cărțile ei.

– Mi-a mai spus că după război Wallace a organizat o rețea secretă de spionaj în Rusia, exclusiv pentru președintele Truman, dar a continuat să lucreze pentru Eisenhower, Kennedy și pentru ceilalți președinți. Ea crede că Wallace a adus ceva important din Rusia și de aceea l-a omorît KGB-ul.

– Ce anume?

– Nu știu. Am răsturnat casa și apartamentul cu susu-n jos. Nu am găsit nimic.

Greg zîmbi.

– Am s-o sun pe Joan Didion.

– Bineînțeles că nu mi-a venit să cred, dar s-a întîmplat un lucru extrem de *ciudat*. Am văzut doi bărbați urcînd-o cu forța într-o mașină pe această femeie. Știu și cu... Poate că avea întîlnire cu ei... mie mi-a spus că are cîteva vizite de făcut... Dar asta se întîmpla ieri. Azi-dimineață femeia a fost găsită moartă.

– Moartă? Ce spune poliția?

– Că ar fi vrut să o jefuiască și în busculadă au omorît-o.

Greg sorbi gînditor din băutură.

– Doamna în cauză dispare. Sună a dosar clasat.

– Greg, vorbim despre o femeie care *a murit*.

– Tot caz clasat se cheamă.

– Cu o foarte mică excepție.

– Și anume?

Natalie mototoli între degete marginea feței de masă. Apoi îl privi drept în ochi.

– Dacă este adevărat că Wallace conducea o rețea secretă de spionaj, nu putea pune mîna pe telefon să spună pur și simplu: „Bună ziua, domnule președinte, m-am gîndit că e bine să vă informez că Gorbaciov a mai înregistrat o victorie în Biroul Politic". Înțelegi ce vreau să spun, Greg? Avea nevoie de un om de legătură. Cineva trebuia să organizeze aceste întîlniri super-secrete. Cineva care lucrează la Casa Albă, Greg.

Greg făcu un semn chelnerului și o întrebă atît de natural, de parcă ar fi discutat despre campania electorală de peste patru ani:

– Comandăm?

– Greg!

– Aluziile tale sînt subtile asemeni curenților din Gulf Stream. Nu înțeleg prea bine ce dorești de fapt?

– Spune-mi că este adevărat. Tu chiar nu vrei să înțelegi? Dacă Wallace a avut o viață secretă ca spion, moartea lui ridică întrebări delicate. Nu a fost pur și simplu împușcat de o blondă, ci a murit... în timpul unei operațiuni secrete.

– Adevărul nu-l poate învia.

– Dar îmi poate oferi o motivație cu care să trăiesc. Dacă ar fi așa, eu aș fi din nou mîndră de el... de noi. Mîndră de căsnicia noastră.

Greg îi luă mîna și-i spuse cu afecțiune:

– Te înțeleg. Aș dori să avem fapte cu care să susținem aceste argumente.

Greg se străduia să pară sardonic, dar privirea lui avea o expresie ciudată. I se păru că descoperea în acea privire, admirație și frică.

– Nota de plată, te rog, strigă el la chelner.

Nu i-a spus lui Greg cîteva lucruri importante – cartea de coduri *Perla*, telefonul primit de la Liuba, telefonul secret din biroul lui Wallace, banda cu povestea vieții lui și semnificativa Zi a valentinelor. Cînd observă limuzina impunătoare apropiindu-se de intrarea restaurantului, se decise să joace tare.

– Grozăvia asta este pentru noi? Șoferul coborî și deschise portiera.

– Aparține unei persoane pe care aș dori să o cunoști, răspunse Greg cu indiferență aparentă.

– Jeff Jervis?

Zîmbetul dispăru brusc de pe fața lui Greg.

– Cum de...?

– Ce vrei să-mi faci, Greg?

– Hei, eu nu sînt decît un om aflat la mijloc. De unde știi că-i mașina lui Jervis?

Șoferul era polițistul care o alungase de pe proprietatea lui Jervis din Greenwich, dar nu avea nici o intenție să-i explice lui Greg.

– Ce avea el comun cu Wallace?

– Totul.

Polițistul-șofer privea într-un punct fix, deasupra capului lui Natalie.

– Urcăm? întrebă Greg.

– După tine.

Se trezi într-un interior care mirosea a piele nouă și lac de lustruit nichelul. Fotoliile se aflau față în față, cîte două locuri de fiecare parte. Greg îi făcu semn să se așeze lîngă el, dar Natalie alese scaunul cel mai îndepărtat, în diagonală. Mașina intră în intersecția aglomerată. Greg închise geamul despărțitor dinspre cabina șoferului.

– Ce mașină!

– Ce-ai spus?

– Mașina. Mașina lui Jervis. Arată grozav, nu?

Natalie ridică din umeri. N-o impresiona nimic, cu excepția faptului că mașina era extrem de silențioasă și geamurile atît de negre, încît îți dădeau sentimentul apăsător de izolare.

– Este blindată, spuse Greg, zîmbind din nou. Cred că nici o bombă nu o dă gata. Aleargă ca o fantomă. Așteaptă numai, să vezi ce casă are!

– Mergem în Connecticut?

– Nu. Lîngă Princeton.

– Ce legătură avea el cu Wallace?

– Îl las pe el să-ți explice.

După o jumătate de oră de mers părăsiră şoseaua principală şi continuară drumul într-o beznă de nepătruns. Natalie coborî geamul şi constată că merg pe un drum de ţară, mărginit de un gard metalic vopsit în alb.

– Ce-i asta? O fermă de cai?

– Are cam două sute de cai pursînge. Cincizeci care participă la curse şi cam o sută de iepe cu mînji. Învîrte sume mari.

Era surprinsă de tonul admirativ cu care vorbea Greg. Îl privi mai atentă. El îi zîmbi şi Natalie nu reuşi să-şi dea seama dacă îl ironiza pe Jefferson sau pe ea, ori îşi bătea joc de el însuşi.

La lumina farurilor se vedeau grajdurile roşii şi oameni care încărcau în camioane cai. Apoi apăru o clădire compactă, formată din mai multe aripi, o casă modernă cu pereţi de sticlă. Trecînd pe lîngă o aripă a casei, Natalie văzu într-o cameră imensă o femeie fragilă, cîntînd la pian.

– Cine este?

– Doamna J.

Limuzina ocoli casa şi parcă lîngă un hambar mare, în faţa căruia erau o mulţime de alte maşini. După ce au coborît, Natalie auzi muzică western şi larma specifică unei petreceri. Greg o conduse spre hambar. Intrară. Hambarul fusese transformat în sală de dans. Cam o sută de oameni îmbrăcaţi în jeanşi şi pulovere, beau şi dansau. Oaspeţii îşi luau singuri berea, de la nişte robinete, iar chelnerii serveau friptură de pui la mesele aranjate în jurul ringului de dans.

Îl zări pe Jervis printre oaspeţi, făcîndu-le semne prietenoase, încercînd să se apropie de ei, strîngînd mîinile ce i se întindeau şi întrebînd invariabil:

– Cum vă simţiţi? Vă distraţi bine?

Era îmbrăcat în jeanşi, cu o cămaşă în carouri peste care purta o vestă. Nu lipseau nici cizmele de cow-boy. Nasul ascuţit, obrajii supţi şi sprîncenele înguste se străduiau să se încadreze într-un zîmbet cuceritor, dar ochii lui o fixau cercetători. Natalie îşi adună curajul. Lucrase destul timp într-o bancă pentru a simţi mirosul

banilor care dau puterea.

– Bună, Greg. Ai uitat să-mi spui că este o femeie frumoasă.

Avea un foarte vag accent britanic, uşor forţat şi o privire enervantă care o evalua. Cînd ochii lui îi examinară picioarele, Natalie îşi strînse haina pe lîngă corp.

– Jeff Jervis, spuse el zîmbind. Părul foarte rar era pieptănat cu grijă pentru a ascunde chelia.

– Îmi pare bine, răspunse Natalie, ignorînd mîna întinsă.

– Sînt uluit, continuă Jervis.

– Înseamnă că sîntem doi.

– Mda! Accentul englezesc deveni mai puternic. Te cred. Ce-ai vrea să-ţi spun?

– Domnule Jervis, sîntem în casa dumneavoastră, la o întîlnire fixată de dumneavoastră. Există vreun locşor liniştit unde am putea sta de vorbă?

– Bineînţeles!

Îi conduse spre o uşă, urcară nişte scări şi intrară într-un birou. Prin peretele de sticlă se vedea toată sala în care se desfăşura petrecerea. Cînd Jervis închise uşa, zgomotul amuţi brusc. Nu se mai auzea nimic.

– Vă rog să luaţi loc.

Natalie se aşează pe o canapea iar Greg preferă un scaun lîngă peretele din sticlă. Jervis luă loc pe fotoliul din spatele biroului. Unul din pereţii camerei era plin cu diplome şi premii primite de la diverse societăţi apolitice şi religioase. Pe un raft care înconjura pereţii camerei se aflau o colecţie impresionantă de şepci de baseball, cu însemnele armatei americane, ale serviciilor secrete, ale unităţilor de pompieri din oraşele Los Angeles şi New York, ale unor brigăzi speciale de poliţie şi ale unor unităţi navale şi de submarine.

– Aşadar?

– Ce se întîmplă, domnule Jervis? Unde şi cum l-ai cunoscut dumneata pe soţul meu?

– Mi-ar plăcea să cred că vom deveni prieteni.

– Nu schimba vorba! izbucni ea, prea tensionată pentru a se putea controla. Lui Wallace nu-i plăceau cei care manipulau oameni.

Era mai mult decît un bătrîn socialist şi ţi-ar fi spus în faţă că eşti un parvenit.

Jervis o privea cu simpatie, fără să se enerveze.

– De fapt, eu şi Wallace am reuşit să ne înţelegem excepţional – am vorbit aceeaşi limbă. Eram o pereche; doi oportunişti realişti, asta eram noi doi. Cred că ne-am simpatizat chiar, nu-i aşa, Greg?

Greg bătea uşor cu degetele în rama scaunului şi privea fix în camera unde oamenii se distrau. Faţa lui cu trăsături frumoase era ca o mască.

– Am jucat şi tenis aici. Doamne, ce serviciu avea! Ce passing shot în lung de linie, uau! Am uitat ce vîrstă are în secunda în care am intrat pe teren. Mi-a spus că tu erai singura care îl bătea la tenis. De fapt, eu mă aşteptam la o amazoană, nu la o sirenă.

– Aţi jucat tenis aici?

– Aici, la Greenwich, la Washington, oriunde ni se încrucişau drumurile. Mi-a spus că îl prindeai mereu cu reverul. Că el a învăţat tenis pe vremea cînd reverul nu constituia o tehnică de joc, dar că tu îl foloseşti exact ca şi Chris Evert.

Fără să vrea, Natalie zîmbi. Acum îşi explica de ce se înţeleseseră Wallace şi Jervis.

– Asta era scuza lui preferată. De fapt eu nu-l băteam întotdeauna. În ce împrejurări l-aţi cunoscut pe Wallace?

– Preşedintele mi l-a pasat în 1981.

– Nu înţeleg.

– Preşedintele preia oficiile la Casa Albă cu un cabinet, să-i spunem de bucătărie, format din oameni cu experienţă, aşa ca mine. Jervis zîmbi ironic. Cu trecutul meu binecunoscut, de agent secret în Vietnam, informarea asupra serviciilor secrete a intrat în sarcina mea. Printre nucile care mi-au căzut pe cap se afla şi un tînăr de perspectivă, foarte inteligent, aici de faţă – Greg. El era omul de legătură al unui blănar care susţinea că are o reţea de spionaj organizată în Rusia şi insista cu încăpăţînare să raporteze numai preşedintelui. Aşa ceva era cu neputinţă. Noi, cei care-l conducem pe preşedinte, avem o regulă strictă...

Natalie se încordă.

– *Îl conduceți* pe președinte?

– Ce este? Te deranjează cumva?

– Eu am crescut într-o familie unde oamenii aflați în slujba președintelui erau conduși de el.

– Vremurile se mai schimbă. Regula noastră strictă era: niciodată nu va fi lăsat singur în compania unei persoane, pentru că, așa cum unu plus unu fac doi, tot astfel va ieși după întrevedere crezîndu-l pe acela. L-am convins pe președinte să-l oblige pe Wallace Nevski să-mi raporteze mie.

– Wallace nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

– Bineînțeles. Nici nu a făcut. S-a retras.

– S-a retras?

– Da. A ieșit la pensie. Avea și vîrsta. Președintele i-a înmînat această distincție. Jervis scoase o cutiuță din buzunarul vestei și i-o întinse. Natalie o deschise – o medalie de aur strălucea pe o perniță de catifea. Cea mai înaltă decorație, continuă Jervis, pe care președintele i-o putea acorda lui Wallace, fără a cere aprobarea Congresului. O glumă proastă, de fapt, pentru că Wallace a trebuit să o țină cîteva momente în mînă, după care a fost nevoit să o înapoieze.

Natalie scoase medalia și o strînse puternic în palmă.

– Greg!?

– Ai auzit ce-a spus omul, Natalie. Prima soție a lui Wallace știa adevărul pînă la un punct. Poate că moartea lui a impacientat-o. Poate că a cuprins-o deodată pofta de acțiune. Fiind bătrînă și singură, îi venea greu să renunțe la o viață palpitantă. Știi, spionii sînt ca și criminalii. Pe noi ceilalți ne disprețuiesc. Sînt ca lupii între oi. Jeff, cum le spun teroriștii la cetățenii obișnuiți?

– Parcă măgari.

– Tu ce ești, Greg? îl întrebă Natalie.

– În nici un caz lup, zîmbi el. Sînt doar un birocrat care împletește fire de lînă...

– Dar dumneata, domnule Jervis?

– Un elefant bătrîn cu o memorie de invidiat.

– Ei bine, amîndoi ați uitat ceva.

– Ce anume, Natalie? Nu te supăra că îți spun Natalie.

– Amîndoi aţi uitat ceva. M-aţi minţit, dar aţi dat-o-n bară.

– Cum aşa, draga mea?

– Wallace avea un telefon secret.

– Şi?

– După ce a fost ucis, la acest telefon l-a căutat cineva. O femeie care nu ştia că a murit.

– O femeie?

– Da.

– Păi... n-aş vrea să par nedelicat, doamnă Nevski, dar Wallace... o femeie... cred că-ţi imaginezi.

– Este rusoaică şi speriată de moarte.

– Tot nu înţeleg ce vrei să spui.

– Poate o să vă simţiţi mai bine dacă veţi afla că nu a sunat cu taxă inversă.

– Poftim?

– Telefonul este plătit de una din companiile dumneavoastră.

Jervis aruncă o privire neliniştită spre Greg, care părea foarte stînjenit.

– A trebuit să-l luăm de acolo, doamnă Nevski.

– Ştiu. Aţi intrat fără permisiune pe proprietatea mea.

– Voi plăti daune...

– Este ultima voastră şansă, vă somez pe amîndoi să mă lămuriţi. Soţul meu a fost împuşcat. O anchetă oficială este în curs de desfăşurare. Le voi spune tot ceea ce ştiu pînă acum şi vă asigur, ştiu mult mai multe decît v-am spus.

– Hai să ne calmăm.

– Recunosc, mi-ar fi fost frică să vă ameninţ în absenţa lui Greg, pentru că nu ştiu exact cine sînteţi şi de unde aţi apărut.

– Bine, bine, gata.

– Nu mă trataţi ca pe o proastă. Nu o faceţi pe deşteptii cu mine. Vreau adevărul.

– Ţi-am spus adevărul... deşi nu în întregime... Soţul dumitale a ieşit la pensie, după cum ţi-am spus. Dar, doi ani mai tîrziu, a luat-o iar pe cont propriu şi a încercat să-l convingă pe Greg să-l ducă la preşedinte. Bineînţeles că le-am tăiat avîntul la amîndoi.

Natalie îl privi pe Greg. Ochii lui albaştri deveniseră ca oţelul auzind insulta.

– Jeff, deviezi.

– Nu! *Tu* ai deviat!

Greg se ridică de pe scaun cu o mişcare uluitor de rapidă. Abia atunci realiză Natalie că nu-l văzuse niciodată furios. Tot ce ştia despre Greg – zîmbete sardonice, ironice, ochii calzi ca ai unui copil – nu mai exista. Faţa lui devenise o mască rigidă, albă ca varul. Dintr-un pas ajunse lîngă Jefferson Jervis, şi Natalie observă că tot trupul îi era încordat.

Însă, la fel de iute cum se ridicase, Greg se întoarse şi se prăbuşi pe scaun. Chipul inexpresiv privea din nou petrecerea de jos. Natalie oftă, simţind o dezamăgire stranie.

Jefferson Jervis reluă povestirea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Aşadar, Wallace pretindea că a descoperit un fel de conspiraţie, în cele mai înalte cercuri sovietice. Pretindea că făcea des călătorii în Uniunea Sovietică şi îşi menţinuse contactele acolo. Cerea insistent să-l întîlnească pe preşedinte. I-am spus că regulile noastre nu s-au schimbat. Wallace a insistat că deţine informaţii atît de explozive încît nu le poate dezvălui decît preşedintelui. Afirma că în cazul în care ajungeau cumva în Rusia, prin vreo scurgere de informaţii CIA, s-ar produce un adevărat dezastru. Noi, însă nu îl conduceam pe preşedinte aşa. Wallace era furios la culme. Mai tîrziu am aflat că a întreprins cîteva acţiuni pe cont propriu. Bineînţeles că nu a reuşit. Zidul din jurul preşedintelui nu a cedat.

Natalie se uită din nou spre vărul său, dar acesta privea în gol.

– Ce fel de conspiraţie?

– Nu a vrut să ne spună. Ne-a precizat doar că dacă se scurge vreun cuvînt, în Rusia va fi război civil. Am glumit, că ăsta nu ar fi chiar cel mai îngrozitor lucru pe lumea asta, dar el mi-a spus foarte serios că ar fi. Mi-a spus că ar suferi milioane de oameni. Mi-a spus că şi noi am suferi, pentru că Rusia este ţara unde există jumătate din armele nucleare din lume şi că exact în această ţară, nu trebuia să fie război civil. Mi s-a părut un argument logic.

– Şi atunci, de ce nu l-ai ajutat?

– Pentru că sub toate aceste cuvinte nu exista nici o conspiraţie. Îmi părea rău pentru el. Mă gîndeam vag, dar dacă... dar dacă... Şi atunci, împotriva raţiunii, l-am lăsat să mă convingă să-l finanţez, măcar pînă va descoperi vreo probă concludentă, vitală, suficient de importantă ca să îl las să-l vadă pe preşedinte.

Jefferson Jervis nu era omul care să-şi cheltuie banii pe idei nebuneşti. Cu tristeţe, Natalie înţelegea acum de ce a pierdut Wallace iahtul *Panache*.

– Aşa că i-ai cumpărat iahtul.

Jervis începu să rîdă.

– Greg, ai o verişoară extrem de isteaţă. N-a stat cu mîinile în sîn.

– Poate că data viitoare vei asculta un astfel de om.

Expresia de pe chipul lui Jervis le demonstra cu claritate că nu accepta să fie pus la punct. Privirea lui grea căzu asupra lui Greg, dar atitudinea acestuia arăta limpede că nu dă doi bani pe ce gîndea Jervis.

– Wallace mi-a sugerat un contract de vînzare şi unul de închiriere. Era o modalitate curată de a finanţa ceea ce făcea, fără să stîrnească întrebări şi să fie nevoit să mintă.

– Ce fel de conspiraţie investiga el?

– Dumnezeu ştie. Nu mi-a dat nici o informaţie.

– Dumneata *ce crezi* că investiga?

– Nimic. Ascultă-mă, eu am propriile mele legături în Uniunea Sovietică. Cunosc cîţiva birocraţi, cîţiva oameni cu funcţii înalte în armată, sînt prieten cu membri ai diverselor organizaţii, inclusiv *Pamiat*, ultranaţionaliştii. Atît cît pot fi ei prieteni cu un străin. Adevărul este că am cercetat pe cont propriu şi nu am ajuns la nimic.

– *Pamiat?*

– *Pamiat*. Înseamnă memorie. Vorbeşti ruseşte, nu-i aşa? Este un fel de mişcare să-ne-întoarcem-la-zilele-de-glorie, la-rădăcinile-Rusiei. De fapt, în ultima vreme organizaţia a ajuns o adevărată forţă în Rusia. Gorby va avea mult de lucru cu ei.

– Da, Wallace mi-a spus cîte ceva despre ei.

Îşi aminti ce auzise pe caseta ce conţinea confesiunea lui.

„Pentru fiecare mutare corectă a lui Gorbaciov, pentru fiecare idee din Perestroika... pentru fiecare susținător ardent al reformei... un membru reacționar al mișcării Pamiat".

– Cine este conducătorul acestei mişcări? Tătucul?

– De unde naiba ai aflat asta? o întrebă Jervis tăios.

– De ici, de colo. Cine este?

– Ştiu doar că aşa i se spunea lui Stalin.

Bineînțeles că ştia mai mult. Natalie se hotărî să nu spună nimic despre milionarii amintiți de Liuba.

– Nu înțelegi, doamnă Nevski? Nu descoperise nimic. Mi-a fost milă să-l resping cu brutalitate, dar bătrînul domn era încăpățînat. Pur şi simplu refuza să renunțe.

– Dacă nu deținea nimic de valoare, atunci cine şi de ce l-a ucis?

Jervis oftă. Greg încercă să intervină, dar finanțistul îl opri cu un gest al mîinii.

– Sînt convins că nu era o persoană importantă. Te asigur.

– Ce te face să fii atît de convins?

– Am investigat pe două direcții. Prima – un bătrîn agent este împuşcat? Gîndeşte-te puțin. Am cercetat imediat fiecare colțişor de pe glob. Nimic.

– Dar cine ştia că este spion?

– Crede-mă, doamnă Nevski, am pus întrebarea potrivită, oamenilor potriviți.

– Şi care este a doua direcție?

– În toți aceşti ani cît el a continuat să sape, nu a găsit nimic. În plus, la Moscova nu s-a petrecut nimic care să demonstreze concret teribilele lui suspiciuni. CIA nu a descoperit nimic. Englezii, nici atît. Nici *el nu a aflat nimic*... Mi-a fost penibil să-i spun să se lase păgubaş. Era un bătrîn veteran loial, care muncise aproape cincizeci de ani.

– Femeia aceea nu era amanta lui.

– Doamnă Nevski, sînt dispus să cred că blonda în cauză nu era o „blondă" în înțelesul pe care-l dăm noi cuvîntului.

– Dacă sînteți dispus să acceptați asta, trebuie să vă puneți întrebarea cine l-a ucis, şi de ce?

– În ce mă priveşte, presupun că Wallace a fost neatent.

– Ce vreţi să spuneţi cu asta?

– A comis o greşeală. KGB-ul i-a luat urma. Cînd i-au descoperit reţeaua, care acţionase sub nasul lor atîţia ani, au hotărît să încheie socotelile. O lecţie pentru oricine ar mai îndrăzni să se gîndească la spionaj în Uniunea Sovietică. Sînt şi ei oameni, nu-i aşa?

– Poate că *dumneata* ai greşit. Poate că te-ai trezit vorbind despre el în „cabinetul vostru de bucătărie".

– Ia stai puţin, doamnă Nevski! Mă tratezi ca pe o cantitate neglijabilă, greşeală pe care au făcut-o unii diplomaţi de carieră şi, ulterior, au regretat-o. Faptul că mă ocup de afaceri nu înseamnă că nu pot rezolva sarcini guvernamentale.

– Cine te-a însărcinat cu asta?

– Preşedintele Statelor Unite. Duc tratative cu ruşii de mai bine de zece ani. Ştiu ce-i înmoaie şi ce vor ei. Îţi mai spun încă o dată, am verificat povestea spusă de soţul dumitale şi n-are nici o bază reală. Pricepi?

– Ceea ce pricep foarte bine, răspunse Natalie cu înverşunare, este că verificarea făcută de dumneata putea să le ofere ruşilor o pistă care să-i pună pe urmele lui Wallace. Poate că întrebările dumitale le-au dat ruşilor răspunsul de care aveau nevoie.

– Fir-ar să fie! O iei de la capăt! Eu am fost ofiţer de contrainformaţii în sud-estul Asiei. Nu sînt un tîmpit. Nu l-am deconspirat eu pe soţul dumitale!

– Atunci, de ce a fost ucis?

– Greg, vrei te rog să vorbeşti cu femeia asta?

– Nu mă trata cu superioritate, domnule Jervis!

– Îţi înţeleg amărăciunea, dar te asigur că eu nu-ţi spun poveşti. Doamnă Nevski, soţul dumitale nu întinerea. Sînt convins că asta nu te consolează cu nimic, dar este mai bine să cunoşti adevărul, decît să spui poliţiştilor cine ştie ce bazaconii. Şi nu uita că îi pui în pericol pe toţi prietenii lui din Rusia.

Natalie îl privi întrebător pe Greg.

– N-a ştiut să se oprească la timp, şopti el cu tristeţe.

– Ar fi neloial să-l condamnăm că a continuat să activeze. Îşi

iubea meseria.

– Wallace nu era un bătrîn senil, şopti Natalie.

– Pardon?

– M-aţi pus în faţa unei situaţii îngrozitoare. Trebuie să accept una din variante: ori a fost ucis de amanta lui, ori l-au lichidat pentru că devenise senil.

Se lăsă o linişte grea. Natalie închise ochii, golită de orice speranţă. Aici se termină totul, gîndi ea. Aici, la ferma de cai a unui miliardar de tinichea.

– Aş dori să fac ceva pentru dumneata, spuse Jervis într-un tîrziu. Pentru Wallace.

– Voi păstra această medalie.

– Nu-i o idee tocmai bună.

Natalie o strînse cu putere în palmă.

– Nici să nu vă gîndiţi să mi-o luaţi!

Interveni şi Greg.

– Îţi aparţine, nu-ţi face probleme.

– Nu-mi fac probleme, se răsti ea.

– Nu-i deloc o idee bună, repetă Jervis.

Privirile celor doi bărbaţi se întîlniră şi Natalie avu impresia că, în ciuda diferendului dintre ei, care părea că era foarte serios, în privinţa medaliei erau dispuşi să colaboreze.

– Păstreaz-o, repetă Greg. Este a ta.

– Sînt hotărîtă să o păstrez.

– Există considerente de securitate naţională la mijloc, insistă Jervis.

– Nu dau doi bani pe securitatea ta, ţipă Greg. Las-o în pace.

Jervis ridică din umeri şi schimbă subiectul.

– Cred că eşti conştientă de faptul că situaţia companiei Cotillon e foarte precară.

– Am aflat multe lucruri pe care nu le ştiam.

– Cineva se străduieşte să obţină controlul asupra companiei. Îl cunoşti pe Stevie Weintraub?

– Este importator de haine de blană.

– Wallace îl cunoştea?

– Nu-l putea suporta.

– Ei bine, el încearcă preluarea companiei.

– Mulțumesc pentru avertisment.

– Vrei să te ajut?

Natalie îl privi mîndră.

– Nu, mulțumesc.

– Aș face-o în amintirea lui Wallace.

– Ai făcut deja prea multe pentru Wallace. Și nu m-ar mira deloc să aud că te vei folosi de Stevie Weintraub.

– Natalie, nu spune prostii, o opri Greg. Jeff te poate salva.

– Tu să nu-mi mai spui nimic, Greg.

Considera că vărul ei a trădat-o prin simplul fapt că a fost împotriva lui Wallace și a acceptat povestea lui Jervis. Greg ar fi trebuit să separe binele de rău. Acum, dacă nu putea fi obiectivă, asta se datora suferinței care o împiedica să fie rațională. Speranțele că trecutul a fost ceva unic dispăruseră iar golul din fața ei, care se numea viitor, era sumbru și înghețat ca o noapte de iarnă.

CARTEA A TREIA

Perestroika

14

– Nu-mi vine să cred că au trecut deja două luni de cînd Wallace ne-a părăsit, se lamentă Diana Darbee.

Două luni, o săptămînă şi trei zile, gîndi Natalie, dar nu spuse nimic. Se simţea de parcă tocmai intrase undeva la căldură sosind din viscol.

Tot trupul îi ardea. El exista acolo, ascuns în inima ei, dar nu o mai preocupa în fiecare secundă. Munca i-a folosit mult, mai ales în timpul zilei.

– Crăciunul a fost un dezastru, continuă Diana. Nu mi l-am putut scoate din minte. Pînă la urmă, prietenul meu a plecat acasă fără să-şi primească darul.

Natalie o aproba politicos, dar nu scotea nici un cuvînt.

– Şi Anul Nou, gemu Diana teatral. Nici nu vreau să-mi amintesc. Tu ce ai făcut de Anul Nou?

– I-am supravieţuit, răspunse Natalie, adunîndu-şi forţele şi agăţîndu-se de amintiri. La ora zece dormeam tun.

– Fir-ar să fie de vacanţe.

Convenienţele sociale fiind îndeplinite, Diana îşi scutură coama de păr blond. Actriţa era îmbrăcată cu o salopetă din piele, cu fermoarul desfăcut pînă între sîni, foarte strîmtă şi care se mula indecent în zona pubisului. Toaleta actriţei o adusese pe eficienta Joannie Frye într-o stare de paralizie tîmpă. Diana privi semnificativ ceasul mare, cromat, pe care-l purta peste mîneca din piele a costumului.

– Bine, şi acum să vedem ce mai avem de făcut.

Această vizită constitui punctul culminant al unei întregi săptămîni de negocieri între Laura Drake şi agentul Dianei, directorul

executiv al lui Natalie şi avocaţii care-i reprezentau. Datorită faptului că publicitatea legată de asasinarea lui Wallace mai scăzuse în intensitate, Diana acceptase să nu părăsească firma Cotillon. Ducea, totuşi, tratative fățişe cu Furrari şi Revillon şi acceptase, la modul superficial, să se informeze despre campania publicitară pregătită de Natalie. Acesta era motivul pentru care se afla în birourile Cotillon şi nu la Agenţia publicitară Drake.

Dimineaţa începuse prost. Înainte ca Joannie să o anunţe că Diana a sosit mai devreme, pe Natalie o înnebuniseră telefoanele, iar biroul uriaş pe care-l împărţea altădată cu Wallace, era plin de hîrtii. Nu apucase să se dezbrace, cînd a sunat-o proprietarul magazinului din Binghamton reclamînd agitat că n-a sosit maşina cu haine. Natalie a încercat să depisteze maşina şi, după trei telefoane, l-a putut asigura pe patron că totul este în regulă şi marfa va sosi curînd. În acelaşi timp Joannie primea, la un alt telefon, o reclamaţie din partea unui manufacturier canadian, care cerea insistent cecul. Cum a terminat cu magazinul, Natalie l-a sunat pe canadian şi l-a asigurat că este o greşeală, că dintr-o neatenţie a funcţionarilor bancari cecul lui a ajuns la Londra, dar totul se va rezolva rapid. În timp ce vorbea, Joannie a intrat cu un maldăr de facturi pe care trebuia să le semneze; în urma ei, a apărut un avocat care îi arătă că se află sub incidenţa articolului 11 din Codul penal, dacă nu rezolvă problema clientului său. Apoi a sunat Pete Kastoria, şeful atelierului şi s-a plîns că tăbăcăria din Brooklyn doarme, că nu le-a trimis un transport de blănuri pe care ar fi trebuit să-l primească acum o săptămînă. Natalie a telefonat la tăbăcărie, apoi l-a asigurat pe Pete că blănurile vor sosi pînă la prînz. L-a rugat să o anunţe în caz că nu vor sosi. Aflată deja într-o dispoziţie jalnică, a reuşit, totuşi, o discuţie relativ mulţumitoare cu un mincinos de pe Strada 30, care îi datora bani pentru o mie de haine din blană de vulpe. Nu terminase de vorbit cînd a apărut contabilul şi i-a arătat că o parte din facturile semnate erau incorect completate. Apoi a sunat un alt avocat, ce se ocupa de colectarea banilor împrumutaţi de Wallace; l-a somat să fie mai ferm cînd îi avertizează pe datornici. Un creator de modele, pe care ea îl îndrăgea, a anunţat-o că pleacă. Natalie l-a

ținut de vorbă pînă a aflat că motivul sînt banii promțându-i apoi că-i va primi, în timp ce Joannie, lîngă ea, îi arăta corespondența care trebuia citită și semnată.

A reușit să dicteze cîteva răspunsuri la scrisori, folosind micul Panasonic al lui Wallace, în timp ce aștepta legătura cu banca. Exact în acel moment, Joannie a anunțat-o că a sosit Diana Darbee.

Diana s-a uitat curioasă spre biroul plin de acte, a studiat cu invidie haina pe care Natalie o aruncase pe un scaun și a remarcat că nu apucase să-și bea cafeaua.

– Parcă ai duce în spate o întreagă industrie. Cum naiba te descurci?

– Relativ bine. Îți mulțumesc că ai acceptat să vii.

Diana îi prezentă secretara, agentul publicitar, coafeza și pe cei doi avocați ai ei. Natalie le-o prezentă pe Joannie Frye și îl înșfăcă pe Leo Margulies, care trecea întîmplător pe hol. Au băut cu toții cîte o cafea și cînd, în sfîrșit, au dispărut ceștile, asistenții și tot anturajul, Natalie s-a trezit față în față cu Diana, pentru prima oară după înmormîntare.

Se așeză comod pe canapea.

– Am hotărît două lucruri importante. Unu – „Creatorii de haine de blană pentru femeia modernă", este un slogan acceptabil, așa că îl vom păstra. Doi – Wallace a spus mereu că tu îți irosești talentul.

– Care talent? rîse Diana într-un fel neplăcut.

– Noi ne-am axat numai pe fața ta frumoasă, vocea și înfățișarea de femeie modernă. Dar nu te-am folosit și ca actriță.

Privirea Dianei deveni în egală măsură intrigată și îngrijorată.

– Da, ce spui tu acolo?

– Laura mi-a trimis acest plan de campanie publicitară, continuă Natalie punîndu-i în față dosarul cu patru schițe în culori. Nu uita că firma Cotillon Furs este un nume cu tradiție în comerțul cu haine de blană. L-am ales dintr-o listă cu firme falimentate, pe care mi-o adusese Wallace, pentru că am socotit că are rezonanțe clasice.

– Prea clasice, o întrerupse Diana. Cotillon sună de-a dreptul

învechit. Ar trebui să-l schimbi.

– Clientele mele, răspunse Natalie calmă, sînt femei realizate, conservatoare, convinse că provin din familii puritane, venite în America pe vasul, *MAYFLOWER*.

– Ca şi familia ta? o întrerupse Diana, cu un zîmbet insinuant.

– Noi provenim din familia de protestanţi Scot. Am avut vaporul nostru. Acum o să-ţi citesc. Nu uita că vei juca rolul nepoatei. Eşti pregătită?

– Stai puţin, cine este tipa care seamănă atît de bine cu mine?

– Bunica mea. A făcut singură investiţii la bursă. A reuşit să vîndă acţiunile înainte de crah. De altfel bunica îşi cumpăra haine de la vechea companie Cotillon. Următoarea schiţă o reprezenta pe Diana îmbrăcată într-o haină cu o croială modernă, lucrînd la un computer. „Nepoata" se adresa direct camerei de luat vederi: „Cotillon, compania care produce hainele femeii moderne de afaceri".

O privi pe Diana, care stătea impasibilă.

– Aici avem altă schiţă. Este nostimă.

Diana era schiţată într-o sanie trasă de cîini: „Înfruntînd frigul de la Polul nord, bunica a supravieţuit pentru că se îmbrăca în hainele Cotillon".

În următoarea schiţă, Diana se afla pe Park Avenue, îmbrăcată într-o modernă haină de nurcă, ducînd un căţel în lesă: „Femeia modernă se îmbracă la Cotillon".

În ultimul desen, Diana era prezentată într-o haină de blană, model purtat de Eleanor Roosevelt, desfăcînd o sticlă de şampanie: „Bunica a reprezentat statul nostru în Congres"...

– „Îmbrăcată în haine produse de Cotillon", termină de citit Diana. Ei bine, din cîte văd eu nu ţi-ai pierdut timpul. Lasă-mă să mă gîndesc la asta în week-end. Îşi privi din nou ceasul, apoi răsfoi desenele.

– Nu eşti liberă la prînz? o întrebă Natalie. Am rezervat o masă la restaurantul rusesc.

– Sables nu mai este aici, în apropiere?

– Acum se numeşte Garden, spuse Natalie descumpănită.

– Eu vreau un sandviş cu pastramă. Şi murături. Şi mai vreau muştar... hai să mergem. Tu plăteşti. Ei, ce-i cu tine?

– Sînt descumpănită. Acolo mănîncă toţi blănarii şi... mă privesc atît de insistent, cred că din cauza lui Wallace şi...

– Ce?

– Mă simt stînjenită. În ultima vreme nu am mai fost acolo.

– Să-i ia naiba! se răsti Diana, aruncîndu-şi pe umeri jacheta Cotillon. Mergi acolo cu mine, chiar acum.

Conversaţiile încetau pe măsură ce Natalie şi Diana înaintau, conduse de bătrînul patron, spre o masă din centrul localului. Diana îi sfidă.

– Spune-mi şi mie, i se adresă Diana bătrînului, suficient de tare: o sută de blănari tocmai şi-au pierdut glasul. Ce se întîmplă cu cei doi din colţ, care îndrăznesc să mai vorbească?

Natalie simţi că intră în pămînt.

– Sînt din Republica Populară Chineză. Îmi pare bine că vă văd din nou, doamnă Nevski. Cît despre vedeta noastră – bătrînul o prinse de obraz pe Diana – în opt ani n-ai avut timp pentru un sandviş?

– Ţi-am trimis o fotografie. Dar nu o văd pe perete.

– A fost furată...

– Trebuia să mă anunţi şi-ţi trimiteam alta.

– Atrăgea persoane nedorite în restaurant. Vă aduc meniul?

– Pastramă. Şi apă tonică, pentru mine. Şi cît mai multe murături.

Proprietarul restaurantului se îndreptă strigînd:

– Murături pentru vedetă.

Conversaţia în salon se reluă şi Diana întrebă încîntată:

– Ţi-a plăcut?

– A fost o scenă la care mi-ar fi plăcut să lipsesc.

– Prostii. Ştii care-i problema ta?

– Ştiu, prea iau lucrurile în serios.

– Nu. Iei în serios lucruri lipsite de importanţă. Cred că l-ai

înnebunit pe Wallace.

Natalie se întunecă.

– Hai, sus fruntea, aud că ai rezolvat problema magazinelor.

– Rita Dabney mi-a găsit un client pentru tot lanțul de magazine, dar nu are bani lichizi. Acum încerc să-l asociez cu cineva cu bani.

– Managerul meu mi-a spus că dentistul a trebuit să-şi verifice rezervele de aur, după ultimul tău telefon. Se pare că începi să ții situația sub control.

– Din ce în ce mai bine. Munca mi-a fost de folos. Mă simt bine cînd am la ce mă gîndi.

– Cum merg afacerile?

– Ne omoară prețurile pieilor brute. Nurca, cel puțin, e înnebunitor de scumpă.

– Cine te ajută?

– Joannie este foarte eficientă la birou şi Leo Margulies mă ajută mult. Bătrînul Irving țipă în locul meu. Joannie îi spune „brigada de artilerie grea". Ar trebui să-l auzi cum vorbeşte la telefon. Încercă să-l imite: „Te-ai retras? Ce fel de om eşti tu să te retragi în Florida cînd văduva celui mai bun prieten este *jefuită?*"

– L-ai imitat perfect, ca şi Wallace, felicitări! o aplaudă Diana.

– Aş vrea să fiu ca Wallace. Eu rezolv de la om la om. Ți-aş putea vinde podul Brooklyn, dacă am negocia față-n față, dar Wallace ar fi fost în stare să-l vîndă mai multora. Se întristă, copleşită de amintiri. Uneori îmi doresc să mor şi eu.

– Doar că nu ai timp, interveni Diana, arătînd limpede că nu acceptă confesiuni sau momente de slăbiciune.

– Ai dreptate, se trezi Natalie la realitate. Dar Irving este atît de bătrîn, încît adoarme între două telefoane. Mă mulțumesc şi cu atît, pentru început. Caut o modalitate de a moderniza sistemul nostru de lucru. Mereu ne gîndeam la asta, eu şi Wallace. Mereu promiteam că vom delega autoritatea managerială. Acum, nu mai am de ales. Ori mă organizez cum trebuie, ori voi fi înghițită de alții.

– Dar acasă, cine te consolează?

– Sînt mai mult singură. Prefer aşa. Cînd simt nevoia, mă întîlnesc cu prietenele mele – Clubul de artă. Apropo, te roagă să accepţi o invitaţie la un dejun.

Diana respinse invitaţia cu un gest scurt.

– Tatăl tău te ajută?

– Nu prea.

– Mama?

Natalie clătină din cap amărîtă. De fapt, părinţii ei insistau să renunţe la afacere.

– Dar vărul acela drăguţ şi cu sînge rece, Gregory? continuă Diana cu un zîmbet plin de semnificaţii.

– Nu ne-am mai întîlnit de la înmormîntare. El stă mai mult la Washington.

Adevărul era că Greg îi telefona săptămînal, dar ea refuza să stea de vorbă cu el. Avea nevoie de un duşman. De cineva pe care să dea vina că l-a pierdut pe Wallace. Iar vărul ei, care o minţie şi conspirase cu celălalt, era tocmai potrivit pentru acest rol.

– Diana, şopti ea deodată, uneori îl simt în mine.

– Pe cine?

– Pe Wallace.

Pînă acum nu spusese nimănui. Abia recunoscuse faţă de ea însăşi. Diana o privi ciudat.

Natalie ridică din umeri.

– Sentimentul este cît se poate de real. Îţi jur că îl *simt* pe Wallace în mine.

Diana zîmbi strîmb.

– Şi unde, exact, îl simţi?

Natalie clipi. Zîmbetul Dianei era ca lovitura dată unui naufragiat care se chinuia să urce în barca de salvare.

– O prostie, nu? Mai bine spune-mi ce crezi de campania publicitară a Laurei?

– Scumpo, ca de obicei, la obiect. Întrebarea este: am eu nevoie de aşa ceva?

Natalie ştia. Adevărata problemă a Dianei era întrebarea: va aresta poliţia femeia care l-a ucis pe Wallace? Nu dorea ca numele

ei să fie legat de un proces răsunător. Își cîștigase banii prin muncă și îi prețuia.

Conversația se poticni și amîndouă tăcură un timp. În sfîrșit, au sosit sandvișurile și Diana a rupt tăcerea:

– Mănîncă! Ești numai piele și os. Și încă ceva, mi-ar plăcea să mergi pe jos la serviciu. Fă ceva și scapă de cearcănele alea.

– Le am pentru că nu dorm suficient.

– Pune-ți sîngele în mișcare dimineața și ai să vezi că vor dispărea. Mersul pe jos este cel mai bun lucru. Privi curioasă în jurul ei, amintindu-i lui Natalie că acest obicei îl avea și Wallace – devora tot ce vedea. Știi, Wallace m-a învățat cum să fac deosebirea între milionari și parveniți. Milionarii îmbracă haine elegante și discrete, parveniții poartă mult aur.

– Diana, de ce te-a sunat Wallace în ziua în care a plecat în ultima călătorie?

Diana o privi surprinsă de faptul că Natalie știa de acel telefon.

– Să-și ia rămas bun.

– Doar rămas bun?

Diana schiță un zîmbet, dar se răzgîndi. Vorbi pe un ton foarte sobru:

– Mi s-a părut că vocea lui era încordată.

– Ce vrei să spui?

– Parcă și-ar fi luat adio. Ca și cum știa că nu se mai întoarce. Avea mai multă căldură în glas, decît de obicei.

Natalie luă sandvișul. Îi fu teamă să întrebe cum era Wallace „de obicei".

– Diana, ți-a dat Wallace ceva, atunci, în ultima zi?

– Care ultima zi?

– Pe vas. Cînd a fost împușcat.

– Oh!

Diana își luă un aer impenetrabil. Ca și cum faptul că agenții ei o scoseseră imediat de pe vapor, i-ar fi șters definitiv din memorie incidentul.

– Ce vrei să spui?

– Mă gîndesc la un cadou. Nu ți-a adus vreun cadou din Rusia?

– Probabil și tu te gîndești la păpușile acelea stupide.

– Orice.

– Nu. Nu mi-a adus nimic. Zîmbi răutăcios. Ţie ce ţi-a adus?

– O haină lungă din blană de rîs rusesc.

– Perrrfeect!

– Nu este chiar genul meu, dar arată superb.

– Vreau să o văd.

– Nu zău!

– Da! Hai, plăteşte, plăteşte şi să plecăm.

Au parcurs drumul în fugă.

Natalie a intrat în seiful companiei şi s-a întors îmbrăcată cu haina.

– Oh, Dumnezeule! şopti Diana. Parcă-i o furtună de zăpadă.

– Uite, probeaz-o şi tu.

– S-ar putea să nu ţi-o mai dau înapoi. O furtună de zăpadă *caldă*. Mă simt ca Scrooge Mc Duck plonjînd într-un ocean de bani.

Ridică gulerul hainei şi mîngîie cu obrazul blana mătăsoasă.

– Ştii ceva? Noi două trebuie să stăm de vorbă.

– Luni, spuse prompt Natalie, nedorind să mai discute despre campania publicitară.

– Nu, nu despre campanie, se răsti Diana privind-o cu sinceră admiraţie. Cum naiba faci tu... Natalie?

– Ce să fac?

– Vreau să spun... Dumnezeule, Natalie. Cred că eşti... un sac cu dinamită.

A doua zi dimineaţa, mergînd pe jos la serviciu, aşa cum îi sugerase Diana, Natalie izbucni în hohote de rîs. Abia acum a înţeles ce a vrut Diana să spună. Oamenii o priviră uimiţi şi ea se prefăcu că admiră un afiş. Dolarul continua să scadă, ceea ce însemna că preţurile la licitaţia de blană de nurcă de la Seattle aveau să crească. Simţea că putea obţine un avantaj din asta, dar nu se putea gîndi decît la „sacul cu dinamită". Începu din nou să rîdă, întrebîndu-se ce ar spune Diana dacă i-ar povesti primă noapte de dragoste cu Wallace.

Totul s-a întîmplat în noaptea în care au deschis primul salon

de prezentare a blănurilor Cotillon. Un magazin de testare, ieftin, închiriat de Rita, într-o clădire propusă pentru demolare, pe Madison Avenue. Reclamele comerciale cu femeia modernă-om de afaceri au prins repede şi clientele au luat, pur şi simplu, cu asalt, magazinul. O serată de inaugurare modestă s-a transformat într-o adevărată petrecere cu şampanie şi caviar. Tîrziu, după ce toată lumea a plecat, şi-au făcut un cuib de haine din blănuri – nu mai era căldură – şi au mîncat tot caviarul. Paharul lui Natalie era gol. Wallace l-a dus pe al său la buze şi a stropit o haină.

– Vulpea! Ai grijă, am promis-o unei cliente.

– În comerţul cu blănuri, promisiunile se fac pentru a nu fi respectate, spuse Wallace, ştergînd picăturile aurii.

Natalie îi privea fascinată degetele lungi şi elegante. Ridică ochii şi constată că el o studiază. Apoi Wallace s-a aplecat şi i-a sărutat bărbia. Nu se poate, gîndi ea. Aşa ceva nu mi se întîmplă mie. Are peste şaizeci de ani, dar buzele lui se lipeau uşor de gura ei. În sfîrşit, şase luni de muncă, petrecerea şi reuşita magazinului i s-au părut un motiv suficient pentru a-i răspunde la sărut. După o vreme, el s-a ridicat şi a stins lumina. Natalie îşi auzea bătăile inimii.

– Trebuie să-ţi spun ceva, reuşi să murmure. Nu-s grozavă la treaba asta.

– Nu-ţi face griji. Bătrînul domn îşi aminteşte cîte o şmecherie.

– Nu prea mă las uşor convinsă.

– Nici nu-mi imaginam asta. Ce-ar fi să explorezi? Să-mi pui întrebări. Să-mi povesteşti despre tine.

– Dacă aş fi de acord, tu ai sta aici cu mine toată noaptea şi ai vorbi?

– Ce-i drept, nu prea m-ar trage inima, dar...

– Nu eşti întotdeauna atît de răbdător. M-ai înnebunit pînă acum cu afacerile astea.

– Aşa-s afacerile. Încearcă să te gîndeşti la dragoste ca la o mică vacanţă bine meritată.

– Vacanţele sînt pentru începători.

– Tocmai ai recunoscut că asta eşti.

– Hei, am douăzeci şi şapte de ani. Nu prea mai sînt o începătoare.

– Să recunoaştem că sîntem începători unul cu celălalt.

Îi simţea trupul lîngă ea, deşi nu era insistent. Dar nici relaxat. O dorea, dar mai mult decît atît, ar fi vrut ca şi ea să-l dorească. Natalie îi cunoştea bine reputaţia. Îi văzuse unele prietene. Însă cu ea fusese întotdeauna neobişnuit de serios, iar acest lucru o înspăimînta.

– Wallace, ce-mi lipseşte mie?

– Voi da un diagnostic complet mîine dimineaţă.

– Cît e ceasul?

– E ceasul adevărului.

– Vrei să începi tu?

– Sînt mult mai fericit în seara asta, decît am fost înainte să te întîlnesc. Acum este rîndul tău să-mi spui ceva adevărat.

Deşi era întuneric, îşi ascunse faţa în umărul lui.

– Adevărul este că mă tem să nu fiu prinsă la mijloc între sex şi muncă. Dacă tu mă *ameţeşti* în pat? Noi sîntem parteneri de afaceri. Tu eşti mai în vîrstă şi ai mai multă experienţă. Cum voi reuşi să te înfrunt dimineaţa?

– Asta este o întrebare pentru avocaţi. Ce-ar fi să-l chemăm pe vărul Greg să ne facă un contract prin care tu vei fi deocamdată şeful, iar eu partener minoritar? Ameţeala din pat poate fi cheia multor opţiuni favorabile.

– Eu vorbesc serios.

– Şi eu ţi-am făcut o ofertă foarte serioasă.

– Asta ca să te culci cu mine, îl tachină Natalie, cufundîndu-se într-o blană de vulpe argintie.

– De două ori sub preţul pieţei. S-a făcut?

– Nu. Hai să rămînem parteneri.

– S-a făcut, spuse el, sărutîndu-i, uşor, obrazul. Acum este rîndul tău să-mi faci o ofertă serioasă.

– Ce ai dori?

– O invitaţie.

Natalie închise ochii.

– Te invit pe grămada mea de blănuri.

Primul lui sărut a umplut golul lăsat de ultimul ei amant. Apoi, Wallace a aranjat haina de blană sub ea şi al doilea sărut a căzut ca un trăznet.

Mama îi spusese de mai multe ori că terapia cea mai bună pentru ea ar fi să dea cuiva hainele lui Wallace. Natalie nu se grăbea, dar la insistenţele acesteia, a cedat şi a chemat-o să o ajute într-o sîmbătă dimineaţa. Martha Stuart a luat în primire unul din dulapurile lui Wallace, pufnind uluită:

– Doamne Dumnezeule, parcă ar fi făcut cumpărături împreună cu Imelda Marcos.

– Mamă, Wallace era om de afaceri. Ştia că îmbrăcămintea joacă un rol important.

– Tatăl tău a fost diplomat, replică mama laconic. Nu ţin minte să fi avut mai mult de patru costume o dată. Natalie, aici trebuie să fie mai mult de treizeci de perechi de pantofi!

Natalie, care nu suporta prezenţa mamei sale nici măcar în dormitor, darămite în garderoba lui Wallace, încercă să-i distragă atenţia cu o pereche de mocasini.

– Wallace i-a cumpărat de la Londra, acum patruzeci de ani. Respecta ceea ce făceau oamenii cu mîna lor şi păstra cu grijă aceste obiecte. Nu, nu, mamă, pe acela nu-l dăm.

Smulse din mîna mamei sale un costum alb şi îl aşeză pe pat.

– Este costumul cu care mergea la licitaţii. Îl îmbrăca de parcă ar fi fost uniformă şi nu există licitaţie în lume la care să nu-l fi purtat. Întotdeauna îşi punea la el o cravată şi o batistă roşie. Să-l remarce toată lumea.

– Ce-ai să faci cu el?

– Nu ştiu.

– Doar n-ai să-l păstrezi! Şi cu grămada asta de cravate, ce ai de gînd să faci?

Natalie se sculase la şase dimineaţa şi începuse să aleagă cravatele care îi plăceau înainte de a veni mama sa.

– Ţi-am spus. Le păstrez.

Erau zeci de cravate din mătase, în toate culorile.

– I-am făcut cadou atît de multe...

– Bine, dar ce vei face cu ele?

– Ştii ce? Mi-ai dat o idee excelentă. Am să le cos una de alta şi am să fac o cuvertură de pat.

Mama o privi uluită.

– Ai de gînd să dormi sub o cuvertură făcută din cravatele lui Wallace?

– De ce nu? Sînt dintr-o mătase excelentă. Uite ce curcubeu de culori.

Le împrăştie cu o mînă, mîngîindu-le aşa cum un pictor îşi mîngîie culorile preferate.

– Ştii, mă gîndeam că... Natalie, nu te amăgi. Înţelegi ce vreau să spun?

– Nu, nu înţeleg nimic. Se îmbrăcă în costumul lui Wallace şi se studie în oglindă. Haina era lungă, dar îi venea bine la umeri. Nu arăta rău deloc. Observă că îi dispăruseră cearcănele după terapia sugerată de Diana Darbee.

– Natalie, doliul nu ţine o veşnicie. Nu este normal.

O învălui pe mama sa într-un zîmbet cuceritor.

– Mamă, îţi promit să nu fac nimic nesănătos sub cravatele lui Wallace.

Era capabilă să glumească. Avea zile cînd nu plîngea, dar erau şi unele mohorîte, cînd refuza să accepte ceea ce credea toată lumea şi se întreba ce anume cerceta Wallace cînd făcuse „acea greşeală", de care îi spusese Jervis. Ce anume considera Wallace că este atît de important? Descoperise oare un spion infiltrat în guvernul american? Sau un complot împotriva preşedintelui? Sau planul unei invazii militare în Europa? Sau noua armă sovietică? Sau un complot în Orientul Mijlociu? Sau o invazie în Golful Persic? Ori vreun amestec al Chinei? Îi zbîrnîia mintea de tot felul de idei din cărţi, filme, ziare şi chiar din istorie. Într-o lume, în care două imperii s-au bătut cap în cap timp de patruzeci de ani, orice era posibil – orice. Din acest motiv, o dată pe săptămînă, cînd pe Natalie

o cuprindea această stare de spirit, își ascundea părul sub o căciuliță de lînă, se îmbrăca într-o haină uzată, își punea ochelari de soare și făcea turul magazinelor *Voice, Times* și *New York*.

Făcuse o înțelegere cu sine însăși. Pentru sănătatea ei mintală, pentru a reuși să depășească acele zile și pentru că nu avea nici o probă, hotărîse să creadă ceea ce i-au spus Greg și Jervis – că Wallace s-a retras din activitatea de spionaj. În același timp, însă, continua să spere că nu este adevărat și aștepta o probă care să-i demonstreze că Wallace nu a fost ucis dintr-un motiv stupid, din gelozie.

Liuba însă n-a răspuns niciodată anunțurilor ei. Căsuțele poștale erau întotdeauna goale. „*Perla,* hai să luăm masa împreună", „*Perla*, vrei să fii iubita mea?", nici unul din aceste anunțuri nu a primit răspuns. În ianuarie, Natalie a mai dat un anunț în *International Herald Tribune*.

Speranța a luat alte forme. Își imagina că este urmărită, că telefoanele îi sînt ascultate, avea impresia că oamenii care l-au cunoscut pe Wallace o priveau cu subînțeles. Existau însă și zile absolut normale, zile cînd nu plîngea, zile cînd logica îi spunea că este mai ușor să spere decît să încerce să redescopere că Natalie Stuart a fost cineva înainte de a se mărita cu Wallace Nevski.

Natalie participă la licitația de la Seattle, unde-i studie atent pe foștii colegi și competitori ai lui Wallace. Patru dintre ei i-au atras atenția în mod deosebit. Un bărbat îmbrăcat într-un sacou de satin roșu. Un altul care purta un pulover pe gît și vestă din piele și doi blănari, în vîrstă, care marcau blănurile cu ochi de expert. Toți se purtau în mod exclusivist și neprietenos. Ea îi putea angaja, oferindu-le un comision ca oricine altcineva, dar știa că firma Cotillon ar fi reprezentat doar unul din numeroșii lor clienți și aceasta nu era suficient pentru achiziționarea de materii prime de calitate.

– Orice copil se pricepe să aleagă blana de nurcă, declarase unul din bătrîni la o recepție, cînd Natalie încercase să-l abordeze. Cine are nevoie de experți, cînd nouăzeci și cinci la sută din piei

provin de la fermele de nurci?

Wallace îi spusese asta de nenumărate ori. Bătrînii care participau la licitații au învățat meserie pe vremea cînd comerțul se făcea cu blănuri de animale sălbatice. Clientela firmei lor depindea, în special, de abilitatea pe care o aveau în a distinge nuanțele de culoare, calitatea și de a repara artistic urmele lăsate de capcane.

– Oricine poate cumpăra nurcă, repetă bătrînul. Nu trebuie să știi decît ce dorești și să ai banii pregătiți.

Natalie făcu un semn chelneriței și mai ceru o bere pentru bătrîn.

– Ce părere aveți despre nurca rusească?

– *Norka?* Nu grozavă.

– De ce?

– Scumpo, nurca este blana țărilor bogate. Pieile pe care le vezi aici arată așa pentru că animalele au mîncat împărățește. Au fost sănătoase și blănurile lor sînt dese. În țările sărace, cum este Rusia, oamenii fac mîncare din carnea de curcan, pe care noi o dăm nurcilor. Nurcile lor suferă de foame. Indiferent cît de științific le împerechează, și te asigur că importă cele mai bune specii, animalele nu sînt de calitate. Cred că Wallace ți-a vorbit despre asta.

– Vreau să mai aud.

– După al doilea război mondial, crescătorii americani de nurci au vîndut rasele cele mai bune scandinavilor, rușilor și chiar chinezilor. La vremea aceea vindeam trei milioane de nurci pe an. Astăzi, rușii vînd zece milioane, scandinavii șapte milioane, iar chinezii, numai Dumnezeu știe. Noi am rămas tot cu trei milioane. Strălucita inițiativă americană. Oricum, pentru că rușii nu-și hrănesc bine animalele, *Norka* lor este de calitatea a doua.

– Bine, dar Wallace a cumpărat de la ei sute de mii de pici de nurcă pentru canadieni.

– Mie îmi spui? Înainte să te naști tu, el manevra piața cu banii de la canadieni.

– Dar canadienii cer calitate.

Bătrînul, căruia oamenii îi spuneau Yokon Jack, se scărpină sub vestă, goli sticla de bere și o luă pe cea comandată de Natalie.

– Eu am spus în medie. Din celc zece milioane poți alege cîteva blănuri de calitate, la prețuri foarte bune. Toată șmecheria este să le găsești. Cazacul cunoștea oamenii, mai ales cînd cumpăra nurcă rusească.

– Ei, doar nu vreți să spuneți că rușii favorizau pe cineva la licitațiile lor?

– Bineînțeles că nu. Dar Cazacul știa întotdeauna, cu cîteva luni înainte, cînd va fi scos la licitație cel mai bun lot. Și era întotdeauna primul care cumpăra.

– Nu sînt sigură că am înțeles, spuse Natalie încet.

– Mi se pare că sînt foarte explicit, doamnă Nevski. Dacă îl vedeam pe Cazac licitînd nurcă deveneam mai atent. Știam bine că este chifla lui.

Într-o zi, Natalie l-a rugat pe Bill Malcom, fostul ei șef și amant, să ia micul dejun cu ea. S-au întîlnit într-un mic birou al firmei, unde angajații puteau mînca ceva rapid. Luase masa acolo de trei ori. O dată cu mătușa Margaret, cînd era copil, a doua oară cînd a fost angajată în afaceri bancare, imediat după ce a absolvit Harvard-ul și ultima dată cu Bill Malcom, cînd au încheiat o afacere. Aventura lor amoroasă atunci a început, dar n-au mai folosit cămăruța pentru că gentlemanii de la SM & H nu-și invitau amantele în sufrageria firmei. Își făcuse planuri cum să folosească această mică sufragerie cînd va deveni partener la bancă, prima femeie partener la SM & H. Dar l-a întîlnit pe Wallace.

Faptul că SM & H a fost înghițită de o companie de asigurări din Hardford nu a schimbat obiceiurile partenerilor. Camera era lambrisată în lemn de mahon și avea o masă lungă, înconjurată de fotolii din piele. Pe peretele de deasupra căminului se afla portretul bărbatului care-l adoptase pe Wallace. Tacîmuri de argint, din secolul al nouăsprezecelea, farfurii din cel mai bun porțelan chinezesc și flori proaspete erau așezate pe o față de masă mai albă decît praful de cocaină.

– Arăți excepțional, spuse Bill Malcom, terminînd porția de ouă. Cu riscul de a mă repeta, îți spun că arăți excepțional. Am vorbit cu

directorii şi răspunsul este da, vom găsi un loc pentru tine.

Se îngrăşase, iar zîmbetul îi rotunjea faţa, dîndu-i un aer de om mulţumit de sine. Chelise puţin. Arăta ca un bărbat capabil şi viclean, bine înfipt în meserie. A fost un profesor bun, îşi spuse ea. Chiar un amant bun. S-a căsătorit bine, cînd terminase şcoala. A pus mîna pe ea pentru că Natalie nu dorea decît să facă o carieră strălucită. Pînă la urmă, el a rămas cu soţia lui, ceea ce pe Natalie nu a surprins-o.

– Nu, Bill. Nu mă aflu aici pentru slujbă.

– Nat, eşti la tine acasă aici.

– Dar eu am o slujbă. Sînt preşedinta firmei Cotillon.

– Of, îmi era teamă că ai să spui asta.

– De ce?

– Sper că nu ai venit să ne ceri bani pentru că, îţi spun deschis, nu te vom putea ajuta decît cu condiţia să-ţi reorganizezi eşalonul managerial. Ai nevoie de profesionişti, iar vînzările trebuie să ţi le facă evreii.

– Nu-ţi face probleme. Nu te pun eu într-o situaţie stînjenitoare. Nu. Îmi vînd magazinele suburbane şi închiriez în oraş. Am să fac o mulţime de bani.

– Ai găsit cumpărători?

– Da. Mi i-a găsit Rita Dabney. Am făcut o afacere grozavă şi Cotillon înfloreşte ca un trandafir.

– Felicitări. Te descurci foarte bine. Dar nu înţeleg ce doreşti să discutăm? Nu că nu mi-ar face plăcere, dar...

– I-am convins pe cumpărători că avem nevoie de un investitor bancar. Unul foarte solid care să ne ajute să rezolvăm problema managerială şi să ne mărim capitalul.

– Dar de ce aveţi nevoie de capital?

– Cum de ce? Vreau să-mi cumpăr magazinele.

Malcom rîse puţin neliniştit.

– Foarte inteligent. Îi aduci la mine, le creşte capitalul şi tu îţi cumperi magazinele. Asemenea clienţi a avut SM & H?

– Ce, n-ar fi o ocazie bună? Sînt doi fraţi israeliţi, în jur de douăzeci şi cinci de ani. Se ocupă de computere. Au vînzări exce-

lente. Vor să cumpere magazinele mele pentru că sînt bine plasate şi Rita le-a arătat cum le pot amenaja, aproape fără bani, pentru a da impresia de tehnologie ultrasofisticată.

– Israeliţi?

– A trebuit să mă întîlnesc cu ei de trei ori ca să-i conving să stea de vorbă cu tine. Sînt foarte primitivi. Cînd au luat cafeaua, au luat şi monedele căzute din tonomatul stricat. Şi cînd te gîndeşti că în fiecare an şi-au dublat veniturile.

– Ce cifră de afaceri au?

Natalie îi spuse.

Bill îşi strînse buzele, îşi mîngîie bărbia şi privi cu suspiciune în jurul său. Făcu semn unui chelner să-i aducă un trabuc.

– Ia unul şi pentru mine, spuse Natalie. Vreau să-l dau portarului.

Bill îi dădu trabucul şi ea îl puse în poşetă. Apoi, o prinse de mînă.

– Ştii, draga mea, dacă te simţi vreodată singură...

De fiecare dată cînd era convinsă că-şi poate controla emoţiile, intervenea cîte ceva şi se enerva. Aştepta, crispată, răspunsul lui în legătură cu israeliţii şi el îi făcea avansuri.

– Singură? întrebă ea tăios.

Bărbatul roşi.

– Ştii, sîntem prieteni vechi şi, pe urmă, o femeie are nevoie... iartă-mă. De fapt încercam să-ţi spun... nu ştiu cum naiba reuşeşti să stîrneşti ce-i mai rău în mine.

Natalie încerca să-şi păstreze calmul.

– Ei bine, abţine-te. Reuşi să-i zîmbească. Avea nevoie de el.

– Cred că am putea fixa o întîlnire cu prietenii tăi. Măcar să îi cunosc.

– Ţi-aş spune mulţumesc, dar pînă la urmă tu ai să-mi mulţumeşti mie. Indivizii sînt formidabili.

– Poate... Ce vrei să faci cu banii?

– Să cumpăr blănuri.

– Atît de multe?

– Atît de multe. Se scumpesc pe zi ce trece. Şi, dacă nu ai

blănuri, nu ai haine.

– Ştii că n-ar trebui să foloseşti banii pentru materie primă. Acesta este capital de investiţie.

– Ce glumă bună. N-am de ales. Mi-am folosit tot capitalul de investiţie cumpărînd acţiuni.

Bill îşi aprinse trabucul şi o privi cercetător printre rotocoalele de fum.

– Te-ai gîndit vreodată să transformi Cotillon într-o companie publică?

– Cît a trăit Wallace, nu.

– Şi acum?

– Aş prefera să nu o fac.

– Păi, dacă nu ai în minte un plan din care să scoţi bani – presupun că zvonurile în legătură cu o preluare a companiei tale nu sînt gratuite – gîndeşte-te la posibilitatea de a deveni companie publică.

– Nu vreau. Mai bine îi hăituiesc pe investitorii individuali.

– În cazul ăsta ar trebui să-ţi vină o idee genială, ca să poţi vinde. Nu mă gîndesc la niscaiva francisări, cu asta nu rezolvi nimic.

– Am pornit tot cu investitori individuali.

– Atunci făceai muncă de pionierat. Acum, dacă ai nevoie de capital, e bine să ieşi pe piaţă cu o noutate genială.

– Cum ar fi?

– O idee pe care să o putem vinde. O idee „fierbinte", cum a fost cea de acum şase ani cu francisarea vînzărilor.

Se afla singură, în restaurantul The Garden, cînd îl văzu lîngă masa ei pe Stevie Weintraub.

– Hei, Natalie, ce mai faci?

Stomacul i se făcu ghem şi gîtul îi înţepeni în efortul de a-şi ascunde furia. Ca şi Greg, Stevie era omul pe care-l putea condamna, omul de afaceri cu care încercase să fie prietenă, dar care se întorsese împotriva ei după moartea lui Wallace. Văzîndu-l acum, lîngă ea, zornăindu-şi brăţara de aur de la mînă şi muşcîndu-şi

colțul mustății, Natalie își dădu seama că dorește să se răzbune pe el. Avocații ei nu detectaseră încă nici o legătură subterană între importatorul din Hong Kong și Jefferson Jervis, dar ea era convinsă că aceasta există. Reuși să-i zîmbească.

– Ia loc, Stevie.

– Ce citești?

– Un studiu de marketing, spuse ea împăturind hîrtia. Tu ce mai faci?

– Ca de obicei! Arăți destul de bine pentru o femeie care a trecut prin cîte ai trecut tu. Sesizînd încordarea de pe chipul ei, bărbatul adăugă în grabă: Wallace a fost un tip grozav.

– Mulțumesc, Stevie. Îmi pare bine că te văd. La Seattle am avut impresia că mă eviți.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Trebuia să-mi vinzi niște jachete din blană, spuse ea inocent. Dar nu am mai auzit nimic de tine. Ce s-a întîmplat?

– Păi... eram convins că Wallace este împotriva importurilor.

– Acum eu hotărăsc.

– Am presupus că dacă o pierzi pe Diana nu mai ai nevoie de ele.

– Nu am pierdut-o pe Diana.

– Am auzit că pleacă... pentru că Wallace...

– A fost împușcat de o blondă? termină Natalie propoziția, nereușind să-și stăpînească furia. Ai auzit greșit. Diana Darbee aparține sută la sută companiei Cotillon. Tocmai acum realizăm un nou proiect de campanie publicitară. Avem loc și pentru jachetele tale, cu condiția să ne garantezi calitatea.

Stevie nu era omul care să-și piardă cumpătul, lucru pe care-l demonstră imediat, revenindu-și foarte repede și învăluind-o într-un zîmbet nevinovat.

– Asta înseamnă că firma Cotillon este și mai valoroasă, nu-i așa?

– Apreciază-i valoarea în blănuri de nurcă. Acest lucru mă face și mai fericită. Cîte jachete ți-au mai rămas?

– Poate jumătate.

– Jumătate? întrebă ea dezamăgită. Cine le-a cumpărat?

– O parte Northern Lights, o parte Furrari și restul, Revillon.

Natalie nu înghiți minciuna și reacționă: nu degeaba fusese cea mai bună elevă a lui Wallace Nevski.

– Doamne, Stevie! Revillon nu s-ar atinge de importurile tale nici dacă l-ai amenința cu moartea.

– Pentru expoziția de blănuri.

– Jachetele acelea erau *prea bune* pentru o simplă expoziție de blănuri. De aceea ai venit la mine. Spui că mai ai jumătate?

– Poate ceva mai puțin.

– Să zicem... zece mii de jachete?

– Cam așa.

În acest moment Wallace s-ar fi autoironizat ascultînd aceste minciuni, dar Natalie rămase consecventă tacticii personale de a negocia.

– Dacă scazi cincisprezece procente din preț, o să ți le iau pe toate.

– Zece procente, atît pot să scad.

– Douăsprezece procente este ultima ofertă și exclusivitatea pentru model.

– Natalie! Îmi iei și sufletul?

– De patru luni te chinui să le vinzi. Încheiem tîrgul?

– Da, sigur.

– Mulțumesc. Își dădură mîna peste masă. Îl cunoști pe Alex Moschos?

– Domnul Perfecțiune? Cel mai mare expert în comerțul cu blănuri? Alex Moschos l-a înnebunit pe taică-meu și acum mă zăpăcește pe mine. Cumpără cinci haine și îmi trimite înapoi patru pentru retușări.

– Deci îl cunoști?

– Numele lui este strîns legat de ulcerul meu.

– Ei bine, vreau să afli, ca să economisești timp, că domnul Moschos lucrează pentru mine.

Stevie Weintraub își îngropă fața în palme.

– Nu pot să cred că îmi faci așa ceva... Ascultă, Natalie. Poate că sînt ceva mai mult de opt mii de jachete.

– Am înțeles. Ai grijă să fie bune. Apropo, m-am întîlnit cu un prieten de-al tău. M-a rugat să te salut din partea lui.

– Cu cine?

– Cu Jefferson Jervis.

Stevie reuşi să-şi păstreze expresia feţei neschimbată.

– Ah! Exclamaţia era prea studiată ca să fie reală.

– Nu mi-am dat seama că te mişti în cercuri atît de selecte.

– Mda, ştii...

– Este investitor?

– Nu! Nu. Ne-am întîlnit la... o acţiune de binefacere. Ceva în legătură cu Israelul.

– Salută-l din partea mea cînd îl mai vezi.

Faptul că Stevie n-a negat categoric legătura cu omul de afaceri, îi confirmă lui Natalie cele mai negre gînduri. Jervis îl susţinea pe Stevie cu bani. N-o făcea ca să cîştige, firma Cotillon fiind o chiflă mult prea mică pentru standardele lui, ci pentru a o speria, ca să nu mai pună întrebări în legătură cu Wallace. Îşi dădea seama că acest raţionament era răsucit ca un şarpe care încerca să-şi muşte coada, dar nu putea renunţa la el.

– Ne vedem la Leningrad? îl întrebă ea.

– Cum, mergi la licitaţie?

– Bineînţeles.

– Nu cred că voi ajunge la Leningrad. Unul dintre partenerii mei din Hong Kong a prins o pistă grasă în RPC.

– Ce înseamnă „o pistă grasă în RPC"?

– Republica Populară Chineză construieşte o fabrică. Partenerul meu va furniza tehnologia, va conduce fabrica şi îi va învăţa pe chinezii roşii meseria de blănar.

– Foarte interesant.

– Parcă nu-ţi plăceau importurile.

– Îmi place cînd afacerea depăşeşte frontierele. Pisică grasă?!

– Ascultă, vrei să-mi faci un serviciu?

– Bineînţeles, Stevie.

– Vrei să duci o scrisoare unui prieten de-al meu?

– Cine e?

– Un evreu. Aşteaptă de o veşnicie permisiunea de emigrare. Nu are slujbă, nu are bani şi îl mai ajut din cînd în cînd.

Natalie nu reuşi să-şi ascundă surpriza. Pînă şi Stevie părea stînjenit că a fost prins făcînd o faptă bună, fără să obţină ceva în schimb.

– Mi-ar face plăcere... Stevie, pot să-ţi dau un sfat?

– Care anume?

– Jefferson Jervis ar putea cumpăra şi vinde întreg New York-ul dacă ar avea chef. Nu este genul de investitor în care să am încredere.

– Ce investitor? El nu este investitorul meu.

– Stevie!

– De ce-mi spui asta?

– Pentru că eşti un negustor mai bun decît ar fi dorit Wallace să recunoască.

– De unde ştii?

– Episodul cu jachetele. Le-ai păstrat. Corect? Pe cele bune. Nu te-ai putut abţine, Stevie, pentru că în sufletul tău apreciezi calitatea.

– Şi ce dacă? întrebă el enervat.

– Am fost o vreme bancher. Ştiu cum operează indivizii ca Jervis. Ţi-a întins momeala şi cînd va avea chef te va înghiţi cu totul.

– Ştii ceva, Natalie? Rămîne între noi. Poate că m-am extins cam mult în afaceri. Jervis mi-a întins un colac de salvare. Ţi se pare că mă plîng?

Natalie zîmbi. Reuşise să-l aducă pe armăsarul lui Jervis la confesiune totală. Acum trebuia să-l prindă.

– Şi ce vei face cînd acel colac de salvare se va transforma într-un şarpe?

– Scap de el! Între timp nu refuz oferta pentru că trebuie să mă salvez. Jervis a aflat că am nevoie de bani.

– Mă ataci fără să ai vreo garanţie că nu-ţi faci rău cu mîna ta. Aşa este?

– Aşa este. Dar nu am de ales.

– Lasă-mă să-ţi găsesc un bancher.

– Aş vrea să poţi, dar sînt înglodat în datorii. Privi în jurul său, cu teamă. Anul ăsta nu-mi mai dă nimeni bani cu împrumut.

– Poate îl conving pe Eddie Mayall să stea de vorbă cu tine.

– Ăsta cine mai este?

– Nu-ţi aminteşti de Knits? Afacerea bombă de anul trecut?

– Nici acum nu ştiu cum a fost posibilă. L-ai găsit pe ageamiul ăla pe Seventh Avenue – un tip care muncea din greu ca oricare comis-voiajor, călătorea cu cele mai ieftine bilete. Scrie omul cuvîntul *Knits* în diagonală, fetiţa lui de opt ani adaugă semnul exclamării şi BUM, devine cel mai cunoscut în toate magazinele din ţară.

– Publicitate şi distribuţie. Eddie Mayall i-a reorganizat compania, i-a achitat datoriile, i-a cumpărat pe acţionari, l-a transformat în companie publică şi a obţinut bani pentru publicitate şi vînzare.

– Cît l-au costat toate astea?

– Mayall cere un comision fix, din tot profitul pe care îl obţine el. Pe tine nu te costă nimic. Să-l caut?

– Bineînţeles. Sînt dispus să vorbesc cu oricine, spuse Stevie nepăsător, dar licărul din ochii lui spunea totul.

– Bine, aranjez întîlnirea.

– Hei, Nat. Mayall ăsta pare să fie omul potrivit pentru tine.

– Nu, mulţumesc. Compania Cotillon Furs nu va deveni publică.

De fapt, în drum spre birou, se gîndea că nu prea mai avea de ales, lucru subliniat de altfel şi de Bill Malcom. Nici el, nici Eddie nu erau magicieni. Aveau nevoie de o idee pe care să o vîndă.

Comis voiajorului de pe Seventh Avenue i-a venit o idee teribilă. Stevie era bun pentru că deţinea acces exclusiv la piaţa din Hong Kong. Dar ea ce avea la Cotillon? Muncă şi oboseală.

– Mă bucur că te aud, dragă, modulă muzical cuvintele Eddie Mayall în telefon. Ce mai faci?

– Bine. Cred că am găsit un tip pe care ar trebui să-l cunoşti.

– Cîţi ani are?

– În jur de treizeci.

– Este corect în afaceri?

– După standardele comercianţilor de blănuri.

Eddie începu să rîdă.

– Avertisment scurt şi clar. Merită, sau este un serviciu pe care bineînţeles că ţi l-aş face, dacă m-ai ruga?

– S-a extins foarte mult şi foarte repede, importînd haine din Hong Kong. Merită.

– E în regulă. Spune-i să mă sune. Dacă este tînăr şi dispus să muncească, îl voi sprijini.

– Îţi mulţumesc.

Nu făcuseră niciodată afaceri, dar Natalie era impresionată de promptitudinea şi viteza cu care reacţiona Eddie.

– Să-ţi spun drept, eu credeam că e vorba de tine. Am înţeles că mai ai pe cap cîţiva acţionari nervoşi... Ştiu, ştiu, îi ţii în mînă. Îmi dai voie să-ţi dau un sfat?

– Bineînţeles.

– Dacă nu eşti pregătită să părăseşti comerţul cu blănuri şi să te apuci de agricultură, trebuie neapărat să-ţi stabilizezi situaţia financiară. Ai nevoie de independenţă. Ai nevoie de un investitor bancar care nu se ocupă de blănuri.

– Mulţumesc, Eddie, spuse ea cu răceală. Îl am deja pe Bill Malcom de la SM & H.

– Solid, dar puţin cam demodat.

– El ştie perfect de ce am nevoie. A înţeles că eu şi Wallace am dorit să menţinem o companie privată.

Tăcerea vorbea în locul lui Eddie. Natalie continuă să explice.

– Am lucrat cu Bill. Mă cunoaşte bine.

– Îţi mai dau un sfat gratuit şi apoi ne întoarcem amîndoi la treabă. Ţine minte: nimeni nu te vede mai înţeleaptă sau mai bună decît în ziua cînd te-a întîlnit prima dată.

O săptămînă mai tîrziu, pe cînd coborau din biroul avocatului, după ce au încheiat afacerea cu jachete din blană de vulpe, Stevie Weintraub aminti, în treacăt, că Edward Mayall a acceptat să-i finanţeze importurile.

– Felicitări, spuse Natalie bucuroasă.

Nici unul nu a menţionat numele lui Jefferson Jervis, dar Natalie a simţit o satisfacţie deosebită. Dacă Jervis mai dorea să-i streseze acţionarii va trebui să-şi găsească alt om. Aproape fericită se

îndreptă spre birou; trebuia să prezinte raportul de interimat, promis pentru luna ianuarie.

Străzile din cartierul blănarilor i s-au părut întotdeauna înguste lui Natalie, iluzie pe care ea o atribuia clădirilor înalte, vitrinelor demodate şi prost luminate ale magazinelor, neschimbate, din cîte îşi amintea ea, de mai bine de cincizeci de ani.

Mergea acum pe Strada 29 mobilizîndu-şi aproape inconştient simţurile şi atenţia pentru a depista indivizi care ar putea să o jefuiască, să o molesteze sau taximetre care ar fi putut ţîşni în direcţia ei. Natalie avea obiceiul să-şi umple buzunarele cu hîrtii de un dolar, pe care le dădea cerşetorilor, cu un gest aproape automat, zîmbind atunci cînd constata că a fost într-adevăr un ajutor.

În acelaşi timp, repeta în gînd discursul pe care dorea să-l ţină în faţa Consiliului; dorea să le expună planurile ei de perspectivă. Un camion intenţiona să parcheze pe trotuar la o rampă de încărcare şi ea se opri pentru a-i permite să execute manevra.

Deşi nu o îngrijora creşterea preţurilor, se gîndi că tinerele ei cliente nu-şi vor putea permite noile haine de nurcă, care se vor scumpi cu cel puţin cincizeci la sută. O soluţie ar fi fost să ofere haine mai ieftine, ca jachetele lui Stevie, cu condiţia să nu renunţe la unicitatea lor, conform emblemei Cotillon. Tocmai formula în memorie sloganul – „Daţi-i femeii sentimentul de unicitate Cotillon", cînd şoferul camionului îi făcu semn să treacă. Încercă să-l depăşească prin spate şi rămase împietrită cînd văzu că maşina demarează brusc cu spatele, îndreptîndu-se spre ea.

15

I se părea imposibilă o asemenea greşeală. De cinci ani bătea străzile acestea. Probabil că intrase în punctul mort al oglinzii retrovizoare. A auzit scrîşnetul cauciucurilor şi l-a văzut îndreptîndu-se ameninţător spre ea, gata să o strivească de zidul clădirii.

Nu a avut timp să strige, să fugă, să sară sau să gîndească. Şi totuşi, încercă să scape, alertată de un al şaptelea simţ, născut în săptămînile care urmaseră morţii lui Wallace, cînd aşteptase în fiecare secundă să apară o altă Liuba, o altă Margot sau bărbaţii care au răpit-o.

Rampa de încărcare a clădirii avea aproape doi metri. Dacă n-ar fi fost înaltă şi n-ar fi purtat cizme cu toc, ar fi renunţat să se agaţe cu mîinile de ea. A acţionat într-o fracţiune de secundă, simţind cum betonul îi zdreleşte palma. Reuşise să tragă servieta diplomat, dar poşeta se agăţase. Văzu camionul apropiindu-se, lovind rampa şi simţi cimentul vibrînd sub ea. De pe locul unde căzuse poşeta se ridica un damf greţos de parfumuri şi cosmetice. Îşi privi mîinile şi constată că-şi rupsese o unghie.

– Nu aţi păţit nimic? strigă un bărbat.

– Cred că nu.

– Doamnă, era să vă omoare.

Natalie stătea încremenită, continuînd să-şi privească degetele. Bărbatul, muncitor la acel depozit, o privea îngrozit.

– Nici nu ştiţi cît de aproape v-a fost moartea.

– Cred că nu am nimic.

Omul se repezi spre cabina camionului, care se pusese deja în mişcare, şi strigă cît îl ţineau plămînii.

– *Tîmpitule, era să o omori pe doamna*. Bătea cu pumnii în portiera cabinei. Era să o omori. Ieşi din cabină că îţi arăt eu!

Natalie tocmai se ridica în picioare, cînd văzu la geamul cabinei lama strălucitoare a unui cuţit.

– Aha, asta vrei? strigă apărătorul ei, luînd în mînă un bolovan.

Camionul porni în viteză, intră în trafic, urmărit o vreme de muncitor, apoi mări viteza şi se pierdu.

Natalie încercă să se calmeze, îşi netezi fusta şi refuză ofertele trecătorilor de a chema poliţia sau salvarea. Prezentă raportul în faţa Consiliului, încercînd să-şi stăpînească frica. Detaşarea i-a fost de ajutor. Membrii Consiliului au interpretat-o ca pe o dovadă de încredere în sine. Au aprobat schimbările pe care le-a făcut după moartea lui Wallace, mai ales vînzarea magazinelor suburbane

şi prelungirea contractului cu Diana. Un moment, Natalie se îngrijoră constatînd absenţa mătuşii Margaret, dar mintea ei refuza să gîndească la altceva decît la spaţiul dintre camion şi platforma de încărcare. Să fi fost ea condamnabil de neatentă sau şoferul acela a încercat să o omoare?

De ce? Renunţase să mai pună întrebări. Lăsase trecutul lui Wallace să doarmă netulburat, după întîlnirea cu Greg şi Jervis. Continuase doar cu anunţurile în ziar. Dar nimeni nu putea face legătura între *Perla* şi ea. Trebuia să existe o explicaţie mai simplă. Accidentele se petreceau frecvent pe străzile aglomerate. Unii se opreau să-şi ceară scuze. Alţii nu. Natalie se condamna în egală măsură pe sine şi pe şofer. Ar fi trebuit să fie mai atentă. De două ori se surprinse examinîndu-şi mîna. A treia oară observă că fratele ei o priveşte curios.

– Nu te simţi bine? o întrebă el în pauza de cafea.

– Nu. Era să mă omoare un camion. Sînt speriată.

– Iisuse! O îmbrăţişă. Tremuri.

– Reacţia tardivă.

– Îţi ceri scuze că mai trăieşti?

– Să ştii că nu am nimic. Vorbesc serios.

– Surioară, mai ai puţin şi începi să plîngi.

– Ăsta-i stilul meu.

În ultima vreme se supraveghea cu atenţie, iar dacă i se întîmpla să mai plîngă, o făcea pentru Wallace, nu pentru ea.

– N-ar strica să te descarci puţin, o necăji fratele său, enervînd-o; ea ar fi vrut să depăşească singură acest moment critic.

– Mulţumesc, doctore. Ce sensibil ai devenit!

Mike ridică din umeri şi îi vorbi foarte serios. Abia atunci Natalie îşi dădu seama că el dorea să-i spună ceva.

– Am început tratamentul. Oamenii aceia încearcă să mă facă să gîndesc altfel.

– *Tratament?* se bîlbîi ea şocată. Glumeşti!

– Ce ţi se pare atît de ciudat?

– Pentru ce faci tratament?

– Cum adică pentru ce? Pentru cocaină. Annie mi-a spus că

mă părăseşte dacă nu încep tratamentul. Asta m-a trezit la realitate. Nimic nu este mai eficient cînd trebuie să-ţi limpezeşti minţile decît o femeie bună. Hei, nu mă privi atît de îngrozită. Tratamentul meu nu este un atac personal la sensibilităţile tale.

– Ştiu, ştiu. Iartă-mă. Dar vezi, cînd este vorba de familia ta... Se întrerupse uimită de modul nepotrivit în care reacţionase.

– Şi unchiul Norbert a făcut tratament, îi reaminti Mike.

– Şi a sfîrşit lunatic.

– Să ştii că-mi este de mare folos. Mă simt mult, mult mai bine. Nu ţi-ar strica nici ţie să stai de vorbă cu un psihiatru, după toate necazurile prin care ai trecut.

Natalie îşi repeta cu încăpăţînare că este stăpînă pe situaţie şi conştientă de sentimentele şi reacţiile ei. Cît despre Mike, îi promisese o slujbă după ce se va îndrepta.

– Mă poţi privi în ochi spunîndu-mi că nu te-ai atins de cocaină în ultimele două luni?

– De cinci săptămîni, zîmbi el cu sinceritate. Natalie aşteptă, dar fratele său nu-i ceru nimic, ceea ce o impresionă profund. Pentru prima dată, după mulţi ani, era convinsă că va supravieţui.

– Munceşti undeva?

– Am de gînd să merg din nou la şcoală.

– Avocatură?

– Nu. Nu vreau să fiu servitorul cuiva.

– Atunci ce?

– Nu ştiu. Ai vreo sugestie?

– Sigur. Management.

– Am făcut deja doi ani.

– Şi te-ai descurcat grozav. Ai fi fost departe dacă nu l-ai fi lăsat pe tata să te convingă să-ţi schimbi opţiunea.

– Noi sîntem născuţi să ne servim patria, intonă Mike, imitîndu-şi tatăl.

– Serveşte-te pe tine însuţi, se răsti Natalie.

Mike ridică din umeri şi rămase stînjenit, pînă cînd Natalie rupse tăcerea.

– Cum m-am descurcat?

– N-a fost rău deloc. Dar unde este mătuşa Margaret?

Întoarsă în biroul său, Natalie o sună. Mătuşa Margaret o invită în Berkshires pentru week-end şi Natalie acceptă invitaţia care suna ca un ordin.

Sîmbătă dimineaţa s-a trezit în patul îngust, din camera de oaspeţi, unde dormise o dată sau de două ori, în fiecare an. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet înflorat – dalii roz pe fond gri-vert. De la fereastră se vedea un copac singuratic, acoperit cu zăpadă. Mobila veche, din lemn de pin, era lucrată în secolul trecut. Mătuşa Margaret veni cu ceaiul.

– Micul dejun peste douăzeci de minute!

Cu o seară înainte, bătrîna blocase toate tentativele lui Natalie de a discuta despre afaceri. S-au culcat devreme.

Cînd a coborît, a găsit-o pregătind micul dejun.

– Mătuşă Margaret, de obicei nu mănînc dimineaţa.

– Mergem la schi. O să-ţi pară rău.

– Bine.

Schiuri de toate mărimile se aliniau sprijinite de pereţii casei. Pînă să aleagă Natalie, pînă să găsească bocancii potriviţi, mătuşa Margaret dispăru după dealul din spatele casei. Natalie se grăbi să o ajungă. Bătrîna o aştepta lîngă un măr. Respirînd precipitat, Natalie privi înapoi spre casa izolată din mijlocul întinderii de zăpadă, apărată doar pe latura din nord de o pădure impunătoare de pini. Clădirea cu trei etaje, ridicată pe fundaţie din piatră, panorama dealurile din Berkshires spre sud şi spre vest.

– Cine o să mai aibă grijă de ditamai casa după ce n-am să mai fiu eu? o întrebă mătuşa Margaret.

– Depinde cui o vei lăsa.

– N-o voi lăsa unei persoane anume. Casa aparţine familiei.

– O familie de o sută de oameni. Ei, găsim noi o soluţie.

– Nu fi obraznică. Cineva trebuie să-şi asume răspunderea.

– Ai zece nepoţi care sînt îndrăgostiţi de ea.

– Unul mai breaz decît celălalt.

– Dacă îmi ceri sfatul, în locul dumitale eu aş găsi o familie de

localnici care să vină să locuiască aici şi să aibă grijă de ea. De asemenea, aş cere ca fiecare persoană numită în testament să plătească o sumă anuală pentru întreţinerea ei. Aproape toţi membrii familiei au copii. Le place casa şi o vor folosi.

– Te-ai supăra dacă ţi-aş lăsa ţie casa?

– Poftim?

– Casa şi două sute de acri... De ce *naiba* pufneşti?

Natalie îşi duse mîinile la ochi şi începu să plîngă în hohote. Hohotele acestea o cuprindeau pe neaşteptate, ca un animal care sărea asupra ei din întuneric.

– Ce se întîmplă cu tine? o întrebă Margaret.

– Nimic. Sînt copleşită. M-ai făcut să simt că am rădăcini aici.

– Bineînţeles că ai rădăcini, prostuţo. Vrei sau nu vrei casa?

Se întoarse, cu un gest nervos.

– Eşti minunată, mătuşă Margaret, dar eu am deja o casă. Nu pot avea grijă nici de ea. Aici ajung o dată pe an. Pe urmă sînt alţii, mult mai apropiaţi de dumneata.

Se trezi vorbind fără noimă. Toată viaţa ei i-a respins pe Stuarţi şi acum o înspăimînta perspectiva de a se găsi în mijlocul lor. Îşi zise că este capricioasă şi încăpăţînată. Ar fi vrut să accepte, dar nu putea. Ca de obicei, Natalie negocia.

– Tu eşti un om responsabil, îi spuse Margaret.

– De ce nu i-o laşi tatălui meu?

– Tatăl tău nu este o persoană responsabilă, în sensul în care înţeleg eu cuvîntul. El are o responsabilitate morală, dar nu e în stare să facă deosebirea între o termită şi un gîndac de bucătărie.

– Atunci, lasă-i-o mamei. Ea este o femeie absolut practică.

– Nu am de gînd să-mi las casa fiicei unui misionar. Este în stare să mi-o umple de călugăriţe.

– Nu ar face aşa ceva, o contrazise Natalie, încîntată la gîndul că mama ei ar putea deveni proprietara unei case frumoase. Ar avea grijă de ea şi ar iubi-o. S-ar purta exact ca dumneata, ar primi cu plăcere pe oricine ar veni în vizită. Oh, mătuşă Margaret, ea ar fi persoana cea mai potrivită.

Mătuşa Margaret se încruntă.

– Nu te contrazic, dar mama ta nu este o Stuart.

– Pînă la urmă, ea îmi va lăsa mie casa, iar eu *sînt* o Stuart.

– Şi dacă ajunge pe mîinile aiuritului tău de frate?

– Mama îţi va respecta dorinţele. Pune o clauză în testament.

– Am să mă mai gîndesc.

Bătrîna împinse în beţe şi dispăru pe pîrtie. Natalie bănui că mai avea ceva de spus şi o urmă. Luă greşit o curbă şi căzu. Se ridică şi continuă coborîrea. Mătuşa Margaret o aştepta la poalele pîrtiei.

– Apropo, spuse Natalie gîfîind, aiuritul meu de frate face eforturi reale să se îndrepte.

– Este dependent de cocaină.

– Ştiai?

– Bineînţeles. A încercat să împrumute bani de la mine.

– Cred că doreşte sincer să renunţe.

– Sper să şi reuşească. Este prea bătrîn pentru prostii din astea.

Margaret scoase băţul din zăpadă şi îi indică cu el peisajul din jur.

– Priveşte numai.

– Uitasem cît e de frumos.

– Cinci mii de acri de pămînt. Neatins, sublinie ea cu severitate. Aici am dus o adevărată campanie. Nici un zid de piatră. Nici o fermă. Doar păduri. Este unic.

– Ai fost norocoasă să trăieşti aici.

– Familia care a locuit în apropiere s-a destrămat. Dă tîrcoale un investitor, vrea să construiască locuinţe.

– Poate face asta?

– Nimic nu-l poate opri... ei, aproape nimic.

– Ce vrei să spui?

Margaret se întoarse şi o privi direct în ochi.

– Iartă-mă, draga mea, dar trebuia să-ţi arăt, ca să înţelegi de ce fac ceea ce fac. Vei afla imediat.

– Nu te înţeleg.

– Vreau să-mi vînd acţiunile la Cotillon.

– *Poftim?*

– Ele sînt singura valoare reală pe care o am în momentul de faţă.

Natalie o privea împietrită.

– Vreau să cumpăr tot pămîntul acesta. Voi administra printr-un Consiliu. Nu trebuie să-ți spun că mă va costa foarte mult.

– Trebuie să o faci acum?

– Am optzeci şi şapte de ani. Aş putea muri chiar în noaptea asta. Trebuie să protejez cumva pămîntul, înainte de a muri... Nu fi atît de tristă, draga mea.

– Sînt îngrozitor de dezamăgită. Momentul este total nepotrivit. Plec în Rusia... Sînt pusă la zid.

Margaret o întrerupse blînd, dar hotărît.

– Natalie, cînd eu nu voi mai fi, cînd tu nu vei mai fi, cînd copiii tăi nu vor mai fi, cînd copiii copiilor tăi se vor bucura de acest ținut, nimeni nu se va gîndi la Cotillon. Inima lor va fi aici, aşa cum este astăzi pentru voi.

– Cît timp am la dispoziție? întrebă Natalie scurt.

– Mă tem că şi eu sînt pusă la zid, cum ai spus tu.

Natalie se simți cuprinsă de panică. Banii, pe care trebuia să-i obțină din vînzarea lanțului de magazine, erau destinați achitării unei părți din datorii şi cumpărării materiei prime. Nimeni nu o va ajuta să facă rost de bani, dacă nu va găsi o idee salvatoare. Pînă şi SM & H îi va cere să devină companie publică. „Wallace, unde eşti cînd am atîta nevoie de tine?“ strigă ea în gînd.

Treptat, îşi dădu seama că mătuşa Margaret o priveşte cu severitate şi că a depăşit măsura.

– Înțeleg, spuse mecanic. Încercă să pară cît de cît entuziasmată. Este o moştenire minunată.

– Draga mea, nu este o moştenire, pur şi simplu este singurul lucru rezonabil pe care trebuie să-l fac.

– Doreşti să discutăm detaliile vînzării acțiunilor?

Deşi habar nu avea de unde va face rost de bani, trebuia să negocieze un preț şi să o convingă pe mătuşa Margaret să i le vîndă ei.

Margaret spuse simplu:

– Se vor ocupa avocații mei. Aşteaptă să-i suni.

Natalie se întoarse pentru a-şi ascunde un zîmbet involuntar. Aşa cum se aşteptase, mătuşa Margaret era prea isteață pentru a negocia singură cu o profesionistă.

Îl vizită pe Leo Margulies pentru a-l convinge să o însoțească la licitația de la Leningrad. Leo o aștepta cu o căciulă asortată pentru haina ei din blană de rîs. O probă cu o exclamație de plăcere. Leo se ridică pe vîrfuri și i-o aranjă pe o parte.

– Nu știu dacă sînt femeia potrivită pentru o asemenea ținută.

– Să-ți spun ceva, iubito, toate licitațiile, dar mai ales aceasta, sînt niște piese de teatru. Dacă vrei să ții sus stindardul firmei Cotillon, apoi alege unul pe care să-l invidieze toată lumea. Pune-ți haina și căciula asta și caută să fii în centrul reflectoarelor!

– Ce-ar fi să vii cu mine?

– Ar trebui să-mi iau și băieții. Soția mea n-o să mă lase să călătoresc atîta timp numai cu tine.

– Leo! exclamă Natalie șocată.

– Hei, Silvia este a doua soție. Cum crezi că ne-am întîlnit? Apropo, felicitări – ai cumpărat acțiunile mătușii tale. Foarte deșteaptă mișcare. Menține cu orice preț controlul. Mai ai puțin și devii singurul tău șef.

– Leo, am dat ultimul bănuț. Sînt terminată și atît de înglodată în datorii încît, dacă aș încerca să plătesc cafeaua asta, banca mi-ar închide contul.

– Chiar așa?

– Mai rău nu se poate. Trebuie neapărat să închei o afacere bună, ca să capăt ceva credibilitate. Altfel, pînă în primăvară ies din afaceri.

– Deci ești la pămînt, ai datorii și n-ai cui cere ajutor.

– Cam asta este situația.

– Felicitări! Bun venit în rîndul blănarilor!

– Este o glumă bună, Leo, dar nu-l mai am pe Wallace să mă sprijine. Acțiunile cumpărate de la mătușa Margaret nu-mi dau controlul total asupra companiei. Dacă mai vinde cineva, am dat de bucluc.

– Ce ai de gînd să faci?

– Mă trezesc cu transpirații reci pe șira spinării. Niciodată nu am fost într-o situație financiară atît de disperată.

– Ia o pastilă.
– Nu ajută la nimic.
– Ei, dar poți oricînd să lucrezi la o bancă!
– Nu-i deloc amuzantă perspectiva.
– Dar eu nu glumesc.

Sperînd că Liuba a găsit anunțurile în ziare și că va lua legătura cu ea, Natalie se hotărî să ia în Rusia cartea lui Wallace, *Perla*. În ciuda propagandei potrivit căreia democrația a renăscut în Rusia – cu noua deschidere spre lume, eliberarea deținuților politici, alegeri libere și multă, multă speranță – vameșii comuniști opreau Biblia și publicațiile pornografice, la fel de zelos ca și înainte.

Asta însemna să ascundă *Perla*, deci să o treacă ilegal. Gîndul o înspăimîntă, apoi găsi o poveste plauzibilă. Minciunile provin cu ușurință din adevăruri. S-ar simți într-adevăr stînjenită dacă i s-ar găsi cartea la vamă; nu-i o plăcere să fii prins citind literatură pornografică.

16

În dimineața plecării în Rusia, Joannie Frye intră în biroul lui Natalie și aruncă pe masă o pungă plină cu prezervative.

– Dacă este o aluzie, să știi că nu sînt pregătită pentru așa ceva.

– Wallace lua întotdeauna prezervative cînd pleca. Le folosești ca bacșiș – cumperi chelnerii, cumperi bilete la teatru, cumperi tot felul de servicii.

– Ce-ai mai adus?

– Dischete pentru computere. Rușii sînt înnebuniți după computere și nu au niciodată suficiente dischete. Și tampoane igienice. Nu au deloc grijă de femeile lor.

Joannie reveni în biroul lui Natalie, cu o oră înainte de a sosi tatăl său, care urma să-i țină un curs de diplomație sovietică, în

drum spre aeroport.

– Un manechin vrea să te vadă. Îl cunoştea pe Wallace.

– Doamne, Joannie, doar ştii că nu mai angajez manechine. Trimite-o cu un bilet la Laura Drake.

– Este bărbat. Şi a dat tîrcoale pe aici toată dimineaţa.

– Tînărul acela drăguţ, blond, care era aici cînd am venit?

– Ştefan. Este cotat printre cei mai buni manechini. Spune că are o problemă personală. Să scap de el?

– Dumnezeule!... Nu, îl primesc acum.

Tînărul, în jur de douăzeci şi doi de ani, avea trăsături frumoase şi o gură senzuală. Tunsoarea era perfectă, iar Natalie estimă în cîteva secunde că hainele de pe el costă în jur de o mie de dolari – pulover de lînă pură, pantaloni de caşmir, pantofi italieni. La gît purta un crucifix, în ureche un cercel, iar ochii blînzi îi dădeau un aer de copil nu prea isteţ.

– Bună, Ştefan, cu ce te pot ajuta?

– Vă sînt recunoscător că m-aţi primit, doamnă Nevski.

– Bine, bine. Să ştii că sînt foarte ocupată şi... ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu cum să încep. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Ce fel de ajutor?

– Este o poveste cam lungă şi mă simt obligat să vă rog să păstraţi secretul.

– Ştefan, sînt foarte grăbită. Nu te poate ajuta Joannie? Sau agenţia Laura Drake? Voi rezolva cu un simplu telefon.

– Nu, dumneavoastră trebuie să mă ajutaţi. Este un ajutor pe care mi-l dădea şi domnul Nevski.

– Ce anume?

Joannie sună la interfon să vadă dacă Natalie avea nevoie să fie salvată.

– Joannie, dă-mi cinci minute. Preia toate telefoanele. Şi acum, Ştefan, să aud povestea ta. Scurt. La loc.

Tînărul se aşează pe marginea scaunului din faţa biroului.

– Acum doi ani am participat la o filmare cu Ben Khan în Rusia. La Leningrad am întîlnit o fată. Actriţă. Ne-am îndrăgostit imediat.

Natalie era surprinsă. Ştefan era atît de frumos, încît fusese convinsă că e homosexual. Tînărul se înfierbînta pe măsură ce povestea.

– Se numeşte Vera. Este atît de frumoasă, încît nu mi-a venit să cred că acceptă să stea de vorbă cu mine. În fiecare seară mă duceam la teatru să văd spectacolul în care juca. Este o actriţă excelentă. Publicul o aplauda frenetic. I-am dat tot ce aveam la mine – casete, casetofonul portabil, costumul meu, pentru fratele ei, jeanşii. I-aş fi dat şi viaţa. În cele din urmă a acceptat să ne întîlnim. Ne-am plimbat prin Leningrad noaptea, ţinîndu-ne de mînă, ca doi copii. Ei îi era teamă să fie văzută în compania mea.

– De ce?

– Şi eu sînt actor, într-un fel. Cunosc viaţa lor. Este lumea în care se găseşte întotdeauna cineva care să-ţi strice un spectacol, să te facă de rîs în faţa publicului. În Rusia totul se face în grup. Este o companie cu reguli stricte. Dacă o actriţă jinduieşte la rolul ei, raportează pur şi simplu că Vera se întîlneşte cu un american şi vrea să emigreze. Vera este imediat dată afară. La început nu mi-a venit să cred, dar ăsta-i adevărul... Oricum, pînă la urmă eu am fost nevoit să plec.

– De atunci nu ai mai văzut-o?

– Ne scriem din cînd în cînd. Dar nu ne putem spune prea multe pentru că la ei se cenzurează scrisorile.

– Unde o să ajungi cu povestea asta, Ştefan?

– Vreau să mă căsătoresc cu ea. Şi ea vrea. Dar dacă va cere viză de emigrare, va fi concediată.

– Cum o să vă căsătoriţi, dacă nu puteţi comunica?

– Wallace... domnul Nevski.... ne ducea mesajele. Ultima dată i-am transmis că m-am hotărît. Ea mi-a comunicat că este pregătită să încerce. După aceea, Wallace nu a mai găsit-o. Nu am mai primit nimic de la ea.

– Wallace vă ducea mesajele? Alt secret, gîndi Natalie cu ciudă.

– Mesaje verbale. Nu vroia să ducă scrisori. Intenţionase să o caute şi atunci, în ultima lui călătorie, dar n-am mai apucat să îl văd pentru că...

– Da, înțeleg.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuie să aflu ceva despre Vera. Ați putea să luați legătura cu ea?

– Cum? întrebă Natalie prudentă.

– Telefonați-i. Rugați-o să vă caute. Spuneți-i că sînt îngrijorat și trebuie să știu cum o pot ajuta să emigreze. Am strîns niște bani. Dacă este necesar, merg și în Rusia. Spuneți-i că nu mai pot aștepta.

Natalie se ridică în picioare și Ștefan sări de pe scaun ca împins de un arc.

– Ștefan, eu voi fi foarte ocupată cu licitația. Pentru mine totul va fi foarte nou. Nu am timp. Și la drept vorbind, cred că mi-e teamă să mă întîlnesc clandestin cu o persoană și să-i transmit un mesaj secret.

– Dar nu sînt cine știe ce secrete. O iubesc, atîta tot.

– Nu în călătoria asta. Wallace era obișnuit cu Rusia. Eu nu sînt. Poate după ce o să mă obișnuiesc, după ce o să mă descurc bine la licitații... dar acum nu vreau să mă complic cu așa ceva. Și eu trec prin momente foarte dificile.

– Înțeleg. Nu v-aș fi cerut-o, dar...

– Deja am fost de acord să ajut un evreu disident. Îmi pare rău, nu vreau să-mi creez probleme. Înțelegi?

Nici ea nu înțelegea. Cert era că nu dorea să se implice. În parte pentru că Wallace a făcut astfel de servicii și le-a ținut secrete. Apoi, pentru că îi era într-adevăr frică. Avea de rezolvat probleme vitale în Uniunea Sovietică. Nu putea intra în conflict cu KGB-ul.

Clipind ca un copil gata să plîngă, Ștefan se așeză încet pe scaun.

– Sigur că înțeleg. Tînărul lăsă capul în piept și Natalie, care se pregătea să-l expedieze din birou, văzu lacrimi mari rostogolindu-se pe obrajii lui. Nu-i nimic, nu-i nimic, murmura el. Și dumnea-voastră aveți probleme.

– Aș dori într-adevăr să te pot ajuta. Poate data viitoare.

– Bine, bine. Doar că sînt atît de îngrijorat! Nu știu ce s-a întîmplat cu ea.

Tînărul începu să plîngă de-a binelea și Natalie se apropie de

el să-l liniştească. Se ruga în gînd ca Joannie să intre în birou, pretextînd o urgenţă. Tînărul era bine făcut, dar acum, cînd plîngea, părea mic şi neajutorat. Îi mîngîie părul ca o mătase aurie.

Îi cuprinse capul în palme şi îi şterse obrajii udaţi de lacrimi. Ca un vînt care foşneşte jucăuş frunzele copacilor într-o pădure, Natalie simţi cum trupul ei freamătă. Rămase împietrită. Pentru prima dată după moartea lui Wallace, simţea o atracţie sexuală.

O dată tot trebuia să se întîmple, gîndi ea vinovată. Băiatul nu prezenta nici un pericol, iubea o altă femeie. Continuă să-i mîngîie părul, dar mîinile îi tremurau. Simţea cum atingerea îi arde pielea.

Deodată, lacrimile îi arseră ochii: nu-l dorea pe tînărul acesta frumos, ci pe soţul ei.

– Bine, gata, nu mai plînge. Spune-mi cum o pot găsi.

– O veţi căuta? Tînărul sări în picioare şi Natalie îşi dădu seama că el nici nu-i simţise mîngîierea.

– Mi-e frică, dar o voi căuta. O voi face în amintirea soţului meu.

– O să vă dau numărul ei de telefon. Locuieşte împreună cu părinţii. Sunaţi numai de la un telefon public. Niciodată de la hotel. Şi niciodată de la un telefon public din apropierea hotelului. Ea vorbeşte englezeşte, dar părinţii ei nu.

– Eu vorbesc ruseşte.

– Lor să nu le spuneţi nimic de mine. S-ar speria. Spuneţi-le că sînteţi o prietenă de-a Verei de la teatru şi întrebaţi cînd o puteţi găsi.

– Bine. Aprobă, spunîndu-şi că este o adevărată nebunie. Auzi? Telefoanele publice sînt ascultate.

– Trebuie să fiţi foarte atentă. Dacă află cineva de la teatru, o vor da afară.

– Ce vrei să-i spun?

– Spuneţi-i că o iubesc. Întrebaţi-o dacă se simte bine. Închideţi dacă răspunde altcineva la telefon, în afară de părinţii ei. Spuneţi-i că acum, cu noul guvern, va avea şanse mai mari de emigrare.

– Vrei să îi duc ceva?

– Nu!

– O scrisoare? Voi fi foarte atentă.

– Este prea periculos.

– Prietenul disident despre care ți-am povestit mi-a spus că va scrie la mașină o scrisoare, fără nume și adresă pe ea. Așa nu este periculos.

– Este foarte periculos pentru dumneavoastră, doamnă Nevski. Wallace nu accepta niciodată așa ceva. Știți, se întind tot felul de capcane.

– Capcane?

– Păi, oricine vă roagă să introduceți ceva ilegal în Uniunea Sovietică, poate fi agent KGB.

– Mă înspăimînți!

– Am învățat de la Wallace aceste lucruri. Dacă și-a pierdut slujba, îi puteți da bani. Numai ruble. Vă dau eu.

Scoase un portmoneu, dar Natalie îl opri.

– Discutăm asta după ce mă întorc.

– Doamnă Nevski, nici nu știți ce fericit m-ați făcut.

– Cum arată?

– Foarte frumoasă. Înaltă, brunetă și cu ochi albaștri.

– Ai o fotografie?

– Sigur. Trebuia să mă fi gîndit. Uitați.

Era o fotografie făcută de un profesionist. Luminată subtil, bine lucrată. Vera era drăguță, dar nu o frumusețe așa cum o descrisese Ștefan.

– Este mai frumoasă decît în fotografie, spuse el cu mîndrie.

– Veți face o pereche grozavă.

– Abia aștept!

După ce plecă tînărul, Natalie scoase scrisoarea de la Stevie și o rupse bucățele.

Inima lui Natalie se strînse, cînd îl văzu pe tatăl ei așteptînd-o la intrarea Universității Columbia, cu balonzaidul fluturîndu-i în jurul trupului. Surprinsă, trebui să admită că dorința de a obține informații despre ruși nu fusese decît un pretext pentru a-și întîlni tatăl. Acum era de două ori mai bucuroasă; întîlnirea cu Ștefan o

descărcase emoțional. Se simțea singură și devenea tot mai conștientă de riscurile la care se expunea, din dorința de a descifra trecutul lui Wallace.

Richard Stuart își întrerupse meditația, pentru a saluta un student. Înclină puțin capul, ascultă ce-i spune tînărul, îi spuse ceva ce stîrni zîmbetul acestuia, apoi se grăbi spre ea. Se acomodase cu învățămîntul, gîndi Natalie. Avea acum ceea ce-și dorise întotdeauna, o audiență atentă, receptivă la mintea lui ascuțită și la părerile lui explozive. Observă că este puțin roșu în obraz și se gîndi că probabil a băut ceva după curs. Cînd urcă în mașină, Natalie simți puternic mirosul de alcool.

– Cum? Nu mai călătorești în limuzină? Ți-ai pierdut gustul ostentației?

– Am mai reflectat în ultima vreme.

– Văd că ți-ai recăpătat strălucirea.

– Atît cît am nevoie să cuceresc Rusia.

– Așa a gîndit și Napoleon.

– Dar tatăl lui Napoleon nu era un strălucit sovietolog. Eu voi fi mai bine pregătită.

– Te rog, un pensionar ratat de la Departamentul de Stat.

Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era o diatribă asupra loialității față de stat. Intră imediat în subiect:

– Informează-mă, domnule profesor! Tot ce știi despre *Glasnost*, în patruzeci și cinci de minute, te rog.

– O oră, le spuse șoferul peste umăr. La Van Wyck sînt lucrări pe șosea.

Richard Stuart privi în jur, de parcă s-ar fi așteptat la o limuzină cu bar.

– Este o plăcere să discut cu tine, bineînțeles, dar nu cred că problemele Rusiei te pasionează.

– Eu încerc să fac afaceri. Trebuie să cunosc țara în care voi merge.

Politologul clătină din cap.

– *O amerikanskaia biznizmen* bogată vine să facă afaceri. Imediat ce vei ajunge, vei fi primită ca o ducesă – șoferii, hamalii,

ghizii, funcționarii și portarii îți vor povesti ce capcane inimaginabile întindea revoluția abolită. Și ce dacă sînt agenți KGB prin apropiere?

– Nu prea mă faci să mă simt ca o ducesă.

– *Toți,* absolut toți, raportează KGB-ului. Crezi că mama ta și eu am avut secrete în Rusia? Îți amintești de draga ta babușca? Probabil că ei știau că te vei naște, înainte să aflăm noi. Dar în zilele noastre, nu-i mai deranjează pe oamenii de afaceri, deci nu îți înțeleg temerile. Ei îți vor dolarii, nu sufletul tău de democrat.

– Și dacă au o impresie greșită?

– Ce fel de întrebare este asta? Dumnezeule, de fapt ești fată de diplomat. Știi foarte bine că pe totalitariști trebuie să-i lași în pace, cu ideile lor greșite cu tot. Eu *sper* că așa vei face.

– Bineînțeles, spuse ea contrariată.

– Bun, deci ce pot eu să-ți spun? Ce nu ai aflat deja de la Wallace? Nu prea înțeleg ce vrei de la mine?

Ea nu-și dorea decît să se simtă protejată în acel moment, să aibă pe cineva care să o asigure că totul va fi bine.

– Wallace era rus. Eu voi opera ca și tine, ca un străin. Cum este cînd munceşti așa?

Tatăl ei rămase pe gînduri, mîngîindu-și bărbia și zîmbind enigmatic.

– Într-un fel, se hotărî el să vorbească, Uniunea Sovietică a fost țara unde eu am crezut întotdeauna toate zvonurile.

– Crezi că Wallace exagera cînd spunea că ești tot timpul urmărit?

– Nu.

– Chiar și acum, după *Glasnost?*

– Oamenii, indiferent ce sînt, polițiști sau comercianți, continuă să-și facă meseria. Crezi că dacă acum Gorbaciov strigă *Glasnost*, KGB-ul se grăbește să deschidă fabricile de smîntînă? Dar ce-i cu obsesia asta a ta cu KGB-ul?

– Nu știu. Eu... m-am gîndit că nu mi-ar strica o introducere în atmosferă. Poate mă va ajuta să tratez mai bine cu sovieticii.

Tatăl o privi circumspect.

Natalie îi răspunse cu un zîmbet confuz.

– Doream să aflu puțină istorie.

– Asta-i altceva. Oricum, eu nu știu prea multe despre KGB. Am fost diplomat, nu spion. Bine. Pînă ajungem la aeroport o să te introduc în atmosferă. După aceea îți dau voie să-mi cumperi ceva de băut. Îți pot spune că așa-zisul „impuls KGB" este, din punct de vedere istoric, un sentiment pur rusesc. Oamenii aceștia, rușii, au fost invadați sute de ani la rînd. Numai în ultimii șaptezeci de ani, tovarășii au suferit violențe de nedescris. Război civil violent. Un pămînt al violenței. Stalin a adus în prim plan Partidul Comunist. A fost și oribila invazie germană. Dintre cei șaptezeci de milioane de morți din Europa, Rusia are dreptul să spună că jumătate îi aparțin.

În timp ce mașina traversa Manhattan-ul, el împletea sub ochii ei un covor pastelat al istoriei ruse, punctat cu observații personale, din zilele lui de diplomație la Moscova, Leningrad și în Europa de Est.

Natalie se agăța cu disperare de nuanțele vocii lui, încercînd să-și alunge teama.

– ....Războiul civil între roșii și albi a distrus pătura mijlocie a societății țariste. Douăzeci de ani mai tîrziu, Stalin a ucis fără milă noua pătură elitistă adusă de Partidul Comunist. După ce aceste pături sociale capitaliste au dispărut, nimic nu a mai putut opri dorința înnăscută a rușilor de expansionism.

– Sinistra teorie orientală?

– Tentaculele spre est. O teorie mai optimistă, de dată mai recentă, susține că Rusia mai poate fi încă reformată, datorită apariției unei alte clase sociale elitiste – oameni educați, bine implantați în guvern, dornici să guste din plăcerile care ne delectează pe noi, vesticii. Așadar, contemporanii lui Gorbaciov. Ei știu foarte bine că reformele din interior, cum ar fi libertatea de exprimare și reînnoirea economică sînt vitale, dacă Uniunea Sovietică va intra în competiția lumii civilizate, în lumea post-industrială.

– Teoria ei-vor-să-fie-ca-noi? întrebă Natalie.

– Da, dar nepotrivită cu aiuriții din administrația americană de azi, care sînt convinși că cele două societăți sînt pentru totdeauna încleștate într-o rivalitate absurdă, pentru că țelul comunismului

este de a elimina proprietatea particulară şi de a înlocui sistemul lumii libere cu o uniune, formată din soviete, controlate de Moscova. Crezi, sau nu, în America există oameni care mai gîndesc aşa.

Jeff Jervis ar fi aplaudat, gîndi Natalie.

– Poate că lucrurile se vor mai limpezi după alegeri.

– Nu vreau să spun că ruşii nu constituie un potenţial pericol. Întreaga lor istorie demonstrează de ce sînt mereu în apărare. Se tem de război şi de haos. De exemplu: logica acţiunilor lor stupide din Afganistan şi din Polonia demonstrează faptul că ei preferă să lupte dincolo de frontierele lor. Aceste modalităţi de apărare prin agresiune sînt foarte costisitoare, mai ales cînd sistemul economic este sufocat de birocraţie, îmbîcsit de ideologie şi calcifiat de frică. În acest punct, intră în scenă Mihail Gorbaciov – un om care crede în ruşi şi succesul lor.

– Succes?

– Poporul rus şi conducerile ruseşti care s-au succedat au avut un permanent complex de inferioritate. Şi totuşi, *ei* au mers pe lună, *ei* l-au bătut pe Hitler, *ei* au electrificat o ţară gigantică. În anumite domenii au devenit specialişti de clasă. Gorbaciov ştie că vor realiza tot ce-şi vor pune în minte. Uite unde ne-a adus pe noi embargoul impus de Reagan.

– Tati, îmi este tare frică.

Şoptise cuvintele foarte aproape de geam, în momentul în care el se pregătea să atace subiectul preferat, debarcarea lui din diplomaţie, cînd era sigură că nu o auzea. Vocea lui deveni stridentă.

– Eu i-am avertizat. Am venit de la Moscova să-i avertizez personal. Le-am spus că, dacă vom refuza să le vindem sovieticilor compresoarele de gaz, inginerii ruşi vor fi constrînşi să şi le construiască. Ştii ce a urmat.

Natalie aprobă tăcută. Auzise povestea de zeci de ori.

– Ruşii le-au proiectat şi le-au construit singuri. Apoi au instalat linia fără ajutorul nostru. Mai rău decît atît, exact aşa cum am prevăzut, acum vînd în întreaga lume această tehnologie. Ne falimentează fabricile. Şi cu ce m-am ales? Pensionare prematură.

Privi pe geam încruntat. Maşina se apropia de punctul de taxare

Triboro, unde copii fluturau ziare cu ultimele ştiri. Cea mai proaspătă era că Gorbaciov intenţiona să viziteze Statele Unite.

– Eu, cel puţin, nu am minţit niciodată, murmură amărît Richard Stuart.

Natalie îi zîmbi cu înţelegere. Controversa embargoului nu fusese singura lui problemă. Poate, doar ultima. Gîndi în sinea ei că învăţase ceva din exemplul tatălui ei, şi anume că adevărul nu era întotdeauna suficient. Trebuia să ştii să-l vinzi. Să convingi. Să-i faci pe oameni să-l accepte. Culmea ironiei, acest diplomat nu a ştiut s-o facă. Nu era un prost tatăl ei, dimpotrivă. Dar ea constata, cu o clarviziune uimitoare, că uneori el nu-şi putea controla anumite reacţii. Avea în el impulsuri autodistructive, care îl făceau să lupte pînă la moarte. Mai ştia că nu dorea să semene cu el. Se înfioră. Poate că Mike a moştenit această dorinţă morbidă de a se autodistruge. Dar ea nu. Sub nici o formă.

Întrebarea care urmă o luă prin surprindere.

– Te-am auzit spunînd că îţi este frică?

– Puţin.

– De ce?

Era cît pe ce să-i spună adevărul despre moartea lui Wallace, să-i povestească de suspiciunile ei privind trecutul propriului soţ şi intenţiile pe care ea le avea. Dar, în momentul în care îşi căuta cuvintele, totul i se păru fără sens. Ştia că tatăl ei îi va spune să uite totul. Oare a devenit atît de suspicioasă, încît nu mai avea încredere în nimeni?

– Cred că mi-e teamă să merg singură... Spune-mi, risc ceva dacă încerc să-i contactez pe foştii prieteni ai lui Wallace?

Tatăl o privi sever.

– Draga mea, Wallace avea foarte mulţi prieteni.

Draga mea? Nu mai ţinea minte de cînd nu i-a mai vorbit cu atîta afecţiune. Îngrijorarea din glasul lui o înspăimîntă şi mai rău. *Ştie*, îi trecu pe neaşteptate prin cap. *El ştie. Dumnezeule mare, doar a muncit ani de zile în Uniunea Sovietică!* Bineînţeles că ştia despre Wallace. Sau poate că bănuia. Privi iute la şoferul care părea absorbit de traficul aglomerat.

– Ce-ai vrut să spui? reuşi să-l întrebe în şoaptă.

– Tu nu trebuie să-ţi asumi nici un risc. Cum ai putea să recunoşti un „prieten nesigur", să zicem?

– Cum adică „nesigur"?

– Te rog să-ţi cumperi blănurile şi să vii imediat acasă!

– Nu eşti puţin cam exagerat?

– Deloc, murmură el. Îţi sugerez doar să fii prudentă. Uniunea Sovietică nu-i un parc de distracţii, indiferent ce ni se îndrugă nouă în reclamele televizate. Este un stat totalitar, la celălalt capăt al lumii, care geme de poliţii secrete.

– Ei bine, zîmbi ea forţat, faptul că sînt odraslă de diplomat, aşa cum spui tu cu atîta afecţiune, o să mă ajute să găsesc uşa din spate a ambasadei noastre.

– Dacă vei reuşi să treci de *Dvornik* (portar)... I-am scris lui David Finny, ataşatul nostru la Moscova. Te poate ajuta dacă vei avea probleme.

Natalie îl privi încercînd să înţeleagă dacă mai există o conotaţie la cuvîntul „problemă". El îi zîmbi şi trăsăturile de patrician compuneau o mască inocentă. Pe cît de nestăpînit era cînd se enerva, pe atît de diplomat devenea atunci cînd dorea. „Înnebunitor de ambiguu", gîndi Natalie, pe cînd tatăl ei schimba subiectul discuţiei.

– Să revenim puţin în zilele noastre. Ţi-am povestit că luna trecută am invitat un emigrant rus la seminarul meu? Un intelectual sovietic depersonalizat. Ştii ce le-a spus studenţilor?

Natalie clătină din cap nerăbdătoare, încercînd să ghicească ce gîndeşte despre Wallace. Era de nepătruns.

– Intelectualul le-a spus studenţilor mei: *mujik nadar* „Ţăranii ne urăsc". Conservatorii ruşi, ca o masă brutală, furioasă, cinică şi înspăimîntătoare. „Ne urăsc", aşa a spus. M-a pus pe gînduri. Asta mi-a inspirat tema următorului semestru. Vrei să-ţi spun şi ţie?

– Da, răspunse Natalie neajutorată.

– „Este Uniunea Sovietică un butoi cu pulbere?"

– Presupun că dacă acolo va avea loc o adevărată reformă, principala problemă va fi cine are mai mult de pierdut?

– Exact! Oare acei conservatori ruşi, brutali, înspăimîntaţi,

cinici şi furioşi îl vor crucifica pe acest reformator, aşa cum au făcut cu Nikita Hrusciov?... Aş putea să scriu un eseu pe tema asta. Zîmbi absent, apoi o luă de mînă şi o îmbrăţişă cu căldură. Să fii atentă, draga mea. Aminteşte-ţi vechea zicală rusă: „Înainte de a intra într-o cameră, asigură-te că poţi ieşi de acolo".

17

În momentul în care avionul *Air France* îşi începu coborîrea, stewardesa aduse haina lui Natalie. Cînd ridică privirea, o văzu pe femeie ţinînd haina în braţe ca pe un amant. Memoră imaginea pentru un viitor clip publicitar: „Stewardesă frumoasă, parcurgînd culoarul unui avion, îmbrăcată în haină Cotillon, de care-şi mîngîie obrazul cu plăcere". Excelentă reclamă, gîndi Natalie zîmbind. Mai ales dacă Diana nu o va părăsi. Ideea că-şi va putea păstra firma dacă va reuşi să-şi înfigă rădăcinile în Rusia o obseda.

– Leningrad, o anunţă Leo.

Natalie se aplecă peste el şi privi pe hublou. Domuri aurii şi turnuri spiralate se conturau în amurg. Deşi era destul de devreme, soarele apunea aruncînd nuanţe mov asupra palatelor şi a pămîntului acoperit de zăpadă. Neva, îngheţată dintr-un mal în altul, se ondula ca un şarpe de oţel.

În terminalul întunecat al aeroportului, Natalie a fost obligată să-şi prezinte paşaportul şi viza la un ghişeu înalt de unde o privea un soldat foarte tînăr, dar teribil de dur. Soldatul îi cercetă documentele, apoi compară meticulos fotografia cu persoana. Cu o faţă inexpresivă ridică receptorul şi şopti ceva. Apoi aşteptă privind-o fix, imperturbabil. De la ghişeul alăturat Leo Margulies îi strigă:

– Am crezut că s-au mai înmuiat în ultima vreme. Dar ăsta este numai începutul. Stai să vezi cînd vom pleca.

Fiul lui Leo, David, rîse nervos. Natalie ar fi vrut să întrebe dacă s-a întîmplat ceva, dar respectă prima regulă a lui Wallace în legătură cu funcţionarii publici – nu întreba nimic.

De ghişeu se apropie un ofiţer. Soldatul îi arătă actele lui Natalie. Acesta o privi, privi fotografia, apoi o privi din nou. Îşi mîngîie nerăbdător obrajii, ca şi cum ar fi vrut să o convingă să facă şi ea la fel. Îi trecu prin minte că avea părul puţin mai lung decît în fotografia de paşaport. Şi-l adună la spate şi rămase nemişcată, simţindu-se de parcă ar fi fost dezbrăcată sub privirea aceea cercetătoare. Apoi, ofiţerul părăsi ghişeul şi soldatul îi puse viza de intrare.

Tremurînd de încordare, Natalie îşi tîrî bagajele pentru verificare la vamă, îngrijorată de prezervativele, tampoanele şi dischetele pe care le luase la sfatul lui Joannie. Îi era de-a dreptul frică şi îşi reproşa că nu lăsase acasă *Perla*.

Fiul lui Leo intrase deja în vamă. Valizele erau deschise şi hainele împrăştiate pe o masă. Un soldat îi ceru lui Natalie declaraţia vamală, pe care ea însemnase, cu multă atenţie, toate lucrurile de valoare pe care le introducea în Rusia, începînd cu haina de blană de rîs. Îşi aminti că Wallace a trebuit să plătească vamă pentru aparatul de fotografiat fiindcă neglijase să-l treacă în declaraţia vamală cînd a intrat în Rusia.

Soldatul începu să pescuiască prin bagajele ei – trusa de pieptănat, uscătorul de păr, trusa de machiaj. Desfăcu fiecare cutie de cremă şi răsfoi suspicios revistele Donald E. Westlake şi Lawrence Block. Un ofiţer îi cercetă poşeta cu un detector laser.

Îl văzu pe fiul lui Leo roşind stînjenit, cînd un soldat găsi o casetă video ascunsă între şosete.

– Nu permitem pornografie, anunţă rusul cu voce tare.

– Prostule, îl certă Leo.

Natalie făcea eforturi disperate să-şi controleze expresia feţei pentru că soldatul răsfoia chiar în acel moment un roman de Robert Ludlum, pe care-l luase cu ea. În aceeaşi clipă, ofiţerul care îi controlase poşeta cu detectorul i-o deschise şi scoase dinăuntru un teanc de prezervative.

– Pentru uz personal? o întrebă cu un zîmbet ironic.

– Cadouri, se bîlbîi ea.

Omul zîmbi din nou, obraznic.

– Doamnă Nevski, nu am nici cea mai mică îndoială că veți primi la noi serviciile cu care sînteți obișnuită.

Își înghesuia lucrurile înapoi în geantă cînd realiză, uluită, că omul nici nu se uitase la actele ei. Ciudat. Mîinile încetară să-i mai tremure, în schimb un fior de gheață îi traversa șira spinării – vameșul îi știa numele.

Asta-i din cauza încordării, gîndi ea. Probabil că a avut din timp lista pasagerilor. Ceea ce era adevărat. Dincolo de ușile de sticlă, un grup de ruși, membri ai asociațiilor comercianților de blănuri, îi așteptau fluturînd mîinile și strigîndu-i pe nume. Saluturile de bun venit erau tot atît de calde, pe cît de ostile și reci fuseseră procedurile vamale. La ușa autobuzului, Natalie a fost oprită de un rus scund, agitat și zîmbitor.

– Doamna Nevski? Îi făcu o reverență exagerată. Eu sînt Fiodor Șelpin. Comportamentul lui neliniștit îi sugeră lui Natalie imaginea unei javre și îi creă un sentiment de neliniște.

– Ah, sînt fericită să vă cunosc. Wallace mi-a vorbit cu atîta căldură despre dumneavoastră.

Șelpin radia.

– Mi-am luat libertatea să vă rezerv un apartament la hotelul Astoria.

– Parcă știam că toți comercianții de blănuri stau la Pribaltiskaya.

– Așa este, spuse Leo. Freddy, doamna vine cu noi.

– Ah, dragul meu prieten Leo! Să ne întîlnim după atîția ani? M-am gîndit că domnul Nevski trăgea întotdeauna la Astoria și mi-am imaginat că doamna ar prefera să stea tot acolo.

– Este un bătrîn aiurit, îi șopti Leo. Vino cu noi, fetițo. Pribaltiskaya a fost construită de finlandezi. Este un hotel bun.

– De ce prefera Wallace să locuiască la Astoria?

– Spunea că-i aduce aminte de țar.

– Dacă voi locui acolo, domnule Șelpin, voi putea închiria o mașină pentru Pribaltiskaya?

– Nici o problemă.

– Avem o întrunire înainte de cină, o avertiză Leo.

– În seara asta o voi conduce personal pe doamna Nevski, promise Şelpin.

Îi luă bagajele şi se îndreptă spre o maşină mică, neagră.

– Vremurile *s-au schimbat* într-adevăr, şopti Leo în barbă. În tinereţe tipul ăsta era un prăpădit.

Şi totuşi, lui Wallace îi plăcea Şelpin, gîndi Natalie. Omuleţul se dădea peste cap să fie amabil cu ea.

Şelpin se aşeză lîngă şofer, iar Natalie în spate. Porniră spre Leningrad înaintea autobuzului.

– Sînteţi foarte amabil cu mine.

– Soţul dumneavoastră a fost prietenul meu de suflet timp de mulţi ani. Măcar atît pot face pentru el.

Cît de prieten? se întrebă Natalie, conştientă de faptul că nu putea să întrebe, ci trebuia să aştepte un semnal. Îşi atinse în grabă perlele de la cercei.

– Este prima vizită în Uniunea Sovietică, o întrebă Şelpin?

– Prima după ce m-am născut. Părinţii mei erau diplomaţi la Moscova cînd m-am născut eu. Dacă au fost prieteni, Wallace ar fi trebuit să-i spună asta. Ori conversaţia era pentru urechile şoferului?

– Vorbiţi ruseşte?

– *Da*, răspunse ea. Dar voi avea nevoie de puţin timp să-mi antrenez urechea. Mi-am dat seama de asta la aeroport.

– Este bine să vă faceţi prieteni în Rusia, continuă Şelpin. Noi îi preferăm pe străinii care vorbesc limba noastră. Oricît de puţin. În general, noi nu prea îi iubim pe străini.

– Sînteţi foarte ospitalieri.

– *Sîntem*, dar numai pentru prieteni.

Oare încerca să îi spună ceva sau imaginaţia îi juca feste? Îşi repetă, în gînd, că Fiodor Şelpin era o persoană oficială cu misiunea de a vinde blănuri străinilor la preţuri foarte bune. Ea zburase şase mii de mile pentru a ajunge aici. Următoarea mutare era a lui.

La prima vedere intrarea în Leningrad îi amintea lui Natalie de oraşele cu autostrăzi largi şi construcţii noi, dar comparaţia păli imediat. Clădirile pe care le vedea erau prea masive, spaţiile dintre ele prea mari. Cînd au intrat în oraş, Natalie, care călătorise aproape

toată viața, s-a simțit mai departe de casă ca oricînd.

Era un oraș vechi, nu antic, cu reminiscențe din secolul optsprezece european, cu amprente ale secolului douăzeci, dar și cu imagini din Lumea a treia. Femei bătrîne curățau străzile, cu mături rudimentare. O surprinse circulația – erau mai multe mașini decît se așteptase. Palatele, catedralele și clădirile vechi păreau remarcabil întreținute, dar magazinele erau întunecoase, prost luminate, aproape misterioase.

Au traversat nenumărate canale – șase sute treizeci și șapte de poduri, i-a spus Șelpin cu mîndrie. Ea a comparat orașul vechi cu Amsterdamul, dar Șelpin i-a spus că Leningradul era de zece ori mai mare. Nevski Prospekt, principala stradă cu magazine, existentă încă de pe vremea țarului, era bine luminată. La capătul ei au făcut o curbă, Șelpin i-a spus ceva șoferului și mașina s-a oprit în fața unei clădiri neoclasice, luminată de lămpi de neon uriașe.

– Aici este licitația. De la hotel puteți veni pe jos.

Mașina porni mai departe, pe o stradă îngustă, traversă un alt canal înghețat și intră într-o piață dominată de o catedrală enormă.

– Sfîntul Isaac, îi explică Șelpin. Tot aici este și hotelul.

Hotelul Astoria se ridica pe o latură a pieței. Era o clădire solemnă, cu șase etaje, în fața căreia staționau taxiuri și autocare turistice. O plachetă cromată lîngă ușa hotelului i se păru prietenoasă pentru că era scrisă cu caractere latine și Natalie înțelese de ce lui Wallace îi plăcea acest loc. Semăna cu o clădire din partea vestică a Manhattan-ului, și-i aducea aminte de casă.

Șelpin o însoți la recepție, unde un funcționar zîmbitor îi strînse mîna cu căldură.

– Domnul Nevski a fost americanul nostru preferat și sîntem onorați să o găzduim pe fiica sa.

– Soția, îl corectă ea tăios, îndurerată de dovada concretă că Wallace ducea o altă viață cînd pleca în circuitul de licitații.

– Vă rog să mă iertați, se bîlbîi funcționarul. Lui Șelpin îi șopti: *Yolki – Pàlki*. Cum spuneți dumneavoastră, „atît de tînără", nu am vrut să vă jignesc.

– Nu mă simt jignită, spuse Natalie în rușește. Vă sînt recunos-

cătoare pentru primirea călduroasă. Sînt obişnuită cu această greşeală. Există aici o cabină de telegraf de unde pot trimite o telegramă la New York? Ar fi vrut să-i transmită imediat Laurei Drake ideea cu stewardesa şi haina.

Funcţionarul nu părea în apele lui. Spre surprinderea ei se făcu stacojiu la faţă. Apoi se albi şi o picătură de transpiraţie i se prelinse pînă la sprîncene.

– Nu vă faceţi probleme, spuse ea amabil, însă în acel moment îşi dădu seama că funcţionarul privea dincolo de ea.

Şelpin o îndepărtă ferm de la ghişeu. Trei tineri în costume închise traversau holul hotelului. Un al patrulea – cu obrajii supţi, aproape cadaveric, cu părul rar şi ochii negri pătrunzători – privea din cadrul uşii. Funcţionarul făcu un pas înapoi; avea o privire de animal hăituit. Şelpin o împingea insistent. Bărbaţii se opriră la ghişeu şi întrebară ceva, în timp ce funcţionarul părea să se topească în haine.

– Ce se întîmplă? şopti Natalie.

– Nimic, şuieră Şelpin. Urcăm imediat ce primim cheia.

– Cine sînt oamenii aceştia?

– Nimeni.

– Cine sînt? repetă ea ferm, foarte neliniştită.

– KGB.

– Arată ca nişte funcţionari. Observă că oamenii au chiar valize diplomat.

– *Sînt* funcţionari, murmură Şelpin printre dinţi. Reprezintă controlul fiscal.

Natalie aproape că izbucni în rîs. Dar frica de pe chipul funcţionarului o opri la timp. Cu capul plecat el îi conduse pe cei trei agenţi KGB în biroul său. După ce uşa se închise în urma lor, Natalie îl privi pe bărbatul care nu se mişcase din cadrul uşii. Acesta o studia insistent.

Un alt funcţionar îşi făcu apariţia la ghişeu. Şelpin ceru agitat cheia apartamentului lui Natalie. KGB-istul o privea fix. Ea îi înfruntă privirea, repetîndu-şi în gînd, pentru a-şi da curaj: „Sînt americancă. Sînt americancă".

– Cine este omul ăsta? întrebă în timp ce se îndreptau spre lift.

– Nu ştiu, răspunse precipitat Şelpin.

În vreme ce uşile liftului se închideau, bărbatul continua să o privească.

– Era şi el cu ceilalţi?

Şelpin îi întinse cîteva mesaje şi corespondenţa care o aşteptaseră la recepţie.

– Nu ştiu, doamnă Nevski. Nu are nici o importanţă.

– Dar se purta de parcă m-ar fi cunoscut.

– Imposibil! se grăbi Şelpin să nege. Indiferent ce a făcut funcţionarul hotelului, asta nu are nici o legătură cu licitaţia de blănuri... Poate că aţi vrea să ştiţi că liftul cu care am urcat era cel mai bun din Rusia cînd a fost instalat, în 1913.

Citi repede mesajele. O sunase Joannie de la New York, avea cîteva invitaţii la dineuri, toate legate de licitaţie şi o invitaţie la o recepţie la Ambasada americană din Moscova, datorată probabil scrisorii trimise de tatăl său.

La etajul al treilea un supraveghetor *dejurnaia*, îi întîmpină cu efuziune cînd Şelpin i-o prezentă pe Natalie. Numai zîmbete, acesta o conduse personal la uşa apartamentului, anunţînd-o:

– Apartamentul domnului Nevski.

Cît de bine se potrivea cu Wallace, gîndi Natalie, simţindu-se deodată foarte singură. Era un apartament mare, cu un pian elegant în salon şi vedere spre piaţă. Pluşul tapiseriilor, puţin decolorat, decorul – cópii prerevoluţionare importate, picturi franceze din secolul al optsprezecelea – dădeau impresia de tradiţionalism şi creau o ambianţă plăcută. Un frigider alb, demodat, bîzîia într-un colţ şi servea drept bar. Cînd intră în baie, o fracţiune de secundă Natalie avu impresia că simte parfumul de lavandă al lui Wallace.

Duşul nu funcţiona, aşa că hotărî să umple cada cu intenţia de a lenevi în apă fierbinte, ca să acumuleze forţa pentru petrecerea ce urma. Intrase cu un picior în cadă cînd auzi telefonul. Se înfăşură într-un prosop şi fugi să răspundă. Era Joannie Frye, cu cea mai proastă veste de la moartea lui Wallace încoace.

– Banca ne-a blocat creditul.

– Ce vrei să spui? Joannie era o tînără inteligentă, căreia îi ierta exagerările ocazionale. Ce anume vor?

– Nu ne mai dau credite.

– Vrei să spui că nu vor reînnoi contractul? Cotillon avea o linie de credit de cincizeci de milioane de dolari, care se putea reînnoi anual, după ce prezentau bilanțul. Natalie avea intenția să îi ademenească, astfel încît să-i acorde cincizeci și cinci în primăvară, fiind strîmtorată de achiziționarea acțiunilor mătușii Margaret.

– Au spus că avem nevoie de un credit de șaizeci și cinci de milioane, spuse Joannie, iar ei nu ne vor da decît cincizeci. Va trebui să procurăm restul din alte surse.

– Nu am nevoie de șaizeci și cinci. Nu am nevoie doar de cinci în plus.

– Mi-au spus că dacă nu depunem cincisprezece milioane pînă în trei săptămîni ne blochează contul.

– Trei săptămîni? Natalie se prăbuși pe pat. Blocarea contului Cotillon însemna că nu se vor plăti facturile; în aceste condiții nimeni nu îi va mai vinde o haină sau o blană de animal.

– De fapt, au început deja să trimită notițe de avertizare creditorilor noștri.

– *Ce-ai spus?* Niciodată nu procedează așa.

– Îl am la telefon pe ticălosul ăla de vicepreședinte. Vrei să vorbești cu el?

Se învîrtea camera cu ea. Era epuizată de zbor, dar trebuia să judece clar.

– În primul rînd sun-o pe Rhonda Rosenfeld, apoi pe Lynn Brown. Sună-l și pe fratele meu. Caută-l pe Bill Malcom. Cere-le să afle tot ce pot și spune-le că voi vorbi cu ei, mîine...

Gîndește!

– Trebuie să aflu ce poziție are în banca noastră Jefferson Jervis. Întreabă-l pe Bill... nu, se răzgîndi ea. Mike. Fratele ei era cea mai potrivită persoană pentru a obține o astfel de informație. Pentru oameni ca Bill Malcom asta însemna să-și creeze obligații.

Roagă-l pe Michael să verifice totul.

– Altceva?

Natalie își scormonea creierii. Venise în Rusia să cumpere blănuri de animale și să poarte stindardul firmei Cotillon, nu să lupte cu băncile din New York.

– Ar mai trebui să... dar nu mă pot gîndi acum... Bine, dă-mi-l pe individul ăla la telefon.

Bancherul se străduí să spună totul dintr-o singură suflare.

– Natalie, nici nu știi ce rău ne pare că trebuie să facem asta.

– Wallace a lucrat cu banca voastră timp de patruzeci de ani.

Începuse greșit. Trebuia să se arate ultragiată, dar în voce i se simțea teama.

– Bineînțeles. De aceea m-am gîndit să vorbesc cu tine.

– Da? Natalie deveni deodată foarte atentă. Omul avea în cap ceva mai mult decît o scuză măruntă.

– Noi sîntem o bancă comercială și legea ne dă dreptul să intermediem tranzacții. Eu pot să-ți împrumut bani, sau să nu-ți împrumut.

– Asta știu și eu.

– Uneori, mă simt util dacă sugerez unui client să discute cu un alt bun client de-al nostru.

Asta era. Șantaj.

– Lasă-mă să ghicesc. Cu Hyndo?

– Da. Hyndo este un blănar coreean foarte bun. Am luat masa cu reprezentantul lui și am avut impresia că este interesat să-ți acopere datoriile.

– În schimbul a optzeci și cinci de procente din compania mea?

– Dacă fac ei producția, iar tu vinzi, ar putea fi...

– Producția lor este bună de dat la gunoi, iar eu nu voi vinde niciodată așa ceva în magazinele mele. Cotillon reprezintă calitate și așa va fi întotdeauna.

– Eu ți-am dat o soluție.

– Și dacă eu îți aduc cele cincisprezece milioane? Îmi reînnoiești creditul de cincizeci?

Tăcerea lui demonstra limpede că va găsi un motiv să îi ceară

douăzeci de milioane. Şi dacă ea ar reuşi să facă rost, i-ar pretinde douăzeci şi cinci.

– Spune-mi ceva. Cît este de mare contul lui Hyndo în banca ta?

– Ştii, nu pot...

– Nici nu te mai strădui, îl întrerupse furioasă. Le permiţi să încerce cumpărarea lui Cotillon cu banii băncii voastre. Este dezgustător.

– Dar, Natalie...

– Nici o Natalie, nimic. Eu nu sînt un blănar cu pălăria în mînă. Am fost bancher, să nu uiţi asta niciodată. Voi lupta cu tine! Ştiu şi cum.

Ameninţarea suna oarecum ciudat în gura ei. În meseria de bancher se ocupase mai mult de preluările de companii, decît de apărarea lor. Era hotărîtă să lupte cu banca, cu Hyndo Furs şi cu oricine ar îndrăzni să încerce să fure munca ei şi a lui Wallace.

– Cotillon este a noastră... Este a mea! Este...

Conversaţia se întrerupse brusc. La început crezu că bancherul i-a trîntit telefonul în nas. Apoi, un clic metalic o făcu să creadă că cineva îi asculta convorbirea.

– Alo? Joannie, mă auzi?

Două clicuri metalice.

– Vă rog să mă scuzaţi, sînt recepţia, auzi un rus vorbind englezeşte. Aşteaptă tovarăşul Şelpin.

– Poftim? Toată furia împotriva bancherului se revărsă asupra ţapului ispăşitor ivit pe neaşteptate. Şi mi-aţi întrerupt legătura? Vorbeam cu New York-ul.

– Aşteaptă de mult.

Natalie trînti telefonul. Panica o împiedica să gîndească. Se întîmplau prea multe deodată. Va pierde. Se repezi la fereastră, trase draperiile şi privi în gol, spre piaţă. Trebuia să facă ceva. Să-l sune din nou pe bancher? Nu, nu mai avea nimic de spus. Întîrziase. Trebuia să se calmeze şi să se îmbrace. Acum, mai mult ca oricînd, era obligatoriu să meargă la recepţie, să arate bine şi să pună ceva pe picioare. Inspiră adînc. Pentru asta venise la Leningrad. Să salveze Cotillon. Pas cu pas. *Îmbracă-te!*

Fața, părul, ciorapii, pantofii. Îmbrăcă o rochie italiană de lînă, își puse două șiraguri de perle, cerceii, haina albă de rîs și porni în fugă spre holul hotelului. Șelpin își privea nervos ceasul. Șoferul se foia la intrare.

Carafe cu votcă erau aliniate pe mijlocul mesei din sala de protocol a hotelului Pribaltiskaya, la petrecerea numită de ei *Zakuska*. Lîngă sticle, se aflau pahare miniaturale pe care Șelpin le numea *Ryumochki*. Unele sticle aveau coajă de lămîie, altele fire de șofran. Erau și sticle conținînd votcă de culoare bleu, cum nu mai întîlnise ca și cele de culoare mov cu aromă de cedru, numite *Kedrovka*.

Natalie, Leo și Șelpin se alăturară celorlalți negustori de blănuri, umplîndu-și farfuriile cu *zakuski* – bucățele de sturion afumat, somon, țipar în sos de lămîie, sardele, hering, felii de carne rece, cîrnăciori ruseşti, legume murate și caviar. Conversația se desfășura ca un torent amețitor în engleză, franceză, rusă, germană, italiană, greacă, coreeană și japoneză. Eventualele confuzii sau neînțelegeri erau imediat lămurite în ebraică.

Privirile aruncate în direcția ei îi sugerau că în acea seară, cel mai fierbinte subiect de discuție îl constituia încercarea lui Hyndo de a înghiți Cotillon. Chiar dacă telefonul ei nu a fost ascultat de KGB, între blănari nu existau secrete. Nici nu reușeai să-i păcălești. Ea, însă, a încercat. A afișat cel mai cuceritor zîmbet, de parcă mica ei companie ar fi avut la dispoziție nenumărate opțiuni, iar conversația isterică de la telefon n-ar fi fost decît o dispută minoră.

Constată că se înșelase – licitația constituia principalul subiect de discuție. Dineul acesta era prima întîlnire înainte de a începe negocierile, iar tensiunea devenise aproape palpabilă. Nimeni nu văzuse încă pieile ruseşti, dar creșterea prețurilor la blana de nurcă și scăderea dolarului, care scuturase bine piața internațională de blănuri în acel sezon, constituiau indicii sigure că prețurile vor fi ridicate la această licitație, atît la animalele domestice, cît și la cele sălbatice. Japonezii aveau moneda cea mai stabilă, iar rușii, în mod cert, vor profita de situație oferind acum cel mai mare lot și

cea mai bună calitate de blănuri. Ca orice cumpărător, chiar dacă nu ar fi primit vestea aceea dezastruoasă, Natalie se întreba cît de mult putea conta pe banii ei, dar ca manufacturier şi vînzător trebuia să se gîndească şi la felul în care vor reacţiona cumpărătoarele la preţul ridicat al hainelor finite. Era foarte posibil să cheltuie bani pe care nu-i avea, pentru a cumpăra blănuri de nurcă, pe care să nu le poată vinde.

Îşi aminti de licitaţia de la Seattle. Aici era cu totul altceva – o licitaţie internaţională, unde toţi se cunoşteau, cu excepţia ei. Cînd îl văzu în mulţime pe bătrînul de la Seattle, îmbrăcat în vesta ţipătoare, din piele, Natalie îşi dădu seama că greşise păstrînd costumul cel nou pentru licitaţie. Piesa începuse deja şi ea ar fi trebuit să-şi facă intrarea în scenă cu mai mult aplomb.

Importatorii nici n-ar fi luat-o în seamă, dacă nu le-ar fi fost prezentată de Şelpin sau de Leo. Urma apoi un „Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Nevski. Wallace vorbea întotdeauna de dumneavoastră", şi atît. Era limpede că vechea gardă îl îndrăgise pe soţul ei, dar era la fel de limpede că nu duceau dorul concurenţei lui. Doar vreun european mai în vîrstă, căruia Wallace i-o prezentase, o prindea de mînă, o săruta şi îi povestea momente teribile petrecute de el şi Wallace. Dacă încerca să aducă aceste conversaţii mai aproape de licitaţia prezentă, primea drept replică o ridicare din umeri, un zîmbet gol şi, eventual o palmă părintească peste fund.

Întorcîndu-se la masă să mai ia caviar, întîlni o englezoaică minionă care-i zîmbi prietenos. Plină de bijuterii, purta un costum Dior original care o făcu să se simtă îmbrăcată ca o crîşmăriţă. Natalie o întrebă ce face la licitaţie. Printre formule de salut în franceză şi germană, femeia îi spuse că venise să împrumute pe alţii cu bani şi că stră-străbunica ei a fost prima femeie croitor imperial în Imperiul Austro-Ungar.

– Ştii, mi-a părut rău de soţul tău. Asta este o meserie care cere experienţă. El ar fi dus-o încă mulţi ani.

– Ştiu.

Întristată şi stingheră, Natalie se plimba pierdută printre blănari. Îi trecu prin minte că este prima petrecere la care participă

singură. Simți cum crește în ea furia, care pînă la urmă se transformă într-un sentiment de neajutorare. Poate mîine. Poate ceva... Dumnezeu știe ce...

– Hei, Yukon Jack! Îl observase, ședea singur într-un colț! Blănarul stătea cu ochii lipiți pe paharele de *Ryumochki*, aflate pe masa din apropiere. Împrăștia un iz pătrunzător de votcă.

– Ia te uită! Văduva! Bine ai venit în Mama Rusie, femeie văduvă!

Jignită, Natalie se răsti:

– Lipsit de tact ca întotdeauna, nu-i așa, Jack?

– Nici pe departe cît tine.

Natalie se întoarse furioasă dar, simțind că reacționase greșit, reveni lîngă el.

– Am spus ceva nepotrivit?

– Numele meu nu este Yukon Jack.

– Este Harvey. Iartă-mă. Dar nici eu nu sînt femeia văduvă.

– Știu cine ești, doamnă Nevski.

– Natalie, te rog.

– Natalie, dacă eu aș fi în locul tău m-aș da puțin la o parte pentru că bătrînul Harvey mai are puțin și cade ca un bolovan.

– Să-ți aduc niște *Zakuski?*

Harvey își privi imaginea oglindită în geamul întunecat, cîntărindu-i oferta.

– Mda. Puțin caviar. Și încă un păhărel din chestia aia albastră.

– Ține-te bine aici. Mă întorc imediat.

Farfurioare mici de argint erau așezate pe marginea mesei. Natalie luă cîteva felii de pîine, le unse cu unt și împrăștie pe fiecare icrele din bolul de cristal, pus pe gheață. Vederea farfuriei îl înveseli pe Harvey mai mult decît votca. În timp ce devora caviarul, Natalie, nesigură, rămase lîngă el.

– Cum crezi că vor merge lucrurile, Harvey?

– O să fie un adevărat masacru. Ridică paharul de votcă, îl contemplă un moment, apoi îl dădu peste cap dintr-o înghițitură, așa cum făceau rușii. Ochii lui deveniră fluorescenți. Nu am mai văzut o asemenea nebunie. Jumătate dintre producători au intrat în panică și au cumpărat peste măsură. Ceilalți își frîng mîinile că nu

au cumpărat destul.

În clipa următoare un crescător de nurci american se apropie de ei zîmbind larg.

– După şase ani de blocaje, în sfîrşit a venit şi vremea fermierilor.

– Bucură-te cît mai ai timp, omule. O să curgă un rîu de sînge pe străzi.

– Aşa se întîmplă cînd se fac bani.

– Astea sînt idei preconcepute. Tînără doamnă, te rog să iei loc; hai să vedem ce te-a mai învăţat ticălosul ăla bătrîn.

– Ce anume vreţi să ştiţi?

– Dacă aici, la Leningrad, apoi săptămîna viitoare la Copenhaga, Leipzig şi Londra ai descoperi o rezervă necunoscută de blănuri, ce ai alege? Nurcă sau samur?

Natalie se aplecă spre el.

– Promiţi să nu spui la nimeni?

– Pe cuvînt.

Îşi luă inima în dinţi şi şopti:

– Vulpe.

– Ai bani? o întrebă Harvey rîzînd.

– Mda. Singura problemă este că am nevoie de nurcă. Clientele mele nu cumpără blănuri vopsite.

– Am înţeles, spuse Harvey. Noi doi trebuie să stăm de vorbă cînd o să fiu limpede la minte.

Natalie aprobă, deşi un licăr din ochii lui Harvey sugera că el este mai sobru decît lăsa să se vadă. De fapt, se oferise în modul cel mai subtil cu putinţă să aleagă blănurile pentru Cotillon. Natalie ştia foarte bine că nu-şi putea permite să depindă de Leo la nesfîrşit. Ea nu cunoştea secretele meseriei. Cea mai dificilă problemă consta în aceea că angajînd un om din afară, ar recunoaşte, pentru totdeauna că Wallace nu mai este. Nu suporta ideea de a pierde controlul asupra materiei prime. Şi totuşi, existau lucruri pe care le putea face şi altele pe care nu le putea rezolva. Pune oamenii la treabă, aşa-i spusese Wallace. Poate că aşa va proceda. Privind în jurul său, se simţea ca o intrusă şi se întrebă ce o mai aşteaptă.

Din salonul cu gustări, gazdele i-au condus în sala aranjată pentru cină. Feodor Şelpin a invitat-o politicos să se aşeze lîngă el. Constată, dezamăgită, că se află departe de masa principală. Sau cel puţin aşa i s-a părut la început.

Patru comercianţi şi soţiile lor erau aşezaţi lîngă directorul licitaţiei. Acolo s-ar fi aflat şi Wallace. Finanţista englezoaică şi reputaţii comercianţi de blănuri europeni stăteau la masa oficială, iar mulţimea de creatori de modă se aşezase la aceeaşi masă cu personalul licitaţiei.

Bărbatul în vîrstă care stătea în stînga lui Natalie părea de-a dreptul ramolit. Se pare că era statistician. Înainte de a se servi masa începu să-i explice o teorie personală.

– Se numeşte „Teoria declinului elitelor".

O privea prin lentilele groase ale ochelarilor, clipind repede, de parcă se temea să nu o vadă fugind de lîngă el. I se făcu milă de el şi repeta politicos:

– Excelent, domnule...

– Starkov. Ivan Starkov. Sînt director la Institutul de studii americane. Instituţia mea centralizează datele producţiei. Producţia americană, germană, britanică şi japoneză. Cînd eram student, cu mulţi ani în urmă, au rîs de mine cînd le-am spus că va veni o zi în care New York-ul va cumpăra vagoane de metrou de la japonezi.

– Vagoane de metrou? repetă ea, simţind acut lipsa lui Wallace care ar fi înghiontit-o pe sub masă, rîzînd pe înfundate.

– Asta a fost în anul în care a murit Stalin. Superiorii mei au rîs. Japonia? Tovarăşe Starkov, japonezii abia reuşesc să facă biciclete. Cînd zîmbea arăta cu zece ani mai tînăr.

– Japonezii au distrus două vapoare ale ţarului, le-am spus eu. Eram naiv. Credeam că îi pot convinge cu fapte şi logică. Ţarul era corupt, mi-au spus ei. Cum să ajungă un oraş american să cumpere vagoane de metrou dintr-o altă ţară? Aceasta se întîmpla înainte să te naşti tu, draga mea. În acele zile, industria grea americană depăşea cu mult productivitatea lumii, calitatea şi inovaţiile celorlalţi. Eu le-am explicat teoria declinului elitelor. Ei m-au transferat la Gorki,

nu mi-au mai dat salariu şi nu m-au lăsat să mă căsătoresc... Cînd prezicerea mea că germanii vor reîncepe construcţia de maşini Volkswagen s-a adeverit, m-au adus înapoi dar, între timp, logodnica mea se măritase cu un soldat. Starkov zîmbi amar. Aşa trebuie să fie istoria. Înţelegi? Voi cumpăraţi de la japonezi vagoane de metrou. Statele Unite alunecă din vîrful piramidei, aşa cum s-a întîmplat cu Anglia, cu Imperiul roman şi cu grecii. Şi ştii de ce?

– Spuneţi-mi.

– Pentru că elita refuză să-şi asume responsabilitatea.

– Am auzit acest lucru de la tatăl meu.

– Tatăl dumitale este un om înţelept, tînără doamnă. Este un om care pricepe istoria. Dar dumneata eşti un geniu.

– Eu? Eu personal? De ce spuneţi asta?

– Într-o vreme cînd afacerile americane se atrofiază datorită lipsei de talent şi imaginaţie, succesul firmei Cotillon îmi destramă teoria.

– Dumneavoastră ştiţi cine sînt eu?

– Eu fac un studiu despre compania dumitale. *Haina de blană cotidiană, moda internaţională în lumea blănurilor, haina zilnică a femeilor, epoca reclamelor.* În fiecare an aştept să se anunţe falimentul dumitale şi în fiecare an mă dezamăgeşti. Eşti o anomalie, la fel ca tot comerţul american cu blănuri.

– Probabil că l-aţi cunoscut pe soţul meu, Wallace Nevski?

– Numai din auzite, spuse Starkov enigmatic.

– Atunci nu înţeleg. De ce vă ocupaţi de Cotillon Furs?

Starkov zîmbi.

– Uneori studiez ceea ce este interesant. Alteori studiez ceea ce mi se cere.

– Vi s-a cerut să-mi studiaţi compania?

– Mi s-a sugerat că Uniunea Sovietică, ţara care produce milioane şi milioane de piei de animale, ar trebui să le şi prelucreze.

Omul luă lingura şi gustă din supă, dar Natalie ar fi vrut să continue conversaţia. Ar fi vrut să afle ce anume i-a atras atenţia asupra companiei ei.

– Aţi studiat compania mea. Ce ştiţi despre noi?

Starkov nu se lăsă prea mult rugat.

– Cotillon Furs s-a alăturat relativ tîrziu curentului național de francisare. Deși au existat Davey Tree Surgery și Neiman-Marcus înainte, dumneata ai fost, totuși, prima în domeniul comerțului cu blănuri. Sper să rămîi excepția care demonstrează regula teoriei mele. Interesant totuși. Dumneata, o femeie care a părăsit investițiile bancare pentru a intra în comerțul cu blănuri, ai spart toate clișeele.

– Vă rog să mă iertați. De unde știți că am fost investitor bancar?

Starkov o privi opac.

– Doamnă Nevski, teoria mea își are rădăcina în culegerea de date. Eu nu plec urechea la bîrfe. Eu îmi studiez subiecții.

– Mă faceți să mă simt stînjenită! Am sentimentul că mi-ați violat intimitatea!

– Nu m-am așteptat să vă întîlnesc, așa... față în față, spuse Starkov iritat.

– Dumneavoastră ați aranjat să stați lîngă mine astă-seară?

– Mă fascinează viața dumneavoastră. Ați părăsit banca pentru tumultuosul comerț cu blănuri. Este un lucru neobișnuit. În general, cetățenii imperiilor maturizate nu-și abandonează pozițiile elitiste, non-productive.

Cred că devin paranoică, gîndi Natalie. Încercă să îl înțepe:

– Uniunea Sovietică alunecă pe aceeași pantă pe care au alunecat englezii, romanii și grecii, domnule Starkov?

– Specialitatea mea este Vestul. Mă tem că am studiat mai mult țara dumitale decît pe a mea.

– Și nu sînteți de acord cu mine că Uniunea Sovietică este un imperiu maturizat?

– Noi avem alte probleme. Competitivitatea. Dacă noul secretar general al partidului îi mobilizează pe tinerii noștri și le arată cum să-și folosească energia, atunci Uniunea Sovietică vă va îngropa mai repede decît a promis Hruşciov.

– Problemele rasiale vor fi cheia, interveni o persoană din partea cealaltă a mesei. America se va confrunta cu o explozie rasială datorată exploatării.

Ruşii din jurul lor îl priviră îngroziţi pe îndrăzneţ, iar timidul Şelpin o surprinse pe Natalie, atacîndu-l vehement pe individul lipsit de maniere.

– Tovarăşe, gîndeşti foarte sovietic.

– Dacă îmi dai voie să te corectez, tinere, interveni Starkov, află că americanii nu exploatează populaţia minoritară. O ignoră.

– Dar nu se respectă drepturile omului, ceea ce...

Starkov îşi scoase ochelarii şi îl privi fix. Omul se opri şi înghiţi în sec.

– Americanii garantează drepturile omului acelora care şi le pot permite. Pînă şi cei săraci cred că au dreptul de a face o grevă pentru a-şi cumpăra un cuptor cu microunde. Se întoarse spre Natalie, punîndu-şi ochelarii. Vă rog să mă iertaţi, doamnă Nevski. Am exagerat ca să mă poată înţelege şi capul ăsta sec.

Starkov se întrerupse brusc.

Natalie îi urmări privirea şi descoperi că se oprise asupra unui bărbat bine îmbrăcat, în jur de cincizeci de ani, care se îndrepta spre masa lor. Arăta destul de bine şi, dacă discuţia s-a oprit din cauza lui, acesta era un semnal că omul avea influenţă. Şelpin îl văzu şi sări imediat în picioare.

– Vă rog să luaţi loc aici, tovarăşe Rostov.

– O să stea unde doreşte dînsul, Feodor Ivanovici, mîrîi Starkov.

– Cine este domnul? întrebă Natalie.

– Rostov. Noul ministru al comerţului exterior.

Rostov se opri să dea mîna cu directorul licitaţiei, care se ridicase servil. Refuză cu un zîmbet studiat oferta de a se aşeza la masa directorului şi se îndreptă direct spre masa lui Natalie.

– Un plutocrat, glumi Starkov. Primul plutocrat al Rusiei, generat de *Perestroika.* Dar Natalie observă că îi vorbise în şoaptă, să audă numai ea.

– Vă ofer scaunul meu, repetă măruntul Şelpin.

Rostov o măsură pe Natalie din cap pînă-n picioare.

– Încîntat.

– Doamnă Nevski, permiteţi-mi să vi-l prezint pe ministrul comerţului exterior, Vladimir Rostov, un vechi prieten al soţului dumneavoastră.

Rostov se aplecă şi-i sărută mîna.

Se aranjară locurile la masă. Bătrînul Starkov, care l-a salutat pe Rostov doar prin înclinarea capului, a rămas lîngă Natalie. Rostov i-a fluturat pe sub nas ceasul de aur şi a repetat că el şi Wallace au fost buni prieteni. Natalie se întrebă de nu nu-i povestise niciodată Wallace despre el.

– Am fost cu toţii atît de fericiţi cînd v-aţi căsătorit, glumi Rostov. Ne-a dat tuturor – cum îi spuneţi? – un impuls să ne uităm la femeile tinere. Mai ţii minte, Fiodor Ivanovici?

– Îmi amintesc, mormăi Şelpin obosit. Ştiu că Vassily era cel mai fericit dintre noi.

– Nu înţeleg prea bine, domnule Rostov. Dumneavoastră sînteţi autorizat să reprezentaţi în străinătate Asociaţia negustorilor de blănuri din Rusia?

– Să spunem că această asociaţie este unul din clienţii mei, zîmbi Rostov. Ministerul meu ajută diverşi întreprinzători sovietici. Eu merg la Washington destul de des. Uneori şi la New York. V-aş putea căuta.

Tot timpul mesei i-a povestit cum a făcut el afaceri cu Wallace, dar mai ales de partidele de băutură în compania femeilor frumoase. Judecînd după maniere, Natalie l-ar fi catalogat drept un vînzător oarecare, dar cînd Rostov privea în jurul său toţi cei prezenţi îşi făceau de lucru, prefăcîndu-se că nu trag cu urechea. Cînd Natalie răspunse celui de-al cincilea toast, Rostov o întrebă brusc:

– Aţi venit pentru a continua afacerile lui Wallace?

– Cotillon Furs are nevoie de materie primă.

– Bine, dar o femeie de afaceri cum sînteţi dumneavoastră n-o să se amestece în alegerea blănurilor.

– Sînt însoţită de experţi excelenţi. Dar am dorit să conduc personal operaţiunea.

– Vă doresc noroc. Apoi, adăugă nepoliticos – în general, femeile vin aici să facă cumpărături.

– Eu, nu.

– Dacă veţi avea cîteva clipe libere, voi fi fericit să vă însoţesc. Anul acesta puteţi cumpăra diamante excepţionale. Şi perle. Deşi văd că aveţi perle. Sînt minunate, nu-i aşa Fiodor Ivanovici?

– Minunate, repetă Şelpin agitat, zîmbind nesigur. Perle minunate pentru o doamnă ca o perlă.

Natalie privea de la unul la altul. Îşi pusese şiragul cu perle fără nici o intenţie, făcea parte din ţinuta pregătită pentru seara aceea. O testa cumva cu o parolă? Sau era un simplu compliment? Ori lucrurile se complicau şi omul flirta? Poate că era una din înfumuratele persoane oficiale sovietice? Categoric, Rostov stătea mult prea aproape de ea.

– Le-am primit de la Wallace.

Avu impresia că Rostov şi Şelpin schimbă priviri. Poate că a fost un semnal, poate nu, dar Şelpin s-a ridicat imediat.

– Sînt obligat să fac cîteva vizite de curtoazie. Cred că nu vă supăraţi, doamnă Nevski, dacă vă va conduce Vladimir Rostov la hotel?

– Mă descurc foarte bine cu un taxi.

– Categoric, nu, interveni Rostov. Este o plăcere pentru mine să vă conduc.

Rostov avea un Mercedes Benz, model vechi, cu tapiţeria din piele, ruptă. Era tot atît de mîndru de maşină pe cît era de ceas. Natalie observă cum mîngîie volanul cînd maşina răspundea la comenzi. Un vînt subţire, venit dinspre golf, spulbera zăpada pe străzile întunecoase.

Privi prin lunetă şi constată că sînt escortaţi. Se întrebă dacă oamenii din maşinile negre care îi urmau îl păzeau pe Rostov sau o supravegheau pe ea. Tatăl ei o prevenise că puţini oficiali sovietici aveau permisiunea de a rămîne neînsoţiţi lîngă o persoană străină. Faptul că erau singuri în maşina lui, demonstra limpede că Rostov este un om foarte important. Şelpin era întotdeauna însoţit de şofer. Rostov sporovăia volubil, gesticulînd, etalîndu-şi cît putea de des ceasul. Îi trecu prin minte că a primit ceasul drept mită pentru o afacere cu un străin. În timpul mesei, se lăudase că avea legături cu oameni de afaceri din străinătate, care depăşeau cu mult sfera comerţului cu blănuri.

– Ce maşină ai? o întrebă el.

– Un micuţ BMV, dar în ultima vreme am luat Cadillac-ul

lui Wallace.

– Cum ai compara aceste maşini?

– Ca diferenţa dintre mere şi portocale.

Rostov rămase descumpănit de expresia englezească. Vorbeau englezeşte la insistenţele lui şi Natalie îi era recunoscătoare că a salvat-o de la bătălia cu cuvintele ruseşti, deşi engleza lui Rostov era foarte ciudată. De exemplu, i-a spus că el este un „*RABOTA-GOLICK*", ceea ce ea a presupus că ar fi un trudnic. După aceea a început să vorbească despre *mafia* şi maşini.

– Maşina ne-a schimbat. Acum, că avem maşini, sîntem într-o continuă alergătură. Repararea lor, însă, depăşeşte posibilităţile statului, aşa că o facem singuri. Luăm piesele de la piaţa neagră. *Rekket* înseamnă corupţie. În ultima vreme, însă, a devenit un mod de a rezolva problemele. De cîtva timp *aşteptăm* să rezolve alţii lucrurile. Cei ca mine sînt obişnuiţi să le rezolve alţii problemele. Vezi tu, *Perestroika* este reală.

– Cum, şi noua conducere nu luptă împotriva corupţiei? întrebă Natalie.

– Noul secretar general? întrebă Rostov, referindu-se la Mihail Gorbaciov. Este de-al nostru.

– De-al dumneavoastră?

– Este ca şi noi. Sigur că nu poate spune pe faţă acest lucru; procedează prudent, anunţă programe, pune oameni noi pentru a rezolva problemele. Vrea ca totul să se rezolve cu oameni noi.

– Bine, dar de ce nu poate spune public lucrul acesta?

Drept răspuns, Rostov aprinse faza lungă şi lumină norii de zăpadă.

– Pentru că acolo, în Rusia, există două sute cincizeci de milioane de ţărani care ne-ar tăia gîtul cu dragă inimă... Şi acum, te rog să accepţi o întîlnire cu mine.

– Poftim?

– Vino cu mine la Dacea*, la sfîrşitul săptămînii. Patinăm, facem saună. Va fi foarte plăcut. Doar la atît se va rezuma momentul de intimitate.

---

* Dacea – fermă; casă rusească de ţară (n. tr.).

– Uuh! Ştiţi, eu nu accept încă întîlniri cu bărbaţi. Adică... sînt văduvă de foarte puţin timp.

– La New York sînteţi văduvă, doamnă Nevski. Aici...

– Mi-aţi spus că sînteţi căsătorit.

– La Leningrad nu sînt.

– La Leningrad eu am venit să muncesc. Cînd muncesc nu accept întîlniri cu bărbaţi, mai ales dacă este vorba să petrec o noapte într-un loc retras, spuse Natalie, învăluindu-l într-un zîmbet nu prea prietenos.

– Atunci, poate vom găsi o noapte liberă săptămîna viitoare... putem aranja tot felul de lucruri...

Întrebîndu-se despre ce fel de „lucruri" ar putea ei discuta, Natalie spuse nepoliticos:

– Cum de te-ai oprit la masa mea astă-seară?

– Turneul secretarului general şi noua lege a comerţului deschid posibilităţi nelimitate pentru Uniunea Sovietică. În fiecare zi călătoresc pentru a întîlni oameni de afaceri străini. Licitaţia de blănuri face parte din traseul meu. Îi zîmbi şi o bătu uşor pe genunchi. Cît despre masă? Este un privilegiu pe care ţi-l dă funcţia. Dacă ai fi blănar, te-ai aşeza lîngă un grup de blănari de optzeci de ani sau alături de o femeie frumoasă?

Natalie îi împinse mîna de pe genunchiul ei.

– Englezoaica arăta superb.

– Eu prefer femeile înalte.

– Spune-mi cîte ceva despre noua lege a comerţului.

– Sînt convins că deja ai nişte informaţii, dar o să facem, totuşi, puţină conversaţie. Noua lege permite companii mixte cu investitori străini.

– Şi pe cine dă în judecată investitorul străin dacă intervine ceva în afaceri?

– Guvernul sovietic şi-a onorat întotdeauna contractele. Chiar de pe vremea cînd mama soţului dumitale negocia achiziţionarea de maşini, în 1920.

Natalie ştia că acest lucru este adevărat. Oricît ar fi fost de mincinoşi şi alunecoşi în privinţa contractelor politice, ruşii le ono-

rau întotdeauna pe cele economice.

– Şi totuşi, cine îl apără pe investitorul străin, dacă se iveşte o neconcordanţă de principii?

– Acum poţi da în judecată o companie guvernamentală; în anumite condiţii. Este o schimbare majoră.

– Într-adevăr, comentă Natalie, răsucindu-se să privească în urma lor. Escorta era acolo. Perechi de ochi galbeni, ca ai lighioanelor dintr-o pădure.

– Ar trebui să luăm un prînz împreună, spuse ea în şoaptă.

Rostov întoarse capul şi o privi. În lumina reflectată de zăpadă, văzu cum îi pulsează o venă la tîmplă.

– Cînd un american spune „prînz", se gîndeşte neapărat la afaceri.

– Eu nu m-am gîndit la afaceri, replică Natalie. În seara asta, domnul Starkov mi-a atras atenţia asupra unui lucru la care eu nu m-am gîndit pînă acum. Uniunea Sovietică are milioane de blănuri de animale, dar nu produce haine din blană.

– Căciuli, noi facem căciuli.

– Şi totuşi, creşteţi în ferme speciale zece milioane de nurci, ca să nu mai vorbim de vulpi şi rîs, blană de lux. Dar, dacă doriţi o haină de blană, trebuie să o cumpăraţi din Europa.

– Sugerezi cumva că Uniunea Sovietică ar trebui să cumpere haine de blană din America? Rostov zîmbea.

– Aţi cumpăra haine de o calitate excelentă.

– Dar nu este în intereseul nostru să importăm haine de blană din America.

– Cred că nu. Vă trebuie valută forte pentru a importa computere şi lasere.

– Nu numai, se înfierbîntă Rostov. Să ştii că şi noi *exportăm* tehnologie. De exemplu, ministerul meu a încheiat un contract pentru metroul din Washington. Pînă şi generalii de la Pentagon se deplasează cu tehnologie sovietică.

Natalie se abţinu să comenteze ironic că generalii Pentagonului nu merg cu metroul.

– În timp ce biata ta soţie tremură de frig într-o haină de blană

lucrată în Italia.

– *Touché*,* rîse Rostov. *Touché. Touché.* La noi, numai cei mai importanți dintre aleşi au permisiunea să cumpere din America.

– N-ar fi ideal ca soția ta să poarte o haină lucrată în Rusia.

Rostov intră pe podul Locotenent Schmidt şi traversă Neva înainte de a-i răspunde.

– Eu şi Vasili am avut multe discuții pe tema asta.

Văzînd că el nu continuă, Natalie încercă să lege o conversație pe această temă:

– Domnul Starkov a sugerat, subtil, că i s-a cerut să facă un studiu asupra industriei americane a blănurilor.

Rostov continua să tacă. Într-un tîrziu spuse:

– Este adevărat. De fapt, eu am cerut raportul. Dacă vrei să afli ceva despre americani, pe Starkov trebuie să-l întrebi. Munca lui de cercetare este impecabilă.

– Ți-a spus că Rusia făcea haine de lux înainte de revoluție?

– Rusia țaristă făcea multe produse de lux. De la cel mai delicat ou Fabergé, pînă la cele mai somptuoase palate. Dar, aşa cum spuneți voi, munca aceasta şi-a pierdut din importanță.

– Din cîte ştiu eu, fabricile Fabergé exportau cele mai multe din produsele lor, blufă Natalie. Habar nu avea care era adevărul, dar spera că nici Rostov nu ştie. Cît despre palate, din munca de restaurare pe care am văzut-o eu la Leningrad, construcțiile de genul acesta nu mi se par o afacere nerentabilă pentru Uniunea Sovietică.

– Lenin obişnuia să spună: „Respectați munca brațelor ruseşti".

– Aşadar, am dreptate să cred că „munca brațelor ruseşti" poate fi o temă potrivită de discuție la un prînz de afaceri.

Rostov îşi scutură mîneca şi mai aruncă o privire la ceasul de care era atît de mndru.

– Plăcerea este de partea mea. Luni?

– Marți ar fi mai potrivit pentru mine. Şi sper să vii cu colegi

* touché (fr.) = atins (n. tr.).

care ar putea să ne servească drept experți.

– Experți, în ce problemă?

– În Joint ventures (Companii mixte).

– *Dyoint venchur?*

Rostov arcuise inchizitor o sprînceană, dar Natalie nu răspunse. Se relaxă, mulțumită de sine. Nu va putea niciodată scăpa de sentimentul că este o intrusă printre negustorii de blănuri, dar negocierea unei afaceri, chiar și în stadiu embrionar, îi dădea un sentiment de satisfacție, făcînd-o să se simtă în apele ei. La șase mii de mile depărtare de New York, aflată într-o mașină cu un rus înfumurat, se simțea, totuși, în elementul ei.

– Cum se numește institutul lui Starkov?

Rostov începu să rîdă în hohote.

– Ce ți se pare atît de nostim?

– Nimic.

– Nu, te rog să-mi spui. Mi-a scăpat mie ceva?

– Starkov este o figură.

– Îl cunoști bine?

– Nu te alarma. Nu fac decît să repet povestea, dar această poveste este... privirea i se pierdu în gol, spre fulgii jucăuși din lumina farurilor. Coborî vocea... se povestește că Starkov este KGB-ist.

– Bătrînelul acela inofensiv? întrebă Natalie cu naivitate, dar simți un fior rece pe șira spinării. Nu. Nu se poate așa ceva!

– Cine poate ști? Dar se spune că Institutul pentru studii americane, cum i se spune începînd de anul acesta, este o celulă KGB.

– Stai puțin. Asta nu înseamnă că e spion sau agent secret. Sînt multe astfel de „celule" KGB? întrebă ea cu grijă.

– Multe, răspunse Rostov zîmbind. Știi ce se povestește că ar fi făcut „bătrînelul acela inofensiv"?

– Ce? Spune-mi și mie.

– A cumpărat un birou de credit. Știi ce înseamnă un birou de credit?

– În Rusia?

– Nu, nu, nu, în America. Deci, a cumpărat un birou de credit în America prin care studiază credibilitatea oamenilor. La Washington D.C. are computere pe care înregistrează datoriile oamenilor. Cărți de credit, împrumuturi, ipoteci. Dacă un senator sau un general are datorii, Starkov știe, îl are trecut în catastiful lui. Înțelegi?

– Înțeleg... Crezi că este adevărat?

– Vasili a rîs cu lacrimi cînd i-am povestit.

– Cum, știe toată lumea?

– Nu, nu ar fi trebuit să-ți spun, dar este o poveste deja veche. Se vorbește că bătrînul a ieșit la pensie.

– Și cu agenția din America ce s-a întîmplat?

– Probabil că au vîndut-o bulgarilor.

Catedrala Sfîntul Isaac apăru brusc prin perdeaua de fulgi și mașina opri în fața hotelului Astoria.

– Mă inviți sus la un pahar?

– Hai să mai așteptăm, îl rugă Natalie. Ne vedem marți, la masa de prînz.

– Poate că mergem totuși la *Dacea* și luăm prînzul de afaceri acolo.

– Dacă vom avea timp. Noapte bună.

Rămase în bătaia fulgilor de zăpadă, inspirînd adînc aerul rece al nopții, privind cum bezna îl înghite pe Vladimir Rostov împreună cu escorta lui. Se simțea dezorientată și ametită. Reluă filmul serii – *Zakuski,* dineul, Șelpin și nervozitatea lui, poveștile lui Rostov despre Wallace, aluziile misterioase la perlele ei, datele exacte pe care le avea Ivan Starkov despre compania Cotillon și despre persoana ei, zvonurile că bătrînul ar fi agent KGB. Natalie încercă să-și amintească un singur cuvînt care ar fi putut avea un alt înțeles, dacă ea nu ar fi știut că Wallace fusese spion.

De ce s-au așezat lîngă ea la masă Starkov și Rostov, cînd erau, probabil, cei mai importanți oficiali sovietici prezenți la acest dineu? Da, imaginația părea deja superstimulată de privirea inchizitorială cu care o studiase acel tînăr ofițer KGB.

Există, totuși, o consolare, gîndi ea intrînd în holul călduros al hotelului. Aproape că izbucni în rîs. Cînd în arena afacerilor sub-

terane banca ei ajuta pe cineva să-i fure compania, aici, în prima ei noapte în Rusia, se întrevedea o vagă, dar fascinantă, posibilitate de a se salva încheind o afacere cu sovieticii. *Dyoint venchur.*

Soarele palid al Leningradului, reflectat de țigla colorată a clădirilor, o găsi pe Natalie trează, într-o stare de tensiune extremă. Trebuia să aştepte pînă după-amiază pentru a telefona oamenilor ei din New York. Renunță la micul dejun. Stomacul ei nu suportă decît un ceai.

Îşi făcu de lucru scriind vederi cunoscuților şi oamenilor cu care făcea afaceri. Venise cu o întreagă listă de adrese. „Vreme rece, licitație fierbinte. Toată dragostea, din Leningrad". Ceva mai inspirat nu găsi. Deşi îi cunoştea pe fiecare în parte, nu reuşea să se debaraseze de gîndul că, pînă se va întoarce acasă, Cotillon s-ar putea să nu-i mai aparțină.

În sfîrşit, se făcu dimineață şi la New York. O sună pe Joannie, care nu dormise toată noaptea adunînd informații şi-i terorizase pe contabili să scoată fiecare bănuț posibil, pînă şi din listele de inventar. Apoi vorbi cu Rhonda, la Citicorp, cu Lynn Brown şi la urmă cu fratele ei, care făcuse o treabă foarte bună, aflînd ce se ascundea în spatele atacului lansat de bancă. Pe măsură ce la Leningrad se lăsa seara, Natalie îşi contura în minte o imagine foarte exactă, dar în acelaşi timp foarte sumbră.

Jefferson Jervis îşi lansase atacurile folosindu-se de banca ei – îşi aminti cu amărăciune de cîte ori a încercat să-l convingă pe Wallace să renunțe la această bancă, tocmai pentru că era mică şi uşor de şantajat. Dar Wallace era un tip loial. Acum, ea plătea pentru că n-a ascultat-o. Mike descoperise, de asemenea că Jervis cumpărase acțiuni la Hyndo Industries, lucru care a uimit-o pe Natalie peste măsură. Omul se străduia din greu să îi facă rău. Dar Mike, care nu ştia nimic despre viața secretă a lui Wallace, i-a oferit o explicație mai inocentă: „Se pot scoate bani frumuşei de pe urma ta, surioară".

Lynn Brown avusese o întîlnire cu avocații firmei Hyndo. Aşa cum Natalie a presupus, Hyndo cerea optzeci şi cinci la sută din

profitul firmei Cotillon, ca să-i plătească datoriile. Creditorii, care aveau dreptul să aprobe un astfel de plan de preluare, se întîlneau astăzi pentru a ajunge la un numitor comun. Joannie Frye i-a caracterizat imediat – o gloată lacomă şi, pentru moment, confuză.

Creditorii lui Natalie erau împărţiţi în două grupuri distincte. Cei de la care Cotillon a împrumutat bani lichizi, insistau să li se dea banii. O sută de cenţi la dolar, dobîndă. Ceilalţi, creditorii comercianţi, se mulţumeau cu mai puţini banî. Această aparentă generozitate, remarcase Joannie, se datora intenţiei lor de a ridica preţul produselor, pentru a ajunge la două sute la sută din profitul iniţial.

Amintindu-şi nenumăratele aventuri pe care le-a avut Wallace cu telefoanele în Uniunea Sovietică, Natalie a făcut comanda cu multe ore înainte. Telefoanele ruseşti tot o scoteau din sărite. De trei ori a fost întreruptă la jumătatea propoziţiei. Folosea întreruperile pentru a discuta cu Leo şi Harvey, în Leningrad. Printr-un adevărat miracol, a reuşit să-l prindă pe Stevie Weintraub, în Hong Kong şi a scos de la el cîteva informaţii despre compania mixtă cu chinezii. I se părea înnebunitor să ştie că fiecare cuvînt pe care-l rostea, fiecare idee, fiecare tactică de abordare a afacerii erau înregistrate de KGB. Singurul lucru care o făcu să zîmbească a fost schimbul de păreri cu Stevie referitoare la Republica Populară. În cele din urmă, a reuşit să-l prindă şi pe Bill Malcom, de la care smulse următoarea promisiune: „Chiar de-ar fi să trec prin foc şi sabie, SM & H nu va permite ca tu să păţeşti aşa ceva, Natalie".

Nuanţa prea accentuată de bravură din tonul lui Bill o făcu să se înfioare de teamă. Wallace obişnuia mereu să-i spună: „Ai grijă cu oamenii care se laudă şi sînt emfatici. La cel mai mic cutremur, sînt primii care iau poziţia patului".

Ori, Natalie ştia exact că SM & H nu o putea salva. Era în stare de şoc. Contase pe Bill şi se agăţase de el ca de ultima ei şansă.

Ascunzîndu-şi disperarea, reuşi să termine convorbirea şi îi promise că va lua din nou legătura cu el, lunea următoare. Apoi, stătu nemişcată la fereastră, privind catedrala Sfîntul Isaac şi stratul proaspăt de zăpadă care se aşeza pe maşini. Se înnoptase. Catedrala

se contura ca un munte întunecat. Wallace îi povestise odată că fiecare clădire din Leningrad este construită pe stîlpi din lemn. S-au folosit mii de trunchiuri de copaci, pentru că oraşul a fost ridicat pe o mlaştină.

Îşi pregăti o cadă cu apă fierbinte şi se lăsă în voia gîndurilor. Încet, încet, îşi aminti multe din avertismentele pe care i le dăduse Wallace. Vorbele pîlpîiau în adîncul memoriei, ca flacăra unei lumînări reflectată într-o oglindă. Dacă prietenii ei erau speriaţi, înseamnă că şi printre duşmanii ei existau oameni speriaţi. Frica era generată de lăcomie. Creditorii ei luptau. Putea ea să-i dividă? Putea să cîştige puţin timp? Dacă Jefferson Jervis a reuşit să se infiltreze la Hyndo, de ce nu ar reuşi şi ea să se infiltreze printre creditorii ei?

Îl sună pe Mike.

Probabil că în raiul lui comunist Lenin zîmbea, pentru că a obţinut imediat legătura.

– Te-am sunat să-ţi spun cît de isteţ ai fost că ai descoperit legătura lui Jervis cu Hyndo.

– De cînd am terminat cu cocaina mă sună şi prietenii. Sînt chiar drăguţi cu mine, atîta vreme cît nu-i rog să-mi găsească o slujbă.

– Cum, ţi-ar plăcea să lucrezi cu Bill Malcom?

– Ştii doar că nu am fişă de recomandare. Oameni ca Malcom nu prea acceptă să lucreze cu un tînăr de douăzeci şi nouă de ani, bun la toate.

– Am spus *cu* el, nu *pentru* el. Organizează un grup care să strîngă bani să-mi plătească creditorii. Lucrează cu cei mai buni prieteni ai tăi. Ademeneşte-i pe cei mai bogaţi francisori ai lui Cotillon. Joannie are o listă. Este a ta, împreună cu binecuvîntarea mea.

– Mulţumesc, îi spuse Mike cu sinceritate. Îmi prinde bine încrederea pe care mi-o acorzi. Dar ce-aş putea să le vînd? Săptămîna asta Cotillon n-a valorat mare lucru.

– Începe tratativele cu ei. Spune-le că mă ocup de o afacere care o să-i arunce în aer pe ceilalţi. Nu te angaja la nimic. Trebuie să-l inviţi pe Bill Malcom la discuţii.

– Bill? Nu îi reprezintă el pe unii dintre creditorii tăi?

– El îi poate convinge pe ceilalți să-ți accepte oferta, fără să pună întrebări.

Mike începu să rîdă.

– Vrei ca eu să-l transform pe Bill în spionul tău printre creditori?

– Îți va mulțumi pentru această şansă pe care i-o acorzi. Pentru el nu voi avea valoare dacă dau faliment.

– Să spionezi printre creditori! repetă Mike. Îmi place ideea. O să ştii ce gîndesc ei. Iisuse, el ar putea chiar să-i atîțe unul împotriva altuia.

– Cu cît luptă ei mai mult, cu atît voi avea eu mai mult timp, pentru a pune pe picioare o afacere din care tu să faci bani la New York.

– Cum se face că ai devenit atît de vicleană?

– Cred că am moştenit ceva de la so...

În acel moment observă plicul de pe pat. Era rezemat de pernă. Cînd intrase în baie nu era acolo.

– Hei, prințesă Machiavelli, mai eşti pe fir? Care este următorul pas?

Natalie nu-şi putea dezlipi privirea de la plic. Trebuia să-şi împartă în mod egal pasiunea, între Cotillon şi trecutul lui Wallace.

– Te mai sun eu, spuse şi închise imediat.

CARTEA A PATRA

Milionarii Moscovei

18

Natalie luă plicul şi îl examină îngrijorată. Fugi la uşă. Nici un moment nu se gîndise să o încuie. Zgomotul apei care curgea în cadă o făcuse să nu-i audă. Cercetă ambele feţe ale plicului. Albe. Îl deschise cu unghia. Înăuntru găsi o tăietură din ziarul de seară *Vechernaia Moskva*. Nimic altceva. Doar o pagină de interior de ziar, datat cu două zile în urmă. Uimită, încercă să găsească o cheie.

Glasnost-ul reuşise să transforme presa rusească. Chiar dacă erau scrise cu litere chirilice, titlurile ziarelor îi aminteau de gazetele new-yorkeze. Corupţia se întindea ca o plagă şi *Vechernaia Moskva* era hotărît să o dezvăluie:

Mecanicii de la un service de stat distrugeau maşinile clienţilor, furînd piesele de care aveau nevoie. Nu era de mirare, tuna ziarul, că oamenii preferau să-şi repare automobilele „la negru", deşi sursa prin care acei mecanici obţineau piesele era, la rîndul ei, dubioasă. În oraş, au fost descoperiţi poliţişti care le cereau taximetriştilor să-i ducă gratuit acasă. Mamele protestau că nu se acordă suficientă importanţă construcţiei de locuinţe. *Luberi,* grupuri de tineri din suburbiile oraşului, i-au atacat din nou pe fanii heavy-metal la un concert din parcul Gorki.

Uimită, Natalie întoarse pagina. Conţinea anunţuri publicitare. Privirea îi îngheţă pe patru rînduri de cifre, scrise pe marginea ziarului.

379-33-01
250-36-04
382-14-01
278-18-02

Combinații de trei și două cifre. Păreau a fi numere de telefon, și puteau să fi fost scrise fără nici o intenție pe marginea ziarului. Moscova era recunoscută pentru ostilitatea cu care primea orice solicitare de informații și pentru lipsa cărților de telefon. Dar, acestea erau numere de cod, precis – pagina, rîndul și cuvîntul.

Verifică încă o dată ușa, apoi luă poșeta și pagina de ziar și se așeză la biroul de lîngă fereastră. În piața întunecată se distingeau umbre gîrbovite, îmbrăcate în haine negre. Din locul acela nu mai vedea taximetrele și autocarele parcate în fața hotelului. Vedea doar trecătorii, mergînd într-o poziție ciudată, cu capul în jos și se simțea la un secol depărtare de casă.

Cu puțin timp înainte de a pleca din New York, a luat coperta unei cărți de Ludlum și a lipit-o peste *Perla,* cartea lui Wallace.

Chiar în intimitatea camerei sale, Natalie simțea că îi este frică, poate chiar mai tare decît la vamă. Încet, încet, teama pălea pe măsură ce se gîndea la ce avea de făcut. Cea mai inteligentă mutare ar fi fost să arunce în toaletă bucata de ziar și să se concentreze asupra licitației. Și totuși, trebuia să știe ce se ascundea sub acel număr de cod. Rupse marginea pe care erau scrise numerele și deschise *Perla.*

379-33-01

La pagina 379, pe rîndul 33 scria, „Trei degete au intrat ușor... 01. Primul cuvînt era *Trei. Trei.*

Întoarse la pagina 250 și numără rîndul 36: „deschizîndu-se din..." *Din.*

Pagina 382, rîndul 14, cuvîntul 01, era *dreapta.* Deci, pînă în prezent avea, *Trei din dreapta* și trebuia să mai caute un cuvînt. Cum adică trei din dreapta? Murmură îmbufnată: „Cine naiba citește prostiile astea? Răsfoia să ajungă la pagina 278.

Wallace a fost unul dintre cititori. Rîndul 18: „partea de jos a corpului ei se mișca..." *Jos.* Cuvîntul era „jos". *Trei din dreapta jos.* Și atît?

Trei din dreapta jos. Nu avea nici un înțeles, dar acesta era mesajul. Cu un sentiment de neputință se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să alterneze ea cifrele într-o anumită formulă. Dacă era

aşa, atunci ea nu mai putea face nimic.

Trei din dreapta jos. Luă pagina de ziar. Anunţuri. Coloana din dreapta. Jos. Al treilea de jos. Anunţul spunea: „Şantierul Gladişev. Raionul Kitai-Gorod. Lemnari, lucrători în piatră, munci diverse".

Tot ce ştia Natalie, era că Kitai-Gorod se numea o clădire foarte veche, în apropiere de Kremlin. Dar, paragraful care preceda anunţul, spunea că cei care se oferă să muncească voluntar la sfîrşit de săptămînă pentru restaurarea clădirii, sînt bine veniţi. Erau necesari muncitori calificaţi; dacă nu aveai nici o meserie, puteai să duci cărămizi, sau să pregăteşti masa.

Părea un loc foarte sigur pentru o întîlnire. Putea pretinde că a vrut să guste din plăcerile de care nu se bucurau toţi turiştii, dacă cineva ar fi întrebat-o. Nu-i era limpede cine ar fi putut să o întrebe, dar încercă să se convingă că suna plauzibil: am vrut să particip la lucrările de restaurare şi reconstrucţie din Moscova.

Telefonul sună strident.

Natalie sări în picioare, aruncă bucata de ziar la toaletă şi fugi să răspundă la telefon. Recunoscu imediat vocea viguroasă a lui Rostov.

– Bună seara. Sînt în hotel. Poate luăm masa împreună.

O „avanpremieră" a prînzului de marţi, i-a spus. Suna ca ordin.

Cînd genunchiul lui Rostov începu să o mîngîie pe sub masă, Natalie speră că oficialul sovietic îi face avansuri şi nu semne conspirative. Faptul că el a sunat tocmai atunci, cînd a primit anunţul codificat de a merge la Moscova, nu putea fi ignorat. Oare, fără să-şi dea seama, a trecut vreun test în noaptea dineului cu negustorii de blănuri? Sau el a vorbit serios cînd i-a spus: „Trebuie să-mi spui ce să fac, ca să te conving să vii cu mine în week-end."

Ministrul îşi scutură mîneca, îşi privi ceasul şi spuse:

– Este devreme. Maşina ne aşteaptă. Pînă la fermă nu facem mai mult de o oră.

– Îmi pare rău, tovarăşe Rostov.

– Vladimir.

– Îmi pare rău, Vladimir, dar trebuie să fac o vizită la Moscova. Tatăl meu nu m-ar ierta dacă nu i-aş vizita vechii prieteni de la ambasadă.

– Aseară nu mi-ai spus nimic de această vizită.

– Încă nu-mi schiţasem programul. De fapt, am cumpărat şi biletele.

– Unde o să locuieşti?

– La Naţional.

– Hotelul preferat de Vasili.

– Da. El ar fi vrut să mă aducă aici, anul trecut, de Crăciun.

– Ah, sigur!

– Marţi, se învioră Natalie. Mai luăm masa împreună?

– Ai ridicat cîteva probleme interesante în legătură cu hainele de blană. Subalternii mei mi-au spus că gîndeşti corect.

– Vladimir, rămîne între noi doi şi o votcă, discutăm posibilitatea unui parteneriat, nu-i aşa?

Rostov recurse la o glumă care probabil că îi plăcea:

– În măsura în care o femeie frumoasă ar putea fi *Partniori* cu un imperiu monolitic şi totalitarist al răului.

– Eu sînt dispusă să încerc.

Rostov scoase un dosar din servietă.

– Citeşte asta. Legi şi regulamente noi, pentru a uşura încheierea afacerilor.

Îi flutură dosarul pe sub nas, ca pe o momeală. Natalie îl apucă cu hotărîre.

– Mulţumesc foarte mult.

Rostov ridică un deget, ca un avertisment.

– Ţine minte, doamnă Nevski. Aici nu eşti la New York. Nu poţi trata o afacere de la om la om cu un oficial sovietic. Eu sînt doar unul. Avem idei diferite şi sîntem foarte mulţi oficiali. Dacă vei petrece week-end-ul cu mine, te voi prezenta şi altor persoane oficiale.

– Mă tem că nu pot.

– Să nu crezi cumva că poţi opera ceva în ţara noastră, fără prieteni influenţi, o avertiză Rostov. Uite, am să-ţi demonstrez.

Puse o bancnotă de zece ruble lîngă paharul gol, o acoperi cu mîna şi chemă chelnerul.

– Mai dorim o votcă.

– Tovarăşe, aţi consumat cantitatea autorizată de stat.

Rostov ridică mîna de pe bani.

– Atunci, adu-ne Perrier, spuse el accentuînd silabele.

Chelnerul luă cu iuţeală banii şi se întoarse după cîteva clipe cu două pahare pline cu un lichid transparent. Într-un pahar se vedeau bule de acid, în celălalt nu. Rostov îi oferi un pahar lui Natalie.

– Bea.

Ea duse paharul la buze. Votcă pură.

– Prieteni, doamnă Nevski. Ai disperată nevoie de prieteni aici.

19

Wallace glumea întotdeauna pe tema asta: pe cît de obişnuit era să fii jefuit la New York, pe atît de normal era să fii urmărit la Moscova, şi în plus mai nostim. Natalie se îndoia c-ar putea fi nostim, căci tipul arăta înspăimîntător.

Dimineaţa devreme, cînd ea a plecat la aeroport, tipul a urcat imediat într-un taxi şi a urmărit-o de-aproape. Era un bărbat solid, îmbrăcat într-o haină murdară şi cu o căciulă foarte înaltă. Atît reuşise să observe, pentru că Leningradul era încă scufundat în întuneric, deşi oraşul forfotea. Tramvaie, autobuze, taxiuri şi maşini particulare aglomerau încă din zorii zilei şoselele curăţate de zăpadă.

Pînă la aeroport a moţăit. Apoi a reuşit să se trezească cu ajutorul unui ceai fierbinte. Cu cîteva minute înainte de a se prezenta la ghişeul pentru străini, a intrat într-o cabină telefonică să o sune pe prietena lui Ştefan. Actriţa dormea. Natalie îi lăsă mesajul tatălui acesteia – era o prietenă de la teatru şi o ruga pe Vera să ia împreună masa de prînz, luni.

Căciula înaltă îi atrase privirea. Omul o privea atît de intens,

încît, dacă aerogara nu ar fi fost aglomerată, Natalie s-ar fi temut că vrea să o atace. Se grăbi spre sala de aşteptare, unde se simţea mai în siguranţă; bărbatul o urmări cu privirea. Întoarse capul căutîndu-l cu privirea, dar individul dispăruse. Se anunţa zborul pentru Moscova. Îmbarcarea decurse fără incidente şi îşi găsi repede locul. Cabina avionului era îmbibată cu fum de ţigară. De pe locul ei, Natalie vedea uşa pe care o privi cu interes pînă cînd însoţitoarea de zbor o închise. Cînd auzi zumzetul motoarelor îşi zise că s-a înşelat, că nu a fost urmărită. Îşi legă centura de siguranţă şi deschise dosarul primit de la Rostov.

Un conflict care avea loc cu zece rînduri în spate îi făcu pe pasageri să se întoarcă în scaune. Însoţitoarele de zbor insistau ca o femeie să elibereze locul. Ducînd ca un trofeu un borcan de murături, furioasă, dar tăcută, femeia coborî din avion. Oamenii erau curioşi să vadă cine va veni în locul ei. Natalie ştia – individul cu căciula înaltă.

Bărbatul îşi scoase căciula, o puse pe genunchi şi închise ochii lăsînd impresia că doarme. Natalie citea noile legi *Glasnost,* dar creierul îi lucra febril. Încă se mai chinuia cu „cine" şi „de ce", cînd îi trecu fulgerător prin minte că trebuia să scape de el înainte de a ajunge la Kitai-Gorod.

Cînd avionul ateriză pe aeroportul Şeremetievo era încă întuneric. Bărbatul rămase pe locul lui, în timp ce pasagerii se înghesuiau pe culoar. Cînd Natalie trecu pe lîngă el, o măsură din cap pînă în picioare, dar îi evită privirea. Nu-l văzu nici la banda rulantă pentru bagaje, nici lîngă şirul de taximetre. În drum spre Moscova, pe măsură ce se lumina de ziuă, Natalie începu să spere că nu era decît unul din nenorociţii aceia care se uită obraznic la femei.

Nu-şi explica în ce mod, dar reuşise să ajungă înaintea ei la hotel. Faptul că ştia la ce hotel va sta începu s-o neliniştească. Natalie observă că omul îşi schimbase tactica, nu numai hainele. Acum purta un palton elegant şi o căciulă din blană. Îl putea confunda cu jumătate din bărbaţii care mergeau în acel moment pe strada Gorki. Se miră singură că l-a depistat, lîngă un magazin de

suveniruri din holul hotelului.

Din camera ei putea să vadă turnurile Kremlinului, conturate, acum, pe un cer cenuşiu. Îşi puse o pereche de jeanşi decoloraţi, o flanea de corp, un pulover de caşmir şi ghete călduroase. Apoi, îşi prinse părul sub o căciulă de lînă, se înfăşură într-un fular acoperindu-şi nasul şi gura, aşa cum le văzuse pe rusoaice şi îmbrăcă o jachetă de piele căptuşită cu blană.

Cînd se privi în oglindă, tot pe Natalie Nevski o văzu. Pe obrazul eliberat de păr, sprîncenele deveniseră prea evidente şi atrăgeau atenţia. Le tamponă cu fond de ten. Rezultatul fu magic. Un chip de nordică o privea din oglindă. Îi zvîcneau tîmplele.

La etajul ei găsi un băruleţ amplasat aproape de lift. Comandă un suc de portocale şi aşteptă pînă cînd apăru un grup compact de turişti care se înghesuiau în aşteptarea liftului. Intră şi ea în lift şi, amestecîndu-se între ei, traversă holul hotelului, încercînd să-l descopere pe urmăritorul ei. Îl reperă în faţa hotelului, rezemat de un taximetru, citind un ziar, deşi era un frig de crăpau pietrele.

Uşa principală a hotelului Naţional dădea spre Kremlin. Grupul ei o luă spre stînga, exact în direcţia urmăritorului ei. Natalie îşi ţinu respiraţia şi trecu pe lîngă el. Depăşi strada Gorki, apoi hotelul Inturist. Cîţiva dintre membrii grupului o priveau ciudat, dar ea continua să meargă cu capul aplecat, înfăşurată în fular ca şi ceilalţi moscoviţi.

În stînga ei apăru o ceainărie. Se desprinse de grup şi înainte de a intra, privi în jurul ei. După ea intrară cel puţin doisprezece oameni. Ceainăria era aglomerată.

O femeie de la masa alăturată o privea insistent. Natalie îi întoarse privirea şi femeia se uită în altă parte. Haina ei. Asta era! Bineînţeles, una dintre cele mai elegante modele de la Cotillon. Femeile o opreau pe stradă să o întrebe de unde a cumpărat-o. Se simţea privită insistent şi rezistă cu greu tentaţiei de a se întoarce şi de a cerceta oamenii din jur.

O bătrînă o privea de lîngă tejghea, o altă femeie, care mesteca gumă, îi studia picioarele. Toată lumea ştia că moscoviţii privesc cu invidie încălţămintea bună de iarnă. Aproape că îl auzea pe

Wallace: *Cizme italiene din piele.*

Un tînăr, probabil licean, se aşezase la o masă de lîngă ea şi o privea pe deasupra cărţii din care se făcea că citeşte. Era o carte de fizică. Natalie îi zîmbi. El lăsă capul în jos, stînjenit. E în regulă, probabil că, aşa cu părul ascuns sub căciulă, semăna cu Cybill Shepherd.

În raza ei vizuală apăru o uniformă verde şi inima îi tresări. Doi soldaţi se apropiară şi se aşezară pe cele două scaune libere de la masa ei. O studiau zîmbind obraznic. Le întoarse zîmbetul sperînd din inimă să fie cît mai sfios, dar mai ales cei doi să nu observe că avea sprîncenele date cu fond de ten.

În ceainăria supraîncălzită, aerul era îmbîcsit de fum de ţigară şi de mirosuri de mîncare. Oamenii continuau să intre şi Natalie îşi zise că nu-i exclus să fi fost urmărită. Oricine putea intra aici după ea, oricine o putea aştepta afară. Panicată, cu sentimentul acut că era prinsă în capcană, pentru cîteva momente, regreta că a părăsit hotelul.

Devenise un pericol pentru persoana care o aştepta la Kitai-Gorod. Dacă prietenii lui Wallace erau suficient de deştepţi să-şi dea seama că a fost urmărită, nu o vor contacta şi toate eforturile ei s-ar dovedi inutile. Dar, dacă nu sesizau că este urmărită? Ce se va întîmpla cu ei? „Eşti o proastă!" se certa în gînd. Adusese cu ea *Perla,* ca o ultimă încercare de încredere în Wallace. Prietenii lui au reacţionat. Dar ea a stricat totul.

Un muncitor cu cizme butucănoase şi haină de postav se apropie de casa de marcat cu o tavă de mîncare. Casiereţa socoti pe abac. Omul plăti, apoi luă restul. Monedele îi alunecară în buzunarul pantalonului, iar bancnotele ajunseră într-un portmoneu pe care încercă să-l strecoare într-un buzunar, sub haina de postav.

Natalie îşi reprimă un zîmbet triumfător. „Muncitorul" fusese nu de mult îmbrăcat în haine destul de elegante. Cu un gest necontrolat, omul dusese mîna la buzunarul de la piept, acolo unde-şi ţin portmoneul oamenii din oraş. I se acceleră pulsul. Îl privi aşezîndu-se la o masă în apropiere. Zîmbi soldaţilor, apoi privi pe fereastră. Pe geam, văzu rîndul de oameni care aşteptau un troleibuz. Mai adăugă

puțin zahăr în cafea și amestecă. Observă troleibuzul apropiindu-se de stație. Continuă se amestece cu linguriță în ceașcă pînă cînd îl văzu pe urmăritorul ei ducînd cana cu ceai la buze. Țîșni fulgerător spre ușă. O bătrînică bloca ieșirea. O ocoli și ieși în stradă, dînd peste doi milițieni care-și făceau rondul. Îi ocoli și pe ei, și începu să alerge printre mașini, ignorînd înjurăturile ce i se aruncau. Spera să iasă în fața troleibuzului, ca să o vadă șoferul și să mai țină ușile deschise.

Reuși să urce. Șoferul, o femeie, o aștepta. Făcîndu-și loc spre marcatorul în care trebuia să introducă copeici, Natalie îndrăzni să privească spre cofetărie. Reușise. „Muncitorul" se împotmolise între mașini și milițienii care-l strigau de pe trotuar.

Sentimentul victoriei fu de scurtă durată. Reușise, dar la mustață, pentru că, femeia care mesteca gumă și îi studiase „cizmele italiene", se afla lîngă milițieni, fluturîndu-le ceva pe sub nas și făcîndu-le semn să dispară. Natalie scutură din cap. Învățase ceva, iar „isprava" ei o dovedea.

Era trecut de ora 10 cînd, în sfîrșit, s-a luminat. Natalie dădea colțul unei străzi înguste, în apropiere de GUM, spre șantierul de restaurare. Pereții vechiului ansamblu, de o culoare galben mușchi erau murdari, ici și colo tencuiala căzuse și dădea la iveală scheletul din piatră și lemn. Un fel de rampă din lemn asigura intrarea în clădire. Aripa deja reparată strălucea, confirmînd cît de frumoasă va fi clădirea după ce se vor termina lucrările.

Prin ferestrele deschise, Natalie văzu bărbați și femei de toate vîrstele trebăluind de zor. Unii aruncau pe fereastră bucăți de moloz direct în camioanele parcate sub geamuri. În cuvele camioanelor, cîte doi bărbați împrăștiau molozul.

Natalie își eliberă părul de sub căciulă și intră împreună cu un grup condus de un bărbat care explica voluntarilor ce ar trebui să facă.

– Eu sînt Andrei, le spuse el. Arhitectul proiectului. Avem aici o clădire construită în secolul al optsprezecelea, extinsă mult în secolul al nouăsprezecelea. Tovarășul Gladișev – domnul Gladișev, după cum era cunoscut pe vremea aceea – a moștenit o brutărie, pe

care a transformat-o într-un imperiu de mori de măcinat. Era unul dintre cei mai bogați oameni din Moscova. Deținea proprietăți în întreaga Rusie și un conac enorm la Leningrad – pe vremea aceea. Sankt Petersburg, unde îi finanța pe burghezii liberali care se lansau în lupta politică. Era membru al partidului cadet și membru al Dumei. Țarul îl considera revoluționar, iar revoluționarii îl credeau țarist.

Andrei zîmbi; cîteva persoane surîseră, gustînd comentariile lui referitoare la revoluție.

– Așadar, de ce restaurăm noi această clădire? Pentru că, în afară de faptul că este o clădire cu valoare intrinsecă, plasată în centrul orașului, are și o istorie foarte picantă. A fost naționalizată și, se spune că Lenin însuși a folosit-o în timp ce se ascundea de reacționari. A dormit în patul și în camera în care tovarășul Gladișev își întreținea amanta, contesa...

Natalie cerceta cu atenție bărbații și femeile, încercînd să-l identifice pe cel care-i trimisese mesajul. La rîndul ei era studiată – de femei, din pricina jachetei din blană și a jeanșilor și de bărbați deoarece nu o mai văzuseră în grupul lor.

– ... Pivnița și primul etaj vor deveni restaurante, iar terasa va fi destinată unei cafenele în aer liber. Dumneavoastră va trebui să curățați zăpada și pămîntul de pe dalele din curtea interioară. Vă rog să mă urmați.

Andrei a lăsat un grup de bărbați la etaj, pentru demolare, și acum îi conducea pe cei între care se afla Natalie spre curtea interioară surprinzător de spațioasă. Curtea era înconjurată de zidurile clădirii din trei părți și de un al patrulea zid de incintă. În mijloc se afla un copac mare, bătrîn.

Natalie se alătură voluntarilor care începuseră să sape pămîntul înghețat, pe care-l încărcau apoi în roabe de metal. Zece minute trecură, înnebunitor de încet. Începeau să-i înghețe mîinile în mănuși. Mai așteptă douăzeci de minute, apoi ieși în stradă, gîndindu-se că persoana care o chemase aștepta la intrarea în clădire. Văzînd că nu se apropie nimeni de ea, intră din nou în curtea interioară. După o altă jumătate de oră, ieși din nou.

Un Jaguar roșu cu două uși, bine lustruit, dădu colțul străzii.

Făcea un contrast izbitor cu imaginea năclăită a şantierului. Era un model V-12. Probase şi ea unul, dar se hotărîse pentru mai practicul BMW. Consuma probabil raţia de benzină a unei locomotive sovietice. Costul maşinii în ruble, ca să nu mai vorbim de relaţiile de care aveai nevoie pentru a cumpăra un astfel de automobil, depăşeau orice imaginaţie.

Maşina se opri şi o femeie deschise portiera. Era Liuba.

Frumoasa rusoaică, înfofolită ca şi ceilalţi voluntari într-o haină de postav, avea părul auriu ascuns sub un batic de lînă, iar peste nas şi gură îşi petrecuse un fular. Cu toate acestea nu-şi putea ascunde alura elegantă şi picioarele lungi, iar Natalie o recunoscu imediat. Fremătînd de emoţie, aşteptă ca Liuba să o vadă, apoi intră în curtea interioară. Liuba o urmă cu o lopată în mînă.

– Spectaculoasă intrare, i se adresă Natalie furioasă. Ce te-ai mai chinuit să-mi trimiţi mesaj codificat? De ce nu mi-ai trimis un fax?

– Nu conduc decît Jaguar, răspunse Liuba în ruseşte. Că veni vorba de suspiciuni, n-ai putea vorbi ruseşte?

Natalie o privi mai atentă şi văzu că este într-adevăr speriată. Îşi ceru scuze.

– Te rog să mă ierţi. Nu mă aşteptam să...

– Eu sînt cine sînt. Pentru moment, sper că mă aflu în siguranţă. Fii atentă, vine Andrei. El nu este de-al nostru. Ridică vocea şi i se adresă arhitectului: Văd că ai făcut ceva treabă. Ai scos molozul.

– Unde îl duceţi? contribui şi Natalie la joc, gîndindu-se că în alte condiţii s-ar fi simţit caraghioasă.

– Andrei, strigă Liuba. Unde ducem roabele?

– În stradă, la camioane.

– Vă rog să mă scuzaţi, interveni Natalie, aţi spus mai devreme că veţi planta flori aici. Acesta este un pămînt excelent.

– Mizeria de oraş?

Liuba îi aruncă o privire speriată, dar Natalie insistă, crezînd că se poate agăţa de lumea sigură şi reală a grădinii sale din Connecticut. Stă sub copacul ăsta de mulţi ani. Este un pămînt gras.

– *Iolki-palki.* Ştii ceva? Eu sînt băiat de oraş. Mai scuteşte-mă cu ţărănismele tale. O privi din cap pînă-n picioare. De unde ai apărut,

scumpo? Nu-ți recunosc accentul. Este cumva baltic?

Natalie împietri. Se simțea ca o cretină pentru că începuse discuția aceea și o privea disperată pe Liuba. Aceasta reuși să bîlbîie:

– Este din Petropavlovsk.

– *De unde?*

– De pe lîngă Omsk. Dincolo de Urali. Tu nu călătorești?

Natalie era convinsă că arhitectul a sesizat nuanța aproape isterică din glasul Liubei.

– Călătoresc între Moscova și Leningrad. De preferat cu avionul. Bine, dacă pămîntul este bun, puneți-l acolo, o să vedem ce facem cu el.

– Andrei! strigă cineva de la etajul clădirii. Se mișcă plafonul.

Arhitectul intră grăbit în clădire.

Natalie strînse cu putere mînerele roabei. Tremura. Duse pămîntul în colțul indicat de Andrei. Liuba renunțase la rolul de voluntar și o aștepta, sprijinită în coada lopeții, mutîndu-se nervoasă de pe un picior pe altul. Fața ei frumoasă se urîțise de încordare, iar ochii îi erau măriți de frică. Arată groaznic, gîndi Natalie. Nu-mi vine să cred că Wallace și-a riscat viața lăsîndu-se pe mîna ei.

Natalie începu din nou să sape.

– De ce m-ai contactat? o întrebă în șoaptă pe Liuba.

– Ți-am găsit anunțul în *International Herald Tribune*. Ce vrei?

– Vreau să știu totul despre Vasili.

– De asta ai contactat-o pe femeia din Londra? Nu ți-a povestit ea ce făcea Vasili?

– Cum te-a recrutat soțul meu?

– M-am îndrăgostit de el.

Natalie avu senzația că a primit o palmă peste față. Trupuri fierbinți... trupul lui Wallace și al Liubei... Gurile lor...

– Îl iubeam, repetă Liuba defensiv. Eu l-am iubit mai mult decît tine.

– Nu-i adevărat!

– Nu l-aș fi lăsat niciodată să vină singur în Rusia.

– Nu trebuie să-ți răspund la asta.

Replica Liubei a fost un gest de superioritate. Natalie clipi des pentru a-și alunga lacrimile fierbinți. Ar fi vrut s-o întrebe: „Te-ai

culcat cu el?", dar n-o putu face.

– La început a fost palpitant... ştii, spionajul, îi explică Liuba. Am petrecut clipe minunate împreună. Acum totul ne-a scăpat de sub control. Încearcă să ne omoare.

Natalie reuşi să spună printre dinţi:

– Nu te cred. Soţul meu s-a retras cu mulţi ani în urmă.

Un licăr tăios, amar şi dur, trecu prin ochii Liubei.

– Lasă-mă să ghicesc. Ţi-a spus că s-a retras bărbatul căruia îi raporta.

– Am pomenit eu de un bărbat?

– Nu contează. Oricum eu nu ştiu cui îi raporta. Dar Vasili nu s-a retras. A fost activ pînă în ultimul moment. A raportat chiar şi în ziua în care a murit. Tu înţelegi ce înseamnă asta? *În ziua în care a murit!*

– De unde ştii tu?

– *Mi-a spus că va raporta.* De aceea mi-a transmis mesajul pentru milionari.

– Stai puţin! Detectivul care anchetează cazul spunea că Wallace s-a oprit la o cabină telefonică. Atunci se întrebase de ce n-a folosit telefonul din apartamentul lor, sau pe cel din maşină. Acum înţelegea că ar fi fost prea riscant.

– Vasili te-a sunat din New York?

– Nu, eu eram la New York.

Natalie clătină din cap, încercînd să se reculeagă. Era convinsă că îi scapă ceva. Dinspre clădire se auzi o chemare la ceai. Voluntarii se grăbiră să intre. Natalie rămase lîngă Liuba. Deasupra lor cerul se limpezea. O pasăre rătăcită se odihnea pe o creangă a copacului. Liuba se smiorcăi şi îşi şterse nasul cu mănuşa, apoi căută o batistă în buzunare.

– Ia stai! Ai spus că nu ştiai că Vasili a murit.

– Am luat primul avion spre Uniunea Sovietică.

– Mi se pare că tu călătoreşti mult prea uşor pentru un cetăţean sovietic. După numai cinci zile, erai din nou în State.

– Tatăl meu este un înalt demnitar, spuse rusoaica, afectată. Pot să merg unde poftesc.

Dumnezeule! îşi spuse Natalie, înţelegînd-o deodată pe Liuba.

Era o naivă care se juca de-a spionajul, ca Sarah Lawrence. Acum se explicau şi machiajul sofisticat, şi hainele elegante, şi atitudinea mîndră şi Jaguarul. Era una din figurile Moscovei. „Tineretul de aur", *Zolotaia Molodioj,* care înflorise în toamna epocii lui Brejnev?

Natalie o privea cu sinceră admiraţie. Cine ar fi putut servi mai bine scopurile lui Wallace, decît un membru din interior, fiicele alintate ale *nomenklaturii,* clasa socială sovietică ce se afla la putere.

– De ce zîmbeşti? întrebă Liuba.

– Cred că sînt mîndră de el... Aşadar, Vasili ţi-a transmis un mesaj pe care urma să-l aduci la Moscova. Mesajul pe care l-ai transmis milionarilor.... mesajul despre Ziua valentinelor, raţionă Natalie, fără drept de apel.

– El a rîs, spuse Liuba cu amărăciune.

– Cine anume, „el"?

– Nu ştiu.

– Dar *tu l-ai sunat!*

– Vasili mi-a dat numai numărul de telefon, nu şi numele. Întotdeauna dădea numai frînturi de informaţie. Bărbatul a rîs, pentru că ştia că Vasili a murit. Vasili a fost trădat.

– De cine?

– De un „milionar'.

– Cine sînt „milionarii"?

Liuba găsise, în sfîrşit, pachetul de Marlboro. Scoase o ţigară şi o duse la gură. Natalie observă că lîna mănuşii era arsă acolo unde mai ţinuse şi alte ţigări.

– Cine sînt „milionarii"? Răspunde-mi! Pierzîndu-şi răbdarea, Natalie o prinse de mînă. În clipa aceea, simţi pe cineva apropiindu-se din spate.

– Iată-te, Liuba! Te-am căutat peste tot.

Natalie se întoarse şi văzu o fată frumoasă, mai tînără decît Liuba, cu părul negru, mătăsos, încadrîndu-i obrajii palizi. Ceea ce la început i s-a părut a fi o vînătaie pe obrajii fetei, era un semn din naştere, care o făcea să pară misterioasă şi vulnerabilă în acelaşi timp. Natalie înţelese imediat că aceasta era o altă zeiţă din colecţia lui Wallace.

– Elena, şopti Liuba, ea este americanca. Americanca lui Vasili.

Elena îi vorbi ca unui copil alintat:

– Te-am căutat peste tot. Nikita aşteaptă afară.

Privirea Libei alunecă flămîndă pe alee.

– Mergi la Nikita. Vorbesc eu cu prietena ta.

– Stai puţin! o opri Natalie, dar Liuba se şi îndepărtase, grăbită. Unde pleacă?

– Nikita îi dă droguri. Acum tu trebuie să pleci.

Dincolo de zîmbetul fals, Elena părea la fel de speriată ca şi Liuba. Carotida îi zvîcnea, avea aceeaşi privire sălbatică şi o stare de panică. Natalie se lupta cu propria ei frică. Era destul de periculos că a întîlnit-o pe Liuba, dar să mai vorbească şi unei necunoscute... Teama fetei îi dădu însă curaj. Nimeni nu putea mima o asemenea frică.

– Liuba nu trebuia să te contacteze. Pleacă la tine acasă, cît mai poţi. Este prea periculos.

– Dar Liuba...

– Îţi asumi riscuri mari... ne pui şi pe noi în pericol.

– Dar Liuba mi-a cerut ajutorul.

– Liuba era prea legată de Vasili. Natalie tresări, dar fata nu observă. A fost ideea nebunească a Liubei să te întîlnească în America şi tot ideea ei să te contacteze la Leningrad. Noi am rugat-o să nu o facă, dar ea nu mai ţine cont de reguli şi disciplină. Ai văzut-o cum alerga după o doză, ca un cerşetor flămînd. Ai putea avea încredere în ea?

– Dar Wallace a avut încredere. Sau poate că şi el a fost „prea legat"?

Elena se întoarse să plece.

– Răspunde-mi la o singură întrebare, o rugă Natalie. Cine sînt milionarii Moscovei?

– Mergi înapoi la Leningrad, doamnă Nevski. Cumpără-ţi blănurile şi pleacă acasă.

Elena porni grăbită pe alee. Natalie o urmări cu privirea, dezamăgită. În sufletul ei, se întreba neajutorată: „Ce ar fi făcut Wallace în asemenea situaţie?"

Apăru Andrei. Elena şovăi o clipă, iar Natalie întrevăzu o şansă.

– Elena! strigă ea. Uite-l pe Andrei. Andrei, prietena mea Elena a venit ca voluntar. Putem lucra împreună?

O secundă crezu că tînăra va pleca, dar surpriza o făcu să ezite. Natalie traversă curtea, luă două căni cu ceai şi se apropie de Elena.

– Ceai! Cred că ai îngheţat de tot. Andrei, nu ai nimic împotrivă?

Arhitectul o studie pe frumuseţea brună.

– Nici o problemă. Unde este Liuba?

– A trebuit să plece la doctor.

Privirea lui Andrei se opri pe singura roabă de pămînt descărcată de Natalie.

– Cît timp vă trebuie să duceţi nişte pămînt de colo, colo? Aveam impresia că voi, ţăranii, munciţi mai bine. Tu tot ţărancă eşti, Elena?

– Pămîntul este îngheţat, spuse Natalie. O să încercăm să muncim mai bine.

– Spune-mi, o întrebă Andrei, ce faci cînd nu te joci de-a ţăranca?

Elena privea amuţită în cana de ceai.

– Lucrez în Asociaţia negustorilor de blănuri, răspunse Natalie, înghiţind repede restul de ceai, pentru a termina discuţia. La Leningrad.

– Şi ce cauţi la Moscova?

– Sînt în vizită la prietenul meu.

– Eşti cam bătrînă să mai umbli cu prieteni. Eu credeam că eşti măritată.

Natalie se întoarse spre Elena.

– Toţi bărbaţii din Moscova sînt atît de lipsiţi de tact?

Elena nu-i răspunse, dar Andrei se grăbi să continue:

– La Leningrad sînt mai drăguţ. Pot să-ţi fac o vizită?

– La Leningrad soţul meu nu ar fi de acord cu o asemenea vizită.

Andrei o privi îndelung şi-i zîmbi.

– Poate că voi prelua o lucrare de restaurare în Novgorod. Ne putem întîlni la jumătatea drumului.

– Cred că nu aş avea chef, spuse Natalie şi aşează cana de ceai pe tavă. Termină-ţi ceaiul, Elena. O să ne încălzim muncind.

Elena puse şi cana ei pe tavă, murmurînd cîteva cuvinte de mulţumire. Andrei se îndepărtă clătinînd din cap nedumerit, iar

Natalie îi întinse fetei o lopată.

– Te crezi deşteaptă.

– Mă simt ca un taur într-un magazin de porţelanuri chinezeşti. Nu vreau să ştiu decît de ce a fost ucis soţul meu şi cine a făcut-o. Cine sînt milionarii?

– Nu te pot ajuta.

Natalie jucă ultima carte. La urma urmei, pentru ei era ultima legătură a lui Wallace cu America.

– Dar eu te pot ajuta.

– Oh?

– Ştiu cui îi raporta soţul meu. Pot să-i transmit un mesaj.

– Nu! strigă Elena. Să nu faci asta!

– De ce?

– Nu! Te rog! Să nu faci asta!

Natalie nu-şi dădea prea bine seama de ce, dar situaţia se schimbase. Acum Elena o ruga pe ea.

– Să nu faci asta! Să nu spui nimănui, nimic!

Pe măsură ce alimenta teama tinerei, Natalie era din ce în ce mai sigură pe ea.

– Sînt obligată să raportez superiorului soţului meu ceea ce am văzut şi am auzit aici.

Elena se albi la faţă. Părea îmbătrînită, iar Natalie avu impresia că se teme şi pentru altceva, nu numai pentru propria ei persoană.

– Nici nu ştii ce spui.

– Lămureşte-mă tu.

Elena ezită.

– Nu înţelegi ce miză mare este în joc.

Instinctul educat în sute de şedinţe de negocieri îi şopti lui Natalie că este momentul să abordeze o tactică mai blîndă.

– Eu sînt de partea ta, o asigură ea pe Elena. De partea lui Vasili. Nu voi face niciodată rău prietenilor lui.

– Îmi ceri prea mult.

– L-am pierdut pe soţul meu. Vreau să ştiu de ce!

Elena imploră cerul într-un strigăt mut de ajutor şi binecuvîntare, dar nu le primi. Deasupra lor nu se afla decît o femeie, înfofolită

în fulare, care părea să le privească de pe acoperiş. Tristă, îngrijorată şi resemnată, Elena capitulă.

– Bine, am să-ţi spun puţinul pe care îl ştiu de la Vasili şi Liuba şi ceea ce am aflat după ce el a murit... Să ne ajute Dumnezeu pe toţi dacă nu vei avea destulă inteligenţă să înţelegi pericolul.

Soţul tău a dat numele de cod „milionarii", după aşa-zişii milionari ai Moscovei. Spunea că sînt negustori care s-au îmbogăţit mai mult decît aristocraţii şi îi cereau ţarului să transforme Rusia într-o ţară modernă.

– Bine, dar cine sînt ei?

– Sînt un grup de generali şi tehnocraţi care au conspirat cu intenţia de a realiza o schimbare. Ei fac parte din cel mai înalt eşalon al *nomenklaturii.* Unii sînt chiar în Comitetul Central, chiar şi în Biroul Politic, iar alţii în armată. Vasili credea că sînt mai ales în armată.

– Conspiraţia aceasta există şi *acum?*

– Da.

Inima lui Natalie bătu mai tare. Wallace Nevski nu a fost nici victima amantei sale, nici un bătrîn senil care nu a ştiut cînd să renunţe.

– Şi acest „tătuc", întrebă ea însufleţită, este conducătorul lor?

– „Tătucul" era un nume dat tovarăşului Stalin, secretarul general care a condus Uniunea Sovietică în timpul Marelui război pentru apărarea patriei. Din cîte ştiu, Vasili nu-l iubea deloc pe Stalin. Poate pentru că ştia mai multe despre el decît am învăţat noi la şcoală. Conducătorul milionarilor a preluat acest nume. Ei spun că Rusia are nevoie de o conducere stalinistă, de disciplină pentru a reforma economia.

– Dar Gorbaciov este un reformator.

– „Milionarii" spun că Gorbaciov a eşuat.

– A eşuat? Abia a început.

Elena ridică din umeri.

– Ei îl condamnă pentru revoltele din Azerbaidjan, pentru că a redus consumul de alcool şi dă votca pe cartelă, pentru economie, pentru eşuarea Tratatului de la Varşovia şi mai ales pentru înfrîngerea din Afganistan.

– Tu crezi că Gorbaciov a greşit?

– Nu contează ce cred eu. Ceea ce cred milionarii contează. Ei îl acuză că a promis mult şi a făcut puţin. Dar, ţine minte: „milionarii" ştiu că dacă secretarul general reuşeşte cu reformele sale, mulţi dintre ei îşi vor pierde privilegiile. Aşa că, vezi tu, există cîteva elemente care îl trag înapoi.

– Wallace ştia cine este „tătucul"?

– Nu ştiu.

– Şi nu ghiceşti?

– Bănuiesc doar că poate fi cineva care l-a criticat pe Gorbaciov în Biroul Politic. Dar putea fi şi o ceartă de ordin personal.

Natalie dădu din cap. Pentru un popor care a îndurat severitatea împărătesei Ecaterina cea Mare, a lui Petru cel Mare, a lui Lenin şi Stalin, elementul personal nu putea lipsi.

– Vasili, soţul meu, îi susţinea pe „milionari"?

– Nici gînd!

– Eşti sigură?

– Spunea întotdeauna că ei vor distruge Rusia.

Trădătorule! Aşa îl acuzase femeia care-l împuşcase. În sfîrşit, Natalie aflase. Femeia aceea era furioasă pentru că Wallace reuşise să se infiltreze în conspiraţie. Dar nu reuşise să o oprească.

– Ce este Ziua valentinelor?

– Nu poate fi decît ziua în care va avea loc lovitura de stat, răspunse Elena.

20

Lovitură de stat? În Rusia?

Îi apăru în minte imaginea lui Vladimir Rostov – plutocratul născut de *Perestroika* – şi încercă să şi-l imagineze pe jovialul purtător de cuvînt al *Glasnost*-ului măsurînd curtea unei închisori, îmbrăcat într-un costum ponosit, cu chipul albit de frică, prizonier al celor care au preluat controlul în numele disciplinei. Imposibil?

– KGB-ul o va opri. Ei sînt peste tot.

– De asta se temea cel mai mult Vasili. În momentul în care KGB-ul va mirosi complotul, categoric vor fi mişcări de mase, poate chiar război civil.

– Dar ai spus că „milionari" există şi în Comitetul Central, şi în Biroul Politic, şi în armată. Un complot de o asemena amploare nu poate rămîne secret. KGB-ul trebuie să ştie ceva.

– Probabil că cercetează. Dar „milionarii" au susţinători şi în KGB. Iar Ziua valentinelor este peste o săptămînă.

– Ei ştiu ceva, insistă Natalie. Un ofiţer KGB cerceta holul hotelului cînd am sosit eu. Apoi am fost urmărită la aeroport, în avion şi pe strada Gorki.

Teama izbucni ca o flacără din ochii Elenei.

– Vasili spunea că „milionarii" ar putea transforma Rusia într-o baie de sînge. Că noi sîntem singurii care i-am putea opri.

– Cum?

– Dacă nu vorbim. Nimeni nu va şti, altfel KGB-ul ar sfîşia Rusia în bucăţele. De aceea m-am hotărît să-ţi vorbesc. Te previn. Nu poţi, nu ai voie să raportezi. Informaţiile tale vor ajunge la KGB.

Deasupra capului său, printre crengile dezgolite ale copacului, cerul palid de iarnă părea să se învîrtă, de parcă ele două se aflau într-un carusel.

– Cîţi sînteţi?

– Toată lumea se ascunde. „Milionarii" ne vînează.

Elena i-a explicat apoi că întreaga reţea subterană a Moscovei s-a ascuns. Lupta pentru supravieţuire a învins dorinţa lui Wallace de a-i opri pe „milionari".

– Liuba a spus că Vasili a fost trădat.

– Da. Am reuşit să depistăm numărul de telefon pe care i l-a dat Vasili. Bărbatul care a rîs la telefon, care ştia că Vasili a fost ucis, este căpitanul Nestorov.

– El este şeful?

– Este unul din funcţionarii mareşalului Lapşin.

– Lapşin?

– Îl cunoşti pe omul acesta?

Lap. Lap... şi nu mai ştiu cum, aşa i-a spus Leo Margulies, încercînd să-şi amintească numele prietenului lui Wallace din Armata Roşie.

– El cine este?

– Viktor Lapşin este în Consiliul comandamentului militar. Peste acest consiliu este numai Consiljul apărării naţionale.

– De unde ştii?

– Tatăl meu este general, spuse Elena, şi din nou Natalie şi-l imaginã pe Wallace făcînd dragoste cu răsfăţatele Moscovei, folosindu-le ca informatoare.

– Vreau să-l întîlnesc pe mareşalul Lapşin.

Fata o privi de parcă Natalie şi-ar fi pierdut minţile. Ochii i se măriră într-o interogaţie înfricoşătoare. Natalie o prinse de mînă.

– Dacă aş putea ajunge aproape de el şi i-aş fi prezentată ca văduva lui Vasili, mareşalul Lapşin ar putea să-mi spună ceva.

– Dacă eu aş putea ajunge aproape de Dumnezeu, murmură Elena, m-ar transforma într-o sfîntă.

– Viktor Lapşin este la Moscova?

– Posibil. În seara asta, la Kremlin, generalii dau o recepţie.

– Obţine-mi o invitaţie.

– Nici tatăl meu nu a fost invitat. Este teribil de selectă – generali, persoane din Comitetul Central, din Biroul Politic şi, poate, cîţiva ambasadori.

Natalie o privi fulgerată de un gînd.

– Crezi că Liuba ne poate fi de folos?

– Stai departe de ea.

Natalie aruncă lopata în roabă şi porni în fugă spre stradă. Liuba stătea rezemată de un camion şi glumea cu un grup de tineri dubioşi. Indiferent ce înghiţise sau inhalase, arăta jovială şi ochii îi străluceau. Ascultă cu amabilitate rugămintea lui Natalie.

– Nici o problemă, spuse ea şi porni în grabă. Mă întorc repede.

Cînd reveni în curtea interioară, Elena dispăruse. Andrei a abordat-o şi a rugat-o să lucreze la etajul patru, unde se scoteau bucăţi de tencuială. Aici a găsit-o Liuba cînd s-a întors, după o

jumătate de oră, şi au stat de vorbă protejate de zgomotul din jur.

– Recepţia se dă în onoarea unui membru al Biroului Politic care a fost numit în Ministerul Apărării.

– Mareşalul Lapşin va fi prezent?

– Mai mult ca sigur.

Cînd Natalie insistă, Liuba recunoscu că nu a putut procura o invitaţie. Natalie îşi strînse în grabă părul sub căciulă.

– Vrei să mă aştepţi mîine aici?

– Unde mergi?

– Trebuie neapărat să-l întîlnesc pe individul ăsta.

Coborî în fugă scările, trecu pe lîngă Andrei, grăbită să iasă din clădire. La colţul străzii se opri să verifice dacă nu este urmărită. În sfîrşit, sigură că n-are nici o codiţă, trecu pe lîngă ruinele vechiului ansamblu şi ieşi din cartierul Kitai-Gorod. Piaţa Revoluţiei părea învăluită în albastrul cerului. În diagonală, în faţa ei, se afla hotelul Naţional.

Ajunse în cameră şi, fără să se dezbrace începu să o măsoare agitată, cu ochii agăţaţi de zidurile Kremlinului. Îl sună pe Şelpin, la Leningrad, şi îl rugă să îi obţină o invitaţie la recepţie.

– Ce plictiseală, îi spuse Şelpin. V-aţi distra mult mai bine la Bolşoi. Din fericire am un prieten bun la Moscova, care se ocupă de corpul de balet. Vă poate duce şi în culise, după spectacol. Şi chiar la un supeu cu actorii. Îl sun imediat.

– Domnule Şelpin, vă sînt foarte recunoscătoare, şi în alte condiţii nu aş scăpa acest prilej, dar pentru mine este foarte important să merg la această recepţie.

– Nici nu ştiţi ce plicticoase sînt. De ce vreţi să mergeţi?

– Sper să-i întîlnesc pe prietenii lui Vasili.

– Ah, bine. Să văd ce pot face.

Aşteptă cu sufletul la gură o jumătate de oră, dar Şelpin nu o sună. Pînă la urmă îl sună ea.

– Tocmai voiam să vă sun. Este imposibil. Nu se invită străini, în afară de cîţiva ambasadori. Dar am şi o veste bună.

– Care?

– Corpul de balet...

– Nu, nu cred că merg, domnule Şelpin.

– Lăsaţi-mă să termin. În asociaţia negustorilor de blănuri există un om foarte important – care cu siguranţă v-ar putea ajuta în afaceri. Doreşte să vă invite, împreună cu soţia lui, la spectacolul de balet.

– Era unul din prietenii lui Wallace? întrebă ea gîndindu-se că poate făcea parte din reţeaua lui. Şelpin îi spulberă speranţele.

– Nu, nu s-au întîlnit niciodată. Omul acesta este mai tînăr, a venit în asociaţie de puţină vreme din Ministerul Comerţului Exterior.

Natalie privi în piaţă. Se afla într-un cerc vicios. Legăturile dintre comerţul exterior şi monopolul oficial asupra blănurilor erau exact genul de birocraţie pe care o cultivau ruşii.

– Din cîte am înţeles eu din discuţia dumneavoastră cu tovarăşul Rostov, cred că omul acesta v-ar putea fi de folos.

Era din nou prinsă la mijloc, între lupta pentru salvarea companiei şi pasiunea de a da un sens morţii lui Wallace. Cîştigă pasiunea.

– Mulţumesc, domnule Şelpin, dar mi-a intrat în cap să merg la această recepţie. Mulţumesc foarte mult. Ne vedem luni, la Leningrad.

Şelpin nu a primit prea bine refuzul ei şi a continuat să murmure dezamăgit. Natalie încerca să se convingă că a făcut tot ce trebuia să facă, discutînd cu Rostov, dar ştia că se amăgeşte. Nu-l prinsese încă de nas pe Rostov. În acest moment Cotillon avea nevoie de orice om de legătură şi, iată, tocmai l-a respins pe unul dintre ei.

Telefonă la Ambasada americană. Află că însărcinatul cu afaceri este plecat în week-end. Nu, ofiţerul de serviciu nu o putea ajuta. Reuşi să o convingă pe centralistă să-l sune pe ataşat acasă şi să-l roage să-i telefoneze la hotel. Acesta o sună după zece minute, dar părea enervat, ca omul care nu dorea să facă afaceri într-o zi de sîmbătă. Natalie îi aminti cine este.

– Tatăl meu mi-a spus că aţi lucrat împreună la Praga.

– Am fost subalternul lui la Praga, o vreme. Am primit şi o scrisoare de la el. Mi-a spus că veţi fi la Leningrad. Vă distraţi bine?

– Foarte bine, mulțumesc. Am venit la Moscova să-i întîlnesc pe cîțiva dintre prietenii soțului meu.

– Foarte drăguț. Cred că v-am trimis o invitație la un dineu, pentru săptămîna viitoare. Primim aici o echipă de hochei. Cred că v-ați distra dacă ați veni.

– De fapt, motivul pentru care v-am sunat este altul. Cotillon Furs extinde achiziționarea de blănuri ruseşti pentru clienții noştri canadieni, iar eu încerc să mențin cîteva contracte pe care le-a avut soțul meu în Uniunea Sovietică.

– Luni primim aici un oficial care se ocupă de comerț. Cred că ar trebui să-l întîlniți.

– În seara asta la Kremlin este o recepție. Cred că unii dintre prietenii soțului meu vor fi acolo. Aş vrea să merg şi eu.

Însărcinatul cu afaceri începu să rîdă.

– Jumătate din Moscova ar vrea să meargă. Este o recepție fierbinte. Singurul motiv pentru care mergem, eu şi soția mea, este faptul că ambasadorul nostru se ocupă de nişte emigranți evrei.

– Nu ar fi posibil să mai treceți pe invitație încă o femeie?

– Îmi pare rău, doamnă Nevski. Sper să ne întîlnim la recepția cu hocheiştii. O să bem un pahar împreună. La revedere.

Natalie închise spumegînd de furie. Poate că-i ceruse un serviciu prea mare, dar ar fi putut fi mai respectuos față de tatăl ei. Cu un fel de plăcere malițioasă ceru centralistei să-i dea legătura cu numărul lui Greg Stuart, din Washington.

A durat o oră. Acolo era foarte devreme, iar Greg nu venise încă la birou. Îngrijorată, lăsă un mesaj cu numărul ei de telefon. Greg era ultima ei speranță. Timpul trecea repede. Kremlinul se pierdea încet în întuneric. Privea stelele, tot mai lucitoare, mai aşteptă o oră şi comandă la room-service un ceai cu prăjituri. Nu îndrăzni să facă un duş. În sfîrşit, telefonul sună. Legătura era proastă, dar recunoscu vocea lui Greg.

– S-a întîmplat ceva?

– Îmi pare foarte bine că te aud, Greg, spuse, uimită de intensitatea reacțiilor sale.

– Şi mie. Nu ne-am întîlnit cam de mult. De fapt nu mai vor-

biseră din seara cînd l-au vizitat pe Jefferson Jervis.

– Vreau să vorbim englezeşte.

Omul care o urmărise nu se afla la hotel cînd s-a întors, dar era convinsă că-i ascultau convorbirile.

– Eşti bine?

– Sigur. Foarte bine. Ascultă, te rog să-mi faci un foarte mare serviciu. În seara asta, la Kremlin, este un dineu la care vreau să particip. Vor fi acolo mulţi din prietenii lui Wallace. Prietenul tatălui meu, Finny, de la ambasadă, are o invitaţie dar spune că nu mă poate lua. Nu-l poţi convinge tu?

– Pare foarte important pentru tine, spuse Greg de parcă şi el bănuia că telefonul este ascultat.

– Cred că lui Wallace i-ar fi plăcut să-i cunosc.

– Facem orice pentru a ajuta comerţul cu blănuri, răspunse Greg.

Natalie se spălă, se îmbrăcă în costumul de lînă Perry Ellis, sperînd că bijuteriile simple din aur pe care le avea erau suficiente pentru a-i da un aer oficial.

La ora şase o sună Finny. Avea o voce lipsită de nuanţe.

– Natalie, ce mai faci, dragă? Ştii, mi s-a întîmplat cel mai afurisit lucru care i se poate întîmpla unui diplomat. Biata Carolyn a răcit îngrozitor.

– Aahh!

– Ei, o răceală de Moscova. Nici nu ştii cum te prinde. Oricum, este în pat, sub o grămadă de pături, cu sticle fierbinţi la picioare. Dacă din întîmplare mai eşti liberă, te rog să mă însoţeşti la dineul despre care am vorbit.

– Sigur, dacă ai atît de multă nevoie de mine.

– Eşti extraordinară, Natalie. Carolyn nu suporta gîndul că am să merg singur. Vin să te iau peste o oră.

Prioritatea priorităţilor, acum, era să-l enerveze pe Finny cît mai puţin. Faptul că ajungea la dineu reprezenta un succes; avea nevoie de un ghid, mai mult chiar, de un aliat. Faptul că ataşatul cu afaceri devenise livid, nu o impresiona. Semăna foarte mult cu Harry Truman, avea o mustaţă perfectă, la fel ca şi hainele de

seară. Era scund, chelia lucioasă abia îi ajungea pînă la umăr şi cînd o ajută să urce în maşină – limuzina ambasadei, cu steag american – îi şopti printre dinţi, ca să nu audă şoferul rus:

– Să mai întindem puţin coarda şi să spunem că tu eşti afurisita de nepoată-mea.

Natalie îl sărută pe obraz.

– Mulţumesc, iubitule. Şi tata îţi mulţumeşte.

– Păi, se pare că aşchia nu sare departe de trunchi. Să-i spui asta.

Poliţia rutieră, GAI, dirija traficul pe Marx Prospekt, de lîngă Kremlin, dînd prioritate lungului şir de maşini Zil, Mercedes şi Cadillac.

– Numerele de înmatriculare sînt scrise cu negru, comentă Natalie încercînd disperată să lege o conversaţie. Al nostru este cu roşu. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că vei participa la o recepţie pentru crema cremelor – *Vlast.*

– Roşu înseamnă diplomaţi?

– Corect. Dar numai pentru englezi, francezi şi poate japonezi. Armata Roşie are ceva în comun cu japonezii. Au un interes comun – să fure computere americane.

– Îţi sînt cu atît mai recunoscătoare, domnule Finny.

– Spune-mi mai bine unchiule David.

La intrare, gărzile militare îmbrăcate în ţinută de gală verificau invitaţiile şi apoi persoanele din maşină. După ce trecu de poartă, maşina porni pe o alee. La stînga era Muzeul armelor şi marele palat al Kremlinului. În dreapta, Natalie văzu o pădure deasă de brazi, un fel de parc şi avu sentimentul că a părăsit lumea şi oraşul Moscova.

Au intrat în piaţa catedralelor, un grup de biserici şi catedrale, unele solemne, altele vesele, cu acoperişuri aurite strălucind în lumina reflectoarelor. Natalie întrebă ceva în legătură cu turnul octogonal care se ridica dintre biserici, dar Finny tăcu înţepenit precum bronzul tunului „Ţar" ce se afla în faţa lor. Maşina se opri la capătul şirului de automobile care aşteptau la rînd. La intrare, soldaţii îi întîmpinară cu umbrele; începuse să ningă.

În foaier, cadeții le luară hainele. Unul dintre ei îi arătă lui Natalie unde își poate schimba cizmele cu pantofii. Mama nu uitase să-i reamintească acest obicei rusesc.

Finny o așeză în șirul de oaspeți care așteptau să fie primiți. Natalie văzu un salon auriu, imens, luminat de uriașe candelabre de cristal. Pe mese erau aranjate *Zakuski*. Chelneri, în livrea, serveau pahare de șampanie pe tăvi de argint.

– Să nu spui nimănui, dar să știi că țarul s-a întors.

Finny apreciase deja, în mod favorabil, ținuta ei clasică. Acum mustața îi tremura în ceea ce voia să fie un zîmbet.

– Armata Roșie nu se sfiește de fast, chiar sub noul regim.

– Salonul acesta este uluitor.

– Sovieticii sînt cei mai eleganți revoluționari de pe pămînt.

– Bine, dar pe străzi totul pare atît de sărăcăcios.

– Sînt mai buni cînd e vorba să se laude – vezi metroul, monumentele de război. Dacă vrei vitrine, te duci în Franța. Versaille-ul arată de parcă Sotheby i-a distrus mobilierul. Aici, datorită lui Lenin, mulțimea este ținută dincolo de palat. Tronul din colț, de colo, stă așa de cinci sute de ani.

Natalie tocmai se întreba cum va reuși să-l recunoască pe mareșalul Lapșin, sau pe căpitanul Nestorov în marea de uniforme din sala de recepție.

Finny rezolvă dilema.

– Acela este membru în Biroul Politic, tovarășul Kodinko; el, împreună cu soția, primește invitații. Lîngă el sînt cîțiva mareșali. Cred că Aksionov Kapiuški.

– Soția lui Kodinko este uluitoare.

– Așa îți dai seama, așa faci distincție între noul regim și cel vechi. Soțiile regimului Gorbaciov sînt zvelte. Turma care îl înconjura pe Brejnev era însurată cu ursoaice... Bineînțeles ei își puteau permite să întrețină amante.

Membrul Biroului Politic și soția lui făceau primirile cu eleganță de parcă ar fi fost educați în Manhattan. Au acceptat regretele transmise de ambasadorul american, l-au salutat pe Finny în engleză, i-au transmis simpatie pentru soție și au primit-o călduros

pe Natalie. Un aghiotant a murmurat ceva la urechea doamnei Kodinko şi aceasta i-a zîmbit prietenos.

– Cotillon Furs, bineînţeles. Am cumpărat una din hainele dumitale cînd am fost la New York. O nurcă excepţională. Gregory, doamnă Nevski, el mi-a lucrat haina din America.

– Vameşii nu au fost deloc încîntaţi, completă soţul cu un zîmbet suav. Pînă la urmă i-am convins că aducem haina în ţară ca să o copiem.

– Sînt flatată, spuse Natalie în ruseşte. Vă rog să mă vizitaţi cînd veţi veni la New York.

Au continuat prezentările, dar nici unul dintre militarii care îi salutau nu a clipit la numele de Nevski.

– Nu mi-am dat seama că vorbeşti ruseşte, spuse Finny cu admiraţie.

– Tata a vrut să mă facă diplomat.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Eu am vrut să fiu bogată.

Chelnerii le-au adus şampania şi au început să se plimbe prin sala de recepţie. Finny a prezentat-o pe Natalie ruşilor şi europenilor, care s-au arătat dezamăgiţi de boala soţiei sale şi au studiat-o pe Natalie ca pe o curiozitate. Îi cunoaşte pe toţi, gîndi Natalie.

– Spune-mi ceva. Ai numai această mulţime pro sau anti Gorbaciov?

Finny chicoti încîntat.

– Depinde de interlocutor.

– Eu vorbesc serios.

– Armata Roşie a rămas conservatoare, dar Gorby a fost atent să nu o ofenseze prea tare, deşi s-a înfuriat cînd tînărul acela german a căzut din ceruri.

– Dar civilii? Erau mai mulţi oaspeţi civili decît se aşteptase ea să vadă la o recepţie militară.

– Tinerii sînt ai lui. Dar în noaptea asta, aici, nu prea văd decît bătrînii din vechea gardă. Eu le-aş spune „mulţimea noului val". Opoziţia este destul de amorfă şi nu-i prea bine organizată.

– Ce doreşte opoziţia?

– Aşa cum spune cîntecul, vor să muncească în stilul lor. Sigur, acordă respectul cuvenit disciplinei, dar nu în detrimentul propriilor privilegii. De ani de zile aici se desfăşoară aceeaşi veche poveste. Socialismul funcţionează atîta timp cît există o elită să îl impună. Acum nu doresc decît să schimbe elitele.

– Ţi-ai imagina o lovitură de stat?

Finny se înecă auzind această absurditate.

– Mda, condusă de un alcoolic ratat. Ceea ce îi supără cel mai mult sînt cartelele pentru votcă.

– N-aş zice că aici se face economie.

– Ţi-am mai spus doar, tipul este un politician isteţ. Finny o conduse pe Natalie spre un alt ofiţer.

Era o recepţie mare şi evident nu putea spera să-l întîlnească pe Lapşin din întîmplare. Finny bănuia, bineînţeles, că insistase din motive personale să vină aici. De aceea o întrebă:

– Doreşti să întîlneşti pe cineva în mod deosebit?

– Soţul meu mi-a vorbit de foarte mulţi oameni. În mod deosebit despre un anumit mareşal Lapşin. Este cumva aici?

Finny avea darul diplomatului de a cerceta o cameră fără a lăsa să se vadă asta.

– Tocmai l-am văzut... Mergînd alături de el, Natalie îşi aminti de mama ei. Uite-l! Domnul solid şi chel. Este ca un tanc. Finny îi arătă spre o uşă care ducea în galeria de tablouri, folosită acum ca sală de dans.

Reuşi să îl repereze. Era solid ca Eddie Mayall şi avea o coroană de păr alb pe capul masiv.

– De ce nu a stat Lapşin la primirea oaspeţilor?

– Excelentă întrebare. La ambasadă cinci sovietologi se străduiesc deja să răspundă la ea. Ştim că este şeful Consiliului militar. A fost comandantul forţelor sovietice în Germania, ceea ce înseamnă cale liberă spre vîrful ierarhiei. Se vorbeşte că secretarul general îl cam ţine în umbră, ceea ce înseamnă că nu va ajunge în Consiliul apărării naţionale. După părerea mea, Lapşin alunecă pe tobogan. Dar este o părere. Ai putea petrece o viaţă întreagă încercînd să ghiceşti cine conduce Armata Roşie. Şi există oameni care o fac.

Vrei să-l cunoşti?

Natalie îl prinse zîmbind de braţ.

– Te-am monopolizat. Voi merge singură. Sînt convinsă că trebuie să saluţi anumite personalităţi.

– Foarte drăguţ din partea ta. Te caut la cină.

Finny se îndepărtă salutînd un ofiţer din marina rusă ca pe un vechi prieten.

Natalie îşi făcu drum printre invitaţi, lăsă paharul gol şi luă altul plin, apropiindu-se încet de galeria de tablouri. Lapşin trecea de la un tablou la altul, înfigîndu-se în faţa fiecărei opere de artă într-o atitudine războinică. Paşii lui răsunau pe parchetul strălucitor. Natalie intră şi se opri în faţa unui peisaj, în calea lui Lapşin.

O pereche termină de admirat tablourile şi părăsi încăperea. Mareşalul Armatei Roşii era la cîteva tablouri distanţă de văduva americană. Natalie îşi dădu seama că se apropie, după zgomotul medaliilor de pe piept. A treia oară cînd îl auzi, mareşalul Lapşin se afla lîngă ea, privind peisajul şi cercetînd-o din cap pînă-n picioare.

– Frumoşi copaci, remarcă el.

– Îmi amintesc de casă, spuse Natalie. Lumina.

– America?

Cum să nu recunoască un soldat accentul american?

– Connecticut.

– Probabil că eşti bogată.

Natalie se întoarse şi îl înfruntă. Arăta ca un pudel bătrîn şi gras – amabil, mulţumit de el şi foarte înţelept. Hotărî că nu trebuie să-l subestimeze şi-i întinse mîna.

– Bună seara, domnule. Eu sînt Natalie Stuart Nevski.

– Viktor Lapşin. Îi strînse mîna şi privi verigheta. Şi soţul dumitale?

– Sînt văduvă.

– Atît de tînără! Ia stai! Doamnă *Nevski. Boje moi,* soţia lui Vasili.

21

Mareşalul Lapşin o prinse pe Natalie de după umeri şi o sărută zgomotos pe obraji.

– Atît de tînără, atît de tînără. Avea lacrimi în ochi. Am făcut războiul împreună cu tatăl lui Vasili. Cavalerie. Îţi poţi imagina? Cazacul! Apoi, a apărut micuţul cazac american. A crescut repede. Ce bărbat ai avut!

Natalie încercă să ghicească gîndurile bătrînului mareşal dar eşuă lamentabil, neputînd să lege abisul de ani, istorie şi cultură care îi atenuau instinctele, făcînd-o incapabilă să judece dacă lacrimile lui Lapşin erau altceva decît o demonstraţie a faimoasei sensibilităţi ruseşti. Totuşi i s-a părut ciudat că a durat atît de mult pînă cînd i-a recunoscut numele.

– Şi acum bietul Vasili, mai tînăr decît mine, a murit şi el.

– Ştiţi, Wallace nu a murit pur şi simplu, domnule mareşal Lapşin. A fost împuşcat.

– Deci, este adevărat? Am auzit, dar mi s-a părut atît de... aiurea. Criminalul a fost arestat?

– Încă nu.

– Ah! Auzi atîtea despre violenţa americană, dar nu crezi că i se poate întîmpla unui cunoscut. Trăim într-o lume nebună. Sînt încîntat să te cunosc. Aş fi dorit să ne cunoaştem sub auspicii mai bune.

– L-aţi cunoscut bine pe soţul meu?

– Mă vizita, mai ales în ultima vreme, m-a ajutat cu un proiect de creştere a nurcilor în fermă.

– Aţi fost apropiaţi?

– Ce înseamnă apropiat? Vezi un om o dată sau de două ori pe an, timp de patruzeci de ani. Într-o zi el moare şi tu exclami, *Boje moi,* era prietenul meu. Dar ce faceţi dumneavoastră, doamnă Nevski? Ce faceţi în Rusia?

– Am venit pentru licitația de la Leningrad, răspunse ea cu impresia că a simțit oarecare iritare în tonul lui.

– Ce coincidență fericită să veniți la acest dineu la Moscova.

– Eram liberă în week-end. A fost o întîmplare. Un vechi prieten al părinților mei este însărcinat cu afaceri la ambasada noastră.

– Ah! Expresia de pe chipul lui Lapșin era indiferentă.

Eu sînt soția mortului, își reaminti Natalie statutul ei social. Văduva. Prietenul lui mă va trata ca și cum nu știu nimic. Dar va fi obligat să răspundă la întrebările văduvei.

– Cînd l-ați văzut ultima dată pe Wallace?

Lapșin ezită și ea crezu că o va minți. În loc de răspuns, el pocni din degete. Un aghiotant apăru în cadrul ușii, făcu un semn și doi chelneri pătrunseră în galerie – unul aducea votcă și gheață, celălalt șampanie aurie.

– Vom bea în amintirea lui Vasili, spuse Lapșin. Lui îi plăcea șampania. Dumitale îți place?

– Da. *Zolotoie*, nu-i așa? Nu am băut niciodată.

Chelnerul cu votca a fost trimis înapoi, celălalt a deschis sticla de șampanie rusească. Lapșin a luat-o și a turnat în cupe.

– Vezi ce transparentă este sticla?

– Da.

– Se spune că Louis Roederer a proiectat această sticlă pentru Alexandru al III-lea, ca să vadă țarul dacă nu i se punea otravă în vin. Și, uite aici! Mareșalul îi arătă fundul sticlei. Este plat.

– Deci, nu ai unde ascunde bomba.

– De unde știi?

– Mi-a spus Vasili.

Lapșin gemu.

– Mi-a stricat toată povestea.

– Dar Vasili n-a știut să-mi spună de ce mai folosiți aceste sticle. Țarii nu mai sînt.

– Poate din inerție. Sau, poate, pentru că țarii continuă să trăiască...

– Ca și asasinii, îl întrerupse Natalie.

Lapșin o privi.

Chiar dacă ar mai trăi o sută de ani, nu ar şti să spună dacă a văzut sau şi-a imaginat doar o flamă tăioasă în ochii lui.

– Cînd l-aţi văzut ultima dată pe Vasili? întrebă din nou.

Faţa rotundă a lui Lapşin se lumină de căldură şi mîndrie în timp ce făcea semn cuiva să se apropie de ei.

– Vino, vino aici. Am pus mîna pe o americancă frumoasă.

Natalie se întoarse şi văzu un tînăr general rus, împodobit cu medalii. Era scund şi bine făcut, cu o gură plină şi senzuală. Obrazul drept îi era puţin rigid, ceea ce sugera o operaţie estetică, iar mîna pe care i-o întinse avea o cicatrice fină, albă. Ochii căprui erau mici, dar îndrăzneţi.

– Fiul meu, anunţă mareşalul Lapşin cu mîndrie. Generalul Alexandr Lapşin. Doamna Nevski, Alexandr. Căsătorită cu prietenul nostru Vasili, blănarul american.

– Încîntat, zîmbi Alexandr. Natalie îi surîse, intrigată. Dacă tatăl lui semăna cu un bătrîn pudel înţelept, Alexandr Lapşin avea graţia inocentă şi agresivitatea controlată a unei păsări de pradă. Pus la punct, aşa cum probabil era întotdeauna, părea cam periculos. Dacă l-ar fi întîlnit la New York ar fi gîndit despre el că este unul din acei bărbaţi capabili să încalce toate regulile.

– Bun venit la Moscova, spuse el şi, spre surprinderea ei, îi sărută mîna politicos. Tatăl meu îl cunoştea de mulţi ani pe soţul dumitale. Şi eu l-am întîlnit de mai multe ori.

– Recent?

– Ce zici de ea, băiete? întrebă mareşalul. Vasili s-a descurcat al naibii de bine, nu?

– Te rog să-l ierţi pe tata, zîmbi Lapşin, trecînd cu foarte mare uşurinţă de la rusă la engleză. Abuzează de privilegiile vîrstei înaintate. Ce faci aici?

– Tocmai îi spuneam tatălui tău că am venit să cumpăr blănuri, spuse Natalie în rusă, dornică să îi menţină pe amîndoi în conversaţie.

– Nu la Moscova?

– La Moscova sînt turistă.

– Să nu spui că Inturistul a organizat o excursie.

– Nu, de fapt am venit pe neașteptate la această recepție. Atașatul ambasadei este un vechi prieten de familie.

– Ultima americancă pe care am întîlnit-o, din întîmplare, m-a trimis în spital pentru șase luni.

Natalie privi nesigur la Lapșin bătrînul, care, la rîndul său, își privea perplex fiul.

– Mă tem că nu înțeleg.

– Numele ei era Stinger. Ne-am întîlnit în Afganistan.

– S-a jucat cu pistolul meu de parcă îi era un vechi și bun prieten.

O gratulă pe Natalie cu un zîmbet sever, provocînd-o să îi răspundă. Rușii, îi spunea Wallace, cei pe care i-a iubit, respectau forța, cu atît mai mult la o femeie.

– Se pare că nu erați prea iubiți în Afganistan.

– Au învățat de la vietnamezi să ne urască, pară Lapșin. Și o fac al naibi de bine. Nu mă plîng. Am plecat acolo colonel și m-am întors general.

– Fii atent, îl avertiză tatăl, arătînd spre ușă. Un grup de bărbați și femei intrau în galerie, discutînd și rîzînd. În spatele lor, privind peste ei, se afla tînărul ofițer KGB, pe care Natalie îl întîlnise la hotelul Astoria.

– Ce caută aici? întrebă mareșalul.

Alexandr ridică din umeri.

– Kiricenko! Vino aici. Am prins o americancă. Poate e spioană... Ori după noi ai venit?

– Nu îl provoca, îi ordonă bătrînul.

Kiricenko se apropie, despărțind grupul în două, ca o lamă de cuțit, îl salută pe bătrînul mareșal cu politețea omului mai tînăr, iar pe Alexandr cu un gest scurt din cap.

– Valeri Kiricenko, ți-o prezint pe doamna Nevski. L-ai cunoscut pe Vasili, soțul ei?

Kiricenko întinse o mînă osoasă și spuse cu răceală:

– L-am cunoscut pe soțul dumneavoastră. Înțeleg că a fost împușcat. Vă prezint condoleanțele mele.

Natalie mulțumi și își presă mîna de coapsă pentru a-și stăpîni tremurul. Tînărul Lapșin observă gestul.

– Kiricenko, tocmai îi povesteam doamnei ce război minunat am avut noi în Afganistan. A fost de o sută de ori mai eficient decît un exercițiu de antrenament. Ofițeri și soldați răniți, trupe rodate în acțiune...

Bătrînul îl privi preocupat, dacă nu chiar îngrijorat, pe fiul său care ironiza fără rezerve un ofițer KGB. Chipul acestuia însă rămase inexpresiv. Natalie se îndoia că afirmațiile lui Lapșin erau neobișnuite. Îi era suficient să-i privească pe cei din jur, care gustau cu plăcere fiecare cuvînt al tînărului general.

– Nu mai sîntem o armată pentru menținerea păcii.

– Încercați cumva să mă șocați? Sau ceea ce aud eu acum se numește *Glasnonst?* întrebă ea.

Generalul Lapșin rînji.

– Dacă preferi să te tratez ca pe o naivă, află că ducem o luptă împotriva elementelor contrarevoluționare perfide din vechiul regim ostil. Este în pericol chiar viitorul comunismului.

Privi cu mîndire și amuzament în jurul său, provocîndu-l pe ofițerul KGB să îl contrazică.

– Dar ceva îmi spune că dumneata nu ești o naivă, doamnă Nevski, așa că nu te voi minți. Nici nu-ți voi cere scuze. Nimeni nu știe mai bine decît un american că marile puteri au nevoie de armate mari, iar marile armate se mențin cu sînge. Ești de acord cu mine, Kiricenko? De preferat cu sîngele străinilor.

Hotărît, parcă, să-l provoace pe ofițerul KGB, Lapșin continuă:

– Exact așa cum polițiștii își antrenează ochii privind pe gaura cheii, pentru a proteja casele bravilor soldați aflați pe front.

Cei doi bărbați își încrucișară privirile și o ură electrizantă se instală între ei, așa cum se ridică fierbințeala din nisipurile încinse de soare. Natalie folosi momentul pentru a schimba subiectul.

– Americanii au impresia că Rusia trăiește o nouă revoluție.

– Poate fi adevăr și speranță în asta, spuse generalul Lapșin, brutal.

Totuși Kiricenko păru dornic să răspundă:

– Trăim într-adevăr o revoluție, condusă de secretarul general Gorbaciov. Se petrece exact așa cum a explicat Lenin – atmosfera revoluționară există atunci cînd păturile conducătoare nu mai pot conduce după regulile vechi; iar cele de jos nu mai suportă un mod de viață depășit. În timp ce Brejnev dormea, iar poporul sovietic își oblojea rănile provocate de Marele război pentru apărarea patriei, se năștea o nouă generație, care și-a luat locurile în pătura conducătoare. Animat, ofițerul arătă tablourile din galerie și făcu un semn spre sala de recepție. Iuri, cel de colo, a terminat, șef de promoție, Universitatea din Moscova; soția lui este chirurg. Aleksandr, cel de dincolo, este editor. Mihail este medic; Ivan, inginer în materie de plasmă.

– Cel puțin doi dintre ei sînt sponsorizați de KGB, îl întrerupse Lapșin. După vechea tradiție, de a recruta cele mai strălucite minți tinere din Mama Rusia. Sau poate ar trebui să spun că au fost corupți? Se întoarse spre Natalie, care începuse să creadă că generalul este cam ametit. Foarte puțini vestici sînt conștienți, doamnă Nevski, că KGB-ul tovarășului Kiricenko are sute de departamente, institute de cercetare, tancuri, că folosește batalioane de oameni luminați la minte. O elită a elitei, apărători ai partidului și centurioni ai ideologiei. Impresionant, nu-i așa, Kiricenko? Uluitoare această imagine persistentă a unei armate de spioni, polițiști și temniceri, nu?

Kiricenko îl ignoră.

– O nouă generație, doamnă Nevski. Îți poți imagina ce înseamnă *secretarul general* pentru astfel de bărbați și femei?

Entuziasmul lui Kiricenko era sincer nedisimulat, dar bărbații și femeile pe care îi privise păreau stînjeniți că i-au atras atenția.

– Un domn din Leningrad mi-a spus, despre secretarul general, „Este de-al nostru".

– Asta este! Ceva ce semăna a zîmbet apăru pe buzele ofițerului KGB.

– Cameleon pe gheață? întrebă Lapșin plin de sarcasm.

Chipul lui Kiricenko se întunecă, dar Natalie trebui să recunoască că bărbații eleganți de la această petrecere emanau multă

energie, străluceau ca bijuteriile între uniformele militare. Cu toate aceste siluete elegante şi stilate, cu toate bijuteriile şi cravatele moderne, recepţia de la Kremlin aducea a întrunire între profesionişti experimentaţi. Kiricenko o privi tăios pe Natalie.

– Gorbaciov a trăit foarte bine, şi eu am trăit foarte bine sub vechiul regim, dar îl distrugem pentru că nu mai este bun pentru ţara noastră.

– Voi, reformatorii, ignoraţi în mod deliberat oamenii cu care munciţi, spuse generalul Lapşin. Ruşii nu-şi doresc neapărat o nouă ordine. *Perestroika* şi *Glasnost,* reformele economice şi dreptul de a face afaceri pe cont propriu, unde duc? Anul trecut, la Moscova, fiecare al treilea cetăţean a deschis un stand de limonadă. N-am mai văzut aşa ceva decît în America, unde în prima zi de primăvară standurile de răcoritoare apar precum ciupercile, dar vînzătorii sînt copii.

– Tocmai de aceea eşalonul de conducere este atît de important, interveni bătrînul.

– Vom sfîrşi şi noi ca şi ţarii Rusiei, continuă tînărul Lapşin, convinşi că singura modalitate de a-i conduce pe ruşi, pe *mujic,* este bătaia ruptă din rai. În ţara dumneavoastră există o situaţie asemănătoare, doamnă Nevski. Cine mai este acum astras de noua ordine din ţările estice, propagată de voi? În timp ce Brejnev dormea, noi ne-am creat propria noastră ordine în Est, dar *nomenklatura* este respinsă şi va sfîrşi prin a fi ignorată... Între timp, noi stagnăm. Am construit arsenale nucleare, industrie grea, dar lumea s-a schimbat, iar noi am pierdut trenul. Ne lăudăm că avem cea mai mare extracţie de fier, dar lumea foloseşte plastic. Scormonim pămîntul pentru petrol, iar lumea inventează maşini care consumă din ce în ce mai puţină benzină. Ne chinuim să facem video-recordere, iar copiii lumii civilizate se joacă la grădiniţă cu computere. Uneori, îmi spun: şi ce dacă? Ce valori au pierdut vesticii făcînd aceste schimbări? Ce mai aveţi voi sacru, acum că folosiţi plasticul şi computerul?

– Filozofia este un lux, comentă Kiricenko. Vom filozofa şi noi, după ce îi vom ajunge din urmă pe ei.

– Veți fi singuri, tovarășe. *Mujicul* nu-și face cruce decît cînd aude tunetul. O ușoară alunecare spre haos nu-l sperie pe rus... Este nevoie de un tunet...

– Eu am impresia că aici trebuie să-și asume cineva primul pas spre acțiune, spuse Natalie.

– Ca să le dea curaj? o ironiză Lapșin. Sau ca să-i înspăimînte?

– Zilele conducerii unice au apus în Rusia, interveni cu viclenie bătrînul mareșal. Ce zici, Kiricenko? Acum conducem prin comisii. Cum le spuneți dumneavoastră în America, doamnă Nevski? Consilii de conducere?

– Eu mă gîndeam la un om puternic, insistă Natalie, ajungînd în sfîrșit la cuvîntul Liubei, *vojd.* Un *tătuc.*

Cei trei ruși schimbară între ei priviri ce se doreau neutre.

– Stalin?

– Stalin, repetă Kiricenko. Lui Stalin i se spunea *Vojid.*

Natalie îi privi inocent.

– Eu nu m-am gîndit la Stalin. Sînt convinsă că poporul nu a uitat ce preț a plătit pentru *acel șef.*

– Își amintesc, totuși, ce s-a obținut: disciplină, eficiență. Îi poți condamna pentru asta? zîmbi mareșalul Lapșin.

– Bine, dar noua conducere nu cere disciplină și eficiență?

– Degeaba cere. Oamenii s-au săturat de apeluri, vor acțiune. *Tătucul* executa oameni. Aceste execuții erau palpitante. Concentrau atenția oamenilor.

– Dumneavoastră și domnul Kiricenko și prietenii dumneavoastră, pur și simplu nu arătați a oameni care să permită execuțiile.

– Sperăm să nu ni se ceară așa ceva.

– Ce vreți să spuneți?

Cei doi Lapșin ridicară din umeri.

– Vă gîndiți la o revoltă? insistă Natalie. La o lovitură de stat?

– Întreabă-l pe Kiricenko. El conduce deja o conspirație.

– Nu-i adevărat! se răsti Kiricenko roșu de furie.

– Ei nu! Ce efect are asupra oamenilor brigada de fraudă fiscală a KGB-ului?

– Oamenii cinstiți mor de foame într-o societate coruptă.

Populația noastră a suportat atîția ani o societate coruptă, încît corupția le-a intrat în sînge. Este de datoria noastră să-i arestăm pe cei corupți, să încercăm să facem din ei cetățeni onești.

– S-ar putea ca șmecheriile pe care le-au învățat la piața neagră să accelereze productivitatea, spuse Lapșin greoi.

Ministrul Rostov, își aminti Natalie, îi spusese că este greu să deosebești cine, în ce tabără este.

– Speranța noastră constă în efectul acestor exemple de disciplină asupra tineretului. Tinerii sînt cei care fac schimbările.

– Iată! Lapșin desfăcu brațele în semn de neputință. Vedeți, doamnă Nevski, ce complot *frumos!* Un complot inteligent, pus la cale de minți luminate, dar tot complot rămîne.

Ofițerul KGB se albi.

– Eu protejez revoluția, reuși să spună stăpînindu-se cu greu.

Oamenii din jur întoarseră capetele. Generalul Lapșin zîmbi viclean, satisfăcut că a reușit să-l pună pe Kiricenko într-o situație neplăcută. Cînd i se adresă lui Natalie, o făcu pe un ton neutru, de conversație:

– La cîinii de pază trebuie să ai în vedere două lucruri. Primul – mănîncă prea mult. Al doilea – înnebunesc și se transformă în lupi. Dacă ar fi oameni, nu le-am spune cîini de pază, ci anarhiști.

Înainte să poată răspunde, mareșalul Lapșin îl prinse de mînă pe Kiricenko.

– Kiricenko, ar putea Armata sovietică să conducă peste capul Comitetului pentru Apărarea Securității Statului și să-ți ofere un pahar de armistițiu? Îl împinse spre ușă, aruncînd fiului său o privire furioasă. Kiricenko se lăsă îndepărtat de o sursă de iritare care nu mai putea fi oprită.

Natalie își privea fix paharul. Încerca să arate stînjenită, așa cum probabil ar fi fost, dacă n-ar fi căutat cu disperare un fir care să ducă la Wallace.

Cînd ridică privirea, văzu că Lapșin o studia. Îi zîmbi nesigură, hotărîtă să îl înmoaie și să afle tot ce știa el.

– Tovarășul Kiricenko părea foarte enervat. Eu am crezut că voi doi glumiți.

– El este unul din copoii cu ciubote murdare. Un țărănoi care știe că nu mai are loc.

– Sînt surprinsă de duritatea cu care l-ai tratat. Nu ți-e frică?

– Frică? De ce să-mi fie frică?

– Kiricenko pare să aibă un grad înalt în KGB.

– De fapt, da, aproape de vîrf. Cel mai tînăr din Comitetul Central și cu evoluție sigură spre Biroul Politic. În zilele noastre, dacă pui mîna pe hoții mărunți, ai cele mai mari șanse să avansezi. Cum eu nu sînt corupt, nu am motive să-mi fie frică de Kiricenko.

Natalie privi prin ușa de sticlă spre locul unde se afla acum Kiricenko. Dacă ofițerul KGB era aproape „de vîrf", ce căuta la verificarea funcționarului de la hotelul Astoria? Răspunsul la această întrebare o înspăimîntă: Kiricenko a fost prezent la hotel și la recepția de astă seară pentru a o urmări pe văduva lui Wallace Nevski.

Cînd îl privi din nou pe generalul Lapșin, acesta o cerceta speculativ.

– Tatăl dumitale nu pare a fi de acord cu aceste idei. E îngrijorat că mergi prea departe, întinzi prea mult coarda.

– Tații sînt întotdeauna îngrijorați. Le stă în fire.

– Să fiu în locul dumitale, m-aș teme să-l înfuri prea tare pe Kiricenko; mi-ar putea face rău.

– Asta pentru că dumneata nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. Este incoruptibil. Dacă eu fur ceva, sînt un om mort. Dar eu nu fur, nu am acest obicei. Nici nu am motive să fur. Am tot ce îmi doresc.

– Absolut tot?

– Vrei să constați?

– Ce vrei să spui?

– Ești invitata mea la cină.

– Nu stai la masă aici?

– Știu un loc mult mai potrivit.

22

– Cred că mi-ar place, zîmbi Natalie. Chiar foarte mult. Dar sînt însoțită de cineva și nu pot fi nepoliticoasă.

Generalul Lapșin îi zîmbi, plin de sine, dar și cu o ușoară ironie, ceva foarte asemănător cu zîmbetul lui Greg Stuart. Și la înfățișare semănă cu Greg, pînă la față; generalul avea o față lată, slavă și niște ochi căprui cu accentuate nuanțe de negru.

– Spune-mi cum se numește. Îl trimit imediat la Kabul.

– Excelentă idee, dar din nefericire este membru al ambasadei noastre.

– Nici o problemă. Am prieteni printre americani. Îl trimitem în Nicaragua. Sau, dacă nu reușim, îi vom șopti tovarășului Kiricenko că însoțitorul tău este spion și lăsăm KGB-ul să se ocupe de el.

– Cred că prefer să mă descurc singură. Dă-mi cîteva minute.

Lapșin îi luă din mînă paharul gol.

– Sper. Ne întîlnim la intrarea principală.

Natalie traversă în grabă salonul aglomerat, căutîndu-l pe Finny, care o văzuse deja de la masa cu *zacuski,* masă ce îi oferea un unghi de observație foarte bun spre galeria de tablouri.

– Cum te descurci? o întrebă el.

Natalie îi explică totul și îi ceru scuze.

– M-ai ierta dacă aș prefera să sar peste un dineu?

Însărcinatul cu afaceri era de-a dreptul încîntat.

– Ne vedem mîine la micul dejun. Ora opt. La hotelul tău. Vreau să aflu tot ce-ți spune generalul Lapșin. Și tot ce face.

– Chiar totul?

– Totul, zîmbi Finny. Mi-ar plăcea la nebunie să trimit la Washington o notiță confidențială despre el. Nu uita că-mi ești datoare. Așa că, te rog să fii la hotel.

– Da, bine, unchiule David. Spune-mi ce se vorbește despre

el? Soțul meu mi-a povestit numai despre tatăl său.

– Este o raritate. Un tip foarte ciudat.

– În ce sens?

– În această societate, fiii și fiicele oamenilor importanți nu luptă de partea părinților. Răsplata succesului este aici cînd copilul tău nu trebuie să lupte cu metodele tale. Fiul unui important militar, cum este mareșalul Lapșin, nu trebuia să devină militar. Tînărul este inteligent și lucrează ca atașat militar la Paris sau la Londra. Și face treabă bună. Dar tînărul Lapșin este soldat, la fel ca și tatăl său. Erou în războiul din Afganistan. O adevărată legendă. Cei din *Pamiat* îl iubesc la nebunie – tradiționala bărbăție rusă în tot ce are ea mai bun. Apărătorul Patriei Mame.

– Este foarte îndrăzneț. Am rămas surprinsă de ce a îndrăznit să spună în fața atîtor oameni.

– Este un copil bogat și răsfățat. Aici li se spune „zeișori". Sînt copiii născuți cu privilegii. Faptul că nu a ascuns niciodată acest lucru îl face și mai răsfățat. Sau cel puțin așa lasă impresia. Cît de curînd va întinde coarda prea mult. Aceasta nu este o societate care să încurajeze nonconformiștii.

– Mă întreb ce vrea de la mine.

– Probabil același lucru pe care l-aș dori și eu, dacă nu aș fi însurat.

– Spune-mi ceva și despre Kiricenko.

– Cine?

– Valeri Kiricenko, ofițer KGB.

– Nu am auzit de el.

– Lapșin spune că este un om important...

– Oamenii importanți nu-și fac reclamă, nu ies prea des la suprafață.

Generalul Lapșin o aștepta cu haina și cu cizmele în brațe.

– Îmi permiți? se oferi el să o ajute, dar ea îl refuză. Au ieșit, dar în loc să meargă spre șirul de mașini, au ocolit clădirea pe o alee, îndreptîndu-se spre un corp cu trei turnuri ce dominau zidul Kremlinului. Aleea era luminată și bine curățată de zăpadă. Pe

zidul turnurilor, acolo unde erau fixate reflectoarele, zăpada da o imagine caleidoscopică de alb şi roşu.

Natalie se opri. Fără un motiv anume, vorbi în şoaptă:

– Ce frumos este!

– Turnurile au fost îmbrăcate în cărămizi roşii în anul în care Columb a descoperit Lumea Nouă.

Au trecut pe lîngă o biserică. Avea impresia că merge pe străzile înguste ale unui sat de munte. Aproape că nu-i venea să creadă că dincolo de aceste ziduri se afla oraşul modern. Au depăşit liziera de copaci şi au ajuns pe un cîmp deschis, acoperit cu un strat proaspăt de zăpadă. În mijloc se afla un elicopter, pe care un soldat îl curăţa de zăpadă.

– Ce înseamnă asta?

– Un mijloc de transport.

Generalul Lapşin o conduse spre aparat. Echipajul, în uniformă, ieşi imediat şi salută regulamentar. Apoi îi ajutară să urce în cabină. Motorul porni imediat, spulberînd zăpada din jur şi, în cîteva secunde, se ridică de la sol. Aparatul ieşi dintre zidurile Kremlinului şi traversă zgomotos oraşul.

– Cum poţi face aşa ceva? îl întrebă Natalie. Eu sînt o persoană civilă. Sînt *cetăţean străin!*

Generalul Lapşin începu să rîdă în hohote, încîntat de propria persoană.

– Este un elicopter al armatei, îi explică, scoţînd de sub haină o sticlă de şampanie *zolotoie.* Eu sînt Armata.

– Bine, dar eu sînt *inamicul.*

– Atunci, eşti prizoniera mea, veni răspunsul ceva mai sobru, iar Natalie nu putu decît să spere că ghemul din stomac nu s-a exteriorizat trădînd teama pe care i-o provocase acea glumă. Lapşin scoase dopul sticlei.

– Te deranjează? Nu avem pahare.

– Este perfect.

Moscova se zărea dedesubt ca o regină strălucind de bijuterii. Au traversat oraşul, cartiere care nu semănau cu suburbiile americane şi, deodată, luminile au dispărut. La douăzeci de minute

după ce au părăsit Kremlinul, zburau deasupra unui ținut întunecat, luminat doar ici și colo, de ceea ce Natalie bănuia că ar putea fi ferme agricole. Apoi, chiar și acele lumini ocazionale dispărură. Zburau deasupra unei întinderi care părea fără sfîrșit. Undeva în stînga, Natalie văzu Centura Orion. Orientîndu-se după stele, așa cum învățase în Connecticut, Natalie își dădu seama că se îndreptau spre nord.

– Așa o pustietate, atît de aproape de Moscova, încercă ea să lege o conversație.

– În fiecare an, din ce în ce mai pustiu. Ne abandonăm satele, înghesuim oamenii, ca pe niște animale, în apartamente lipsite de suflet. Imaginează-ți ce goluri poate produce singurătatea spiritului.

– Peste tot s-a întîmplat la fel. Observase că remarcile ei generale îl provocau la discuție. Lapșin reacționă, oprindu-se doar cînd ducea sticla de șampanie la gură.

– Tristă istorie. În termeni militari este un adevărat dezastru. De unde își mai recrutează armata oamenii. Dacă aș avea de ales între un pui de incubator și unul crescut la țară, l-aș alege pe țăran. Are forță, personalitate și este loial. Și nu uită niciodată că luptă pentru pămîntul lui. Are *memorie.*

– *Pamiat,* repetă ea cuvîntul rusesc, care însemna „memorie". David Finny, însărcinatul nostru cu afaceri, mi-a spus că mișcarea *Pamiat* ține foarte mult la dumneata.

Lapșin primi cuvintele cu un zîmbet de satisfacție.

– Rușii, care tînjesc după vechile noastre valori, își aleg cu multă grijă eroii din lumea modernă.

– Pari mulțumit de tine. Cum sînt cei care fac parte din *pamiat?*

– Sînt tradiționaliști, ceea ce înseamnă că întruchipează ce este mai bun și ce este mai rău în acest popor.

– Și ce este mai rău în ruși?

– Cînd eram o națiune creștină, îi disprețuiam pe evreii neconvertiți. Acum, cînd sîntem un popor fără Dumnezeu, folosim teama față de sionism drept pretext pentru a ne acoperi defectele. Pari dezamăgită. Ai vrea să adopt o atitudine morală?

– Soțul meu era evreu.

– Aş lua o atitudine morală, faţă de o femeie frumoasă şi aş spune „Nu este bine să omori evrei". Dar eu sînt soldat. Îţi pot spune că cea mai bună apărare pe care au avut-o întotdeauna evreii a fost atunci cînd au făcut *impracticabilă* uciderea evreilor. Aşa cum am reuşit şi noi să facem imposibilă uciderea ruşilor.

– Nu înţeleg.

– Au trecut mai bine de patruzeci de ani de cînd nemţii au avut curajul să ne treacă frontierele.

În faţa lor, la orizont, se ivi un punct luminos, care devenea din ce în ce mai strălucitor. Elicopterul începu să coboare. Lapşin luă microfonul şi strigă: *Nije* (mai jos).

Pilotul ocoli cîmpul înzăpezit şi copacii care apăruseră pe neaşteptate. Natalie îşi încordă privirea.

– Priveşte în jos, îi spuse el, apoi îi ordonă pilotului: *Svet!* (Lumină). Luminile de aterizare se aprinseră deodată şi un cerc de foc se desenă pe zăpadă.

– Dumnezeule! murmură Natalie.

O haită de lupi, cu ochii fosforescenţi, începură să fugă ca demonii nopţii.

– De unde ai ştiut că sînt acolo? îl întrebă Natalie.

– Sînt nişte animale previzibile, zîmbi Lapşin.

Elicopterul îi urmări pe lupi spre marginea pădurii, traversă un rîu îngheţat, survolă un cîmp pe care erau construite cîteva şiruri de grajduri, apoi ateriză la cîţiva metri de o casă de ţară, foarte spaţioasă. Cîţiva soldaţi se apropiară în fugă şi îi ajutară să coboare. Aerul rece era tăios.

– Unde sîntem? întrebă Natalie, cînd Lapşin o prinse de mînă şi o trase în fugă din jetul de aer provocat de elicea aparatului.

– La o *Dacha*. O conduse spre casă, pe o potecă luminată, care îi aminti lui Natalie de casa soţiei lui Greg şi de ferma lui Jefferson Jervis. Se deosebea prin faptul că era izolată. Înconjurată de pădure, a fost singura lumină pe care au văzut-o după multe mile de mers. Cerul era negru ca smoala, împînzit de o puzderie de stele cum nu mai văzuse niciodată.

Intrară într-un salon frumos. Un foc zdravăn ardea într-un şemineu mare.

– Să-ţi iau haina.

Natalie se apropie de foc şi-şi încălzi mîinile înghețate.

– Votcă?

– Da!

Aduse băutura într-o sticlă de cristal venețian, umplu paharele şi ciocni.

– *Na zdorovie. Zalpom.* (Noroc. Pînă la fund).

– Şi în sănătatea dumitale, completă Natalie. Savură băutura care îi ardea gîtul, sperînd în sinea ei că Wallace nu greşise cînd i-a spus că atunci cînd bei *Zalpom,* nu te ameţeşti.

Lîngă sticla de votcă se afla un prăjitor de pîine şi un bol din aur, plin cu caviar. Lapşin îi spuse că sînt icre de cegă de Volga, peşte extrem de rar, produs şi în crescătorii, în ultimul timp.

– Cînd m-am pregătit pentru această călătorie, am aflat că secretarul vostru general nu priveşte cu ochi buni luxul.

– Care lux? Aceasta este o fermă experimentală, întreținută de Ministerul Apărării. Produce pentru armată. Avem aici sere de legume, cai de rasă, flori, pui şi gîşte. Dar cea mai interesantă este ferma noastră de nurci.

Aşa se explica existența grajdurilor lungi pe care le văzuse.

– Nurci şi cai de rasă. Şi mai spui că nu este un lux.

– Nu neg că avem confort, dar confortul este recompensa pentru că ne facem bine meseria. Aceasta este problema noastră. Sîntem ca puritanii. Negăm şi denunțăm orice manifestare a plăcerii. Dar cum naiba să recompensăm oamenii care duc pe umerii lor responsabilitatea? Pe mine, personal, nu mă prea interesează, dar pe alții, da. Şi riscăm să îi pierdem, pentru că nu le permitem să culeagă roadele unei munci dificile. Cînd trebuie să facem ceva important în Rusia, apelăm la armată. Poate şi pentru faptul că armata are modalități de a recompensa aceste servicii. Uite, am să-ți demonstrez.

Răsturnă scrumiera pe un covor pluşat. Aduse un aspirator, îl puse în priză şi strînse mizeria.

– A curățat bine? Mai este ceva?

Se pare că Natalie îl privea cu îndoială.

– Este produs de armată, într-o fabrică de rachete. Întreabă orice gospodină şi vei afla că preferă să cumpere aspiratoarele fabricate de armată.

– Vorbeşti serios?

– Bineînțeles. Pe orice punem mîna, facem un lucru eficient, modern. Cînd consumatorul controlează producția, aceasta se îmbunătățeşte. Următoarea treaptă este să acordăm o răsplată meritată. În prezent nu facem decît să acordăm privilegii, dar acestea pot fi retrase. Noi trebuie să acordăm o răsplată palpabilă – de exemplu, o proprietate, pe care omul să muncească, să ştie că este a lui şi că o va putea păstra.

– Nu prea sună a comunism ce spui.

– Înainte de orice noi sîntem ruşi.

– Nu cumva te gîndeşti să fugi din țară?!

Generalul Lapşin începu să rîdă din toată inima.

– Un om deştept nu fuge din centrul lumii, ci încearcă să-l facă mai bun.

– Dumneata eşti implicat direct în producție?

– Consiliez producția de tancuri. Nu ți-e foame?

– Parcă mi-ai spus că ai fost rănit în timp ce zburai cu un elicopter.

– Elicopterul nu-i altceva decît un tanc care zboară. Eşti foarte atentă, ai reținut toate amănuntele, nu?...

Natalie se strădui să-i înfrunte privirea uimită. Era mai înaltă decît el, dar el nu păru să dea importanță acestui amănunt acum, întrebător.

– De fapt, atunci cînd merg la recepții îmi desfăşor o parte din muncă, îi explică ea. Am obiceiul să ascult şi să fiu atentă.

– Ce fel de muncă?

– În special, vînzare.

– De blănuri?

– Francise pentru comercializarea hainelor din blană. Înainte

de a-l întîlni pe Vasili, lucram la o bancă, mă ocupam de investiții.

– Şi de unde ai învățat să pui atîtea întrebări?

Natalie ridică din umeri.

– A venit cu timpul, probabil. Trebuie să aflu ce dorește consumatorul. Nu ai auzit de zicala: „Cînd consumatorul controlează producția, producția se îmbunătățește"?

– Încă o întrebare? Gata, ia o pauză! Ne distrăm. Îi umplu din nou paharul.

– Vrei să-mi arăți nurcile? îl rugă ea, dorind să îndepărteze suspiciunea pe care o abătuse asupra sa dintr-o greşeală de neierat.

– Este întuneric. Sînt convins că ai văzut sute de nurci.

– De fapt, mi-e jenă să recunosc, n-am văzut niciodată o nurcă vie. Nu am fost niciodată la o fermă de nurci.

– Adevărat? Va trebui să vii aici ziua. O să-ți arătăm ferma. Se fac nişte experiențe foarte interesante. Între timp, te invit la cină. Nu-ți este foame?

– Îngrozitor!

Îi prezentă casa. Paşii lor răsunau pe parchetul lustruit. Lapşin a condus-o într-o sală de bal, o cameră de biliard şi i-a arătat o colecție de arme, aranjate pe o pînză de damasc. În trecere, Natalie remarcă sufragerii mai mici, salonaşe intime. Toată casa era luminată, deşi păreau să fie singurii vizitatori. Totul arăta ca în casele intime de protocol ale executivilor din corporațiile americane, dar lambriurile din lemn şi covoarele de valoare îi confereau un plus de eleganță.

Într-un colț al sufrageriei cineva aranjase o masă intimă, lîngă cămin. Lapşin trase scaunul pentru ea, apoi se aşeză şi el, în timp ce Natalie admira florile proaspete.

– Personalul tău obişnuieşte să pună două tacîmuri la masă cînd pleci cu elicopterul?

– Ordonanța ştie să numere cînd aterizează elicopterul. De obicei sîntem patru sau cinci ofițeri superiori, cu o poftă de mîncare grozavă. În seara asta vor mînca bine şi cei de la bucătărie.

Natalie făcea eforturi să transforme toate întrebările din mintea ei în fraze cît mai nevinovate.

– Nu-mi pot imagina cum arată bucătarul care a aranjat această masă.

– Uite-o, este o femeie. Bună seara, Nadia.

O tînără îmbrăcată în uniformă militară intră împingînd o măsuță pe rotile, fără să-şi ridice privirea.

– Doamna Nevski a venit tocmai din America să-ți guste supa, spuse Lapşin, făcînd-o pe tînără să roşească.

Natalie îşi aminti povestea lui Leo Margulies, despre tinerele „gimnaste" ale Armatei Roşii, care dădeau spectacole pentru Wallace, şi se întrebă cîte micuțe Nadia existau la fermă pentru plăcerile ofițerilor veniți în vizită.

– Supă de sturion, spuse Lapşin, cînd Nadia le puse bucățile de peşte în farfurie. Ecaterina cea Mare o consuma în mod curent; în zilele noastre este mai rară, pentru că această specie a fost aproape distrusă de poluare. Din fericire, armata a găsit modalitatea de a-l produce în crescătorii.

Nadia le puse în boluri cîte un polonic de supă şi dispăru.

– Arată excepțional, comentă Natalie, exprimînd de fapt părerea ei despre Nadia.

– Trebuie neapărat continuată cu şampanie, zise Lapşin, arătînd spre sticlă.

Supa a fost urmată de un alt preparat, tot din peşte, o delicatesă la modă în secolul al nouăsprezecelea. Lapşin a asigurat-o că numai armata ştie rețeta. Natalie a lăudat şi curcanul umplut cu alune, dar la friptura de porc a renunțat.

– Destul, mulțumesc, nu mai pot.

Lapşin, care după cîte observase ea nu se prea atinsese de mîncare, a ridicat paharul pentru un alt toast.

– În secolul al nouăsprezecelea, acestea erau delicatesele de care se bucurau milionarii Clubului negustorilor, din Moscova. Pînă la fund!

Natalie lăsă paharul din mînă.

– Nu mă jigni. Te porți de parcă n-aş fi invitata ta.

– Îmi cer iertare, spuse el contrariat. Poate că vreau să aflu cît eşti de coruptibilă.

– Am mîncat suficient, mulţumesc.

– Să mergem, spuse el brusc. Nadia ne-a pregătit cafeaua în apartamentul meu.

Natalie hotărî să nu protesteze, presupunînd că „apartamentul" lui nu însemna că vor intra direct în dormitor.

Apartamentul se afla la etajul al doilea, la capătul unui hol destul de lung. Era la fel de mare ca şi restul casei, dar cu un interior mai sobru, datorat probabil gustului proprietarului şi nu lipsei de bani. Se compunea dintr-un salonaş, un birou, un dormitor şi o sală de baie. Era mobilat cu mobilier scandinav, foarte costisitor. Prin uşa dormitorului se zărea patul dublu, spaţios, cu tăblii lăcuite. O oglindă mare era fixată pe plafon.

– Dacă doreşti să-ţi împrospătezi machiajul... îi arătă el spre baie.

Natalie nu-şi mai văzuse faţa de cînd părăsise hotelul. Se privi în oglindă, cu ochi surprinzător de critici şi, în timp ce se întreba cum să obţină mai multe informaţii de la general, în minte i se strecură cu perfidie întrebarea: „Vreau să mă culc cu acest bărbat?"

Îşi aminti momentul electrizant pe care-l trăise lîngă Ştefan. Se gîndi apoi la Greg şi la cît de mult semăna generalul Lapşin cu el; cît de bine i-a părut să-l audă pe Greg la telefon. Ciudat, era bucuroasă că Lapşin nu l-a cunoscut foarte bine pe Wallace.

Lapşin o aştepta în dormitor, cu un pahar de brandy. Îi blocă drumul, între pat şi uşă. Lîngă pat se afla o vază cu flori, iar pe măsuţa de toaletă mai multe sticluţe cu parfum. Pe perete, agăţate pe un suport, atîrnau o mulţime de eşarfe de toate culorile. Natalie le mîngîie. Erau parfumate cu Madame Rochas.

– Brandy?

Acceptă numai pentru a-şi ocupa mîinile cu ceva.

– *Na zdorovie.*

Natalie surprinse un licăr auriu în ochii lui. Părea puţin ameţit, foarte sexy şi foarte hotărît. Încercînd să-i distragă atenţia, Natalie îşi roti privirea şi observă o carte deschisă pe noptiera de lîngă pat. Salvarea. Trecu pe lîngă el, înconjură patul şi luă cartea.

– Citeşti *Soljeniţîn?* întrebă, străduindu-se să pară cît mai surprinsă.

Lapşin veni lîngă ea rîzînd.

– Să nu-i spui lui Kiricenko.

– „Primul cerc". Ar trebui să-i spun, generale. Nu, stai puţin, acum îmi dau seama că aici se desfăşoară o muncă de cercetare ştiinţifică. Lăsă cartea din mînă, trecu din nou pe lîngă el, încercînd să se îndepărteze. Lapşin o urmă.

– Nu fac cercetare ştiinţifică, şi tu ştii asta.

– Atunci ce faci? Te atrage decadenţa?

Deveni brusc serios, ca în elicopter.

– Soljeniţîn îmi arată o anumită faţă a Rusiei. Cînd bărbaţii şi femeile aveau acelaşi pămînt sub picioare şi un spirit deasupra lor.

Natalie observase şi la recepţia negustorilor de blănuri din Leningrad, şi chiar în seara aceea, că ruşii se agăţau cu lăcomie de idei, plonjînd cu repeziciune în discuţii filozofice pe care nu le auzeai în America. Renunţă şi ea la tonul ironic.

– Bine, dar aceasta este o viziune creştină asupra poporului.

– Medievală. Cu toată gîndirea noastră modernă, cu toată tehnologia noastră fabuloasă, noi nu am reuşit să înlocuim conceptele creştine de bine şi rău. Am reuşit să le facem mai vicioase decît noi şi mult, mult mai puternice. Ştiu că îmi vei aminti de execuţiile publice şi de alte asemenea cruzimi. În vechea Rusie, un ţăran spînzurat restabilea ordinea printre rebeli. În secolul nostru, sîntem în stare să exterminăm un sat întreg. Noi am pierdut ceea ce aveau creştinii – *Credinţa* în bine şi rău. Acum nimic nu ne mai poate opri – mă refer la toţi: capitalişti, comunişti, ruşi, americani – să fim inimaginabil de cruzi.

– Dumneata eşti creştin?

– Pentru mine este prea tîrziu. Ştiu deja prea multe.

Se cufundă în tăcere, privind în gol. Natalie se temu că-l va pierde, tocmai în momentul în care începea să se deschidă. Încercă să-l aducă înapoi, la conversaţie.

– Cred că încerci să mă convingi că eşti un idealist.

Lapşin îi răspunse cu un zîmbet mohorît. În acel moment Natalie îşi dădu seama că l-a pierdut.

– Eşti căsătorit, domnule general?

– Nu. Şi eu sînt văduv.

– Îmi pare rău. Răsuci în palme paharul cu brandy. Aşa îmi spun oamenii mie – văduva. Acum înţeleg de ce.

– Este un lucru foarte intim şi totuşi trebuie să-l dezvălui, atunci cînd eşti întrebat.

– Eşti prea tînăr să fii văduv... Cum s-a întîmplat?

– Cartierele locuite de ofiţeri la Kabul nu erau atît de sigure, cum credeam noi. Apartamentul a sărit în aer în timp ce soţia mea pregătea micul dejun.

– Dumnezeule! Natalie vizualiză imediat nişte pereţi decoraţi cu gust, prăbuşindu-se. Dumneata cum ai...

– Eu eram pe front. Ea gătea pentru amantul ei. Era un tip din regimentul meu, racolat de KGB. Un alt lup precum Kiricenko – teroriza oamenii, de parcă nu-i aveau pe mujahedini pe cap. CEKA, GPU, NKVD, KGB* au otrăvit Armata Roşie de la revoluţie încoace.

Îşi ridică privirea şi îi zîmbi forţat.

– Din fericire şi amantul a fost făcut fărîme. Aşa că le-am rămas dator mujahedinilor.

Natalie mîngîie din nou eşarfele din mătase, cutremurată de un gînd. Ceva îi spunea că nu mujahedinii, ci el a plasat bomba în apartament.

– Crezi despre mine că sînt îngrozitor?

– Cred că ai greşit la numărătoare. Datorezi afganistanilor două lucruri. Nu ai luat în calcul faptul că ai fost avansat.

– Foarte nostim, rîse Lapşin. De ce te prefaci că nu te impresionează?

– Nu mă prefac. Sînt neutră.

– Povestea este adevărată. S-a petrecut exact aşa cum ţi-am spus-o.

– Lipseşte ceva.

Lapşin dădu din cap.

– Sînt un prost, dacă încerc să mint o femeie... În realitate, adevărul este că am suferit. M-am căsătorit devreme şi într-un mod

---

* Serviciu de securitate sovietice

stupid – împotriva voinței tatălui meu. Mujahedinii m-au salvat de la un divorț scandalos, care nu ar fi făcut nici un serviciu carierei mele, pentru că un ofițer trebuie să-şi controleze bine viața intimă. Rîse, goli paharul şi luă sticla. Aşa că, m-am întors la Moscova ca un erou de război, care a făcut un sacrificiu suprem. Numai tu ştii secretul meu.

Natalie întinse paharul, neluîndu-şi ochii de la el. Îi prinse mîna cu vîrful degetelor, pentru a-i opri tremurul. Simțea cum o arde fiecare deget în parte. O picătură îi căzu pe arătător. Înainte să-l poată opri, Lapşin se aplecă şi o culese cu buzele. Natalie tresări violent.

– Surprinsă?

– Confuză.

Se aşteptase să-i facă avansuri din momentul în care i-a fost prezentat, la Kremlin. Tresărise pentru că sărutul lui a fost mult mai plăcut decît se aşteptase şi i-a amintit că trecuseră trei luni de cînd nu a mai simțit pasiunea unui bărbat.

El scoase solemn o batistă şi începu să-i şteargă paharul.

– Pot să-ți şterg şi mîna?

– Mă ustură.

– I-o luă în palmă şi şterse cu blîndețe în jurul unei zgîrieturi.

– Eşti tăiată.

– Ah, am făcut un lucru caraghios astăzi. Am muncit voluntar la un proiect de restaurație.

– Unde anume?

Eşti nemaipomenită, gîndi ea. Ai venit să afli secretele lui şi uite cum le trădezi pe ale tale.

– La Kitai-Gorod, spuse încercînd să pară indiferentă. M-a amuzat să fac altceva decît fac de obicei turiştii.

– Eu cînd merg la Londra, scriu poezii prin cîrciumi. Toți cred că sînt irlandez.

Continua să o țină de mînă şi, încet, încet, o trăgea spre pat. Ea avea impresia că se va putea opri, cînd va dori, dar se pierdu de tot în licărul auriu din privirea lui şi se lovi de o măsuță. De pe măsuță căzu o fotografie înrămată. Natalie se aplecă să o ridice.

Era fotografia unei femei frumoase – trăsături regulate, bucle negre, sprîncene arcuite, expresie exotică, mîndră şi foarte hotărîtă. Femeia căreia îi aparţineau florile, eşarfele şi parfumurile. Lapşin o privea foarte atent.

– Prietena ta?

– Da.

– Una din multele? îl tachină Natalie.

Oare cu cine semăna femeia aceasta?

– Doar una, rîse el.

Lui Natalie i se acceleră pulsul. I se păru că vocea lui Lapşin vine de foarte departe.

– Cînd eram însurat obişnuiam să-mi spun: „Doamne, după ce am să scap, am să fiu un sălbatic". Am descoperit însă că sînt monogam. Sîntem împreună de doi ani.

Îşi trase uşurel mîna din mîna lui şi încercă să-şi ascundă tulburarea, prefăcîndu-se că studiază fotografia. Era convinsă însă că rusul simte respiraţia ei agitată. Şi-o închipui cu o perucă blondă. Prietena lui Lapşin era femeia care-l împuşcase pe Wallace.

23

– Unde este acum? dar nu reuşi să-şi stăpînească tremurul mîinilor.

– Departe.

Lapşin îi luă din nou mîna. Natalie încerca să se controleze. Nu teama o făcuse să tremure, ci furia. Mînia rece o ajută să-şi controleze corpul şi să-l oblige să funcţioneze ca o maşinărie. Lapşin îi sărută degetele. Îi venea să-i scoată ochii cu ele, dar, mai mult decît asta, îşi dorea să-l lase să vorbească, aşadar, lăsă buzele bărbatului să atingă maşinăria. Ordonă maşinii să zîmbească, în timp ce mintea ei lucra cu febrilitate pentru a găsi următoarea întrebare firească, pe care ar fi fost normal să o pună ea dacă n-ar fi

văzut fotografia şi dacă ar fi fost pur şi simplu văduva Natalie Nevski?

– Cum se numeşte?

– Dina.

– Cu ce se ocupă Dina?

– Chiar vrei să ştii?

– Prietenul ei tocmai îmi sărută degetele. Mă simt oarecum legată de ea.

– Să mă opresc?

– Cred că da.

Luă din nou fotografia şi studie chipul femeii. Prin prisma lucrurilor pe care ea le cunoştea deja, femeia aceea părea mai degrabă plină de voinţă, decît puternică. Părea încăpăţînată, avea ceva pervers în ochii sălbatici – era o femeie care făcea tot ce-i trecea prin cap, din motive numai de ea ştiute.

– Povesteşte-mi despre ea. Vă înţelegeţi bine?

– Atîta timp cît obţine tot ce-şi doreşte. Lapşin zîmbi. Este, ca şi mine, o moştenitoare a realizărilor tatălui său. Pînă nu de mult, el a făcut parte din Comitetul Central. Îi plac la nebunie călătoriile, mai ales în ultima vreme, cînd noua conducere a făcut viaţa puţin mai grea decît pe vremea lui Brejnev.

– Poate veni oricînd aici, dacă simte nevoia de lux.

– Ea consideră că am un stil de viaţă spartan. Luxul decadent este pentru unii oameni ca un drog. Devin dependenţi. Trăiesc în străinătate.

– Asta crezi despre ea?

– Dina este ceva mai mult decît o *highlife-istka*. Mă simt bine cu ea. Îi admir ambiţiile şi sîngele rece. Ochii lui aruncară un licăr involutanr spre oglinda de pe perete.

– Ce fel de ambiţii?

– De exemplu, de a pune mîna pe mine. Este ambiţioasă în privinţa carierei mele. Există un grup... ştii, noi... armata... ne-am pierdut locurile în Biroul Politic. Există un grup de oameni, care crede că eu sînt cel care le va recîştiga.

Ştia că nu-i va spune ce grup, aşa că-l întrebă:

– De ce tocmai tu?

– Sînt tînăr. Sînt erou. Sînt capabil. Şi sînt loial.

– Se pare că vrea să se mărite cu tine.

– Cred că vrea să vadă mai întîi cît de sus pot ajunge. Luă fotografia şi o puse în sertarul noptierei. Dar tu? Tu nu ai un prieten?

– Nu. Este prea repede.

– Nu aveai un prieten cînd erai căsătorită?

– Nu. Şi eu sînt monogamă. Şi apoi, eram îndrăgostită de soţul meu.

– Nu ai fost tentată?

Îşi aminti de Greg.

– Nu spun că nu am fost tentată. Dar nu l-aş fi trădat pe Wallace.

– Tatăl meu mi-a spus că era un om bun.

– Bunătatea nu are nici o legătură cu ce-ţi spun eu.

– Parcă Mae West a spus asta, nu?

– De unde ştii?

– De la Paris. Cînd eram ataşat militar am văzut un milion de filme.

Acum putea să-l provoace să-i povestească despre cariera lui, dar el o luă prin surprindere cu o întrebare:

– Este adevărat că soţul tău a fost împuşcat?

Natalie plecă privirea, pentru a ascunde ura care ar fi putut s-o trădeze.

– Credeam că toată lumea ştie.

– Ştiu ce au scris ziarele voastre, dar mi s-a părut atît de nefiresc. O asasină blondă. A găsit-o poliţia?

– Cred că a reuşit să fugă în Europa.

– Pare o scuză tîmpă pentru a opri cercetările.

– Şi eu cred acelaşi lucru.

– Nu înţeleg cum de s-a putut întîmpla aşa ceva?

Ce punea la cale? Ce joc era ăsta? Categoric că ştia ce-a făcut Dina. Şi totuşi, a lăsat-o să-i vadă fotografia.

– Simplu. A venit lîngă el şi l-a împuşcat. Pînă să realizăm noi ce s-a întîmplat, dispăruse.

Lapşin o privi o vreme.

– Îmi pare rău... Te vei... crezi că te vei recăsători?

– Nu este o problemă pe agenda mea de priorități. De cînd a murit soțul meu, tu ești singurul bărbat disponibil cu care am rămas singură.

– Nu sînt disponibil.

– Dar te porți de parcă ai fi.

– Nu credeam că vei observa.

Natalie îl privi drept în ochi. Acum știa ce însemnau nuanțele din ochii lui. Căprui, cînd era relaxat; auriu cînd era tentat; negru, cînd tatona. Ochii lui erau din nou negri.

– Dacă prietena ta, Dina, ar intra acum, aici, te-ar împușca?

– Nu, răspunse generalul Lapșin. Dina te-ar împușca pe *tine*. Eu sînt o problemă importantă pe agenda ei de priorități. Ochii lui rămaseră întunecați ca noaptea.

– În cazul acesta, ar fi mai bine să plec. Trecu pe lîngă el și intră în salon. Lapșin fugi după ea.

– Nu. Nu. Nu ai înțeles că glumeam? Dina nici nu este în țară.

– Dar unde e?

– La New York. Lucrează la Ministerul de Externe.

– Ei bine, dacă ea vine mai des la New York, ar trebui să vii și tu. Am putea lua masa în trei.

– De fapt, este prima ei călătorie la New York. Pregătește vizita secretarului general.

– Cînd urmează să aibă loc? Poate că Dina va fi acolo, cînd voi ajunge acasă.

– Pe 14 februarie.

– De Ziua valentinelor.

– La voi este ziua îndrăgostiților, nu-i așa? Întotdeauna am spus că ar trebui să avem și noi o asemenea zi.

– Trebuie să plec.

– Mai stai. Aș fi foarte fericit dacă ai rămîne.

– Nu sînt pregătită să rămîn. Și apoi, i-am promis lui David Finny că voi lua micul dejun cu el, mîine dimineață. Făcu un efort să-i zîmbească. Cred că s-a temut că mă vei seduce.

– Vrea să te descoase în timpul mesei. Este meseria lui.

– Ce să-i spun?

– Spune-i că Armata sovietică este îngenuncheată. Ai rupt inima unui general rus.

Discuția devenise insuportabilă, dar Natalie mai făcu un efort:

– Am să-i spun că am făcut-o cu unicul scop de a vedea armata ajunsă din nou în Biroul Politic.

– Aş prefera să nu-i spui asta. Am comis o indiscreție. Dar sînt sigur că îi vei spune.

– Nu-mi pot imagina că un ofițer al Armatei Roşii este indiscret, decît dacă o face cu un scop anume.

Ochii lui Lapşin deveniră aurii.

– Răspuns diplomatic. Vino. Am să-ți arăt nurcile.

– Dar este întuneric.

– Arată foarte bine în întuneric.

Lapşin sună să li se aducă hainele şi mai turnă cîte un pahar de votcă. Ieşiră din casă. Afară luminile erau stinse şi gerul nopții le biciuia obrajii.

– Nu văd nimic.

– Lumina nu face decît să sporească întunericul. Ia-mă de braț.

Îl crezuse nerefăcut după rănile din război, dar îi simți trupul puternic. Mersul îi era surprinzător de sigur. Încet, ochii i se adaptară la întuneric şi începu să distingă formele copacilor. Zăpada părea să reflecte o lumină albăstruie. În fața lor, în cîmp deschis, se vedeau grajdurile aliniate. Vîntul aducea un parfum vag de mosc. Ajunseră repede.

– Ce se aude?

– Nurcile sînt animale nocturne.

Natalie auzea sunete distincte – gheare care se prindeau de plasa de sîrmă, zgomotul înfundat al trupurilor care cădeau.

– Dacă ar fi libere, la ora asta ar ieşi la vînătoare. Chiar după patruzeci de generații de captivitate, o nurcă liberă fuge mai întîi la rîu. Nu uită de unde se trag.

Lapşin aprinse lanterna. Sute de ochi fosforescenți o priveau. Negri, verzi, roşii. Lapşin plimbă raza lanternei printre rîndurile de cuşti. Din fiecare cuşcă ochii priveau lacom – animale de pradă.

Natalie se înfioră.

– Nu se tem de noi?

– Nu se tem de nimic.

– Dar...

– Nu ştiu că vor deveni haine. Ele nu ştiu decît să ucidă. Femelele sînt cele mai periculoase – se pare că le face o deosebită plăcere să ucidă. Luna trecută a scăpat una din cuşcă. A omorît cincizeci de găini pînă au reuşit să o scoată din curtea de păsări. Era îmbibată de sînge.

– Au ochi de diverse culori.

– Chestie genetică. Mi-a spus îngrijitorul. Avem animale cu blănuri în diferite culori. Toate sînt din cele mai bune rase americane.

– Wallace a fost vreodată aici?

– Nu ţi-l poţi scoate din minte?

– Îl am în inimă, nu în minte.

– Frumos răspuns. Sînt impresionat...

Începu să înainteze pe culoar şi Natalie îl urmă, temîndu-se să se despartă de raza de lumină.

– A fost aici? repetă ea întrebarea.

– Bineînţeles. Ţi-am spus doar că îl consultam în legătură cu ferma experimentală.

Inspira mirosul pătrunzător al animalelor şi se apropie mai mult de el.

De ce a lăsat-o să vadă fotografia Dinei?

Pierdută în gînduri, îşi trecu mîna peste sîrma unei cuşti. Lapşin îndreptă lanterna spre ea şi îi trase rapid mîna. Nurca era deja pregătită să sară, arătîndu-şi dinţii albi într-un rînjet. Speriată, Natalie făcu un pas înapoi.

– Atenţie, doamnă Nevski. Lumină cu lanterna cuşca alăturată. Nurca de aici nu avea coadă. Vezi? Şi-a pierdut-o la vecină.

– Vreau să plec. Mi-e frig, spuse Natalie.

El o prinse de mînă.

– De ce ai venit, doamnă Nevski?

– Aici?

– În Rusia.

– Ţi-am spus, să cumpăr blănuri de animale.

– Cum ţi se par acestea comparativ cu cele pe care le aveţi în America?

– Nu-mi dau seama. Nu am suficientă lumină. Şi pe urmă, eu nu sînt expert. Dar probabil că nu sînt tot atît de bune.

– Bun. Şi atunci, de ce nu cumperi din America? Sau de la nordici? Eu cred că după cum scade dolarul este mai avantajos să cumperi din America.

Nu-i vedea faţa, pentru că lanterna era îndreptată spre cuşti, dar vocea lui devenise sobră şi studiată. Întrebîndu-se ce anume suspecta el, Natalie începu să-i îndruge o poveste despre obiectivele ei pe termen lung.

– Preţurile blănurilor în America şi Norvegia au crescut cu cincizeci la sută anul ăsta. Eu sper să le cumpăr mai ieftin aici.

– Dar ai spus că nurca noastră nu este atît de bună. Deci, nu justifică prezenţa dumitale aici. Este cumva un pelerinaj în trecutul soţului dumitale?

– Trebuie neapărat să existe un motiv?

Lapşin continua să o ţină de mînă. Natalie continuă.

– Mai am un motiv pentru care am venit.

– Şi anume?

– Sper să rămînă între noi. De cînd a murit soţul meu, acţionarii de care depind pentru a putea cumpăra materia primă nu cred că sînt în stare să-mi conduc compania.

– Pentru că eşti femeie?

– Ăsta e unul din motive. Pe de altă parte, mă consideră o intrusă. Am venit în Rusia pentru a pune în evidenţă firma Cotillon. Să le demonstrez că pot conduce. Asta aşteaptă ei de la mine la Leningrad.

– Leningrad? Dar noi ne-am întîlnit la Moscova.

– Mi-am luat liber în week-end. Continua s-o privească suspicios. Mă tem că nu mă voi putea descurca fără Wallace. Cred că mi-am pierdut curajul. Poate că am fugit la Moscova ca să mă ascund de ei. Te rog să nu spui nimănui. Îi zîmbi nesigură.

– Ce s-ar întîmpla dacă ai hotărî să rămîi aici, cu mine, la

Moscova? Dacă nu te-ai mai întoarce la Leningrad?

– Ar veni să mă caute... Îmi este foarte frig. Aş vrea să plec acasă.

Lapşin luă o sticlă cu votcă în elicopter şi se îmbătă rapid. Cînd luminile Moscovei apărură la orizont, începu să bîlbîie:

– Nu vreau.

– Ce nu vrei? întrebă Natalie, dar generalul Lapşin îi zîmbi năuc şi adormi imediat.

– Cum a mers? o întrebă Finny, a doua zi, la micul dejun.

– Aş da orice pentru o ceaşcă de cafea. Am o durere de cap îngrozitoare. Doamne, cît beau oamenii ăştia!

Finny îi umplu o ceaşcă. Natalie sorbi o înghiţitură şi o savură îndelung.

– Generalul Lapşin m-a avertizat că voi fi descusută azi la micul dejun.

– Doamnă Nevski, îmi face deosebită plăcere să iau micul dejun în compania unei femei frumoase, ca oricărui bărbat de altfel, dar şi mai mare plăcere mi-ar face dacă am intra direct în subiect. Ce s-a întîmplat noaptea trecută?

– Omul este un mistic.

– Cine, Lapşin?

– Ar trebui să-l auzi vorbind despre război – ai discutat vreodată cu un veteran al războiului din Vietnam?

– Eu sînt unul dintre veterani.

Natalie îşi ascunse surprinderea. Asemănarea cu Harry Truman îţi lăsa impresia că Finny este mai bătrîn.

– Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o. Ca şi cum nu şi-ar găsi locul la Moscova. Îşi creează o faţadă. Cum i-ai spus? „Copil bogat"? De fapt pare de pe altă planetă. Parcă discutam cu un drogat înrăit, dar să ştii că nu se droghează.

– Era beat?

– S-a îmbătat spre sfîrşit. Spune-mi, dumneata ştiai că soţul meu era vizitator constant al fermei lui Lapşin?

Finny ridică din umeri.

– Am auzit că petreceau mult timp împreună.

– M-a dus şi pe mine la fermă.

– A naibii excursie. Cîteva sute de mile.

– M-a dus cu elicopterul.

– Glumeşti!

– Nici mie nu mi-a venit să cred. Am ieşit dintre zidurile Kremlinului într-un elicopter al armatei.

– Are tupeu, ticălosul.

– De asta a şi făcut-o. Îi sfidează pe toţi, îi provoacă la o dezaprobare făţişă. Este ca un copil.

– Ţi-a făcut avansuri?

– Ia mai taci din gură, Finny.

Finny o privi cu gura căscată.

– Încerc doar să fac o schiţă de portret a unui foarte important general sovietic, cu care ai avut fericirea să-ţi petreci noaptea.

– Nu am petrecut noaptea cu el. Am petrecut o seară plăcută. Notează te rog în schiţa de portret că este un om normal. Natalie luă o felie de pîine şi o unse cu unt. Are o prietenă. Lucrează în grupul care pregăteşte vizita lui Gorbaciov în State. O cheamă Dina. Altă odraslă răsfăţată. E angajată la Ministerul de Externe. Tu o cunoşti?

– Cine este tatăl ei?

– A fost membru în Comitetul Central.

– Numele?

– Nu mi l-a spus... Ai putea afla?

– Intenţionez să-l aflu.

– Îmi spui şi mie, dacă îl afli?

– De ce?

– Sînt curioasă să ştiu cît sînt de apropiaţi, răspunse Natalie zîmbind.

Finny îi răspunse exact cum se aşteptase – cu un zîmbet conspirativ.

– Am să verific. Unde te găsesc?

– În noaptea asta plec înapoi la Leningrad. Stau la Astoria.

– Te întîlneşti şi astăzi cu el?

– Am promis că merg la şantierul de restaurare.

Finny mai comandă nişte ouă. Erau îmbibate cu grăsime şi lui Natalie i se strînse stomacul de greaţă.

– Nu vrei şi tu?

– Nu, nu. Am să iau nişte fulgi de porumb. Ba nu, am să cer puţină pîine.

Mai luă o felie de pîine şi o mestecă.

– Finny, ce se întîmplă? Tata spunea că un război civil este pe punctul de a izbucni aici.

– Tatăl tău exagerează. Dacă nu cumva ştie ceva ce eu nu ştiu. Sigur, între ei există facţiuni: vechea gardă a lui Brejnev; reformatorii lui Gorbaciov, convinşi că aceasta este ultima şansă a Uniunii Sovietice de a ajunge din urmă Vestul; birocraţii, care ştiu al naibii de bine că pentru ei reforma înseamnă pierderea privilegiilor. Şi, armata, care a pierdut deja bătălia – indivizi ca mareşalul Lapşin alunecă vertiginos în dizgraţie. Şi toate aceste facţiuni în fricţiune au un singur lucru comun – frica. Aici, dacă ţi-ai pierdut funcţia, viaţa se opreşte. Compară te rog ce i se întîmplă unui oficial sovietic, cu ceea ce a păţit tatăl tău. Tatăl tău nu mai lucrează la Departamentul de stat, dar şi-a păstrat apartamentul din New York, are o maşină, are o pensie, fiica lui este liberă să se îmbogăţească, dacă asta vrea, iar el îşi foloseşte talentul ţinînd cursuri sau scriind cărţi. La noi, viaţa nu se opreşte cînd intervin schimbări. Dacă eşti dat afară, stai afară. Aici, funcţionarul mediu din cadrul *Nomenklaturii* nu are nimic, nu are decît ceea ce îi permite partidul să aibă. Dacă intră în dizgraţia partidului, i se taie totul – apartamentul, maşina, şcoala selectă frecventată de copii, magazinele cu circuit închis. Cît timp crezi că va mai deţine Lapşin vila de la ţară, dacă va fi dat afară?

– El m-a făcut să înţeleg că armata este un fel de societate separată de rest.

– Nu aşa stau lucrurile.

– Deci, te referi, cumva, la schimbări?

– Nu faţă de străini.

– Cu mine a vorbit destul de deschis despre asta.

– Ar trebui să te întrebi de ce.

Natalie îl privi întrebător şi cînd văzu că Finny nu-i răspunde, continuă:

– Devii enigmatic!

Finny se concentră asupra farfuriei şi nu-i răspunse.

– Ei doi l-au cunoscut pe soţul meu, continuă Natalie. Iar el îi ştia pe toţi, adăugă mîndră. Crezi că o lovitură de stat este posibilă în Uniunea Sovietică?

– M-ai întrebat şi aseară.

– Vorbesc serios.

– Lovitură de stat! pufni Finny dispreţuitor. În Rusia? Lasă-mă-n pace! Partidul este puterea şi KGB-ul îl protejează.

– Cu toate aceste schimbări şi dezamăgiri, simţi că aici fierbe ceva.

– Nu este nevoie de o lovitură de stat. Dacă ei se plictisesc de tipul din vîrful piramidei, îl îndepărtează uşurel, fără să se dea în spectacol. Ultimul lider împuşcat de ei a fost Beria, în '53.

– Dar dacă ofiţerii ar face o mişcare? Se simt foarte frustraţi din cauza Afganistanului. Nu am dreptate?

– Armata Roşie poartă nişte cătuşe care se cheamă Partidul Comunist. Structurile de comandă din armată sînt împînzite cu membri de partid, a căror unică sarcină este să menţină armata sub control. Nu, o lovitură de stat în Rusia poate fi organizată doar de un grup destul de mare care să acţioneze simultan din toate organismele – armată, partid, KGB, birocraţie. Un grup atît de mare, însă, nu ar putea păstra secretul.

Natalie era dezamăgită de atitudinea lui dispreţuitoare faţă de „milionari". O trezi la realitate cu o întrebare tăioasă:

– Ce faci tu în Rusia, Natalie?

– Poftim?

– Ce înseamnă povestea asta cu „vizita"?

Finny o privea pătrunzător. Avea ochii mici, lucitori şi cercetători; nu mai zîmbea. Natalie îşi dădu seama, prea tîrziu, că lăsîndu-se pradă emoţiilor greşise profund. *Sînt* un taur într-un magazin de porţelanuri, gîndi pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore. Trebuia să mă limitez la afacerile mele.

– Am venit în interes de afaceri.

– Aşa spui tu.

– Mi-e greu să discut mai mult. Aş face-o dacă aş putea avea încredere în discreţia ta.

– Eu ştiu să-mi ţin gura. Sper că nu e vorba de ameninţări la adresa securităţii americane. Dacă despre asemenea lucruri ar fi vorba atunci vom purta această discuţie în parc.

– Nu este nevoie, îl întrerupse Natalie, pregătindu-se să-i vîndă o minciună. De fapt minciuna provenea dintr-un adevăr, un adevăr parţial. Nu am spus nimănui că am probleme foarte serioase. Compania mea, Cotillon Furs, este înglodată în datorii şi sînt pe punctul de a o pierde.

Nimic mai adevărat!

– Ah! Da?

– Eu şi Wallace eram parteneri. Acum am rămas singură şi nu mă descurc prea bine.

Alt adevăr.

– Am venit la Leningrad să atrag atenţia asupra firmei Cotillon şi să pun mîna pe o afacere bună.

Jumătate de adevăr. Călătoria la Moscova îl transformase într-o minciună.

– În după-amiaza cînd am sosit la Leningrad, am aflat că banca mea mi-a închis creditul.

– Şi atunci, de ce nu pleci la New York?

– Pentru că încerc să închei aici un contract care îmi va salva compania.

Spera din inimă să fie un adevăr, deşi acel Joint-Venture îi zburase din minte în ultimele ore. Se jură că în drum spre Leningrad va citi materialele pe care i le dăduse Rostov.

Finny zîmbi viclean.

– Oamenii cu care faci afaceri ştiu ce necazuri ai?

– În comerţul cu blănuri nu există secrete. De altfel, n-aş putea ascunde nimic, telefoanele sînt ascultate. Sper doar să reuşesc să-i conving că firma Cotillon Furs le poate oferi lucrul de care au ei nevoie.

– Cea mai bună strategie cînd faci afaceri cu sovieticii: Felicitări. Se sprijini comod de spătarul scaunului, aparent mulțumit de răspunsul ei. Noroc! Sună-mă dacă ai nevoie de ambasadă.

– Mulțumesc... Știi, ca să revenim la ceea ce discutam...

– Lovitura de stat? Ce naiba, doar nu mai ești copil!

– Doamne, Finny, sînt fiica tatălui meu. Sînt curioasă. Care este poziția Statelor Unite față de, să-i zicem, o revoltă serioasă în Rusia?

– Oficială? Finny o privi de parcă și-a pierdut mințile. Iisuse! Natalie, țara aceasta deține jumătate din puterea nucleară de pe glob. În mod categoric noi nu dorim o revoltă serioasă în Uniunea Sovietică.

– Dar poziția neoficială?

– Te gîndești la cei care-l înconjoară pe președintele nostru?

– Oameni ca Jefferson Jervis.

Finny privi în jurul său. Apoi îi făcu din ochi lui Natalie și bătu cu vîrful degetelor în masă.

– Tovarășe microfon, dacă ne asculți, o să-ți placă ce vei auzi. Dacă vă descotorosiți de Gorbaciov, despre care, din întîmplare, poporul american crede că este un tip luminat și potrivit pentru a semna tratatul de neproliferare a armelor nucleare, veți reinstaura în Rusia regimul totalitar. Gloata cu bani din America, *are nevoie* de un monstru la Kremlin – un alt Stalin – pentru a-i înspăimînta pe contribuabilii americani să accepte o altă cursă a înarmărilor. Dar Gorbi este un tip isteț. Nimeni nu va dori război cu Gorbi, pentru că e și simpatic. Asta îi înnebunește pe ăia cu bani, pentru că la urma urmei, totul se reduce la bani, iar anul ăsta este un an electoral. Mai importantă decît o lovitură de stat ar fi nemulțumirea oamenilor. Asta ar duce la război civil. Apoi desființează comisiile, împarte Rusia într-un grup de state naționale etnice, fără nici o putere și deschide întreaga zonă, de la Baltica pînă la Pacific pentru tratate comerciale exclusiv cu americanii. Da, da! Necazul se trage de la oamenii cu bani! Iar eu îl pun pe Jervis printre primii pe această listă – oamenii cu bani uită realitățile politice. Realitatea politică, iat-o: comuniștii ruși îi țin ocupați pe amicii chinezi la

granița de nord. Comuniștii ruși distrag atenția inamicilor musulmani. Și, în cele din urmă, dar nu în ultimul rînd, au un ochi și pentru germani, ceea ce, cercetînd atent istoria secolului douăzeci, nu este chiar de neglijat. Așa că, mie îmi place Uniunea Sovietică exact așa cum este acum. Mulțumesc!

Natalie predă cheia la recepție, lăsă valizele în sala de bagaje și porni prin Piața Revoluției spre cartierul Kitai-Gorod. La complexul Gladișev, voluntarii mișunau printre ruine.

– *Nataşa!*

Natalie ridică privirea spre locul de unde se auzise strigată. Liuba, agitată, îi făcea semn cu mîna de pe o platformă de la ultimul etaj. Natalie intră grăbită în clădire. Andrei îi blocă trecerea chiar în ușă.

– Unde fugi, femeie de la țară?

– Mă gîndeam să încep de la ultimul etaj. Am văzut-o pe Liuba.

Arhitectul se rezemă de perete, continuînd să-i blocheze drumul și zîmbindu-i insidios.

– Dacă aș fi eu prietenul tău din Moscova, nu te-aș lăsa să te trezești atît de dimineață.

– Încă nu depind de somn. Își făcu loc și trecu pe lîngă el.

– Dar...

Se auzi un urlet de femeie și un zgomot de metal scrîșnit pe sticlă.

Natalie și Andrei se priviră și ieșiră în fugă în stradă. Platforma de la etajul al patrulea era goală. Din interior, o femeie – numai Liuba putea să fie – urlă încă o dată.

– Uite! îi arătă Andrei.

Liuba apăru pe platformă, ținîndu-se cu amîndouă mîinile de cap și clătinîndu-se, înaintînd parcă amețită spre marginea platformei.

– Ai grijă! strigă cineva.

Liuba își recăpătă echilibrul și făcu un pas înapoi, dar continua să se țină cu mîinile de cap. Natalie avu impresia că vede o umbră mișcîndu-se în spatele ei. Exact în acel moment, corpul Liubei se

îndoi, de parcă cineva ar fi împins-o de la spate. Era din nou pe marginea platformei. Liuba se salvă cu un efort supraomenesc, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu, în interiorul clădirii, înghiţită de casa liftului. Linişte mormîntală. Apoi, se auzi ţipătul Liubei, în cădere liberă, între etaje. Lovindu-se cînd de o latură, cînd de alta a zidului, Liuba ajunse jos şi ateriză pe o grămadă de moloz.

Natalie ajunse prima lîngă ea. Avea faţa plină de sînge şi trupul inert. Mîinile şi picioarele erau întinse într-o poziţie nefirească.

– Uite-o! şopti o femeie.

– *Narcomana,* spuse o alta.

Natalie se îndepărtă îngrozită de trupul sfărîmat al Liubei; văzuse acul hipodermic care îi atîrna dintr-o mînecă. Seringa era pe jumătate plină cu un lichid tulbure, amestecat cu sînge.

Natalie se simţi fixată de o privire rece şi, ridicînd ochii, întîlni, pentru o fracţiune de secundă, privirea femeii care se uita în jos, către ea. „Dina", exclamă ea. Poate că i s-a părut doar; totul nu a durat decît o fracţiune de secundă. Natalie era convinsă că femeia dorise să o ţintuiască în zăpada murdară cu o privire dispreţuitoare.

Se ridică şi îl bătu pe umăr pe Andrei.

– Haideţi. A fost împinsă. Adu-i şi pe ceilalţi. Intră în clădire şi făcu semn unei perechi de studenţi. Tu, şi tu, veniţi. Haideţi. Repede! Începu să urce în fugă. Vino, Andrei!

Arhitectul ridică din umeri şi o urmă, chemîndu-i şi pe ceilalţi. Cînd Natalie privi în urma ei, la etajul al doilea, se aflau zece ruşi. La etajul trei, mai rămăseseră cinci, care o priveau neliniştiţi. Cînd au ajuns la patru, nu mai erau decît ea şi Andrei.

– Am să anunţ miliţia, spuse el şi începu să coboare, înainte ca ea să-l poată opri.

– Unde a dispărut? strigă Natalie spre cei doi voluntari care mai priveau încă trupul Liubei. Femeia?! Unde a dispărut femeia?

Privind-o indiferenţi, cei doi îl urmară pe Andrei.

Complexul se goli brusc şi Natalie îşi dădu seama că a rămas singură. Privi în jur şi observă o scară care ducea spre acoperiş. Începu să urce, cu grijă, gîndindu-se că, dacă ceea ce a văzut e real, femeia o putea omorî şi pe ea. Era convinsă că, pentru o

fracțiune de secundă, o văzuse pe femeia care l-a omorît pe Wallace. Scoase capul deasupra platformei. Era pustiu. Urcă pe acoperiș ca să vadă mai bine.

Putea privi în curtea interioară a casei din vecinătate. Vechea clădire era flancată de două case, cu acoperișuri în pantă, asemeni caselor de țară. I se păru că vede mișcare – o siluetă care sărea peste un zid. Natalie coborî la marginea acoperișului. Găsi o scară metalică, în zig-zag lipită de peretele casei. Văzu din nou silueta care fugea.

Începu să coboare. Picioarele îi alunecau pe barele înghețate din metal. Mișcîndu-se din ce în ce mai repede, fără să mai gîndească, Natalie ajunse la picioarele scării și sări pe dalele pavajului. Dădu colțul străzii și o văzu pe Dina fugind spre o mașină care o aștepta la capătul aleii. Un bărbat înalt și solid, ținea portiera deschisă. Dina făcu un semn în direcția de unde venea Natalie, apoi urcă în mașină. Bărbatul închise portiera. Mașina porni, scrîșnind din cauciucuri. Bărbatul se îndreptă spre alee, în direcția lui Natalie.

24

Natalie se opri, înspăimîntată. O sută de picioare o despărțeau de bărbatul de pe alee care începuse să alerge. O luă la fugă. La colțul străzii, alunecă și se ținu de zidul clădirii. Bărbatul reușise să cîștige treizeci de pași.

Cînd Natalie ajunse înapoi, la scara metalică, își dădu seama că el o va prinde dacă va încerca să urce, așa că trecu de scară, rugîndu-se în gînd să nu ajungă într-o fundătură.

– Ajutor! *Pomogaite!*

Vocea ei sună strident în spațiul îngust dintre case. În față îi apăru alt zid, dar și o ieșire spre dreapta. Fugea cît o țineau picioarele. Aleea se termina într-un zid, cu o singură ușă. Încercă să o

deschidă, dar era încuiată. Începu să bată cu pumnii, țipînd, sperînd că îl va speria pe urmăritor, dar bărbatul se îndrepta direct spre ea. Parcă umplea toată aleea. Natalie se lipi cu spatele de ușă.

– Ajutor!

Rusul strînse pumnul înmănușat și, spre surpriza ei, se pregăti să o lovească în față. Nu avea timp să gîndească. O salvă experiența ei de tenismană. Privea bărbatul cu un ochi, iar cu celălalt pumnul. În ultima secundă, se feri din calea lui. Pumnul zbură pe deasupra capului și strivi ușa din lemn. Auzi un geamăt de durere și încercă să se elibereze de mîinile și picioarele care o blocau.

Bărbatul însă o ajunse imediat. Simți o mînă pe umăr. Frica îi dădu forța să se smulgă, cealaltă mînă acoperindu-i gura. Bărbatul o întoarse și îi acoperi hotărît gura și nasul. Apoi se pregăti să o lovească din nou. O să mă omoare, gîndi ea. Se zbătu încercînd să se răsucească, să scape.

Pumnul își începu traiectoria spre fața ei, cînd auzi un pocnet înfundat. Pumnul căzu și bărbatul se prăbuși. Un altul apăru de după colțul aleii.

– *Greg!*

– Fugi! atît îi spuse vărul ei.

În pantaloni groși, pulover de lînă, mănuși, șepcuță roșie de schi și un fular care îi acoperea jumătate din față, vărul ei arăta ca un om de afaceri american ieșit la plimbare. Natalie observă că Greg părea îngrozit. Un zîmbet ciudat îi juca în colțul buzelor, iar ochii îi erau anormal de mari, rotunjiți parcă de spaimă – irisul albastru era aproape alb.

– Cum...

– Mai tîrziu. Omul are prieteni.

Greg se întoarse să o ia de mînă. Stătea cu spatele la cel căzut; cu coada ochiului, Natalie sesiză mișcarea acestuia. Rusul lovi fulgerător, cu amîndouă picioarele, secerîndu-l pe Greg cu lama unui cuțit uriaș și vărul ei căzu. Înainte ca Natalie să facă o mișcare, rusul se întoarse pe o parte și lovi din nou. Simți durerea ascuțită în gleznă, alunecă și căzu. Rusul se îndrepta spre scîndura cu care

îl lovise Greg. Natalie se aruncă cu tot trupul asupra lui. Greg sări să o ajute. Căzu asupra rusului cu toată greutatea şi capul bărbatului se lovi puternic de pământul îngheţat. Îl auziră gemînd, apoi îl văzură leşinînd.

– Hei! strigă Greg, cercetînd aleea pe care aşteptase maşina Dinei. Îi făcu un semn lui Natalie să aştepte, în timp ce el privea atent.

– Ia-mă de braţ. Îi păcălim la colţul străzii. Dacă spun „fugi", ai şi pornit.

Intrară împreună pe o străduţă cu magazine. Dintr-o maşină, parcată, săriră doi bărbaţi.

– Fugi!

Alergau pe străzile întortocheate ale cartierului Kitai-Gorod, alunecînd pe gheaţă şi lovindu-se de ziduri la fiecare curbă. În spatele lor, doi, poate trei oameni îi urmăreau.

– Pe acolo! îi strigă Natalie.

Intrară într-o ceainărie dintr-un subsol, pe care ea o remarcase cu o zi înainte. O traversară în fugă, lovindu-se de mese şi ieşiră printr-o altă uşă, exact în spatele magazinului GUM, din Piaţa Roşie. Se amestecară printre cumpărători, mergînd cît puteau de repede, încercînd să nu atragă atenţia. În partea de vest a magazinului, au depăşit, speriaţi, doi miliţieni, care făceau morală unui beţiv. Încercară să-şi piardă urma într-un pasaj subteran, de sub Piaţa Revoluţiei. Cam pe la jumătatea drumului, Natalie privi înapoi şi-i văzu pe urmăritori. Grăbiră pasul, trecură pe lîngă un alt poliţist şi ieşiră în strada Gorki, vizavi de hotelul lui Natalie. Săriră în troleibuzul care tocmai oprise în staţie. Nici nu reuşise Natalie să-şi tragă sufletul şi Greg o trase după el, coborîră din autovehicul pe o stradă paralelă cu Marx Prospekt privind mereu înapoi. În faţa magazinului Detskii Mir (Lumea copiilor), Greg depistă o staţie de taximetre.

Natalie, însă, îl împinse spre uşa magazinului.

– Gata! Îmi spui ce naiba cauţi aici?

– Ce vrei?

– Te-a trimis Jervis?

– Natalie, hai să plecăm naibii de aici. Sîntem lîngă închisoarea Lubianka, iar alături se află cartierul general al KGB-ului.

Obosită de alergătură, enervată că a pierdut-o pe femeia aceea care nu putea fi decît Dina, lui Natalie nu-i mai era teamă; era furioasă că se vedea manipulată.

– Bărbatul acela nu era KGB-ist. El nu a vrut să mă aresteze, a vrut să mă omoare! Cu KGB-ul aş fi fost mai în siguranţă.

– În siguranţă eşti cu mine. Nu vrei să ieşim de aici, cît mai avem timp?

– Răspunde-mi! Cum ai ajuns aici, Greg? Mă simt ca un personaj de comedie, autorul tocmai te-a adus în scenă.

– Oamenii ne privesc curioşi, Natalie!

– Ce cauţi aici?

– Încerc să te salvez, nerecunoscătoareo.

– Cum m-ai găsit?

– Finny.

– Dar ieri erai la Washington!

– Nu, eram la Paris, în drum spre Rusia. Eu te-am sunat, mai ţii minte?

– Ce treabă ai aici?

– Ştii, Natalie, din întîmplare eu lucrez pentru guvernul american.

– Da, şi ce-i cu asta?

– Tu plecaseşi deja de la hotel. Finny mi-a spus că mergi la şantierul de restaurare. Doream să te invit la cină sau, mă rog, asta aveam în cap. Cînd am ajuns acolo şi am aflat ce se întîmplase, te-am urmărit pe acoperiş. Te-am auzit strigînd după ajutor. M-am gîndit că, dacă tot sînt prin apropiere şi n-am ceva mai bun de făcut, să-ţi salvez viaţa.

– Mulţumesc, dacă nu mă aruncam peste el, eram amîndoi morţi.

– Data viitoare cînd vrei să cauţi încurcături cu lumînarea, angajează un bodyguard profesionist... Cel mai important lucru este să te duc înapoi la Leningrad. Acolo poţi spune că te-ai îmbol-

năvit. Pleacă imediat din țara asta!

O lăsă în ușa magazinului și ieși pentru a chema un taxi. Natalie îl urmă, încercînd să-și descîlcească gîndurile.

– Ajută-mă să-i spunem tipului că vrem să mergem la intrarea laterală a gării, pentru trenul de Leningrad.

– Am deja bilet la avion.

– Or să te aștepte la aeroport.

– Bine, dar își vor imagina că am plecat cu trenul.

– Nimeni nu încearcă să fugă cu trenul. Crede-mă. O să ne descurcăm.

– Dar șoferul?...

– Șoferul nu vrea decît să termine ziua de muncă. Spune-i unde mergem.

Natalie nu apucase să se hotărască dacă să-i spună sau nu lui Greg despre fotografia Dinei, de pe măsuța din camera generalului Lapșin, că taxiul parcase în fața gării. Adevărata problemă o reprezenta Jervis. De partea cui era Greg?

– Greg, omul acela a vrut într-adevăr să mă omoare. Chiar a vrut!

– Acum s-a terminat. Gata, nu te mai gîndi! O luă pe după umeri, dar ea se scutură.

– O proteja pe femeia aceea.

– Care femeie?

– Cred că am văzut-o pe femeia care l-a împușcat pe Wallace.

– Cum?

– Pe ea am urmărit-o.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Pe ea o proteja bărbatul acela.

– Și era un profesionist. Mă duc să cumpăr bilete. Ce-ar fi să mergi la toaletă și să-ți ștergi sîngele de pe nas.

– Sînge?

Acum își explica privirea insistentă a șoferului. Greg îi tamponă fața cu batista lui și o conduse spre toaletă. Cînd se privi în oglindă, lui Natalie îi veni să leșine. Nasul îi sîngera. Își aminti de înverșunarea bărbatului. A vrut să o lovească foarte tare, cu toată puterea. Nu părea furios, dar era în serviciul unei persoane *foarte* furioase,

care probabil îi ordonase – omoar-o! Apa rece îi opri sîngerarea. Își reveni puțin, dar cînd intră din nou în sala de așteptare, impresia că este urmărită începu să o obsedeze. Greg o văzu și îi făcu semn cu mîna.

– Biletele pentru *Săgeata Roșie*; bagajul tău a plecat deja de la hotel spre gară.

– Credeam că este greu să obții bilete la *Săgeata*.

– Ți-ai adus aminte? Eu călătoresc cu pașaport diplomatic. Hai să mîncăm, poate găsim și ceva tare de băut. Trenul pleacă la miezul nopții.

– Excelent.

Natalie hotărîse că, înainte de a mai întreprinde ceva în privința Dinei, trebuia să afle exact ce rol juca în toată povestea Jeff Jervis. Mai ales în uciderea lui Wallace.

Cușeta de dormit din trenul *Săgeata Roșie* semăna cu o cutie de ciocolată foarte costisitoare. Numai pluș și catifea, flori și lambriuri lustruite. Paturile erau lăsate, pregătite pentru noapte.

– Sus, sau jos? o întrebă Greg, în timp ce trenul masiv ieșea greoi din gară.

– Sus. Nu vreau să cazi de la înălțime și să mori, răspunse ea.

Băuseră votcă la cină și erau amețiți. Greg avea un prieten la o agenție sovietică de cumpărare a copyright-urilor și acesta îi introdusese în restaurantul Uniunii scriitorilor, unde luaseră o masă excelentă. Au stat în acest club pînă la orele unsprezece. În taxi, au împărțit sticla de vin cu o altă pereche, care mergea tot cu *Săgeata Roșie*. Evadaseră din casa plină de copii și de bunici, ca să aibă și ei o noapte liniștită.

Natalie se dezbrăcă în mica sală de baie și își puse o cămașă de noapte din flanel. Greg rămase la fereastră, admirînd luminile Moscovei.

Apoi intră și el în baie și se întoarse înfășurat într-un prosop.

– Arăți ca un senator roman.

Natalie îi întinse paharul cu votcă. Greg îl bău dintr-o înghițitură. Ea se urcă în patul de sus, el se așeză pe cel de jos, mai

umplu un pahar şi i-l întinse. O vreme, au trecut paharul de la unul la altul, în tăcere. Natalie derula în minte filmul zilei şi se întreba unde anume să-l plaseze pe Greg.

– Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– Asemenea lucruri făceai şi pentru...

Înainte ca ea să spună „Wallace", el o întrerupse.

– Hai să nu vorbim prea tare.

– Poftim?

– Au avut suficient timp să ne aranjeze compartimentul.

– Ah, da. Cred că ai înţeles ce am vrut să spun.

– Răspunsul este nu. Îndeplineam strict funcţia de mesager.

– Grèg.

– Poftim.

Îşi scoase capul de sub marginea patului şi o privi. Prosopul îi alunecase puţin şi lăsa să se vadă linia musculoasă a abdomenului.

– Să nu minţi niciodată un bancher.

Îşi zîmbiră.

– Nu sînt ceea ce crezi tu. Sînt un simplu băiat de legătură.

– Asta faci şi pentru scîrbosul ăla de miliardar?

– Recunoştinţa ta, Natalie, ia forme foarte ciudate. Cred că data viitoare am să te las pradă lupilor.

– S-ar putea să fiu mai în siguranţă cu ei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Mi se pare totul cusut cu aţă albă. Apari din senin la Moscova, cînd sînt şi eu aici.

Greg îi aruncă o privire semnificativă.

– Nu vrei să termini?

– Vorbim în şoaptă.

– Mai bine culcă-te.

– Nu doarme nimeni pînă nu aflu adevărul.

– Pentru Dumnezeu, Natalie! Îşi strînse prosopul pe lîngă corp, se ridică în picioare şi îi şopti la ureche: Am venit pentru că eram convins că văduva bunului meu prieten nu se va putea abţine şi o va căuta cu lumînarea. Eu ar trebui să te întreb ce naiba făceai la

Moscova, pentru licitația din *Leningrad?*

– Mi-am luat cîteva zile libere.

– Nu mai spune! Își lipi din nou buzele de urechea ei: te-ai gîndit că ar fi mai bine să vezi și Moscova, la o zi după ce ai aterizat în Leningrad? Din întîmplare m-ai căutat *să te ajut* să ajungi la o recepție dată de Armata Roșie la Kremlin? Tot din întîmplare te duci să muncești voluntar pe un șantier de restaurare, unde, întîmplător, moare o fată și o brută de rus încearcă să te ucidă și pe tine? Îi aruncă o privire iritată. Ia mai scutește-mă, Natalie!

– Eu nu trebuie să mă explic!

– Și eu trebuie?

– Tu m-ai urmărit, Greg. Ce cauți, Greg?

– Of, Dumnezeule! Greg ridică privirea în tavanul lambrisat. Apoi șopti: știi cu cine te joci?

– Nu te privește pe tine.

– Natalie.

– Greg!

– Dacă nu-mi spui mie, cui ai de gînd să îi spui?

– Dar tu, *cui* îi vei raporta? Ai să fugi în patru lăbuțe la Jeff Jervis? Sau la vreo umbră din subsolul Casei Albe?

– Ce te interesează pe tine?

– Pentru că din cauza ta ar putea fi ucis vreun prieten de-al lui Wallace, se răsti ea înfierbîntată.

– Deci pe ei i-ai căutat? Pe oamenii din rețeaua lui Wallace?

– Ce a mai rămas din ea.

– Te-ai gîndit că ți s-a pregătit o înscenare?

– Cum? Ce vrei să spui?

– Poate că te-a momit cineva, să spunem KGB-ul. Sau GRU. Sînt niște tipi simpatici.

– Erau oamenii lui Wallace.

– Presupun că ți-au arătat și inelul de logodnă.

– Mai mult decît atît, ticălos sarcastic ce ești! Au folosit cartea de coduri a lui Wallace.

– De unde știi tu despre cărțile de coduri?

– Margot Klein.

– Ce carte de coduri foloseau?

– Cum, nu ştii?

– Wallace nu-mi spunea decît strictul necesar.

– Ei bine, nu s-a schimbat nimic.

– Mulţumesc. Nu ne-ai crezut cînd ţi-am spus că Wallace s-a retras?

– Speram că vă înşelaţi. Doream să mă contacteze nişte oameni. Doream ca Wallace să fi fost activ, iar voi să fiţi cei care greşesc.

– De ce?

– Nu pot accepta că a fost un bătrîn senil, aşa cum aţi insinuat voi, tu şi Jervis.

– Eu nu am insinuat nimic.

– Jervis a sugerat, iar tu nu l-ai contrazis.

Greg lăsă capul în piept.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te amestec în toată povestea asta. Ce-ai aflat de la oamenii lui Wallace?

– Nu sînt sigură că vreau să-ţi spun. Încă nu ştiu cum ai ajuns aici. Nici ce cauţi şi pentru cine lucrezi.

Greg ridică din umeri.

– Bine, sînt gata să clarific lista de întrebări şi să spăl rufele murdare. Eu îţi spun ce urmărea Wallace, iar tu dai din cap dacă asta ai aflat şi tu. Bine?

– Bine.

Greg îşi lipi din nou gura de urechea ei. Stătea în picioare, cu mîinile aşezate pe pătura ei.

– Wallace cerceta o conspiraţie pe care el o numea „Complotul milionarilor". Aşa este?

– Ştiai? De ce nu mi-ai spus?

– Ceea ce nu ştii, nu trebuie să păstrezi secret. Nu ne-am imaginat că ai să te transformi în Nancy Drewski, imediat ce vei ajunge aici. Acum, ascultă-mă bine, şopti el. Nu există nici un complot.

– Ba da.

– Nici un complot. S-a terminat cu el.

– Eu am vorbit cu agenţii lui Wallace, insistă ea aprinsă. Am

întîlnit ofițeri sovietici pe care-i întîlnea și el. Am văzut-o pe femeia care l-a împușcat pe Wallace. Tot ea a omorît-o și pe Liuba. Categoric se petrece ceva. Wallace avea dreptate.

– Ți-au comunicat o dată?

– Ziua valentinelor.

Greg începu să rîdă.

– Exact cînd Gorbaciov va ajunge la New York. Probabil că își închipuie că va cere azil politic. Crede-mă, nu există nici un complot!

– Nu te mai cred. M-ai mințit mereu.

– Ți-am spus adevărul, deși nu tot adevărul. Wallace s-a retras, așa cum ți-a spus Jervis. Doi ani mai tîrziu, m-a contactat. Pretindea că a descoperit o conspirație în Rusia.

– Mi-ați mai spus asta. Și tu, și Jervis.

– Dar nu ți-am spus că acest „complot al milionarilor" a fost organizat de armată, pentru a-l răsturna pe Brejnev. Aveau oameni infiltrați în toate mecanismele Rusiei, inclusiv în KGB. A fost o treabă grea.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– La începutul lui '83. Cam pe vremea cînd v-ați căsătorit voi. Brejnev scăpa frîiele din mînă. Scăderea prețului petrolului i-a lovit pe ruși la fel de crunt ca și pe arabi. Corupția scăpase de sub control, tovarășii vînau bunuri de consum sofisticate, armata dorea arme noi, iar economia era la pămînt. Acești așa-ziși „milionari" au avut ideea de a moderniza economia – descentralizare, stimularea inițiativei, privatizare și retehnologizare. Dar cel mai important lucru era stimularea inițiativei particulare. Aveau ideea radicală de a răsplăti rezultatele prin tolerarea proprietății particulare. Dacă Ivan dubla producția la fabrica de produse electronice „Lenin", primea dreptul de a-și construi o vilă la Yalta. Adică avea, cu adevărat, o proprietate privată. Un act de proprietate pe care Ivan îl primea, îl putea păstra, sau îl putea transmite urmașilor. Nu trebuie să-ți mai spun că, de fapt, cei din *Nnmenclatură* și nu Ivan își vor construi vile la Yalta.

Însă, chiar *discutarea* acestor reforme n-ar fi fost posibilă fără

înlăturarea lui Brejnev şi a elitei sale, pentru că el avea în buzunarul de la piept Biroul politic. Wallace era terorizat de o lovitură de stat în Rusia. Spunea că cel mai mic zvon de revoltă ar fi stîrnit KGB-ul şi asta ar fi aruncat Rusia înapoi în Evul Mediu. Toţi îl aveau de exemplu pe Stalin şi exterminarea în masă.

– Şi dacă ar fi reuşit?

– Wallace spunea că indiferent dacă vor reuşi, vor pierde sau se vor retrage, o lovitură de stat va antrena o întreagă generaţie în război civil. Spunea că Rusia a vărsat destul sînge. L-a rugat pe Jervis să-l ajute să-l convingă pe preşedinte să transmită „milionarilor" că Statele Unite nu-i vor susţine.

– De ce nu le-a spus singur?

– El nu acţiona. El doar aduna informaţii. Şi apoi, dacă îi ameninţa, l-ar fi înlăturat. Pînă la urmă, Jervis a acceptat să finanţeze o operaţiune pentru a afla exact ce se întîmpla.

– Cumpărînd iahtul lui Wallace între timp.

– Acordă-i şi lui circumstanţe. La urma urmei, îl servea pe preşedinte, protejîndu-l de a lua decizii bazate pe date incomplete. Trebuia să ştie exact ce se întîmplă. El ar fi putut transmite informaţia la CIA, dar a onorat cererea lui Wallace şi a păstrat secretul. Însă Wallace nu avea toate datele problemei. A fugit imediat în Rusia şi a activat reţeaua. Dar totul s-a terminat brusc.

– De ce?

– S-au petrecut, concomitent, două lucruri. Exact în momentul în care Wallace a descoperit numele „milionarului" conducător, salvatorul economiei sovietice a murit într-un accident de avion. Wallace şi-a pus toată reţeaua să investigheze, dar nu a aflat decît că aparatul era vechi şi s-a prăbuşit din cauza unei defecţiuni. Apoi, pînă să găsească „milionarii" un înlocuitor, Brejnev a murit. Conducătorul complotului mort. Motivul complotului eliminat. Deci, nu mai exista complot.

Andropov a preluat conducerea debutînd cu o acţiune de prigonire a celor corupţi. Din fericire a murit şi el. Acum, îl avem pe Gorbaciov; el elimină, încet încet, elita lui Brejnev şi o înlocuieşte cu reformatori, care depăşesc în îndrăzneală planurile cele mai

mărețe ale „milionarilor". Dacă birocrații nu se vor sătura de el și nu îl vor înlocui, atunci vom lucra cu un om foarte puternic și hotărît. Dar, deocamdată, nu se pune problema asta; nici aici și nici la noi. Acel „Complot al milionarilor" a murit o dată cu Brejnev.

– Dar Wallace a continuat să cerceteze.

Greg oftă. Întinse mîna, desfăcu perdelele de la geam și privi îndelung în întunecata noapte rusească.

– Wallace nu voia să se oprească. A cerut permisiunea să continue să-i urmărească pe „milionari". Jervis a acceptat fără tragere de inimă. Oricum, Wallace mai avea din banii primiți pe iaht. Trebuia să raporteze periodic, prin intermediul meu. Căuta degeaba. Nu mai există nici un complot.

– Eu am întîlnit oameni pe care el îi supraveghea.

– Da, el continua să-i supravegheze. Dar adevărul este că „milionarii" nu mai puneau nimic la cale. Pe zi ce trece, Gorbaciov este mai puternic. Acei „tătuci" bătrîni înțeleg asta. S-a terminat cu vechea gardă. Se instaurează o nouă ordine. „Milionarii" au pierdut trenul.

– Asta nu înseamnă că nu vor mai încerca.

– Nu sub presiunile la care sînt supuși acum. Tu nu vrei să înțelegi că pe toți îi urmărește KGB-ul? KGB-ul are o singură sarcină, să protejeze Partidul comunist: Partidul este puterea, KGB-ul este garda. Crede-mă, Natalie, s-a terminat.

– Și atunci, de ce îi atacă „milionarii" pe oamenii lui Wallace?

– Se răzbună pe dușmanii mai slabi ca ei. Rămășițele „milionarilor" se luptă cu rămășițele rețelei abandonate și destrămate a lui Wallace.

– Fetele acelea sînt departe de a semăna cu niște rămășițe.

– Copii, tu singură ai spus. Copii răsfățați, jucîndu-se cu focul.

– Sînt vînați.

– Jocul scapă de sub control. Dar nimeni nu va răsturna guvernul sovietic.

– Există o opoziție, insistă ea.

– O opoziție amorfă. Nici bine condusă, nici organizată. Nu există complot.

Natalie se gîndi la ferma generalului Lapşin, o multiplică la sutele pe care trebuia să le aibă armata în întreaga ţară şi se întrebă dacă Greg avea cea mai mică idee despre privilegiile eşaloanelor superioare ale Armatei Roşii şi pe care erau în pericol de a le pierde. Mii de ofiţeri cu grade superioare trăiau regeşte, la ferme de cercetare ştiinţifică, bucurîndu-se nu numai de un lux exotic, ci şi de puterea aristocratică a unei elite de stat în stat. Bineînţeles că aceştia şi corespondenţii lor din sistemul birocratic erau ameninţaţi de apelurile repetate ale lui Gorbaciov de a pune capăt corupţiei. Pentru ei, deschiderea şi reconstrucţia erau un adevărat blestem. Propunerea de retragere a armatei din Afganistan a fost o adevărată trădare. Tratatele de reducere a armamentului şi a trupelor au constituit un atac direct la sursa care le conferea puterea.

Wallace a descoperit că ei au refăcut grupul „milionarilor" pentru a relua lupta, pentru a răspunde acestor ameninţări directe. Liuba şi Elena puteau fi crezute. „Milionarii" luptau pe viaţă şi pe moarte. Bine conduşi, bine organizaţi, desfăşurînd un complot la modul cel mai concret.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Greg îi spuse:

– Cu cine te-ai întîlnit la recepţia accea?

– Nu ţi-a spus Finny?

– Finny mi-a spus ceea ce i-ai spus tu. Încep să cred că eşti puţin cam alunecoasă, Natalie.

– În sfîrşit, un compliment. Mulţumesc. Îl bătu pe umărul dezgolit. Ai îngheţat. Intră sub pături.

– Am gîtul prea scurt şi nu pot vorbi în şoaptă din pat.

– Te poţi înfăşura în pături.

Greg smulse pătura şi se înfăşură în ea.

– Mi-au îngheţat picioarele.

– Vino aici. Natalie se lipi de perete şi îi făcu loc. Greg urcă lîngă ea. Erau amîndoi destul de bine făcuţi şi nu încăpeau în patul îngust.

– Alunec!

– Stai aşa. Natalie îi trecu o mînă pe sub cap şi îl spijini de umărul ei. E mai bine aşa?

– Bei ceva?

– Sigur.

Au trecut sticla de votcă de la unul la altul.

– Şopteşte-mi ceva, îi spuse Natalie. Îi simţea trupul prin cele două pături.

– Mai întîi tu.

– Parcă aştept ca din moment în moment părinţii noştrii să dea buzna aici şi să ne prindă. „Stingeţi lumina, copii".

– Să o sting?

– Las-o. I-am spus adevărul lui Finny.

– Ce crezi despre generalul Lapşin? El este „Tătucul"?

– Nu ştiu. Nu cred.

– De ce?

– Nu ţi-aş putea spune de ce. Am sentimentul că nu i se potriveşte. Este cam ciudat.

– Aşa era şi Stalin. Aşa este în ţara asta. Dacă vrei să conduci Rusia, trebuie să fii puţin ciudat. Ai nevoie de un ochi pătrunzător şi de o minte care funcţionează altfel decît cele ale interlocutorilor tăi. În ce fel ţi s-a părut ciudat?

– Nu ştiu. Aşa este. Cel mai important lucru din viaţa lui a fost războiul din Afganistan; ca Vietnamul pentru Jervis.

– Jervis nu-i decît un îngîmfat! spuse Greg enervat. A bîntuit prin Saigon, a reuşit să intre în zona de prietenie şi a ajuns acasă veteran.

– Poate pentru Jervis este important ceea ce *nu* a făcut. Pentru Lapşin este important ceea ce a făcut. Recunoaşte că i-a plăcut războiul.

– Un om onest.

– Dar acest lucru îl şi tulbură. Oricum, tipul este prea complex, pentru a fi el şeful; asta e părerea mea.

– Stalin şi Petru cel Mare n-au fost chiar nişte îngeraşi.

– Scopurile lor erau mai simple. Scopurile lui Lapşin se încîlcesc în tot felul de motivaţii, totul este foarte complicat. Greg, ai încredere în mine în privinţa asta. E la fel ca în afaceri. Oamenii mari sînt simpli. Au un singur ţel şi sînt mohorîţi, plicticoşi şi încăpăţînaţi.

– Cum ai ajuns *tu* să-l cunoşti?

– M-a ajutat Wallace. Noi doi nu am fost genul ăsta de oameni. N-am făcut altceva decît să profităm de ei. De ce crezi că acum am necazuri cu Cotillon?

– Pentru că-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, la Moscova, în loc să cumperi blănuri la Leningrad.

– Leo Margulies era să mă omoare, recunoscu ea... Greg, dacă tu te înşeli? Cine i-ar putea opri?

– Nu pot eu hotărî. Numai de Casa Albă depinde. Eu nu fac politică. Ordinele mele sînt clare: priveşte, ascultă şi raportează. Eu mă supun ordinelor şi intenţionez să raportez ce am văzut şi ce am auzit.

– Cui?

– Ce înseamnă asta?

Natalie îl prinse de bărbie.

– Cu ce te are la mînă Jefferson Jervis, un tip aşa drăguţ ca tine?

– Cu nimic. Jeff este confidentul preşedintelui. Eu muncesc pentru preşedinte. Fiecare în felul lui; noi ne servim ţara.

– Ştii ceva? Sînt convinsă că Jervis i-a asmuţit pe coreeni împotriva mea. Încearcă să distrugă Cotillon.

– Simpatizez cu tine dar nu pot face nimic să te ajut. Nu sînt partener de afaceri cu el.

– Cu ce te are la mînă?

– Cu nimic. Nu este vorba de Departamentul de Stat. Este vorba despre Casa Albă. Ştii foarte bine cum se fac cărţile la jocul ăsta. Administraţia încurajează iniţiativa particulară.

– Greg. Noi doi sîntem singuri în noapte, într-un tren, în mijlocul Rusiei. Ne iubim de mult timp şi am băut suficientă votcă pentru a spune adevărul. Spune-l, în şoaptă.

Greg îi şopti:

– Nu există nimic.

– Dacă nu există un complot, de ce m-ai minţit?

– Aşa m-a învăţat Wallace. Lasă copoii să doarmă.

– Să ştii că acum chiar te iubesc. Mă faci să rîd.

Greg îşi lipi buzele de urechea ei.

– Şi eu te iubesc, Natalie. Te-am iubit întotdeauna.

Spre surprinderea ei, buzele lui i-au împrăştiat toată votca din cap, ca ţăişul unui laser. A tremurat uşor, mai întîi de plăcere, apoi uimită şi puţin descumpănită, a încercat să se desprindă de el.

– Ascultă, o prinse Greg cu o forţă neaşteptată. Ascultă-mă puţin. Simţi în forţa cu care o strîngea siguranţa omului de lîngă ea. Era la fel de sigur, pe cît era ea de ezitantă. Vocea îi suna neconvingător de parcă ar fi aşteptat ca el să o convingă.

– Nu cred că este o idee prea bună, Greg.

Cu dragoste, cu infinită grijă, el îi contură cu buzele lobul urechii.

– Nu crezi? Ce simţi?

– Este prea repede.

– Nu sînt un străin.

Se întoarse cu faţa spre el, pentru a-i explica faptul că existau şi alte motive, nu numai timpul scurt. Greg profită de ocazie şi o sărută blînd. Natalie tremura. Simţea parfumul fînului uscat, de pe pajiştea din Greenwich. Casa lui Sally. Înainte de Wallace. Se pierdu în acel parfum, şi în căldura buzelor lui mătăsoase. Greg începu să o mîngîie, smulgînd-o din nehotărîre, ducînd-o spre ceea ce era inevitabil. Crezuse că este în siguranţă cu el. Totuşi, acesta era un alt Greg, mai hotărît decît îl văzuse ea vreodată. Încercă să nu se mai gîndească la nimic. Nu reuşi. Înţelese brusc şi de ce.

Ceea ce aflase deja în Rusia – cartea de coduri, „Complotul milionarilor", reţeaua subterană a lui Wallace, femeia care l-a ucis – toate aceste lucruri i l-au redat pe Wallace. Îşi primise înapoi soţul. Credea din nou în el. Chiar dacă nu poseda încă nici o dovadă, avea motive să spere că el a fost fidel căsniciei lor.

Greg începea să se înfierbînte lîngă ea. Cînd ea era cu Wallace, simţea că trupul ei sfidează gravitaţia; acum se simţea ca un schelet, o simplă adunătură de oase. Împreună cu această comparaţie, îi veniră în minte mii de amintiri. Inima i se umplu de un strigăt care-i cutremură pieptul.

– Nu! Te rog să încetezi!

Greg o privi cu unul din zîmbetele lui ironice, dar ceva din

privirea ei îl opri şi o lăsă din braţe. Pentru o fracţiune de secundă, pe faţă i se citi dezamăgirea. Apoi îi zîmbi şi o bătu uşor pe umăr.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să încerc.

– Nu, nu trebuia să încerci. Îi evită privirea furioasă şi jignită, dar imediat îşi zise că nu a fost corectă. Se simţiseră bine.

– Nu pe tine te condamn. Eu sînt vinovată. Încă nu sînt pregătită pentru asta.

– Credeam că eu te pot face să te simţi altfel.

– Am impresia că toţi cei care mă ating sînt străini.

Se gîndi să-i explice ce simţea; să-i spună că îl recăpătase pe Wallace şi că nu-l putea trăda, dar i se păru un sentiment mult prea intim, pentru a-l mărturisi, chiar şi lui Greg, care acum se pregătea să alunge stînjeneala cu una din glumele lui obişnuite.

– Aş fi vrut să ajung la tine înaintea celorlalţi.

– Păi... am să ţin minte asta. Poate într-o zi...

– Vrei să mai încerc peste o lună sau îmi dai un număr de înregistrare?

Nu ştia de ce, dar aceste cuvinte o făcură să rîdă şi îl sărută pe obraz cu un amestec de recunoştinţă şi uşurare. Au rămas tăcuţi, unul lîngă altul. Într-un tîrziu Natalie vorbi:

– Pot să-ţi spun ceva?

– Orice.

– Promiţi să nu rîzi?

– Promit.

– Probabil că am parte de nişte reacţii chimice ciudate. Noaptea trecută am trecut printr-o experienţă asemănătoare cu generalul Lapşin.

– Tot în tren?

– Ştii, eram destul de hotărîtă să mă culc cu el; aşa, numai pentru a pune capăt trecutului. Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

Acum îşi dădu seama că probabil ar fi făcut-o, dacă nu găsea fotografia Dinei. Culmea, Dina a fost cea care i l-a redat pe Wallace.

– Se pare că am ajuns să te salvez în ultimul moment, în mai multe sensuri.

– Taci din gură!... Ştiam că voi tînji după Wallace. Mă bucur

că ai fost tu acela.

– Acum?

– Nu acum, rîse ea, ştergîndu-şi lacrimile. Niciodată nu ştiu dacă eşti bun cu mine, dacă vorbeşti serios.

– Ia prosopul meu.

Greg îşi desfăcu prosopul şi se apropie de ea să-i sărute lacrimile. Natalie îi împinse prosopul în braţe, zăbovind o secundă pe coapsele lui suple.

– Noaptea trecută, cînd eram cu Lapşin, nu-mi puteam lua gîndul de la tine. Are constituţia ta.

– Încep să-l simpatizez pe ticălosul ăsta de rus. Greg oftă. Tu şi reacţiile tale chimice: Cred că l-ai lăsat sfîşiind cuvertura.

– S-a îmbătat.

– Bună idee, spuse Greg şi întinse mîna după sticlă.

A întrebat-o dacă poate rămîne cu ea pentru un „somn prietenesc între veri", iar Natalie s-a bucurat să accepte. Cuibărită la căldură, cu capul lui Greg sprijinit pe pieptul ei, legănaţi de tren, i-a şoptit:

– Într-o zi, tu ai să fii cea mai mare cucerire a mea.

– Este bine să le păstrăm în familie.

– Termină cu gluma. Sîntem rude foarte îndepărtate.

– Se pare că devenim din ce în ce mai înrudiţi. Sînt fericit să constat asta. Greg se ghemui lîngă ea şi o sărută somnoros pe obraz.

– Îmi spui ceva?

– Orice.

– Te-am mai întrebat, dar nu mi-ai răspuns.

– Consideră că m-am înmuiat puţin. Ce vrei să ştii?

– Ce legătură poate exista între o viperă ca Jervis şi un tip drăguţ ca tine?

– Banii.

– Banii? Tu?

– Banii. Am nevoie de foarte mulţi bani.

– Dar Sally are o...

– Sally vrea să mă părăsească.

Tresări, surprinsă.

– Cred că mă bucur să aud asta. Categoric, în noaptea aceea plutea ceva în aer. De fapt, un Greg disponibil, m-ar interesa... Eşti trist că te părăseşte?

– Nu mă deranjează. Dar vrea să ia copiii. Şi îi va obţine, pentru că pe hîrtie va scrie că este o mamă bună, aşa va hotărî completul de judecată. Nu o pot opri, dar nu vreau să-mi pierd copiii. Nu mi se vor încredinţa copiii pentru că eu lucrez la Washington. Aşadar, va trebui să mă lupt pentru dreptul la vizită.

– Ai nevoie de bani pentru avocaţi.

– Avocaţii vor lua cea mai mică parte, Natalie. Ştii ce pot face banii?

– Personal, nu prea.

– Pentru *mine*, ştii ce pot face? Am nevoie de suficienţi bani, pentru ca atunci cînd Sally va închiria o vilă în Bali şi îmi va spune „Ah, Greg, cum îi poţi lipsi pe copii de vacanţa de vară în Bali", eu să fiu în stare să închiriez vila de alături şi să fiu lîngă ei. Altfel, vizitele lui tăticu se vor limita doar la coliba grădinarului, în timp ce instructorul de iahting va sta în casa cea mare, împreună cu mămica şi copiii. Datorită lui Jervis voi avea bani să fiu în Vail, cînd ei vor fi în Vail şi în Palm Spring, cînd se vor duce acolo. Îi voi urmări în toată lumea, în toate vacanţele, pînă cînd vor împlini optsprezece ani sau pînă cînd Sally se va sătura de mine şi mi-i va da. Capisci?

– Depinde ce trebuie să faci tu, pentru aceşti bani, nu?

– Mă tem că răspunsul la această întrebare îl vei primi numai atunci cînd mă vei seduce.

– Nu astă seară.

– Atunci, gata cu secretele.

– Fii prietenul meu! Te rog, Greg!

Greg oftă.

– Îţi promit că nu vînd nimic. Pur şi simplu conjunctura a fost favorabilă. Sînt purtătorul de cuvînt al lui Jeff Jervis, pentru că aşa a vrut Wallace. El dorea ca eu să-l supraveghez pe Jervis. Şi mai dorea să menţin deschis un culoar spre preşedinte, în cazul în care

Jervis ne-ar fi stat în cale. Ca să pot face asta, am fost nevoit să-l servesc pe Jervis. Sau măcar să mă prefac. Există oameni de decizie, care fac parte din guvern. Unii dintre ei sînt miliardari.

– Pînă la înmormîntare nu mi-am dat seama ce apropiați ați fost voi doi – tu și Wallace.

– Am menținut relația noastră într-un con de umbră, tocmai pentru a-l proteja pe Wallace în Rusia. Ar fi fost o prostie să afișăm legăturile pe care le avea el la Casa Albă. De fapt, el mi-a fost ca un tată. Ții minte? Părinții mei s-au despărțit în anul cînd ne-am mutat la Georgetown. Apoi, tatăl meu a murit. Wallace a fost lîngă mine, atunci cînd am avut nevoie de el. Mă vizita des și mă lua la masă în oraș. Mai tîrziu am început să primesc invitații la dineuri. La masă eram așezat uneori între amirali, ori oameni importanți din aparatul administrativ. A urmat angajarea temporară la Casa Albă, iar cînd aceasta a devenit definitivă, Wallace mi-a făcut cunoștință cu tatăl lui Sally.

– Te pregătea cumva să-i preiei munca?

– Poate. Dar și el era singur. Nu avea copii. Am știut întotdeauna că dacă nu mă voi ridica la nivelul așteptărilor – dacă îmi voi scăpa cravata în supă sau voi rata vreo ocazie – nu va renunța la mine. M-ar fi ajutat, orice s-ar fi întîmplat.

– La ce te-ai gîndit cînd mi-ai făcut cunoștință cu Wallace? Ai avut vreun plan?

– Absolut. Disputa permanentă cu Jervis îl deprima foarte mult și începuse să vorbească din ce în ce mai mult despre bătrînețe. M-am gîndit că tu i-ai face bine. Că l-ai da pe brazdă. Ai reușit?

Natalie zîmbi cu tristețe.

– Cred că el m-a dat pe brazdă... Să înțeleg că Jefferson Jervis te va face bogat?

– Nici vorbă. Dar prin intermediul lui pot cîștiga suficienți bani pentru a-mi păstra copiii și slujba, iartă-mi nuanțele patriotarde, dar asta este situația. Fac bine ceea ce fac. Wallace m-a instruit și am cîștigat foarte mulți bani. Aș putea cîștiga de zece ori mai mult dacă aș lucra într-un serviciu special. „Patronajul lui Jeff", să-i spunem așa, îmi permite să-mi folosesc talentul și expe-

rienţa într-un guvern care, pentru moment, nu-şi poate permite oameni ca mine.

– „Prea sfrijit pentru a mînca mult, şi, totuşi, crescînd pe zi ce trece", cită Natalie zîmbind. Tu mi-ai spus asta, cu mîndrie, mai ţii minte?

– *Sînt* mîndru. Şi, datorită lui Jervis, s-au ales cu un drac-de-mare în iazul guvernului.

– Ai vorbit cu Wallace în ziua în care a fost asasinat?

Greg privi fix în tavan.

– Nu, răspunse cu tristeţe. Regret că nu am vorbit. Nu am apucat să ne luăm rămas bun.

– El n-a încercat să te sune?

– Din cîte ştiu, nu. Credeam că mă va suna.

– Deci tu nu ştii ce a descoperit el în acea ultimă călătorie.

– Draga mea, nu a descoperit nimic. Îmi pare rău.

Dîndu-şi seama că Greg avea dreptate, Natalie începu să plîngă. El îi săruta lacrimile, în timp ce trenul înghiţea kilometru după kilometru. Într-un tîrziu, adormi; un tren de marfă, gonind spre Moscova, o trezi. Rămase pe gînduri, cu ochii deschişi, încercînd speculaţii legate de Greg, prefigurînd pasiuni înflăcărate drept substitut pentru speranţele ei pierdute, pentru sfîrşitul trist şi gol al lui Wallace. Dar, fără folos. Imaginile s-au opacizat brusc, de parcă ar fi fost acoperite de o cortină. Se ghemui, atît cît îi permitea spaţiul, şi îşi rezemă obrazul de pieptul lui Greg.

Greg o spiona printre gene, lăsîndu-i singurătatea de care avea nevoie, mîngîindu-i părul, singurul semn că era alături de ea. Natalie îşi spuse că era cel mai frumos gest pe care l-a făcut vreodată un bărbat pentru ea. Se ridică, îi prinse faţa în cupele palmelor şi îl sărută lung, în semn de recunoştinţă.

– Aş vrea să vii acasă cu mine, îi spuse Greg. Trebuie să te scot din ţara asta, înainte să ţi se întîmple ceva.

– Crezi că Sally nu va observa că există o persoană în plus la micul dejun?

– Dacă te urmăreşte bruta aceea?

– Eu tot nu cred că era de la KGB. Sînt convinsă că l-au plătit „milionarii".

– Natalie, faci nişte combinaţii înnebunitoare! Ce contează de partea cui era? Omul a încercat să te omoare!

– Într-un stat în care ordinea este asigurată de poliţie, mi-e mai frică de indivizii din guvern, decît de poliţişti. În Uniunea Sovietică nu poţi circula cu un pistol la cingătoare.

– „Milionarii" mai au încă oameni în guvern, ai uitat?

– Nu. Eu am venit pentru comerţ cu blănuri. Licitaţia este o afacere rentabilă pentru sovietici. Una este să arestezi un reporter curios şi alta un comerciant. Eu fac parte dintr-un grup de oameni importanţi.

– Acoperirea asta te protejează de gloanţe tot atît cît o haină de blană.

– Nu este o acoperire. Am venit aici să-mi salvez compania. Aş fi vrut să fie doar o acoperire, dar adevărul adevărat este că mă aflu în pragul falimentului. Şi dacă îi spui ceva lui Jervis, nu mai vorbesc niciodată cu tine.

– Vino acasă. Salvează Cotillon-ul la New York. Acolo este compania ta, acolo este banca ta.

– Rămîn. Dacă mă arestează, mă salvezi tu cumva. Nu-i aşa?

– Iubito, eu nu, pentru că eu plec acasă. Am venit numai să verific ce faci. Am văzut, te-am prevenit şi voi pleca.

– Cum? Mă laşi tu în ghearele „milionarilor"? îl tachină ea.

– Mă tem că în ghearele KGB-iştilor.

– Poftim?

– Eşti naivă dacă nu te gîndeşti că KGB-ul ţine sub observaţie tot ce a mai rămas din „milionari". Comitetul pentru securitatea statului investighează orice şi pe oricine. Pentru cei care au mai rămas, totul se va sfîrşi într-un gulag sau în faţa unui pluton de execuţie; inclusiv pentru o americancă aiurită care îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Dacă Greg avea dreptate şi „Complotul milionarilor" era de domeniul trecutului, va avea ea curajul să-l roage pe Kiricenko s-o ajute să o găsească pe ucigaşa lui Wallace? Se înfioră, amin-

tindu-şi spaima recepţionerului de la hotel la intrarea echipei lui Kiricenko.

– Ţi-e frig? şopti Greg, strîngînd-o lîngă el. Sau, în sfîrşit, ai devenit rezonabilă?

– Mi-a murit moartea.

– Vino cu mine acasă!

– Am de rezolvat o afacere aici.

– Ce fel de afacere?

Mintea lui Natalie zbură departe, departe de zgomotul metalic al roţilor de tren. Îl sărută pe Greg pe obraz, pentru a-i distrage atenţia.

– Cum, tu întrebi un blănar ce fel de afaceri are în Rusia?

Dar Greg îi pusese o întrebare esenţială, chiar dacă o făcuse inconştient. Devenise ea un spion amator, cu riscul de a distruge compania pe care o ridicase împreună cu Wallace? Sau se va întoarce la New York, cu cîteva amănunte în plus despre viaţa lui secretă, dezamăgită că nu au împărtăşit totul?

Adormi, jurîndu-şi că aşa ceva nu se va întîmpla niciodată, dar în gara Leningrad se trezi dezorientată şi confuză.

25

– Leo!

Natalie sări din taxi şi îl ajunse din urmă pe prietenul ei, pe treptele Palatului blănurilor, construcţie impunătoare, ridicată în stil neoclasic.

– După cum arăţi, te-ai distrat grozav în week-end, o salută Leo Margulies. Cum e vremea la Moscova?

– Bună. Am întîlnit cîţiva prieteni de-ai lui Wallace. Ia uite! Acela nu este Artie şi cum îl mai cheamă, de la *People?* Vino, hai să-i pozăm pentru revistă. *Artie!* strigă ea, luîndu-l de braţ pe Leo. Fă-ne o poză. Cruciada Capitaliştilor în Căutarea Blănurilor

Comuniste.

– Ce naiba te-a apucat? o întrebă Leo.

– Publicitate, Leo. *Glasnost.* Fă publicitate ori de cîte ori ai ocazia. Nu-ţi aminteşti cum îl mai cheamă pe individ? Zîmbeşte, Leo.

Artie, tremurînd de frig, purtînd o căciulă rusească luată de la magazinul Beryozka, le făcu fotografia.

– Seamănă mai degrabă a Fuga Pisicii După Şoareci.

– Ce mai faci? îl întrebă Natalie.

– Nu reuşim deloc să încropim o poveste. Vreau un reportaj şi o copertă grozave, dar nu ştiu cum naiba fac de mi-o iau înainte cei de la „Style".

– *Glasnost. Perestroika.*

– Am scris deja despre asta.

– Pace prin comerţ.

– Subiect plicticos.

– Pace prin cointeresare.

– Te apropii. La revedere, Natalie. Sună-mă dacă îţi mai cizelezi subiectul.

– Te-am aşteptat aseară, spuse Leo. Ai lipsit de la dineu.

– Am venit cu trenul de noapte. Cu vagonul de dormit.

Leo îi aruncă una din privirile lui viclene.

– Cu cine?

– Ce vrei să spui? Cu vărul meu.

– Aha!

Îmbăcaţi în ţinută de gală au intrat în sala unde se licita blana de nurcă. Cîteva mii de exemplare, din diverse loturi, erau expuse pentru examinare. Cei doi fii ai lui Leo se aflau deja la treabă. Indicau un lot pe care ar fi vrut să-l examineze mai atent. O rusoaică rumenă luă suportul cu blănuri şi îl aduse pe masa bine luminată.

– Cum vi se pare? întrebă Leo, apropiindu-se să le examineze şi el.

Fiul mai mare, copie fidelă a tatălui, ridică din umeri.

– Nu cred că m-aş da în vînt să le cumpăr.

Cercetînd cu iuţeală picile, pipăindu-le cu mîini experte, Leo începu să-şi noteze în catalog observaţii despre culoare şi calitate,

prețul exact la care erau evaluate şi cît spera să obțină, dacă licita. Natalie trăgea cu coada ochiului la observațiile bătrînului. Se îmbrăcase în costumul de licitație al lui Wallace. Deşi cravata roşie de la gît nu se vedea prea bine, observa că reuşeşte să atragă atenția celor prezenți în Palatul blănurilor. Avea un vag sentiment că îmbrăcată astfel violează personalitatea lui Wallace, dar îşi concentră atenția mai ales pe fața nevăzută a personalității lui. Exact în momentul în care trebuia să lupte pentru salvarea companiei Cotillon, gîndurile ei zburau periculos spre alte probleme.

Dina îi acapara cea mai mare parte a gîndurilor. Noaptea petrecută cu Greg îi mai domolise mînia. Încercarea lui de a o sensibiliza, de a-i deschide trupul şi sufletul, o legase şi mai mult de Wallace. Izbucnise în ea o dorință puternică de a sfida riscurile şi de a se răzbuna pe Dina.

– Bătrînul Harvey licitează tot pentru tine? o întrebă fiul lui Leo, privind-o încruntat de la masa unde examina un alt lot de blănuri.

– Blană de vulpe, răspunse Natalie. Poate că, diseară, tu şi Harvey ar trebui să discutați cum să distribuim banii.

– Mai întîi să vedem ce avem aici, spuse Leo. O trase lîngă el şi îi dirijă mîna spre o blană de pe masă. Îi arătă că firele de păr sînt de lungimi diferite. Cu asta te mai poți descurca, dar cînd diferența de lungime este mai mare, haina finită arată ca un cîine plouat. Pipăie puțin.

Între timp, îi numi două dintre fabricile canadiene cu care lucrase Wallace, capabile să prelucreze suficient de bine blănurile pentru a le putea transforma în haine la nivelul standardelor firmei Cotillon.

Ochii lui Natalie străluceau. Pentru ea, toate blănurile erau la fel şi, puse la un loc, luau forma unei nurci uriaşe, care o pîndea din întuneric. Într-un tîrziu, după cîteva ore de analiză, Leo o anunță că are nevoie de o pauză. Ieşiră în hol şi se prăbuşiră în fotoliile confortabile, cu cîte un ceai în față, discutînd cu vechi cunoştințe de-ale lui Leo. Leo nu avea stare, deşi era conştient că trebuie să-şi

odihnească ochii.

– Vino cu mine, iubito. Am să-ți arăt eu niște blănuri adevărate.

O conduse într-o altă încăpere, unde blănurile de rîs, albe ca zăpada, creau o lume de basm. Fetele care se aflau la standuri le-au pus la dispoziție loturile cerute de el și Leo și-a afundat mîinile în blana mătăsoasă cu o plăcere trădată numai de steluțele care-i jucau în priviri.

– Superbe! Privește-le, dragă. Pipăie blana – mătase, nu? Timp de cîteva secunde, Leo se opri asupra unei bucăți, apoi examină altele, și reveni la prima. Își afundă palma în blană și pipăi cu atenție.

– Oho! Ia te uită ce avem aici! Luă mîna lui Natalie și o dirijă spre locul cu pricina. Simți?

– Golul ăsta mic?

– Noi îi spunem petic. Vînătorul a tras și nu a nimerit de prima dată.

– Aproape că nu se simte. Dacă nu pipăi cu atenție, pe fața cu blană este invizibilă.

– Ei, rușii ăștia știu să cîrpească bine. Leo ridică blana și o întoarse. Peticul de piele cu care acoperiseră gaura era aproape invizibil și se potrivea perfect la culoare. Era cusut cu o ață subțire ca un fir de păr. Bine lucrat. Păcat că vînătorul nu a țintit bine; ar fi fost o blană grozavă.

Leo o notă în catalogul său.

– Și totuși o vei licita?

– Lotul este superb. Cel mai bun din licitație. Pot să-l scot la un preț bun.

Ajunsă în cameră, Natalie formă 09, informațiile, întrebîndu-se dacă Kiricenko locuia la Leningrad.

O centralistă antipatică negă vehement că ar exista vreun număr pentru birourile KGB din Leningrad.

– Dar este vorba de Comitetul pentru securitatea statului, insistă Natalie.

– *Niet!* veni răspunsul.

– Vă rog să încercați. Aș dori numărul lui Valeri Kiricenko...

– Numărul acesta nu este disponibil...

– Vreți să spuneți...

Centralista închisese deja. Deoarece pentru a obține legătura trebuise să facă patruzeci de apeluri, hotărî să coboare în holul hotelului și să ceară o carte de telefon. După multe discuții și căutări, recepționerul îi găsi, în sfîrșit, o carte. Dar nu exista nici un număr pentru Comitetul de securitate a statului. Dezamăgită, Natalie căută numele lui Kiricenko. Erau mai multe persoane cu acest nume, dar numai una înregistrată cu V. Kiricenko, pe Liteini Prospekt. Căută pe harta orașului și găsi strada undeva, în partea de est a canalului Fontanka, cel care înconjura orașul vechi.

Sună, dar nu-i răspunse nimeni, așa că se hotărî să rezolve celelalte telefoane pe care le avea de dat. Mai lăsă un mesaj pentru Vera lui Ștefan, al patrulea, apoi reuși să obțină o legătură cu New York-ul. Vorbi cu Bill Malcom, pe care-l trezi din somn. Somnoros, Bill nu reuși să-și ascundă pesimismul din glas.

– Bill, încerc să închei aici o afacere.

– Ce fel de afacere?

– Sper să-ți dau date exacte mîine. Am o întîlnire cu un oficial din Ministerul Comerțului.

– Noroc!

Seara sună din nou și Kiricenko răspunse la primul apel.

– *Da.*

– Sînt Natalie Stuart Nevski, tovarășe Kiricenko. Ne-am întîlnit la Moscova.

– *Da.*

– Iertați-mă că vă deranjez acasă, dar altfel nu vă puteam contacta. Nu am reușit să aflu numărul dumneavoastră de la birou.

– Ce doriți?

– Trebuie să stăm de vorbă.

– În legătură cu ce?

– Nu vă pot spune la telefon Aș vrea să vorbim între patru ochi! Poate luăm un ceai împreună sau facem o plimbare.

Wallace îi povestise că singurele locuri unde se putea discuta cu un cetățean sovietic erau parcurile sau barurile de noapte foarte zgomotoase. Hotelul Astoria avea un asemenea bar, dar nu era genul lui Kiricenko.

– Eu sînt persoană oficială a guvernului sovietic, spuse Kiricenko tăios. Nu discut între patru ochi cu persoane străine.

Natalie se întrebă dacă nu cumva şi telefonul lui era ascultat. Vorbea ca unul care ştia că este înregistrat.

– Dar nu putem discuta despre o problemă oficială?

– Nu.

– Nu am putea face nişte speculaţii în doi? insistă Natalie, sperînd că omul va înţelege umorul subtil, dar acesta nu îl receptă.

– Speculaţii în legătură cu ce? o întrebă el, la fel de tăios.

– În legătură cu asasinarea soţului meu.

Cîteva momente, pe fir nu se mai auzi nimic. Apoi:

– Puteţi veni la mine acasă.

Taxiul opri pe strada Liteini, la intrarea într-o străduţă slab luminată, destul de aproape de Nevski Prospekt, care clocotea de viaţă. Natalie se trezi în faţa unei clădiri, un bloc de modă veche cu faţadă întunecată. Un grup de adolescenţi făceau skateboarding, altul dansa break în faţa unei galerii fotografice. Erau fără căciuli în ciuda frigului tăios, mîndri de tunsorile lor ciudate. În afară de ei, strada părea pustie.

– Aici? îl întrebă ea pe şoferul care îi arătă mohorît numărul fixat pe o arcadă ce marca intrarea în alee.

Şovăind, cu toate simţurile ascuţite, conştientă de privirile curioase pe care i le aruncau tinerii, Natalie se îndreptă spre alee. Privi în urma ei şi văzu taximetrul care pornise imediat după cel în care se urcase, în faţa hotelului Astoria. Zîmbi nervos. Oricine ar fi urmăritorii ei, KGB-ul sau „milionarii" vor avea o mică surpriză cînd îi vor descoperi destinaţia.

Aleea pe care mergea era foarte întunecată. Amintindu-şi ce-i spusese Wallace despre străzile din Rusia, îşi puse în bagaje o mică lanternă de buzunar. În loc să apeleze la ea se întoarse

brusc şi intră în holul galeriei, unde văzuse un telefon public. Un tînăr împodobit cu tot felul de lanţuri, cu părul vopsit într-un verde strident, care vorbea la aparat, închise aproape imediat ce o văzu, respectînd, ca orice bun cetăţean sovietic, durata limită de trei minute a convorbirii.

Natalie formă numărul lui Kiricenko, acoperindu-şi o ureche pentru a bloca muzica după care dansau tinerii.

– *Da.*

– Natalie Stuart Nevski. Vreţi, vă rog, să coborîţi? Mă cam sperie aleea aceea întunecată.

– Nu sîntem la New York, doamnă Nevski. Fiţi liniştită.

– V-aş rămîne recunoscătoare dacă m-aţi aştepta pe alee.

– O să te întîmpine *ordonanţa,* spuse ofiţerul şi închise.

Natalie trecu din nou pe lîngă grupul de adolescenţi, traversă strada Liteini, trecu pe lîngă taxiul parcat şi aşteptă la capătul aleii pînă cînd apăru un soldat, cu o lanternă puternică, care o conduse într-o curte interioară, difuz luminată de la ferestrele clădirii. Lovind cu piciorul nişte cutii de conserve, soldatul îi indică o gaură neagră într-un zid care, spera Natalie, nu putea fi decît uşa. Apoi, soldatul dispăru în întuneric, nu înainte să-i spună:

– Primul etaj.

Natalie începu să urce scara întunecată, uimită că o persoană atît de importantă cum era Kiricenko locuia într-o clădire atît de modestă. Ajunsă la primul etaj, scoase lanterna din buzunar şi lumină pe rînd uşile, citind numele locatarilor. Bătu la uşă şi aşteptă.

Kiricenko în persoană îi deschise uşa. Uitase cît de înalt şi suplu era. Se gîndi la Don Quijote, deşi în ochii lui Kiricenko nu era nimic naiv sau inocent. Îi făcu semn să intre într-o cămăruţă destul de mică.

– Te rog să-mi dai haina.

Ea se dezbrăcă şi privi cu interes în jur pînă cînd ofiţerul KGB îi aranjă haina în cuier, lîngă uniforma lui. În comparaţie cu generalul Lapşin, căruia îi plăcea eleganţa pe care numai banii o puteau oferi, Kiricenko locuia ca orice muncitor sovietic obişnuit.

Apartamentul se compunea din camera unde se afla ea, din

care mai multe uşi dădeau spre bucătărie, baie şi o toaletă. Lîngă pereţi erau aşezate două paturi pe care erau aruncate cîteva perne. În colţul dintre paturi se găsea o măsuţă pentru cafea, iar în mijlocul camerei o masă mai lungă, în spatele căreia era o bibliotecă, cu geamuri. În celălalt colţ văzu un birou din lemn masiv pe care stăteau maşina de scris şi telefonul. La un capăt al biroului şi pe rafturile fixate în perete tronau cîteva fotografii înrămate.

Covorul înflorat era uzat dar, ca toate celelalte obiecte din cameră, foarte curat. Singurul lux, dacă se putea numi aşa, era un televizor color la care se transmitea un interviu – un birocrat stînjenit încerca să răspundă la plîngeri legate de penuria de locuinţe. O colecţie substanţială de postere despre Revoluţia sovietică acoperea fiecare centimetru al peretelui rămas liber. Kiricenko închise televizorul şi o întrebă:

– Ce înseamnă toată povestea aceasta despre soţul dumitale?

Temeri vagi începuseră să o învăluie ca nişte diavoli ai zăpezii. Dacă, atunci cînd îi va spune că Dina l-a împuşcat pe Wallace, Kiricenko va dori să ştie *de ce?* Dacă el a supravegheat-o, suspectînd-o că a preluat reţeaua de spionaj a lui Wallace? Dacă Greg greşea şi „milionarii" erau în plin complot? Dacă a scos, totuşi, KGB-ul informaţii de la cineva despre „milionari"? Însemna că el se afla în alertă. Ziua valentinelor era sîmbătă. Astăzi este luni. Cu mai puţin de cinci zile la dispoziţie pentru a distruge complotul, el nu se va da în lături de la nimic pentru a afla mai multe de la văduva lui Wallace, chiar dacă pentru asta va trebui să o împuşte.

– Ei?

Natalie îşi adună tot curajul; nici măcar n-o invitase să ia loc. Pentru a cîştiga ceva timp, se întoarse spre postere, spre cele care reprezentau chipurile dure ale ofiţerilor KGB, în lupta lor împotriva intruşilor aliaţi. Erau fotografii reale. Hîrtia se îngălbenise şi se crăpase pe margini.

– Sînteţi colecţionar? *Objets de la Revolution?*

Generalul Lapşin sau Vladimir Rostov ar fi zîmbit dispreţuitor, nu însă şi Kiricenko. Lipsit de expresie, acesta o privea în timp ce ea continua să cerceteze camera. Lui Natalie îi trecu prin minte că

s-a lăsat influențată de pasiunea cu care el a apărat reformele lui Gorbaciov în timpul recepției de la Kremlin. Omul acesta era exact opusul genului sofisticat, reprezentat de Lapșin. Era ceea ce Wallace ar fi numit un „rus adevărat": suspicios, lipsit de simțul umorului, cînd era vorba de ideologie, xenofob.

Începu să privească interesată cărțile din bibliotecă, lîngă care descoperi o pereche de cătușe, un revolver mare și un baston de cauciuc cu husă din piele.

Ofițerul îi urmărea toate mișcările, spionînd-o printre gene și Natalie simți că încet, încet curiozitatea lui se transformă în furie.

– Ce este bila aceasta de metal alb?

– O grenadă de mînă, vopsită în alb, să semene cu un bulgăre de zăpadă. Cînd muncitorii neînarmați se apărau pe vremuri cu bulgări de zăpadă, Țarul îșI punea oamenii să folosească asemenea grenade. Un zîmbet încordat îi apăru pe față și Natalie încercă să profite de acest firav avantaj.

– Îmi puteți oferi o cană de ceai? Nu am mîncat în seara asta și nici la amiază.

Kiricenko o privi surprins de îndrăzneala ei și Natalie constată cu plăcere că se pregătea să îi ceară scuze.

– Mă tem că ospitalitatea mea este chiar mai modestă decît în casele noastre, acum. La Moscova sînt ceva mai bine pregătit. Aici, de obicei, nu primesc oaspeți.

– Atunci, dați-mi voie să vă invit la cină. În hotelul meu este un restaurant foarte bun. Își zise că s-ar simți mult mai ușurată dacă ar putea ieși din casa aceea.

Kiricenko dădu din cap.

– Ceai am. Și chiar am cîțiva biscuiți.

Curios, erau biscuiți Fortnum & Mason. Mai tîrziu Natalie își reproșa că această delicatesă importantă nu-i deschisese ochii asupra contradicțiilor existente în viața lui Valeri Kiricenko. În acel moment însă se mulțumi să ia un biscuit și să continue cercetarea fotografiilor de pe perete, în timp ce ofițerul KGB pregătea ceaiul.

Văzu un Lenin zîmbitor, în costum și cravată, dar cu o caschetă de muncitor pe cap, măturînd globul de capitaliști și regi, cu o

mătură roşie. Zidul unei închisori ţariste avea înscrise cu roşu cuvintele *Ura! Dorim libertate!* Un ţăran aşezat pe un bolovan învăţa să citească. O proclamaţie anunţa că guvernul provizoriu de la Petrograd a intrat în mîinile Sovietului. O alta, electrificarea rurală. Un afiş cerea: *Să terminăm cu mila! Toţi revoluţionarii vor fi arestaţi imediat!*

– Ai petrecut o noapte plăcută în compania generalului Lapşin? o întrebă Kiricenko din bucătărie.

– Cum aţi spus?

– Ai plecat de la Kremlin împreună cu generalul Lapşin, nu-i aşa?

– O seară, îl corectă ea. Nu am petrecut o noapte.

– Unde aţi mers?

Presupunînd că el oricum ştia, Natalie răspunse:

– La o *dacea.*

Ce altceva mai ştia? Că s-a întîlnit cu Liuba pe şantierul de restaurare; că a petrecut noaptea cu Greg pe *Săgeata Roşie?* Ştia oare de bărbaţii care au încercat să o omoare? Dar despre Dina? Nu. Nu avea de unde să ştie asta.

Ofiţerul turnă ceaiul şi îi oferi un bol cu zahăr.

– Delicios. Mulţumesc.

– Deci, care este acea problemă oficială în legătură cu soţul dumitale? El se aşezase pe un pat şi îi făcu semn să se aşeze pe celălalt. Natalie, însă, se apropie de birou, cercetînd fotografiile înrămate; îi era teamă să se aşeze, dar în acelaşi timp ştia, instinctiv, că singura ei scăpare era să joace în continuare rolul văduvei dornice să afle adevărul.

– Doamnă Nevski, îmi pui răbdarea la încercare.

– Este un lucru extrem de important. Dar mi-e foarte frică. De fapt, mă gîndeam să vă invit la New York, unde m-aş simţi mult mai în siguranţă.

– Soţul dumitale n-a prea fost în siguranţă la New York, spuse Kiricenko brutal.

Natalie îi evită privirea.

– Nu-mi uşuraţi deloc situaţia.

Brusc, Kiricenko schimbă tactica.

– Poate că aşa este, doamnă Nevski, dar nu pot face nimic dacă nu-mi spuneţi despre ce e vorba. Presupun că aveţi nevoie de ajutor.

– Într-un fel, da, spuse Natalie răsucind în mînă o fotografie, lăsînd-o apoi pe birou şi luînd alta mai mare, care reprezenta un bărbat tînăr, lîngă o maşină, îmbrăcat în haină de piele, cu şapca trasă mult peste ochi. Data cam de pe vremea primului război mondial.

– Este un strămoş al dumneavoastră? Semănaţi foarte bine.

– Stră-străbunicul meu, răspunse Kiricenko mîndru. A fost erou şi în revoluţia din februarie şi în cea din octombrie. Membru al rezistenţei din Petrograd în timpul războiului. Un revoluţionar foarte curajos şi loial cauzei.

– Cum s-a descurcat cînd Lenin a ordonat împuşcarea revoluţionarilor?

Kiricenko o privi surprins de cunoştinţele ei în materie de istorie a Rusiei şi lui Natalie îi veni să-şi dea palme că iarăşi a vorbit prea mult.

– A sfîrşit prost. A căzut în mîinile celor de la CEKA. Au murit atunci foarte mulţi buni revoluţionari. Soţul dumitale avea legături printre aceşti foşti revoluţionari. Parcă şi mama lui a fost, nu?

– Cred că da.

– Transformaţi această cerere de ajutor într-un adevărat mister.

– Nu, încerc doar să fiu prudentă.

– Aveţi motive?

– Nu ştiu, spuse ea şi puse fotografia la locul său, privindu-le pe rînd pe celelalte, care reprezentau un fel de arbore genealogic al bărbaţilor Kiricenko, toţi îmbrăcaţi în uniformă: pe un tanc, lîngă un avion vechi, între ruinele unui oraş european, la baza unui turn spaniol. Ultima era într-un chenar negru – un brigadier din Brigada internaţională, aşa cum ar fi fost şi Wallace – omorît în războiul civil din Spania. Urma un bărbat în uniformă de poliţist, care semăna perfect cu Kiricenko.

– Tatăl dumneavoastră?

– Da.

Fiu de poliţist, scrîşnise printre dinţi generalul Lapşin.

– Aici sînteți dumneavoastră împreună cu secretarul general Gorbaciov?

– Da, se răsti el nerăbdător. Cînd am fost decorat. Mai este una cu Andropov, cînd am absolvit şcoala şi una cu Mikoian şi încă una cu Andropov. Următoarele sînt cu mama şi surorile mele. Acum, vă rog să-mi spuneți ce doriți? întrebă impacientat, în timp ce Natalie mai luă o fotografie în ramă argintie; aceasta era la distanță de celelalte.

O întoarse spre el astfel încît să o poată vedea. Mîna îi îngheță la jumătatea mişcării.

– Ei?

Îşi adună curajul şi comandă mîinii să continue.

– Şi aici cine este?

– O doamnă.

– Cum se numeşte? reuşi să-l întrebe, cu privirea ațintită la frumusețea brună, cu zîmbet viclean.

CARTEA A CINCEA

Nevasta cazacului

26

Mişcîndu-se uluitor de rapid, Kiricenko traversă încăperea şi îi smulse fotografia din mînă.

– Faptul că mi-aţi cerut o întrevedere nu poate avea nici o legătură cu viaţa *mea* personală, ricană el, în timp ce aşeza fotografia la locul ei. Acum, vă rog să-mi spuneţi care este acea problemă în legătură cu soţul dumneavoastră?

Hohotul isteric pe care nu-l mai simţise de cîteva săptămîni, i se ridica încet, încet în gît. Lupta să şi-l reprime cu riscul de a zîmbi ciudat, într-un moment nepotrivit. Ofiţerul era foarte aproape de ea. O domina.

Natalie îl privi, lipsită de grai. Era incapabilă să raţioneze, dar, ciudat, nu-i mai era frică de el. KGB-ul părea mai puţin periculos dacă prietena generalului Lapşin a reuşit să-l seducă pe unul din ofiţerii cei mai importanţi. „Milionarii" s-au infiltrat în rîndurile celui mai puternic duşman.

– Vreau să aud despre soţul dumitale, se răsti Kiricenko.

– Ştiţi că a fost împuşcat?

– Da.

– Mă puteţi ajuta să descopăr cine l-a împuşcat?

– Cred că nu înţeleg prea bine.

Natalie juca totul pe o singură carte, încercînd să găsească un echilibru între ignoranţă şi iluzie.

– Generalul Lapşin mi-a spus că sînteţi un poliţist bun.

– Ce-ar putea afla un poliţist rus despre un criminal american?

– Poliţia crede că femeia era străină şi are probe că a zburat în Europa.

– Şi?

– Wallace petrecea foarte mult timp în Rusia. M-am gîndit că dumneavoastră aţi putea face o legătură. Poate cunoaşteţi pe cineva care îl ura suficient de mult pentru a-l ucide.

Privirea bărbatului exprima indiferenţă.

– Despre asta doreaţi să discutaţi cu mine?

– Despre ce altceva?

– Într-adevăr, despre ce altceva?... Nu, îmi pare rău, doamnă Nevski. Mă tem că nu vă pot ajuta. Nu sînt un poliţist în sensul imaginat de dumneavoastră şi...

– Dar nu aţi putea cere poliţiei să cerceteze?

– Ce să cerceteze?

Aluneca pe gheaţa foarte subţire, pentru că, în mod categoric, nu-şi dorea ca poliţiştii lui Kiricenko să cerceteze prea adînc în trecutul lui Wallace şi să pericliteze rămăşiţele reţelei de spionaj.

– Nu ştiu ce anume. Mi-a trecut prin minte... Speram şi eu. Adică, nu ştiam la cine să apelez şi dumneavoastră... A fost doar o idee caraghioasă. Îmi pare rău că v-aţi pierdut timpul cu mine. Acum am să plec.

Kiricenko o studia atent şi Natalie cuprinsă de spaimă se întreba dacă nu cumva ofiţerul KGB era nehotărît dacă să o lase să plece sau nu. Îi suportă privirea fără un cuvînt, în linişte, în timp ce tot corpul îi amorţea, îngheţat de spaimă.

– Nu mi-aţi răspuns la întrebare. De ce m-aţi ales pe mine?

– V-am întîlnit la recepţie şi...

– La recepţie aţi întîlnit zeci de oameni. De ce nu i-aţi rugat pe prietenii soţului dumneavoastră să vă ajute? Pe cei doi Lapşin.

– Dar dumneavoastă sînteţi poliţist...

Kiricenko dădu din cap ameninţător.

– Mai este ceva.

Îngrozită că va fi prinsă în plasa de minciuni pe care o ţesuse, Natalie rosti adevărul, sperînd că va ieşi basma curată.

– V-am văzut la Astoria. Cînd v-am întîlnit din nou la Moscova mi s-a părut ciudată coincidenţa.

– Prostii.

– Cînd aţi venit la Astoria, *m-aţi privit fix*. Atunci am avut impresia că vă interesează moartea lui Wallace.

– De ce m-ar interesa moartea unui blănar, evreu american?

– Era pe jumătate cazac, şi toată viaţa lui a iubit Rusia, răspunse ceva mai îndrăzneaţă, revoltată de atitudinea lui antisemită. Ochii lui Kiricenko se îngustaseră. Natalie îşi folosi propria furie ca armă şi atacă:

– Mă puteţi ajuta să găsesc un taxi?

Răspunsul lui Kiricenko a fost o privire lungă, pătrunzătoare şi rece. Ofiţerul păru că ia o hotărîre bruscă.

– Veţi găsi un taxi la capătul aleii. Vă va însoţi ordonanţa mea.

Îi întinse haina, deschise uşa şi strigă un ordin rus scurt, apoi se întoarse şi închise imediat uşa în urma lui.

Ordonanţa care o aşteptase la venire o conduse pînă la capătul aleii. Acolo se afla taxiul, care o urmărise încă de la Astoria. Îi trecu prin minte că va fi arestată. Soldatul deschise portiera. Nu avea de ales. Trebuia să urce în maşină. Şoferul, cu faţa acoperită de borul pălăriei, fular şi gulerul ridicat al hainei, porni imediat.

Cînd ajunse pe Nevski Prospekt, vină la dreapta şi continuă drumul pe bulevard. Natalie nu îndrăzni să respire pînă văzu că maşina porneşte pe strada Herzen, care ducea la hotelul Astoria. Maşina opri în faţa hotelului şi bărbatul îi ceru zece ruble. Cînd se văzu pe trotuar o rupse la fugă spre hotel, hotărîtă să caute ceva de băut.

Ca în fiecare seară orchestra din restaurantul hotelului era dirijată de o femeie solidă, cu părul roşcat, care cînta la tamburină. Pe ringul de dans se legănau perechi de tineri, bine îmbrăcaţi, sub privirile binevoitoare ale celor bătrîni, oficiali al partidului, aşezaţi la mese împreună cu nevestele. Deasupra ringului, se învîrtea un glob uriaş din cioburi de oglindă care reflecta lumina candelabrelor de cristal, aruncînd umbre rococo pe tavanul zugrăvit în nuanţe de roşu şi verde. Chelnerii circulau agitaţi; pe fiecare masă se afla o sticlă de şampanie. Zgomotul era prea mare pentru a putea gîndi. Dar Natalie intrase aici tocmai din acest motiv.

Îl mituì pe şeful de sală şi obţinu o masă departe de ringul de dans. Ascunsă după o coloană masivă, la adăpost de bărbaţii care vînau femei singure, Natalie comandă pui Kiev, singurul fel acceptabil, şi votcă. Apoi se lăsă cuprinsă de zgomotul care o oprea să

gîndească. Din păcate efectul se dovedi asemeni unei picături de ploaie, în timp ce votca , departe de a-i amorți creierul, îi stimula imaginația aruncînd-o într-un iureș care o copleșea. Vag conștientă de acțiunile ei, Natalie scoase din poșetă un carnețel și începu să schițeze situația, așa cum făcuse de sute de ori în călătoriile ei de afaceri. Stiloul nota abrevieri, coduri și simboluri știute numai de ea.

Unu. Orice complot ai cărui conspiratori se puteau infiltra în cele mai înalte cercuri KGB nu se afla în siguranță. Valeri Kiricenko era prea inteligent să-și imagineze că Dina s-a îndrăgostit de el fără un scop anume. O acceptase cu un singur scop – să cerceteze „Complotul milionarilor".

Doi. Prin urmare, Wallace Nevski nu a fost un bătrîn senil. Într-adevăr avea informații reale despre așa-numiții „milionari".

Trei. Dina l-a ucis pe Wallace din ordinul „milionarilor". Nu era unica vinovată, ci singura ieșită la suprafață.

Patru. Ce e de făcut? Natalie lăsă loc liber și trecu la punctul următor.

Cinci. Dacă Greg și Jervis i-au minimalizat pe „milionari", aceasta s-a întîmplat datorită faptului că l-au subestimat pe Wallace Nevski. Probabil că puteau fi iertați, ea nu-i va ierta în nici un caz. Greșise crezînd că rețeaua lui Wallace era formată din tinere fără experiență, ca Liuba și Elena. S-ar putea ca adevărații lui agenți să se afle încă la datorie.

Orchestra anunță o pauză și părăsi scena. În liniștea care se lăsă, un gînd neliniștitor îi veni în minte. Dacă ea ar fi fost în locul lui Kiricenko, desigur că ar fi afișat aceeași lipsă de interes față de uciderea lui Wallace. Cum să spui cuiva, mai ales văduvei, că ești intrigat de posibilitatea existenței unui ucigaș rus?

Înapoi la punctul cinci. Presupunînd că rețeaua lui Wallace exista într-un plan superior acestor copii ai *Highlife*-ului rusesc, din cine era compusă? În mod sigur, din bărbați și femei precauți, care o supravegheau știind că Wallace a scos ceva din Uniunea Sovietică, pentru care a fost ucis de „milionari"; ceva ce încă nu se găsise. Unul dintre acești agenți știa sigur ce anume a scos Wallace din Rusia.

Avea în poșetă cărțile de vizită primite de la diverși oameni, în

seara primului dineu. Le scoase. Literele chirilice îi aminteau cît de departe era de casă. Natalie se refugie iute în problema punctului patru. Semnul de întrebare. *Ce-i de făcut* îl înconjură cu stiloul pînă cînd îl înnegri. Întrebarea nu era „ce-i de făcut", ci ce *dorea* ea să facă? Ce ar risca Natalie Stuart pentru a termina ultima misiune a lui Wallace Nevski, care s-a dovedit atît de importantă încît l-a obligat să încalce propria regulă, urmată cu sfințenie timp de patruzeci de ani. Faptul că a scos ceva din Rusia însemna că a intrat în acțiune. De aceea l-au pedepsit dușmanii.

„De-ar începe din nou orchestra să cînte", își zise Natalie. Una era să pedepsești femeia care l-a ucis și cu totul alta să-i calci pe urme, să-i urmărești misiunea. Una era să dovedești că el nu și-a trădat mariajul, și cu totul alta să-i moștenești preocupările secrete. Ea avea o afacere, în prag de faliment. Să fie chiar atît de dramatic? Deloc. Mai avea de continuat o viață de văduvă și de uitat un trecut. Lupta lui Wallace nu trebuia să fie și lupta ei. Țelul ei era Cotillon. Cît despre Dina, Wallace a spus singur că răzbunarea este pentru proștii care nu-și văd viitorul din cauza trecutului. Schimbarea era cea mai bună răzbunare, așa îi sfătuise el pe copiii lor nenăscuți.

Natalie mai bău un pahar cu votcă și, deodată, îi apăru chipul tatălui ei privind-o inchizitor. Oare n-a murit Wallace încercînd să apere aceste schimbări?

A murit este un cuvînt ce arată o acțiune, își răspunse singură. Wallace i-ar fi spus: „Ne naștem pentru a servi".

Putea foarte bine să renunțe să cumpere la licitație ce avea de cumpărat, să încerce să semneze un contract cu Rostov și să plece acasă. Nimeni nu va ști niciodată nimic. Cu excepția celor zece generații de diplomați și misionari din familia ei care se răsuceau în mormînt, întrebîndu-se: „Dacă nu Natalie, cine altcineva? Dacă nu acum, cînd?"

A doua zi avea programată întîlnirea cu ministrul Rostov. Își notă în carnețel că, mai tîrziu, în aceeași după-amiază, va lua ceaiul cu Ivan Starkov, la Institutul de studii americane. Așadar, dintre prietenii lui Wallace, mai rămînea doar Fiodor Șelpin, micuțul și

timidul comerciant pe care nu mai avea cînd să-l întîlnească, decît astă-seară. Îl sună pe Şelpin din holul hotelului. Foarte greu, după ce s-a lăsat mult rugat, acesta a acceptat să o întîlnească după cină, la un pahar de coniac.

A venit însoţit de soţie, o femeie grăsuţă, de vîrstă mijlocie, care stătea foarte ţeapănă, bea doar apă minerală şi arunca, din cînd în cînd, priviri speriate spre Natalie şi spre conducătoarea orchestrei. Chiar dacă Şelpin a lucrat pentru Wallace, raţionă Natalie, soţia lui habar n-avea. A luat-o cu el, ca orice oficial sovietic de nivel mediu, pentru că urma să se întîlnească cu un cetăţean străin.

Şelpin părea nervos şi mult mai rus decît pînă acum. Schimbase elegantul costum italian, cu care-i întîmpinase, cu o haină sport în care părea să se ascundă ca o broască ţestoasă sub carapace. Privea morocănos în paharul de coniac, de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte, decît aici. Natalie spera că doamna Şelpin, plictisită, va pleca la toaletă, şi-i va oferi posibilitatea de a discuta cu soţul ei despre Wallace.

– Am visat întotdeauna, spuse ea nostalgic, să vin la Leningrad împreună cu Wallace. Doream să văd Rusia pe care el o iubea atît de mult.

Amîndoi Şelpin dădură absent din cap. Doamna refuză un alt pahar de apă minerală. Fiodor, însă, se aruncă asupra paharului de coniac şi Natalie îi ceru chelnerului să lase sticla pe masă.

– Rusia era parte din viaţa lui! exclamă Natalie. Întotdeauna am fost convinsă că Wallace a servit Uniunea Sovietică. Nu credeţi, domnule Şelpin? Dumneavoastră aţi lucrat cu el. Înţelegeţi ce vreau să spun?

– Era prieten al Uniunii Sovietice şi al Asociaţiei negustorilor de blănuri, acceptă Şelpin, aruncînd o privire nervoasă spre soţia lui.

Natalie îi forţă mîna.

– Dar nu este vorba numai de blănuri. El iubea Rusia pentru tot ce reprezintă această ţară. Iubea mozaicul acesta de naţionalităţi şi chiar conflictele dintre noi.

Doamna Şelpin o privi de parcă se îmbătase, iar domnul răspunse cu o nuanţă clară de enervare în voce.

– Vesticii sînt întotdeauna obsedați de varietatea etnică a Uniunii Sovietice. Voi întotdeauna sperați că vom intra în conflicte etnice. Soția sa scoase un oftat, un fel de avertisment, pe care Șelpin îl ignoră. Voi nu vreți să înțelegeți că noi sîntem o națiune care a trimis tancuri în zone de război, încă de pe vremea cînd s-au inventat tancurile. Te rog să nu-mi mai vorbești despre neînțelegerile interetnice. Noi sîntem cu toții sovietici, de la o graniță la alta, pe o suprafață de șase mii de mile.

– Wallace spunea întotdeauna că singurii oameni cu greutate sînt cei din vîrful piramidei.

Luminile colorate, reflectate în cioburile de oglindă ale globului suspendat deasupra ringului de dans luminară chipul doamnei Șelpin care privea îngrozită, păstrînd o atitudine de demnitate înțepată.

– Noi, sovieticii, nu avem obiceiul să facem politică prin restaurante, spuse ea în engleză.

Pînă și Șelpin o privea pe Natalie ca pe o proastă, chiar dacă era văduva prietenului lui de o viață.

– Dunia, îi spuse el soției. Vrei să suni acasă, să întrebi ce fac copiii?

Dunia îl privi uimită. El o bătu ușor pe mînă în timp ce îi explica lui Natalie, zîmbind stînjenit:

– Fiica noastră a divorțat. Acum lucrează la Novosibirsk. Noi avem grijă de copii. Nu se întîmplă nimic, Dunia. Mergi și telefonează. Eu mai stau de vorbă cu doamna Nevski.

Imediat ce o văzu plecată, Natalie îi spuse:

– Știu că ai lucrat pentru Wallace. Respinse scurt gestul lui de negare. Nu, nu te mai osteni. *Știu*. Și în seara asta știu că ești mai înspăimîntat ca niciodată.

– În Uniunea Sovietică ai mereu motive să fii înspăimîntat.

– Cred că ai dreptate. Dar trebuie să te întreb...

– Nu vă pot ajuta.

– O singură întrebare. De ce ai făcut-o, domnule Șelpin?

– Ce să fac?

Evident, nu era un om curajos.

– Ce anume te-a determinat să-l ajuți pe Wallace în toți acești ani?

Șelpin se cufundă cu totul în jacheta sport.

– Wallace m-a stimulat.

– Cum aş putea să te stimulez şi *eu?*

– Ce pot eu să fac?

– În ziua în care a murit – în care a fost ucis – Wallace adusese ceva din Uniunea Sovietică. Nu ştiu ce anume şi unde a ascuns acel ceva. Dumneata ştii?

În momentul acela reveni doamna Şelpin. Nu avusese timp să dea telefon, dar îi spuse soţului că doica este obosită şi că e cazul să plece. Şelpin se ridică, îndrugînd scuze. Natalie sări în picioare şi plecă după el. Timp de cîteva secunde au rămas izolaţi de doamna Şelpin prin mesele dintre ei şi ajutaţi de zgomotul muzicii care începuse.

– Te rog să mă ajuţi. Ce anume a luat Wallace de aici?

Niciodată nu şi-a putut explica cum a reuşit să-l convingă. Poate faptul că ştia ceva. Poate pentru că reactualizase relaţia dintre Şelpin şi Wallace. Sărutîndu-i mîna şi zîmbind larg, comerciantul de blănuri îi şopti:

– Cînd răsare soarele mergi la fortăreaţa Petru şi Pavel. Ai să găseşti acolo un bărbat care înoată.

– Înoată?

– Pe latura estică, lîngă podul Kirov. Descheie-ţi haina, să-ţi poată vedea perlele. Dacă vei fi singură, s-ar putea să-ţi vorbească.

27

Natalie a părăsit hotelul la şapte şi jumătate, cu două ore înainte de a se lumina şi a cutreierat oraşul în tramvaie şi troleibuze, încercînd să-şi piardă urma printre leningrădenii care plecau la muncă. Trecuse o oră şi încă nu era sigură că n-o urmăreşte cineva. Se trezise obosită şi confuză, dar frigul tăios îi limpezi mintea. I se făcu foame. Cumpără o chiflă, la staţia Finlanda şi o mîncă rătăcind prin mulţime; apoi sări în ultimul moment într-un tramvai care pleca din staţie. Timp de încă o oră a schimbat mijloacele de tran-

sport de şase ori şi, într-un tîrziu, a coborît în partea de nord a portului Kirov, care ducea spre Fortăreaţa Petru şi Pavel. Rezemată de balustrada podului, a aşteptat pînă cînd călătorii coborîţi din tramvai s-au dispersat.

Pereţii din granit ai fortăreţei mărgineau o insulă, puţin mai sus de Ermitaj. În mijloc se ridica un turn, ca o săgeată, care se proiecta pe cerul albastru, fără nori. Soarele se reflecta în acoperişul auriu al turnului. În apa îngheţată, a canalului, înotau mai mulţi bărbaţi.

Natalie mai privi o dată în jurul ei, pentru a se convinge că e singură şi începu să coboare treptele spre canal. Înaintă pe porţiunea de gheaţă de la malul rîului, amestecîndu-se în mulţimea de spectatori, îmbrăcaţi în haine groase, care îi priveau pe înotători. Cînd îşi desfăcu haina, avu impresia că perlele i-au îngheţat pe gît. Unul din spectatorii de pe pod îi făcu cu mîna.

Un bătrîn, cu o cască verde pe cap ieşi din apă la picioarele lui Natalie.

– Prosopul! strigă bătrînul.

Sperînd că acesta este omul lui Şelpin, Natalie privi în jurul ei, văzu grămada de prosoape şi îi întinse unul. Omul îşi şterse faţa şi o salută vesel.

– *Dobroe utro!*

– Bună dimineaţa, tovarăşe.

– Nu ţi-e cald?

– Transpir. Îmi pare rău că nu mi-am luat costumul de baie

Bătrînul o privi insistent, pînă cînd, cu un gest reflex, ea îşi atinse perlele de la gît. Atunci îi zîmbi ştirb.

– Eu sînt Iulian. Îmi pare bine să o cunosc pe nevasta lui Vasili. Sînt surprins. Nu mi-am închipuit că te va lăsa să-ţi asumi asemenea riscuri. Nu, nu-mi întinde mîna. O să ne prefacem că vorbim vrute şi nevrute. Repede, ce vrei să-ţi spun?

– Ce a scos Vasili din Rusia?

– Nu ştiu.

Natalie se întunecă. Iulian se grăbi să o încurajeze.

– Putea să scoată orice. Dar dacă a scos ceea ce i-am dat eu,

înseamnă că e o bandă înregistrată.

Margot Klein avusese dreptate!

– Înregistrată cu ce?

– O întîlnire. Între un ofițer sovietic și un american. Nu le cunosc numele.

– Cum arătau? Îi poți descrie?

– Din păcate eram în beci. Iulian zîmbi. Acolo îmi desfășor munca. Cred că eu sînt ceea ce englezii numesc plantatori de ploșnițe. Cînd i-am spus asta lui Vasili a rîs de s-a prăpădit. N-am idee de ce.

– Un american și un ofițer? Un ofițer de armată?

– Cred că da, spuse Iulian, alergînd pe loc să se încălzească.

– Despre ce au vorbit?

– Ei, au vorbit în engleză. Eu nu știu.

Natalie era uluită. Se găsea atît de aproape și totuși nu reușea să afle mare lucru.

– N-ai nici o idee despre ce au vorbit? Vasili nu ți-a spus?

– Este mai bine așa. Dacă nu știi, nu ai ce spune KGB-ului cînd te întreabă.

– Te-au întrebat?

– Nu știe nimeni.

– Ești îngrijorat? Te urmăresc?

Julian ridică din umeri.

– Sînt bătrîn. Mi-am trăit viața și mai am doar un dinte.

Natalie avu impresia că l-a înțeles greșit. Bătrînul deschise gura și îi arătă unicul dinte.

– Unul, pentru pălăric, îi explică vesel.

– Pălăric?

– Pastila de cianură. O am din timpul războiului. O păstram pentru nemți.

Singurul lucru care îi veni în minte lui Natalie era fără sens. Totuși întrebă:

– Și mai este bună otrava după atîția ani?

– Mai ai și alte întrebări?

– Da. Ţi-a spus Vasili pentru ce îi trebuia înregistrarea?

– Pentru ce? La ce este bună o înregistrare, dacă nu pentru şantaj?

Şantaj.

Urcă din nou pe podul Kirov. Găsi imediat un taxi. Era atît de încîntată că, în sfîrşit, avea dovada, încît nu se gîndi la taximetru decît atunci cînd ajunse la hotel. I se strînse inima cînd îşi dădu seama că şoferul ar fi putut să o aştepte pe pod. „Milionarii", sau KGB-ul... Dumnezeule!

Nu, devenea paranoică. Ştia că nu a fost urmărită. Era deja în cameră cînd suspiciunile o asaltară din nou – dacă taxiul o aştepta pe pod, înseamnă că Iulian era cel urmărit.

– Cunoşti cumva expresia „*o pisică grasă*"? îl întrebă Natalie pe Vladimir Rostov, la masa pregătită de acesta în vila lui de la ţară. Rostov, gazdă bună şi îndatoritoare, ripostă prietenos:

– Cum ar fi, „pisica grasă a capitalistului"?

– Cum ar fi o pisică grasă din Hong Kong.

Fuseseră invitate şi alte persoane oficiale; era singura femeie între şase bărbaţi. Afară se lăsase un ger de crăpau pietrele, dar casa, despre care Rostov îi povestise că a aparţinut înainte de Revoluţie unui finlandez, părea caldă şi primitoare. Blănuri de animale, printre care şi una de urs – Rostov se lăuda că el le-a împuşcat – ţineau loc de covoare. Scaunul lui Natalie era acoperit cu o blană de lup. La sosire au fost aşteptaţi cu *zakuski*. S-au minunat de roşiile proaspete, adevărată minune în mijlocul iernii ruseşti. Rostov, îmbrăcat într-un costum sport franţuzesc, cu pantofi de sport în picioare i-a arătat casa, mîndru mai ales de aparatul video Hitachi şi de o adevărată colecţie de casete.

– Vasili îmi aducea mereu casete. Privindu-le mai atent, Natalie descoperi că sînt serialele Dianei Darbee, *Parmalee Canyon*.

Bineînţeles că nu a scăpat prilejul de a-l întreba despre Wallace, dar Rostov nu reacţionă cînd ea pomeni de perle, şi despre „celelalte probleme ale lui Wallace". Aveau o întîlnire de afaceri, foarte impor-

tantă pentru ea şi încercă să-şi folosească avantajul.

– Ce înseamnă şarada aceea cu pisica din Hong Kong? o întrebă economistul ministrului.

– Este o metaforă folosită pentru a desemna oameni de afaceri chinezi, din Hong Kong, care încheie contracte Joint Ventures cu Republica Populară Chineză. Ei pun la dispoziţie tehnologia, maşinile şi instruiesc muncitorii. Acum, Republica Populară Chineză îşi extinde capitalul, construind în colaborare o fabrică, pe care la expirarea contractului cu partenerul străin, o vor exploata singuri.

– În ce domeniu? întrebă un tînăr, care părea foarte prietenos.

– De exemplu, mecanica fină – ceasuri, componente electronice, materiale plastice. Şi haine de blană.

Natalie aşteptă. Bărbaţii o priveau. În cele din urmă, un reprezentant al Asociaţiei comercianţilor de blănuri spuse:

– Habar nu aveam că în China se fac haine de blană.

– Încep să producă, cu ajutorul specialiştilor din Hong Kong. Aceştia, după cum ştiţi, au învăţat meseria de la manufacturierii americani.

– Aţi vîndut tehnologia de lucru? întrebă economistul.

În comparaţie cu investitorii bancari americani care abia aşteptau să dea banii cu împrumut, ruşii o priveau de parcă şi-ar fi dat viaţa ca să-şi păstreze banii.

– Noi facem afaceri pe plan mondial, răspunse Natalie, trecînd peste disputa care se desfăşura în prezent între comercianţii de la New York. De exemplu, după Marele Război pentru apărarea patriei, crescătorii de nurci americani au vîndut rasele cele mai bune Uniunii Sovietice. Astăzi „vindem" tehnologie. Din fericire, afacerea cu haine de blană a devenit din ce în ce mai profitabilă. Am pierdut mîna de lucru în America, dar am cucerit piaţa, încheie ea simţind cum i se strînge stomacul. Wallace ar fi fost în stare să divorţeze auzind-o vorbind ca un republican. Gîndindu-se mai bine, Natalie continuă să atace, forţîndu-şi avantajul.

– Aşadar, tovarăşul Rostov m-a invitat cu generozitate aici pentru a continua o discuţie interesantă, începută de noi doi la un dineu.

- Mai multe perechi de ochi se întoarseră spre Rostov, care își înclină încîntat capul și încercă să glumească:

– Aveam de gînd să fiu monden, dar doamna Nevski nu-mi dă nici o șansă.

Colegii ministrului rîseră îndatoritor, iar Natalie continuă:

– Eu sînt proprietara firmei Cotillon Furs Limited, cel mai mare distribuitor de haine de blană din America. Dețin, de asemenea, cîteva dintre cele mai renumite fabrici de confecții și sînt parteneră în multe altele. Am muncitori care lucrează de aproape patruzeci de ani pentru soțul meu. Nu există în lume artizani mai buni și haine mai rafinate, la un preț mai accesibil, decît cele oferite de Cotillon.

Dacă făcea excepție de datoriile pe care le avea, dacă uita că i-au înghețat linia de credit, că o sîcîia problema materiei prime și că blănarii din New York o priveau cu scepticism, Natalie putea afirma că poseda o companie formidabilă, după privirile admirative ale rușilor. Uniunea Sovietică este cel mai important furnizor de materie primă în comerțul cu blănuri. Zece milioane de blănuri de nurcă pe an și multe altele, de animale sălbatice sau crescute în captivitate, dar mai ales cele mai fine blănuri de samur și de rîs. Și totuși, dacă o femeie din Rusia dorește o haină de blană trebuie să și-o cumpere din Europa și vă asigur, nu este nici pe jumătate atît de bună ca o haină americană. Vi se pare corect?

– Exportul este o problemă mult mai importantă decît luxul, punctă sobru contabilul rus. Rostov se întoarse spre Natalie să-i audă răspunsul.

– Uniunea Sovietică exportă minereu de fier? Nu. Produce oțel, produse finite pentru uzul intern și exportă oțel. Mi se pare ciudat că nu realizați ce beneficii ați putea obține din exportul de haine de blană.

Toți o priveau interesați, așteptînd să vadă unde vrea să ajungă, curioși să afle cum intenționa să-și materializeze scopurile.

– Ce ne propui dumneata? întrebă Rostov.

– Vă propun o asociere de „pisici grase", capitaliste și comuniste. Propun un contract Joint Venture între Uniunea Sovietică și Cotillon Furs.

Tînărul era pe punctul de a o asalta cu întrebări, dar Rostov şi contabilul îl opriră, făcîndu-i semn lui Natalie să continue.

– Eu voi aduce tehnologia, vă învăţ cum să lucraţi, vă ajut să organizaţi compartimentul de management, iar voi plătiţi. Profitul îl împărţim.

Păreau cu toţii dispuşi să discute formarea acestei companii *Dyoint Venchur*. Doreau *Know- how** şi doreau *tehnologhia* de la Cotillon. Însă în momentul în care a trebuit să se ia în discuţie banii, toţi au devenit agitaţi, şi-au aprins ţigările, au privit în gol, au schimbat între ei priviri cu subînţeles. Natalie nu reuşea să-şi dea seama unde a greşit. Abordase bine problema. Le plăcuse ideea. Probabil nu le-a plăcut persoana ei. Pînă şi Rostov o privea perplex, de parcă şi-ar fi dorit să nu fi organizat această întîlnire. Evident, el era şeful, dar oficialii de rangul său aveau datoria să realizeze ceva substanţial, aşa cum cerea noul climat instaurat de *perestroika*.

La început, Natalie a crezut că aveau reţineri să facă afaceri cu o femeie. Pentru că, într-adevăr, contabilul o întrebase nepoliticos:

– Această companie, Cotillon Furs, este ceea ce numesc americanii „Firmă condusă de un bărbat"?

– Mai corect ar fi „firmă condusă de o femeie". Răspunsul ei era categoric, pentru că Wallace îi spusese de nenumărate ori că ruşii admiră forţa. Poate că se îndoiau de ea tocmai pentru că era singură. Aceeaşi problemă ca la New York. Oare cine avea încredere în ea?

După cîteva momente de tăcere continuă:

– V-aş sugera să luăm o pauză, timp în care voi cere permisiunea să folosesc telefonul domnului Rostov. Aş dori să chem echipa cu care lucrez. Îi veţi cunoaşte personal şi o să constataţi că sînt oameni cu care vă va face plăcere să lucraţi.

– Cînd îi putem întîlni pe aceşti *menegheri?*

– Joi.

---

* KNOW-HOW – a şti să faci programe de asistenţă în domeniul tehnic şi comercial acordate de ţările dezvoltate, ţărilor din estul Europei şi din alte zone ale lumii (n. tr.).

Toți îl priviră pe contabil; acesta se uită la Rostov care, la rîndul său, părea mohorît.

– În două zile? Bine. Acum vom servi ceaiul. Vă așteptăm să terminați cu telefoanele.

Rostov a condus-o într-un salonaș. A vorbit ceva la un telefon verde, cu un ton categoric, dar tot a trebuit să aștepte cîteva minute pînă a fost contactat de centralista pentru internațional. Avusese suficient timp pentru a observa șiragul de perle de la gîtul ei sau a remarca semnul de cod, cînd Natalie l-a întrebat de unde își poate cumpăra cercei cu perle. Și totuși, el nu reacționase. În schimb, glumi pe seama anticului sistem telefonic din Rusia.

– Aveți telefon în mașină?

– Da. Este o mare economie de timp.

În timp ce răspundea, Natalie își mîngîia perlele de la gît, în vreme ce Rostov, devenea din ce în ce mai nervos din cauza întîrzierii. Cînd nu reuși să se mai stăpînească, se răsti la operatoare precizîndu-i că e o convorbire pe linia de cod 73. În mai puțin de două secunde avea cale liberă.

– În sfîrșit.

Se identifică pentru centralistă și ceru convorbirea cu birourile firmei Cotillon.

– Sună! o anunță el triumfător, întinzîndu-i receptorul și părăsind încăperea cu un aer demn, care dorea să sugereze că procedează conform standardelor americane. Înainte însă o bătu ușor pe fund.

– Nu-mi plac gesturile astea, îl repezi Natalie.

Rostov ieși, zîmbind nevinovat.

– Joannie? Ce mai faci?

– Bine. Încă nu ne-au tăiat telefonul.

Deși reverberațiile de pe linie arătau miile de kilometri distanță, vocea caldă a lui Joannie îi dădu impresia că se află acasă, în birourile firmei sale. Pentru cîteva secunde avu chiar senzația că simte mirosul de blană și aroma cafelei din filtrul de cafea.

– Bine, ascultă-mă. Vreau ca Alex Moschos, bătrînul Irving și Pete Kastoria să ajungă la Leningrad joi.

– Pete, maistrul din atelier? De ce?

– Pentru a discuta procesul de fabricație împreună cu reprezentanții sovietici ai Ministerului de Comerț.

– Procesul de fabricație?

– Avem probleme cu materia primă?

– Da.

– Nu stăm prea bine cu credibilitatea?

– Categoric.

– Și atunci?

– Mi se pare ciudat, Natalie. Ciudat.

– Spune-le să-și țină gura. Nu vreau să afle nimeni de această afacere. Sun-o pe Lynn Brown – spune-i că o voi căuta – și mai spune-i să se pregătească cu toate datele contabile și să ajungă aici joi. Să-și aducă cel puțin un asistent bărbat – neapărat să fie bărbat – un bun negociator pentru detalii, bine îmbrăcat și sigur de el.

– Trei meseriași, avocata și un bărbat trăznet... Mai dorești ceva?

Natalie raționa febril. Pentru a-i impresiona pe ruși avea nevoie de mai mulți bărbați. Se gîndi la Bill Malcom, era prea departe de Cotillon Furs; renunță pentru că era în legătură cu Jervis. Își aduse aminte de fratele său și se întrebă dacă mai știa rusește.

– Vorbește cu Michael Stuart. Știa că Joannie, care preluase ani de zile convorbirile lui Wallace își imagina că linia este ascultată și înțelegea de ce a spus ea Michael Stuart, în loc de fratele meu Mike. Spune-i că rușii vor să-l întîlnească pe directorul executiv al companiei Cotillon.

– Stai puțin, Natalie.

– O să se descurce. Am nevoie de un trup atletic aici, pînă joi.

– Și eu? întrebă Joannie, ușor iritată.

– Tu nu ești un om de bani.

– Pe mine nu mă promovezi?

Întrebarea fetei o trezi pe Natalie la realitate. Joannie Frye lucra la firma lor de la vîrsta de șaptesprezece ani, de la absolvirea școlii de management. Un titlu oficial ar fi plasat-o pe Joannie în funcția pe care deja o îndeplinea – asistent administrativ – ceea ce însemna coordonarea vînzărilor, a distribuțiilor și a cumpărărilor.

Natalie luă o hotărîre pe care ar fi trebuit să o ia imediat după moartea lui Wallace.

– Tu eşti noul meu asistent operator, copartener. Imediat ce Cotillon va fi în siguranţă şi îmi va aparţine, vom renunţa la particula co, iar tu vei deveni asociat. Deocamdată eşti prea tînără să te ocupi de bănci.

Era pentru prima dată în cinci ani cînd Natalie o auzi pe Joannie mirîndu-se de ceva.

– Natalie, nu ştiu ce să spun?

– Să faci bine şi să angajezi un nou asistent administrativ pentru mine şi unul pentru tine.

Cîtă vreme afacerea era abia la început şi Mike era angajat formal, promovarea lui Joannie i se păru cea mai corectă decizie. Natalie va încerca să se ridice deasupra problemelor mărunte şi să se comporte ca un adevărat proprietar, va căuta investitori interesaţi, va conduce compania aşa cum trebuia, protejînd-o de hiene, cînd vor încerca să o sfîşie. Dar cel mai important lucru era faptul că firma Cotillon ieşise din inerţie.

– Mai discutăm la New York. Nu uita să-i trimiţi pe toţi la Pip-Pip să-şi comande cărţi de vizită. Ia bilete la un Concorde pentru Paris şi rezervă-le camere la hotel; vreau să ajungă aici odihniţi. De vize mă ocup eu. Încearcă să-l prinzi pe Bill Malcom. Nu cumva să pierzi legătura cu mine. Este îngrozitor să vă sun de aici.

Avea noroc, Bill îşi lua micul dejun, în salonul firmei SM & H.

– Un contract mixt de cincisprezece milioane, cu sovieticii, este suficient pentru a-mi mări capitalul?

– Care-i afacerea?

– Le dau maşini şi instructori. Ei fac fabrica, aduc muncitorii şi blănurile. Eu vînd hainele.

– Extraordinar. Cu cine te baţi dacă nu-şi respectă contractul?

– Ştiam că asta ai să mă întrebi. Au legi noi. Îi pot da în judecată. Dar Uniunea Sovietică şi-a onorat întotdeauna contractele.

– Şi ce îi va opri să nu te naţionalizeze?

– Interesul. Şi-ar închide porţile cu lumea occidentală pentru cel puţin douăzeci de ani de acum înainte.

Bill îi dădu dreptate.

– Poți folosi informația să-mi obții cîțiva investitori?

– Dă-mi timp să discut cu oamenii.

– Repede. Am nevoie de niște promisiuni reale, cît se poate de repede.

Puse receptorul în furcă. Afară, vîntul împrăștia zăpada de pe crengile brazilor și o ducea spre golful înghețat. Iceboat*-ul parcă o chema. Simțea nevoia să-i ridice pînzele și să se lase purtată de vînt, pe întinderile de gheață. Ar fi trebuit să fie mulțumită, dar se ghemui, cuprinsă de tristețe: începea să îl piardă pe Wallace.

Își spuse că ea nu părăsise pe nimeni, ci fusese părăsită.

Pip făcea niște cărți de vizită grozave. Dar mai era cale lungă pînă cînd titlurile de pe ele vor însemna mai mult decît niște cuvinte, pînă cînd planurile se vor transforma în bunuri de calitate, cumpărate și vîndute, pînă cînd îi va convinge pe rușii din camera alăturată că firma Cotillon era reală.

Soarele după-amiezii cobora spre apus. Ridică din nou receptorul. Centralista îi spuse obraznic că circuitul transoceanic este aglomerat.

– Sînt pe linia de cod 73, tovarășă.

– Da, tovarășă. Imediat tovarășă.

După zece minute o auzi pe Diana Darbee mormăind somnoroasă.

– Cît naiba este ceasul?

– La Leningrad – trei. Știi ce fac eu acum?

– Natalie? Sună-mă mîine dimineață.

– Închei o afacere cu un rus care este îndrăgostit de serialul tău.

Vocea Dianei se limpezi imediat.

– Mai bine eu decît Joan Collins.

– Revista *People* face un reportaj despre licitația de blănuri. Cred că au nevoie de o femeie frumoasă și renumită cu care să-l ilustreze. Mai bine tu, decît Joan Collins.

---

* Iceboat – ambarcațiune cu pînze, folosită pe gheață (n. tr.).

– Vrei să vin *eu* la Leningrad? Iarna?

– Am vorbit cu Artie şi-cum-îl-mai-cheamă. *People* are nevoie de ceva senzaţional.

După cîteva secunde de tăcere, Diana spuse:

– Cred că de data asta o las pe Joan.

Natalie tresări.

– Dar este o ocazie grozavă. Vor o fată frumoasă pe copertă.

– Am fost pe copertă la *People*.

– Niciodată unei reviste nu-i ajung copertele. O să-mi mulţumeşti pentru serviciu.

– Tu spui serviciu, iar eu văd un adevărat fiasco.

– Ai ceva de pierdut?

– Las-o baltă, scumpo. Diana nu merge în Rusia ca să se facă de rîs.

– Cum adică?

– În acest moment, cele mai interesante noutăţi sînt cele politice. Toate revistele vor pune pe copertă un rus cu frunte lată, nu pe Diana. Şi Diana va rămîne neobservată, va îngheţa de frig, udă la picioare.

Natalie intui teama continuă a Dianei că numele ei va fi antrenat într-un proces, dacă poliţia va aresta o „blondă".

– Diana... Natalie se pregătea să-i spună că are nevoie de ea, dar nu era tocmai modul potrivit de a o aborda cînd starul făcea afaceri. Ai încredere în mine de data asta. Mă aflu la locul faptei, ruşii sînt ocupaţi cu vizita lui Gorbaciov. El va ajunge la New York de Ziua valentinelor. Ruşii ar face orice pentru publicitate. M-au rugat pe mine, pentru că negociez cu ei o afacere foarte profitabilă. Poţi cîştiga şi tu ceva.

Rezistenţa Dianei se simţea chiar şi prin satelit.

– Hai să îţi spun în termeni pe care să-i înţelegi tu, insistă Natalie. Ruşii sînt în stare să facă lucruri, care li se par anormale, cu toţi străinii care le pot ajuta economia. Eu îi pot ajuta. Tu mă ajuţi pe mine, deci îi ajuţi pe ei. Obţii publicitate la *People*.

– Şi ce obţine Natalie? se alintă Diana.

– Devine bogată.

– Am să mă gîndesc.

– Nu pot face nici o mişcare pînă îmi spui da.

– Sună-mă mîine.

– Vreau să te văd fotografiată în haina mea de rîs. Dacă îmi spui da, acum, haina mea îţi aparţine.

– Da!

Rostov băgă capul pe uşă.

– Cum te-ai descurcat cu telefoanele?

– Nici o problemă. Cu condiţia ca ministerul dumitale să asigure cîteva vize.

– Încîntat. Ministrul rus părea puţin surprins, dar uşurat.

– Toată echipa soseşte joi, via Paris. Vineri este ultima zi de licitaţie. Presupunînd că totul va merge bine, vom obţine o publicitate excelentă dacă anunţul preliminar îl facem public o dată cu plecarea tovarăşului Gorbaciov în turneul american.

– Nu sînt sigur că ne putem mişca atît de repede, obiectă Rostov. Astăzi este marţi.

– Dar turneul ne oferă o şansă teribilă.

– Ce vrei să spui?

– Gorbaciov promovează cooperarea economică. Compania noastră mixtă nu va face decît să-i ofere o dovadă reală. De fapt,... se avîntă ea cu îndrăzneală... ar fi minunat dacă am reuşi să-l convingem să viziteze vineri Palatul blănurilor, în drum spre New York.

Un gînd perfid nu-i dădea pace: pînă sîmbătă, dacă „milionarii" reuşeau, Gorbaciov devenea un exilat.

Rusul o privea cu gura căscată. Natalie era foarte concentrată.

– Dacă noi încheiem afacerea, el devine credibil pe plan mondial.

Rostov începu să rîdă, mirat de îndrăzneala femeii din faţa sa.

– Cred că programul lui este deja stabilit.

– Eu cred că va primi foarte bine sprijinul pe care i-l putem oferi noi. Ce-ar putea cere mai mult decît un contract de parteneriat sovieto-american, în ziua cînd pleacă în America?

Rostov o privi aproape îndurerat.

– Colaborarea asta între "pisici grase" este foarte complexă.

– Ar mai fi un motiv pentru a face anunțul preliminar vineri, contraatacă Natalie, accentuînd cuvîntul „preliminar". Diana Darbee va fi lîngă mine la conferința de presă finală.

– Minunat.

– Vom avea reporterii de la revista *People* la dispoziție. *Boje moi!* Nu mi-ar plăcea deloc să pierd publicitatea. Nu trebuie să uităm că scopul final al unei afaceri de genul acesta este să vindem cît mai multe haine.

– Sper că o pot întîlni și eu.

– Bineînțeles.

– Dar, ca să fiu cinstit, tot nu înțeleg de ce să ne grăbim cu un asemenea anunț preliminar. Sînt atît de multe detalii de pus la punct, chiar tu ai spus. Multe lucruri depind de altele, și mai multe. Nu-i așa? Eu propun să stabilim totul pînă în iulie, la următoarea licitație de blănuri.

Au argumentat pro și contra, dar rusul a refuzat cu încăpățînare. Rostov nu era un om de modă veche, un birocrat conservator și, totuși, i se opunea exact ca unul care avea sarcina de a obstrucționa afacerile. Asta nu reușea Natalie să înțeleagă. Rostov încheiase afaceri în America. Știa că mișcările se fac rapid și totuși se încăpățîna să tergiverseze.

Încercă să se pună în locul lui. După prima discuție cu siguranță că ar fi verificat firma Cotillon prin cîțiva blănari din New York, prezenți la licitație. Poate că unii i-au și spus că i s-a înghețat creditul bancar. Însemna că el știa – dacă nu făcea acum afacerea, în iulie viitor Cotillon nu va mai fi a ei.

Șocheză-i prin adevăr. Acesta era laitmotivul discuțiilor pe care le avea cu Wallace.

– Tovarășe Rostov, înainte de a ne alătura echipei dumitale, trebuie să îți mai comunic un motiv pentru care trebuie să grăbim înțelegerea dintre noi.

– Încă nu există nici o înțelegere.

– Dumneata ai competența.

– Ah?

– Un blănar coreean, susținut de o bancă foarte bogată, încearcă să preia firma Cotillon. Îmi vor magazinele. Fac presiuni foarte mari asupra mea. Nu știu cît le voi mai putea ține piept.

– Noi nu sîntem genul de oameni care facem afaceri cu ochii închiși, răspunse Rostov, opac, dar Natalie simți că a obținut un avantaj.

– Vladimir, în America nu există decît un singur Cotillon Furs. Nimeni nu mai are o asemenea rețea de vînzare. Eu îți ofer o șansă cu care nu te întîlnești decît o dată.

– Îmi oferi o șansă să îți salvez compania.

– Cineva tot o va face. Te prefer pe tine. Se întoarse și îl lăsă să rumege cuvintele.

Rostov tăcu o vreme, apoi se apropie de ea și o prinse de mijloc. Natalie rămase țeapănă. Într-adevăr, Vladimir Rostov era omul care se lăuda că este. Motivațiile lui nu aveau nici o legătură cu rețeaua de spionaj a lui Wallace Nevski sau cu complotul „milionarilor". Rostov interpretă nemișcarea ei drept semn de acceptare și îi prinse sînii în palme.

– *Dă-mi drumul!*

Îl împinse cu umărul. Rostov făcu un pas înapoi, îi zîmbi și o întrebă:

– Nu aveți voi americanii obiceiul de a uda afacerile pentru ca ele să meargă?

– Tovarășe Rostov, ai încheiat suficient de multe afaceri în America, pentru a ști cum sînt udate.

Rostov își privi ceasul. Cele cîteva gene de scoțiancă presbiteriană, moștenite de Natalie, îi încordară atenția. Mita era exact domeniul în care omul acesta va fi extrem de dezamăgit.

– Acel Wallace Nevski, pe care l-am cunoscut eu, mi-ar fi adus dovezi de încredere înainte de a încheia o afacere. Vechiul meu prieten este mort, așa că eu nu îl voi dezonora.

Se apropie de ea cu brațele întinse, zîmbindu-i încrezător. Natalie simți că o părăsește curajul. Nu-l putea opri decît cu riscul de a-și rata afacerea. Cu un zîmbet cochet – unicul ei zîmbet cochet – îi spuse:

– Eu şi Wallace am aşteptat multe luni *după* ce am încheiat contractul.

– Vasili? I-ai rezistat lui Vasili? Este ca şi cum un taur ar rezista eşarfei roşii fluturate de toreador.

– Am aşteptat.

– La insistenţa ta.

– Amîndoi am simţit la fel.

– De ce?

Natalie îi întoarse din nou spatele şi privi spre apusul de soare care dădea zăpezii nuanţe violete.

– Dintr-un singur motiv. Wallace era un foarte bun om de afaceri. Amîndoi am riscat totul pentru a lansa firma Cotillon.

Tăcu pînă cînd Rostov o întrebă:

– Şi care ar fi alt motiv?

– Amîndoi am bănuit că eram îndrăgostiţi, poate chiar din prima clipă cînd ne-am întîlnit. Era un sentiment nerostit, dar real. Amîndoi ştiam că avem tot timpul. Se întoarse spre Rostov şi-l ţintui cu privirea. Am fost colegi înainte de a fi amanţi.

Expresia de pe faţa lui Rostov demonstra că a înţeles.

– Tovarăşi, şopti el clătinînd trist din cap, înfundîndu-şi mîinile în buzunare. Ştiu. Vasili mi-a povestit. Am ieşit împreună şi el s-a îmbătat, dar nu l-a prea ajutat... Ei, dar ne aşteaptă ceilalţi. Hai să mergem să le spunem ce ai vorbit la telefon.

Dintr-un impuls care nu îi era tocmai caracteristic, Natalie întinse o mînă şi-i mîngîie obrazul.

– Mulţumesc. Eşti foarte înţelegător.

Rostov se lumină imediat la faţă.

– Dacă vrei, poţi să rămîi aici peste noapte.

– Şi cum a fost prînzul la vila lui Rostov? o întîmpină Ivan Starkov. O aştepta în sala de recepţii a Institutului de studii americane, care ocupa o clădire foarte frumoasă, pe malul rîului, nu departe de hotelul lui Natalie.

– Nu există secrete în Uniunea Sovietică? zîmbi Natalie strîngîndu-i mîna.

– Foarte puține, când este vorba de intrigi internaționale.

– Ce fel de intrigi? Dar Starkov nu-i răspunse.

– Studenții mei așteaptă cu nerăbdare să culeagă din perlele înțelepciunii dumitale.

Natalie îl privi insistent, dar Starkov începuse deja să urce scara de marmură, spre sala unde așteptau înțelepții institutului, așezați la o masă lungă pe care erau etalate gustări americane.

Natalie exclamă uimită când văzu pizza, pui prăjit și hamburgeri, în ambalajul lor original.

– De unde ați luat astea?

Starkov zîmbi.

– Am prieteni care călătoresc.

Colegii lui păreau niște academicieni ramoliți, cu lentile groase la ochelari și haine uzate în coate. Cei tineri aveau mustață. Femeile erau discret machiate, îmbrăcate în rochii sobre. Îi aminteau de participanții la seminariile tatălui său, cu singura diferență că aici, la Leningrad, pe ea o studiau ca pe un fluture prins într-un bold, pentru a fi analizat.

– *Dobrii den*, îi salută ea.

– În engleză, vă rog, interveni Starkov. Nu putem studia America fără limba engleză. Este ca și cum voi ați mînca pizza fără chili. Privi încet în jurul mesei pînă când unul din cei prezenți își adună curajul și-l corectă.

– Origan, tovarășe profesor.

– Ah, da. În engleză, vă rog, doamnă Nevski.

– Foarte bine. Bună ziua. Dacă sînteți familiarizați cu afacerile mele măcar pe jumătate, tovarășe Starkov, înseamnă că vă pot spune puține lucruri noi. De aceea, am hotărît să discutăm despre investițiile bancare de care m-am ocupat anterior.

Starkov dădu cuvîntul unei femei care ridicase imediat mîna.

– Ne întrebăm, cum reușește o bancă americană să protejeze banii unui blănar care are datorii foarte mari?

– Îmi imaginez că tovarășul Starkov v-a explicat deja mecanismul creditărilor.

Starkov zîmbea inocent, de parcă nu ar fi știut nimic despre

zilele cînd biroul lui de la KGB nu era altceva decît biroul de credit, cumpărat la Washington D.C. Natalie spuse că băncile nu avansează bani lichizi, ci preferă să plătească facturile din sumele obținute din vînzări.

– Practic, ei nu au nevoie de aceste bunuri, dar își extind acțiunea asupra lor pentru că toată lumea trebuie să fie onestă.

– Ce pedepse se dau pentru lipsă de onestitate?

– Eşecul, lipsa de credibilitate în afaceri, dacă eşti prins cu minciuna.

Starkov zîmbi.

– Ne puteți descrie procesul de luare a deciziilor într-un parteneriat atît de restrîns cum este Cotillon Furs? Şi cum se împarte puterea?

– O, Doamne. L-am avut partener pe propriul meu soț, lucru care era complicat şi simplu în acelaşi timp. Dacă aveam o problemă, lucram pe principiul de diviziune a răspunderilor. Fiecare dintre noi avea o anumită responsabilitate. Am fost precauți, mai ales la început. Acum, firma s-a mărit şi avem nevoie de un sistem de conducere, dar uneori aceste sisteme devin adevărate capcane.

– Putem prelua de la voi lucruri pe care să le aplicăm în *Perestroika* şi în *Accelerare?*

– Cînd este vorba de accelerarea ritmului de creştere, țările noastre par să se afle în aceeaşi barcă. Ambele sisteme economice sînt demodate şi intră în concurență cu noile economii din Japonia sau Coreea. Şi noi sîntem traşi înapoi de ideea de planificare centralizată. Este bine să continui pe tema aceasta, tovarăşe Starkov?

– *Glasnost*-ul este o ferestruică spre casa noastră, spuse Starkov cu mîndrie. Nimeni nu cenzurează acest institut.

– Statele Unite au rămas prizoniere ale unui anumit mod de planificare centralizată. Corporațiile noastre mari se mişcă la fel de greoi ca şi birocrația sovietică. Nu se pot adapta la schimbările cerute de piață. Ştie cineva dintre dumneavoastră ce s-a întîmplat cu General Motors?

Douăzeci de mîini se ridicară rapid. Bineînțeles că toată lumea

ştia că General Motors pierduse jumătate din piaţa de maşini americane.

– Nu i-am ascultat pe inginerii noştri, continuă Natalie. Şi nu i-am mai respectat. Cei mai buni, cei mai inteligenţi tineri au devenit bancheri, deci le-am irosit talentul. Japonezii, însă, şi-au ascultat inginerii, şi-au construit maşini performante, aparatură electronică mai bună. Se repetă mereu că dacă o gospodină americană va vedea o maşină de spălat automată japoneză, toţi producătorii de asemenea aparate din America vor da faliment. Dar nici voi nu-i ascultaţi pe inginerii voştri. Nici voi nu faceţi efortul de a redistribui centrul de greutate în sistem. Există un fel de dezaprobare comunistă a micului proprietar. Fie că vă place, fie că nu, acest mic proprietar este omul la care duc toate firele. Ce lecţie puteţi învăţa de la Statele Unite? Studiaţi în mod serios problema desfacerii de bunuri şi plecaţi-vă urechea la ceea ce spun inginerii. Nu condamnaţi muncitorii pentru că nu merge linia de asamblare, dacă aceasta a fost prost proiectată.

•

Frumoasă trecere în revistă, o complimentă Starkov, în timp ce luau ceaiul în biroul lui. Deşi speram că te vei opri la exemple mai concrete.

– Voi mai veni aici.

– Oh?

– Sper să leg nişte prietenii în Rusia. Duse mîna la ureche şi scoase un cercel. Vă rog să mă iertaţi. Wallace mi-a dat cadou aceste perle. Nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Sînt foarte grele şi uneori nu le mai suport.

Starkov se ridică brusc în picioare.

– Mă tem că nu mai am timp disponibil. Am să vă conduc.

Uluită, Natalie îşi prinse la repezeală cercelul. Starkov o urmă pe hol unde o ajută să se îmbrace. Cînd fu sigur că nu îl aude nimeni o întrebă:

– Pot să vă dau un sfat?

– Desigur.

– Nu călcaţi pe urmele soţului dumneavoastră.

Natalie uită tot ce auzise despre Starkov şi-l prinse de mînă.

– Sînteţi...

Starkov se eliberă cu un gest brusc şi privi neliniştit spre femeia de la garderobă.

– Poate că sînteţi îndemînatică în afaceri, dar nu veţi supravieţui niciodată în jocul lui Nevski.

– Ce spuneţi?

– Noi ruşii avem o zicală: „Ce ai în inimă ţi se citeşte pe faţă".

– Şi ce mi se citeşte pe faţă?

– Îndoiala.

– Ce-ar trebui să fac?

– Nimic. Starkov o conduse spre uşă, i-o deschise, dar rămase în hol.

– Staţi puţin. Trebuie să discut cu dumneavoastră.

– Încîntat, răspunse Starkov sarcastic. Vă aştept la licitaţia din vară. Vorbim în iulie. Dacă veţi mai fi în viaţă.

– Dar aţi spus că nu l-aţi cunoscut pe soţul meu.

– Nu mi-a plăcut compania în care eram. Şi nu vreau să discut despre el acum. Avertismentul pe care vi-l dau este ultimul dar pe care i-l ofer lui, ultima perlă de înţelepciune.

– Vă rog, şopti ea. Ajutaţi-mă să îi găsesc prietenii.

– Dacă Wallace Nevski nu a ştiut care îi sînt prietenii, cum o să ştiţi dumneavoastră?

28

Pe trotuar, la capătul scărilor Institutului de studii americane, Ieningrădenii, în drumul lor spre casă, se adunaseră cu sacoşele pregătite, în jurul unui camion, care vindea bucăţi de carne congelată. Natalie trecu împletic indu-se printre oamenii care stăteau la coadă şi, în mod automat, întoarse capul să vadă cine o urmăreşte. Un obicei care îi intrase în sînge în numai cinci zile. Se părea că nu o mai urmăreşte nimeni, fapt care, în situaţia dată, reprezenta o

adevărată insultă: hotărîseră, deci, că ea nu constituia o problemă. Îi ardeau obrajii, nu atît din pricina frigului, cît din cauza stînjenelii pe care o simțea. Starkov o expediase; era un gest lipsit de considerație, ca atunci cînd oprești mașina și cobori să arunci din drum o broască țestoasă care te deranjează. Un gest de amabilitate, în amintirea unui vechi prieten, gîndi ea cu amară ironie.

Natalie se întoarse din drum și porni ca un vîrtej printre oamenii așezați la coadă pînă sus, pe treptele institutului. Bătrîna de la garderobă încercă să o oprească. Natalie trecu pe lîngă ea și ceru cu voce tare să îl vadă din nou pe Starkov. Acesta apăru în capătul scării de marmură și, iritat, începu să coboare treptele.

– Cine l-a trădat pe soțul meu? întrebă ea în engleză.

– Noapte bună, doamnă Nevski.

– Ai recunoscut că a fost trădat. Cine a făcut-o?

– Noapte bună!

– Dacă dumneata nu vrei să mă ajuți, voi găsi pe altcineva.

– Bine, caută-l pe acel „altcineva".

– Se numește Valeri Kiricenko.

Starkov păli în mod vizibil.

– Nu cunosc această problemă.

– Este un ofițer de rang înalt în KGB. Nu-ți sună clopoțelul?

– Să ceri ajutor de la KGB este periculos, dacă nu chiar fatal.

– Voi fi în siguranță. Nu-ți face griji. Voi merge la el înarmată cu adevărul, așa cum este el, nedeformat!

– Ce adevăr?

– *Tot ce știu eu!* Îi voi spune că în timp ce încercam să descopăr cine l-a ucis pe soțul meu, am aflat că el conducea o rețea de spionaj în Uniunea Sovietică și cerceta o conspirație care dorea să-l înlăture pe Gorbaciov, căreia el i-a dat numele de cod – este un cuvînt în branșă, nu? – i-a dat numele de cod „Complotul milionarilor". Îi voi spune lui Kiricenko despre faptul că soțul meu îi suspecta pe mareșalul Viktor Lapșin și pe fiul lui Aleksandr, ca fiind liderii complotului. Și, îi voi mai spune că, pe măsură ce eu aflam mai multe lucruri despre complot, un anume milionar, Jefferson Jervis, făcea presiuni asupra mea pentru a mă opri să mai pun întrebări. Și, în sfîrșit, îi voi spune că soțul meu a

obținut o bandă înregistrată, cu care intenționa să-i șantajeze pe complotiști, pentru a opri lovitura de stat, programată pentru Ziua valentinelor. Și asta este sîmbătă, tovarășe – cînd Gorbaciov trebuie să se afle la New York. Am uitat ceva?

Starkov era alb ca varul.

– Femeie nebună ce ești!

– Nu sînt nebună. Uitîndu-mă la tine îmi dau seama că ți-am spus lucruri pe care nici tu nu le știai.

– Femeie nebună! Nu-ți dai seama că vei distruge tot ce a realizat soțul tău? Vei detona butoiul cu pulbere din Rusia.

– Nu dau doi bani pe butoiul vostru cu pulbere!

Starkov o privea uluit, incapabil să facă o mișcare. Era atît de șocat, încît Natalie ar fi jurat că nu va încerca să o intimideze. Și, într-adevăr, bătrînul încercă să o abordeze sentimental:

– Dar Vasili a murit încercînd să apere...

– Vasili a fost ucis, tună Natalie. Cine l-a trădat?

– Nu știu.

– Nu mă mulțumește răspunsul dumitale.

– Dar, *nu știu!*

– Dumneata îi cunoșteai rețeaua, îi cunoșteai sursele de informație. Starkov încercă să protesteze, dar ea îl întrerupse cu un gest categoric. N-ai de ales. Trebuie să mă ajuți.

Înfrînt, Starkov lăsă capul în piept.

– Trebuie să facem o plimbare... În rusă, spuse cu voce tare: vino la mine în birou.

Din birou, o conduse pe o scară de piatră, care ducea într-o pivniță. Din zidul acestuia, o ușă dădea în stradă. Bătrînul verifică strada, apoi îi făcu semn să îl urmeze. Dădură colțul clădirii și se pierdură în mulțime.

– Ia-mă de braț. Așa o să pară că ești fiica mea.

Porniră pe Nevski, spre clădirea Amiralității, scăldată în lumină. Instinctul îi spunea că bătrînul acesta va face tot ce va putea pentru ea, dacă îl va aborda cu un ton mai blînd.

– De ce ai lucrat pentru Vasili?

Starkov ridică privirea, zîmbind trist.

– După ani şi ani în care nu am făcut altceva decît să studiez Vestul, am înţeles că ne îndreptăm în mod natural spre o lume economică unică. Devotamentul cu care Vasili aduna informaţiile era singura noastră speranţă de a ajunge acolo. Am hotărît să-mi petrec anii de pensie ajutîndu-l pe el să prevină accidente de un anume gen.

– Îl cunoşti pe Kiricenko?

– *Boje moi!* Bineînţeles. Ar fi în stare să-şi tortureze mama în numele *Perestroikăi*.

– Cine este prietena lui?

– Nu ştiu să existe vreo femeie cu asemenea gusturi.

– Se numeşte Dina. Este şi prietena generalului Lapşin.

– Aceeaşi femeie?

– Eu bănuiesc că ea îl supraveghează pe Kiricenko şi face jocul „milionarilor".

Chipul lui Starkov se lumină.

– Ai lucrat excelent pentru o amatoare în domeniu.

– Mulţumesc. Am fost ajutată. Dar am ajuns într-un punct mort. Femeia l-a împuşcat pe Vasili pentru a-l împiedica să folosească banda înregistrată. Vreau să aflu cine i-a spus că această bandă este la Vasili. Cine l-a trădat?

Bătrînul cîntări întrebarea, dînd din cap de parcă şi-ar fi aprobat nişte raţionamente.

– Am aflat că atunci cînd l-ai cunoscut pe mareşalul Lapşin, la Kremlin, admirai un tablou al unui pictor de-al nostru – Levitan.

– Pe cine supravegheai, pe el sau pe mine?

– La Ermitaj avem cîteva tablouri remarcabile semnate Levitan. Trebuie neapărat să mergi să le vezi. Muzeul se deschide la ora zece dimineaţa. Acolo, ai şansa să întîlneşti un prieten de-al Dinei şi, dacă îi arăţi perlele, s-ar putea să vrea să-ţi vorbească.

– Am terminat cu pumnalele şi mantiile medievale. Ai să mă ajuţi dumneata.

– Tot ce ştiu este că acest bărbat a cunoscut-o într-o vreme.

– Nu dumneata conduceai reţeaua lui Vasili?

– Vasili îşi conducea singur reţeaua. Eu sînt doar un pion.

– Şi atunci, cine îl va înlocui?

Starkov îi zîmbi într-un mod ciudat.

– Nu prea sîntem asaltaţi cu cereri de ocupare a locului vacant.

– Bine. Mai pot veni la dumneata dacă am nevoie de ajutor?

– Nu ţi-aş recomanda. Camionul acela cu carne parchează în faţa institutului meu de o săptămînă. Iar mîine, trebuie să plec la Moscova, pentru a doua întrevedere cu Kiricenko. Cred că îmi va da de lucru pentru cîteva zile.

– Kiricenko *ştie?*

– Nu. Nu despre reţeaua lui Vasili. Vasili a lucrat atît de bine cînd s-a infiltrat în reţeaua „milionarilor", încît Kiricenko crede că este de-al lor. N-a simţit nimic, iar eu mă străduiesc să-l menţin în această stare. Îi suspectează pe cîţiva din grupul nostru. Am aranjat să stăm la aceeaşi masă la primul dineu şi te-am invitat să vorbeşti studenţilor mei, dar mai mult de atît nu îndrăznesc. Înţelegi?

– Îmi sugerezi că întîlnirile noastre sînt periculoase?

– Foarte.

– Ce ţi-ar putea face Kiricenko?

– Ah, pentru moment sînt în siguranţă, nu are nici o dovadă. Mi-am servit mult timp ţara. Şi va trebui să-mi dea drumul pînă vineri, pentru că Gorbaciov se opreşte la institut pentru un briefing, înainte de a pleca în America. Fără o dovadă concretă, Kiricenko este obligat să se abţină de la presiuni. În ce te priveşte, nimeni nu-l opreşte să facă ce vrea.

– Încerci să mă înspăimînţi?

– Aş prefera să te văd într-un avion, în drum spre casă. Te-ai descurcat bine, dar tot o amatoare rămîi.

– Rostov este de-al nostru?

– De-al nostru?

– Adică... din grupul lui Vasili.

Starkov oftă.

– Rostov nu te poate ajuta. Vasili îl folosea pentru informaţii şi relaţii din sfera lui de putere, dar nu în mod direct. El este ceea ce numeşte cu nevinovăţie, un *bizniymin* deghizat în ministru.

Natalie se opri la intersecția cu strada Gogol. Hotelul ei era după colț. Îi întinse mîna.

– Am să-l vizitez pe prietenul dumitale de la Ermitaj. Mîine. Noroc la Moscova. Mai vorbim după ce te întorci. Vom compara informațiile și vom discuta mutarea următoare. Ah, apropo, nu mi-ai spus celălalt nume al Dinei.

– Dina Feodorovna Golovkin, îi spuse Natalie lui Finny, la telefon. Își pregătea cada să facă o baie cînd, îi trecu prin minte că n-ar strica să afle ceva în plus în legătură cu subiectul întîlnirii de la Ermitaj. Afară era frig și întuneric. Își propuse să comande cina în cameră și să se culce devreme.

– Ah, da! exclamă însărcinatul cu afaceri. Îmi pare rău că nu am avut timp să te mai sun în legătură cu acest subiect.

– Cine este femeia?

– Tatăl ei, a fost *mareșalul* Golovkin, ministrul Apărării aeriene; a murit într-un accident de elicopter.

– Accident de elicopter?

– Mda. Un fel de ironie a soartei, nu? S-a defectat ceva și s-au prăbușit. Țin minte, pentru că am fost bombardați cu întrebări de la Washington: „Ce s-a întîmplat?" „A fost într-adevăr un accident?"

– Și a fost?

– Absolut. Un simplu accident. Dar toată lumea dorea să se convingă. Pînă și Casa Albă s-a informat.

Apa din cadă se răcise pînă reușise ea să-l prindă pe Finny la telefon. Scoase dopul și încercă dușul. Culmea, dușul funcționa și apa era fierbinte, o adevărată binecuvîntare pe frigul de la Leningrad.

Se gîndea la Wallace, și trăia un sentiment de triumf, exact cum avusese el ultima dată cînd au făcut dragoste pe iaht, cu atîta pasiune. Era foarte mîndră de felul în care îl abordase pe Starkov. L-a convins pe bătrînul rus că merită să fie ajutată. Se descurcase destul de bine pentru o amatoare. Dar, fără înregistrarea lui Wallace, speranța ei era omul pe care Starkov îl numise „prietenul Dinei"...

Nu-şi putea explica de ce avea sentimentul că tatăl Dinei a fost şeful „milionarilor", aceeaşi persoană despre care Greg îi povestise că a sfîrşit într-un tragic accident, din cauza unui aparat „învechit". Finny i-a promis că îi va trimite o fişă biografică. Natalie trase perdeaua şi ieşi de sub duş; întinse mîna după prosop, dar nu-şi termină gestul. Cineva intrase în baie şi scrisese patru seturi de cifre de cod pe oglinda aburită.

Se înfăşură cu prosopul, fugi în dormitor, apoi în salon, dar nu găsi pe nimeni. Îşi aminti că a lăsat deschisă uşa băii şi aburul se evapora cu repeziciune de pe oglindă. Scrise din nou numerele cu rujul de buze, scoase repede cartea de cod *Perla* şi o deschise cu mîinile tremurînde.

Pagina 149, rîndul 7, cuvîntul 1, era *eu*.

241, 16, 7, era *vreau*.

347,2, 1, era *trupul*.

– *tău* este ultimul cuvînt, spuse Greg, ieşind zîmbitor din dulapul de haine, înfăşurat cu un prosop identic.

O fulgerară două gînduri deodată: îi făcea plăcere să-l vadă şi cum a aflat el de cartea de cod *Perla?*

– Nu aveai de unde şti...

Greg o opri cu un semn de „atenţie", arătîndu-i spre ureche. Natalie se apropie de el. Greg o îmbrăţişă cu căldură. Ea îi şopti:

– Ai spus că nu ştii ce carte de cod foloseau.

– Ei bine, acum ai aflat că ştiu.

– Dar mi-ai spus că Wallace nu ţi-a comunicat nimic.

– Draga mea, din cele patru cărţi de pe noptiera ta, una este *Perla*, cu coperta unei cărţi de Ludlum. Nimic din ceea ce s-a întîmplat în tren nu mi-a sugerat că ai fi omul care citeşte *Perla* în secret, aşa că am tras concluziile de rigoare... Mai ţii minte? Mi-ai spus totuşi că există o carte de cod.

– Ai dreptate. Ţi-am spus.

– Spune-mi că-ţi pare bine că mă vezi.

– Îmi pare rău. Sînt de fapt uluită. Credeam că eşti la Moscova.

– Spune-mi că şi tu doreşti trupul meu.

– Ce cauți aici?

– L-am sunat pe Leo Margulies de la Moscova. Mi-a spus că nu te-a prea văzut și m-a pus pe gînduri; mai mult, m-a îngrijorat compania în care te învîrți.

– Greg, nu vreau să vorbim despre asta. Te rog.

– Am rezervat două locuri la Air France, pentru mîine. M-am gîndit că nu ne-ar strica să ne pierdem în Paris vreo două zile. Ne plimbăm, mîncăm bine și ne cunoaștem și mai bine. Dacă va fi prea frig, putem lua trenul spre Marsilia.

– Nu pot pleca.

Greg luă ceasul ei de pe măsuța de toaletă.

– Bine, vorbim mai tîrziu. Acum avem o întîlnire.

– Eu rămîn la Leningrad, repetă ea cu o undă de enervare în glas.

Îi povesti că trebuie să aștepte echipa de manageri de la Cotillon, care urma să ajungă joi, dar se opri brusc. La urma urmei vărul ei lucra pentru Jefferson Jervis, nu?

– Ce întîlnire?

– Te duc la o întrunire a mișcării *Pamiat*. Îmbracă-te și lasă-ți inteligența în seiful hotelului.

– De ce?

– Vei vedea.

La intrarea laterală a Muzeului de artă trecură printr-un amestec moale de noroi și zăpadă. La sugestia lui Greg, Natalie își pusese pe cap un batic din lînă și arăta ca o babușca. El găsise, nu se știe de unde, niște haine ponosite. Arătau ca un cuplu de îndrăgostiți. Se amestecară în mulțimea eterogenă de tineri, bătrîni și oameni de vîrstă mijlocie care umplea pînă la refuz sala de recenzii a muzeului.

Pe scena goală, erau așezate două televizoare și un aparat video. Ecranele afișau un slogan: *Ce înseamnă Rusia pentru noi*. Două-trei sute de oameni se înghesuiau în sală. Se strecurară printre cei prezenți și se rezemară de un perete. La un moment dat, sala începu să aplaude un bărbat care ieșise pe scenă. Acesta, îmbrăcat

într-un costum de lînă, cu cămaşă şi cravată negre, se lansă într-un discurs pe care Natalie îl găsi de-a dreptul îndrăzneţ, dar şi aerian prin teoriile pe care le susţinea.

– Lenin, spunea bărbatul, avea trei cópii din *Cărţile înţelepţilor din Sion*. Natalie îl privi pe Greg. Naziştii folosiseră această carte împotriva evreilor.

– Pură ficţiune, îi şopti Greg. Falsificată de *Ohrana* ţarului.

Un bărbat se întoarse spre ei şi îi privi insistent. Greg îi apăsă uşor mîna şi ea tăcu, în timp ce oratorul continua peroraţia pe tema conspiraţiei evreilor care doreau să întoarcă întreaga lume împotriva Rusiei. Între ei, spunea el, existau birocraţi şi membri ai partidului comunist, chiar şi membri din staff-ul lui Gorbaciov. Omul îl denunţă apoi pe consilierul lui Gorbaciov, care dorea să stabilească, prin vizita în Statele Unite, un adevărat „arc sionist". Cultura rusă era distrusă în mod sistematic, copiii erau corupţi, soţiile şi fiicele ruşilor se destrăbălau. Metroul din Moscova a făcut parte din planul sionist al lui Trotky de a planta dinamită în subteranele oraşului.

Natalie privi în jurul ei. Din loc în loc era cîte un poliţist, dar nimeni nu încerca să întrerupă întrunirea, nici chiar cînd Gorbaciov deveni ţinta focurilor încrucişate.

– Ce pot face patrioţii ruşi tradiţionalişti pentru a salva ţara?

– Să ne întoarcem la rădăcinile noastre, se auzi răspunsul.

– Gata, începe, spuse Greg.

Pe ecranele televizoarelor începu să se deruleze un film de o calitate tehnică excelentă, despre viaţa rurală din Rusia. Aparatul de filmat trecea în revistă satele părăsite şi furnicarul din oraşe, se comenta despre distrugerea familiei şi pierderea valorilor de bază pe care numai pămîntul le poate da. Tema lui Lapşin din timpul plimbării cu elicopterul, îşi aminti Natalie. Pe ecran apăru imaginea unui sat prosper. Copiii se jucau în ţărînă, iar ţăranii îşi vedeau zîmbitori de treburi. În mijlocul lor apăru un soldat. De fapt, un ofiţer cu stele pe umeri şi pieptul plin de medalii. Un oftat străbătu sala. Evident, îl cunoşteau. Într-adevăr, publicul aşteptă cu sufletul la gură, pe măsură ce camera se focaliza pe obrajii rigizi şi ochii

negri ai generalului Aleksandr Lapşin.

– Lapşin! exclamă Natalie.

– Nu mai spune!

– Ştiai, şopti din nou Natalie.

– Ascultă puţin. Cred că te interesează ceva.

Lapşin vorbea rar, meditativ, repetînd idei pe care i le dezvăluise şi ei în elicopter. Gîndul îi zbură la haita de lupi.

„Eu ştiu întotdeauna cînd un soldat provine de la ţară. Este cinstit. Este devotat. Este curajos. Mult mai puternic decît tînărul crescut în înghesuiala oraşelor. Dacă s-ar lupta între ei, cel de la ţară ar învinge. Dar mult mai importantă decît forţa lui fizică, este tăria de caracter, pentru că tînărul de la ţară ştie pentru ce luptă".

Acum se deplasa pe o stradă prăfuită, iar actorii care jucau roluri de ţărani zîmbeau în fundal.

„Tînărul acesta nu uită satul de unde a plecat. Luptă pentru că visează să se întoarcă acasă, după ce îşi va face datoria..." Generalul privi direct în obiectivul aparatului de filmat şi Natalie se înfioră constatînd forţa pe care o emana. „Le cer tuturor ruşilor adevăraţi să-şi caute rădăcinile, să le respecte şi să se comporte în consecinţă. Tineri şi tinere, unde doriţi să vă creşteţi copiii? Alegeţi cartierele insalubre, sau locul unde poate înflori tinereţea Rusiei"?

– Tipul ăsta o să ajungă să conducă întreaga lume, murmură Greg.

Bărbatul care îl privise mai devreme, se întoarse din nou.

– Iertaţi-mă, tovarăşe, se scuză Greg. Mă simt copleşit de emoţii.

Luară un taxi.

– Eu stau la hotelul Leningrad, îi spuse Greg. Am un pat mult mai mare decît al tău. Ce-ar fi să comandăm nişte caviar şi să vorbim despre ziua de mîine?

– Nu ştiam că vorbeşti atît de bine ruseşte.

– Am luat cîteva lecţii, cînd am început să-l ajut pe Wallace. În nici un caz nu mă pot compara cu tine. Am un accent îngrozitor.

– Într-adevăr. Tipul s-a uitat la tine de parcă... de parcă ai fi

fost un spion american... Totuşi, l-ai înţeles pe orator.

– Am ureche muzicală. Şi pe urmă, eu am mai auzit o dată discursul. Hai să mergem la mine, să ne îmbătăm cu şampanie.

– Nu, mulţumesc. Mîine am o zi aglomerată.

– Şi cu Parisul cum rămîne?

Taximetrul încetini la intersecţia cu bulevardul Nevski şi un tramvai trecu pe lîngă ei. În lumina de la geamurile tramvaiului, distinse expresia de pe chipul lui Greg. Hotărîre şi încăpăţînare. Natalie nu-l văzuse niciodată atît de ferm. Se simţi emoţionată, chiar flatată de grija profundă pe care părea să i-o poarte, dar ea nu avea nici cea mai mică intenţie să plece din Leningrad de dragul lui înainte de a o deconspira pe ucigaşa lui Wallace.

– Greg, eu nu sînt pregătită să plec la Paris. Încă nu pot.

– Nu forţez nota ca să te culci cu mine. Vreau doar să petrecem puţin timp împreună. Ar putea să-ţi prindă bine, iar în ce mă priveşte va fi minunat.

– Încă nu vreau aşa ceva. Ne vedem la New York.

– Sînt îngrijorat că te încăpăţînezi să rămîi aici.

– Nu fi! Mă descurc bine.

– Cînd pleci din Rusia?

– Vineri. Mai am doar cîteva zile.

Miercuri dimineaţă, în semiîntunericul zorilor albăstrui, şcolari şi turişti ruşi coborau tremurînd din autocare în vasta piaţă din spatele muzeului Ermitaj. Neştiind dacă a fost sau nu urmărită de la hotelul Astoria, Natalie se adăposti în mulţimea de vizitatori. Într-un tîrziu, o bătrînică deschise uşile muzeului. Tot ea îi luă haina, o cercetă şi mormăi nemulţumită că nu are agăţătoare. Natalie o îmbună cu o hîrtie de o rublă şi porni în căutarea tablourilor lui Levitan.

Muzeul de artă era imens – holuri nesfîrşite şi încăperi mari ce dădeau din una în alta. Natalie avu nevoie de un sfert de oră pentru a localiza tablourile. Aşteptă – i se păru o veşnicie – şi le studie pînă avu impresia că le-a memorat. Un grup de turişti sovietici umplură galeria şi ascultară o expunere sumară, după care ieşiră

tropăind din sală. Era pe punctul de a renunța cînd, în galerie, intră un artist și își instală șevaletul. În urma lui apăru o babuşka; rămase în cadrul ușii și îl privi cu suspiciune. Natalie continuă să cerceteze peisajele, trecînd prin fața artistului, mîngîindu-și perlele și cerîndu-i scuze că-l deranjează. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, avea ochii negri și atitudinea omului pe care l-a părăsit norocul. Părul lung era prins la spate în coadă, iar într-o ureche un cercel cu perlă.

– Îmi dați voie să vă privesc schițele? îl întrebă Natalie în ruseşte.

– Este doar un exercițiu.

– Bunicuțele sînt supărate, din cîte văd eu.

Bărbatul îi zîmbi și răspunse în engleză:

– Cel mai mare imperiu de pe fața pămîntului trăiește cu frica bunicelor lui.

Parcă intuind ceva, bătrînica din uşă veni lîngă el și îi spuse să fie atent să nu scape pensule sau vopsea pe parchet. Pictorul o ignoră și i se adresă lui Natalie:

– Am să-ți arăt singura modalitate prin care le poți speria pe bunicuțele astea. Deschise un carnețel, scoase un pix și o întrebă pe bătrînică: „Cum te numeşti"?

Ochii ca două mărgele ai femeii, rotunjiți de spaimă, se pierdură în cutele obrajilor. Se retrase speriată și îi lăsă singuri cu peisajele lui Levitan.

– Acesta, comentă pictorul, este rezultatul a șaptezeci de ani de barbarism.

– Cine este Dina? îl întrebă ea direct.

Chipul tînărului se întunecă. *O cunoaște*, gîndi Natalie.

Simți cum îi palpită inima de emoție. Spre deosebire de amanții Dinei – generalul Lapşin și Kiricenko – pictorul primise instrucțiuni precise să o ajute. Dar, chiar în momentul în care Natalie îi aştepta încordată răspunsul, chipul tînărului deveni opac; părea că preferă să se închidă în sine, de parcă Dina Golovnik era un subiect mult prea dureros pentru el.

– Deci asta este, spuse el. Mi-am imaginat că n-o să-mi facă plăcere întîlnirea cu dumneata și am avut dreptate.

– Dar ți s-a spus să stai de vorbă cu mine.

– Mi s-a sugerat că trebuie să discut cu dumneata. Pe de altă parte, am toate motivele să cred că dacă autoritățile mă prind discutînd cu dumneata, va fi şi mai rău pentru mine. Trăim vremuri foarte grele, noi, oamenii mărunți.

O privi cu ochi rugători, parcă o implora să aibă milă de el. Este omul care o cunoaşte pe femeia care l-a împuşcat pe Wallace. Natalie ştia că trebuie să fie nemiloasă. O amenințare fățişă l-ar speria cel mai mult şi l-ar face să coopereze.

– Îmi pare rău, însă dacă nu-mi vei răspunde la întrebare, voi fi nevoită să mă plîng.

– Dar am venit, nu? se bîlbîi el. Credeam că voi avea şi eu o dimineață pentru opera mea de artă. Şi iată-mă, mîzgălesc peisaje.

– Cu cît îmi vei spune mai repede ce ştii despre Dina Feodorvna Golovkin, cu atît mai repede vei putea pleca acasă, la opera dumitale de artă. *Cine este femeia asta?*

– Tatăl ei a fost mareşalul Feodor Golovkin, ministrul Apărării Aeriene.

– Asta ştiu.

– Dina a studiat dreptul la Universitatea din Moscova şi şi-a luat doctoratul în relații internaționale la Institutul pentru Relații Internaționale. A lucrat în cadrul Ministerului de Externe la Paris, Stockholm şi Roma. Ne-am întîlnit cînd ea făcea pe modelul la orele de pictură.

– Unde a învățat să tragă cu arma?

– O, doar se ştie, spuse pictorul zîmbind. A crescut înconjurată de arme. Familia ei avea terenuri de vînătoare, iar tatăl ei era un mare amator de sporturi în aer liber. Au fost foarte apropiați. Mama ei bea şi, pînă la urmă, s-a împuşcat. Gura i se strîmbă într-un fel de zîmbet uluit şi speriat. Mă îndoiesc că ei doi i-au simțit lipsa.

– Voi ați avut o legătură?

Pictorul se strîmbă.

– Nu am avut o „legătură". Noi ne-am iubit. Bătrînul mareşal trăia pe vremea aceea. A vrut să-l sfideze încurcîndu-se cu un pictor pierde-vară. Se iubeau, dar în acelaşi timp se sfidau cu duritate. În casa lor era un permanent război. Totuşi, mi s-a părut foarte afectată

cînd el a fost omorît.

– Cu cine se întîlneşte Dina acum?

– N-am mai văzut-o după moartea tatălui ei. A devenit foarte secretoasă. De obicei ne întîlneam la club, în Moscova, sau aici. Dar, de la un timp, n-am mai întîlnit-o.

– Sînt sigură că oamenii îţi povestesc despre ea. Sau întrebi chiar tu.

– Da, întreb...

– Şi ce-ai aflat?

– Am auzit că s-a încurcat cu un ofiţer.

– Cu cine anume?

– Nu ştiu.

Lapşin, gîndi Natalie, constatînd cu tristeţe că ea ştia mai multe decît pictorul.

– Am auzit că în ultima vreme lucrează din nou la Ministerul de Externe, continuă tînărul cu bunăvoinţă.

– În ce probleme?

– Nu ştiu. Anul trecut se întîlnea cu un american. Prietenii mei i-au văzut împreună la Moscova.

– Un american? Cum se numea?

– Nu ştiu.

– Era americanul acesta un bărbat înalt şi mai în vîrstă? De fapt, ea se gîndea la Jeff Jervis. Avea o faţă prelungă?

– Nu ştiu.

– Mai sînt şi acum împreună?

– În ultima vreme nu am mai auzit decît de ofiţerul sovietic.

– Dacă nu l-ai întîlnit, de unde ştii că era american?

– Prietenii mei mi-au spus.

– Om de afaceri, diplomat sau jurnalist?

– Poate jurnalist.

– De ce spui asta?

– A fost la vernisajul unei galerii şi nu prea a cheltuit.

– Mai gîndeşte-te, insistă Natalie. Este foarte important. Ce ai mai auzit despre american?

Pictorul ridică din umeri.

– Nu prea multe. Doar că au fost văzuți împreună prin Moscova.

– S-a întîlnit cu el şi în America?

– Posibil. Călătoreşte fără restricții.

– Cine ți-a povestit despre ei?

– Nu vreau să le fac necazuri prietenilor mei. A fost doar o bîrfă. Ştii, oamenilor le place să te tachineze ca să vadă cum reacționezi.

– Ştiu, spuse Natalie, recunoscîndu-se înfrîntă. Nu ajungea nicăieri cu pictorul. Ai idee cum aş putea lua legătura cu ea?

– Sigur. Dacă ai *blat* mergi la Ministerul de Externe şi întrebi de ea.

– Nu cred că pot face asta.

– Atunci fă ce fac eu, spuse el cu tristețe. Mergi la toate vernisajele din Moscova în speranța că o vei întîlni.

– Dina lucrează pentru KGB? Natalie nu era sigură că a pus o întrebare potrivită, dar dorea să-i vadă reacția.

Pictorul ridică din nou din umeri. Se retrăgea în carapacea lui, cu o expresie de uşurare pe față.

– *Tu* lucrezi pentru KGB? îl întrebă Natalie.

Tînărul începu să rîdă şi ridică un picior.

– Sînt ăştia pantofi de om cu privilegii? De fapt, pantofii erau din piele artificială, crăpată de atîta purtat.

– Cine te-a convins să vorbeşti cu mine?

– Patronul meu, răspunse el dezarmant. Începu să-şi strîngă şevaletul. Şi acum, te rog să mă scuzi. Studioul meu are o fereastră foarte îngustă, care îmi permite o lumină mai bună doar între unsprezece şi jumătate şi unu. Dacă mă grăbesc puțin, mai cîştig ceva timp de lucru.

– Stai puțin. Mi-ai spus tot ce ți s-a cerut să-mi spui?

– Mi s-a spus că vei fi insistentă.

– Ce nu mi-ai spus?

– Doar gînduri personale care nu te privesc.

Plie şevaletul şi îl legă cu o panglică murdară, îşi băgă creionul de cărbune în buzunar şi se grăbi să iasă din galerie.

– Stai puțin, strigă Natalie după el.

Omul o privi indiferent, încercînd s-o convingă că discuția se încheiase; îi răspunsese la întrebări și se simțea eliberat. Dar Natalie intuia că dintre acele gînduri personale, nerostite, unul ar putea-o ajuta să descurce trecutul lui Wallace. Fugi după el și-l prinse la mijlocul coridorului pavat cu dale de marmură. Prin ferestrele mari cît un perete se vedea Neva înghețată, pe suprafața căreia vîntul spulbera zăpada.

– Pot să vin cu tine?

– De ce? Tînărul mări pasul și Natalie observă că șchiopătează.

– Să-ți văd operele, răspunse cu gîndul să-l flateze.

– Habar n-ai ce pictez eu, se răsti el.

– Vreau să văd. Ce pictezi?

– Bărbați.

O imagine nu tocmai comodă îi trecu fulgerător prin minte. Stătea în picioare, lîngă el, într-o cameră mică și întunecată. În fața lor, pe șevalet, se afla tabloul la care lucra, imaginea unor nuduri bărbătești, un amestec de mîini și picioare, care o sfida. Într-un colț al camerei era patul, nearanjat, în celălalt colț o masă cu farfurii murdare. El o privea cercetător. O testa? Îi testa rezistența? După o vreme se îndreptară spre ieșirea din muzeu.

– Ce culori?

– Poftim?

– În ce culori pictezi tu bărbații?

Începu să rîdă în hohote, atrăgînd atenția bătrînei îngrijitoare care apăru dintr-o sală și îi privi bănuitoare.

– Foarte nostim.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre tablourile tale, dar aș dori foarte mult să le văd.

Plăcut surprins că în sfîrșit atrăgea atenția cuiva, indiferent de adevărata motivație, pictorul îi spuse:

– Poate că ai să cumperi.

– Poate.

Studioul lui Lev se afla într-o clădire mărginașă din zona industrială, la sud de stația de metrou Moscova și semăna foarte bine cu

ceea ce îşi imaginase Natalie, mai puţin farfuriile murdare de pe masă. De la fereastra îngustă a camerei se vedeau zidurile de un galben-muştar murdar al celor mai sărace cartiere din Leningrad. Fereastra era spre nord şi soarele pătrundea în încăpere inundînd-o în reflexe galben-aurii. În această lumină stătea şevaletul, pe care nu se găsea nici un tablou. Pe pereţi, însă, se aflau expuse patru tablouri reprezentîd toate aceleaşi personaje în atitudini diferite. Între al treilea şi al patrulea tablou era un spaţiu liber.

– Îmi plac, spuse Natalie după ce examină cu atenţie tablourile.

– Setul meu „Doi bărbaţi"? Lev zîmbi fericit. „Doi bărbaţi stînd la rînd la aprozar". Cei doi stăteau la rînd, cu sacoşele goale în mînă şi privirile lacome îndreptate spre un raft cu cartofi. „Doi bărbaţi aşteptînd tramvaiul". Cei doi erau rezemaţi de un stîlp. În spatele lor, un şir de oameni, pe chipul cărora se citea invidia.

– Minunat, Natalie îşi spuse că pe acesta ar putea să-l cumpere.

„Doi bărbaţi dînd o petrecere". Tabloul reprezenta o scenă mai veselă. Cei doi tineri erau aşezaţi la o măsuţă pentru cafea. În jurul lor, camera era împînzită cu fotografii de familie, aşa cum văzuse ea la Kiricenko. Aşteptau fericiţi apropierea plăcutului eveniment.

„Doi bărbaţi aşteptînd viza de emigrare". Chipurile lor erau îmbătrînite cu zece ani, de parcă aşteptau de o veşnicie, înconjuraţi de teancuri de hîrtii şi supravegheaţi de poliţişti abia schiţaţi.

– Sînt atît de personale.

– Mă pricep la portrete. Prind bine expresia feţei. La trupuri nu mă prea pricep, de aceea îi desenez îmbrăcaţi. Chiar îţi plac?

– Foarte mult. Cred că cel mai bine pictezi ochii. Ochii sînt foarte expresivi. Nu ştiu de ce, dar mă simt emoţionată. Oamenii aceştia au şi nume?

– Nu au nevoie de nume.

– M-am exprimat greşit. Am vrut să te întreb dacă în mintea ta le-ai dat nume.

– Oare au nume? murmură el intrigat. Spune-le Ivan şi Aleksei.

Natalie se întoarse spre spaţiul liber, dintre cele două tablouri.

– Lipseşte unul? Sau nu l-ai pictat încă?

Lev, care se bucurase de mica lui expoziție, deveni deodată foarte sobru.

– L-am vîndut la Moscova. Acum, este la unul din bogații prieteni ai Dinei.

– La care anume?

– Nu știu. Dina l-a cumpărat... Eu l-am trimis pentru o expoziție... și ea l-a cumpărat pentru un bărbat... Rîse amărît. Ce ironie. Marea ironie rusă. Cehov s-ar răsuci în mormînt.

– De ce?

– Pentru că tabloul se numește: „Doi bărbați privind-o pe fata pe care o iubesc".

Natalie se întoarse și îl privi cu blîndețe.

– Te rog, Lev. Spune-mi tot ce nu mi-ai spus despre Dina?

Lev îi evită privirea și se întoarse spre fereastră.

– Cît am fost împreună, Dina s-a angajat cu trup și suflet să mă ajute în carieră. A făcut tot ce i-a stat în putință și nu a fost puțin lucru. Datorită ei am avut mai multe expoziții. Chiar și acum mai sînt galerii care îmi expun tablourile pentru cumpărători din străinătate. Dina este o femeie deosebită; se sacrifică pentru bărbatul pe care îl iubește. Ambiția ei depășește orice închipuire... Ar fi fost o țarină extraordinară.

Natalie a petrecut restul zilei de miercuri în ședințe cu asistenții lui Vladimir Rostov, discutînd la infinit detaliile afacerii. Orele și zilele treceau cu repeziciune. Se apropia turneul lui Gorbaciov, dar totul se mișca foarte încet.

I-au trebuit două ore să pună la punct condițiile în care vor trăi angajații firmei Cotillon cît timp vor sta în Uniunea Sovietică, repetînd, mereu și mereu, că oamenii au nevoie de locuințe confortabile, de acces la magazinele cu circuit închis Beriozka, acolo unde intra numai elita sovietică. Pentru oamenii ei erau vitale garanțiile oferite de statul sovietic foștilor cetățeni care emigraseră în America. La firma ei munceau mai mulți ruși, luați de Wallace sub aripa lui ocrotitoare. Oamenii lui Rostov au recunoscut faptul că emigranții ar fi mai buni pentru că s-ar rezolva problemele de limbă

şi au promis să le asigure revenirea temporară în ţară, cît şi întoarcerea în America. Dacă se vor ţine de cuvînt, rămînea de văzut.

Problemele foarte delicate au fost cu banii şi cu sistemul de achiziţionare a blănurilor. Natalie le-a cerut ca experţii ei să aleagă blănurile înaintea licitaţiei. Această idee sfida monopolul statului asupra blănurilor şi sovieticii au protestat, exact ceea ce dorea şi ea. Cea mai dificilă problemă a fost timpul. Rostov se împotrivea încă unui anunţ preliminar pentru ziua de vineri. Natalie continua să insiste, explicîndu-i că este absolut necesar.

– Ar trebui să vă daţi seama, argumenta ea, că avem nevoie de mai mult decît un anunţ publicitar. Avem nevoie de o adevărată bombă prin mass-media.

Seara, cînd s-au despărţit, nu reuşise să obţină decît promisiunea că va accepta negocierile, după sosirea personalului firmei.

Epuizată, a refuzat invitaţia la cină, şi s-a tîrît pînă la hotel, unde funcţionarul i-a întins un plic. S-a închis în baie rugîndu-se în gînd să fie un mesaj codificat al *Perlei*. Nu era decît un bilet pentru spectacolul de la Teatrul de comedie şi o notiţă în limba rusă: „Vă rog să mă iertaţi că nu am răspuns la telefon, doamnă Nevski. Veniţi în culise, după spectacol. Le-am spus colegilor că vreţi să angajaţi un manechin. Poate chiar doriţi, aş cîştiga şi eu nişte bani. Vera".

Sătulă de negocieri, bătînd pasul pe loc cu „milionarii", Natalie hotărî să accepte invitaţia Verei. Îi va face o schimbare de ritm. Acum se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să accepte invitaţia la Paris, făcută de Greg.

Două săptămîni din viaţa lui Ivan, era o farsă franceză á *la Russe*. Decoruri impresionante, scene aglomerate descriau povestea unui cuplu, obligat să-şi petreacă separat vacanţele datorită încîlcitului sistem birocratic din fabrica unde lucrau. Sosind, fără să ştie soţul ei, în acelaşi hotel al unei staţiuni de pe malul Mării Negre, soţia este atrasă de un bărbat din camera alăturată, în timp ce, în balconul celeilalte camere, Ivan se lăsa în vraja frumoasei însoţitoare a bărbatului, rol pe care-l juca Vera. Nu se înţelegea

prea bine dacă Vera era fiica, soția sau amanta acelui bărbat.

Gîndurile lui Natalie pendulau între noi modalități de a accelera tîrgul cu Vladimir Rostov și puținele informații pe care reușise să le capete în legătură cu „Complotul milionarilor". Faptul că a aflat cine este Dina și cum acționează ea a fost puternic contrabalansat de afirmația lui Greg – făcută la întrunirea mișcării *„Pamiat"* – potrivit căreia „milionarii sînt o adunătură de lunatici". În același timp, însă, continua să își repete că lui Wallace i-a fost suficient de frică, dacă și-a riscat viața cu înregistrarea făcută de Iulian. Înregistrare care, recunoscu ea amărîtă, era posibil să nu existe. La pauză, Natalie s-a alăturat mulțimii de la bufet unde se vindeau sandvișuri cu pește afumat, caviar și șampanie.

Wallace iubea teatrul. Întotdeauna vizita după spectacole actrițele pe care le cunoștea, așa încît Natalie era deprinsă să meargă în culise, deși niciodată nu-i făcuse plăcere. Era o lume ciudată, un mozaic de cuvinte încrucișate, aluzii, glume, atitudini stridente care trădau vulnerabilitatea oamenilor ieșiți de pe scenă, obligați să joace alte roluri. La Leningrad totul se petrecea ca la New York.

– Aș fi vrut să fi venit aseară, o întîmpină Vera.

– Ai jucat minunat. Natalie insistă să strîngă mîna rusoaicei.

– *Boje moi*, nu-mi mai aduce aminte! Patru replici.

– Îmi pare bine că te-am văzut jucînd.

Vera închise ușa cabinei și dădu drumul radioului de lîngă oglindă.

– Putem vorbi în timp ce mă îmbrac.

Avea ochi albaștri, catifelați și o față îngustă care te tenta să o ciupești, dacă n-ar fi existat buzele acelea pline și puțin cam mari. Era greu să înțelegi de ce se îndrăgostise Ștefan?

Fata schimbă costumul, îmbrăcînd o salopetă foarte strîmtă. Peste ea îmbrăcă o tunică albă, care îi dădea un aer milităros-comic. Epoleții erau prinși în nasturi metalici mari. Peste un umăr, Vera își trecu două șiruri de mărgele care atîrnau ca șnurul unei uniforme militare. Avea părul negru, cu vîrfurile vopsite într-un roșu țipător.

Natalie o invidie pentru îndrăzneala cu care se îmbrăca.

– Chiar ți-a plăcut piesa?

– Foarte mult.

Vera continuă să sporovăiască despre scriitor în timp ce se machia. Avea obiceiul deconcertant de a trece la jumătatea propoziției, din rusa pe care o vorbea melodios, într-o engleză sacadată. În mintea ei, Natalie o compară cu o persoană care-şi caută bagajul pierdut într-un hotel. Termină machiajul cu rujul de buze şi, în sfîrşit, o întrebă în ruseşte:

– Ce mai face Ştefan?

– Abia aşteaptă să primească veşti de la tine.

– Am început din nou orele de engleză, spuse Vera neutru. Cum spuneți voi – „să serveşti la mese"?

– Asta înseamnă să fi chelneriță într-un restaurant.

– La asta mă gîndesc. Ştefan mi-a spus că el a făcut asta înainte de a deveni manechin, ca să cîştige bani pentru chirie. Se răsuci şi o privi pe Natalie. Aici sînt actriță. În țara ta voi fi servitoare. Vera nu e servitoare. Ai să vezi în seara asta. Sînt servitoare sau actriță?

– Nu-ți pot da eu răspunsul.

– Cum cer viza, sînt dată afară. Mama şi tata pierd apartamentul. Se mută înapoi la Gorki. Gata! Să mă vînd eu adversarilor? Înțelegi?

– Da.

– Tu ce crezi?

– Cred că Ştefan este un băiat minunat.

– Vera nu este sigură că are nevoie de un băiat.

– Ai discutat asta cu soțul meu? o întrebă Natalie, încercînd să-şi imagineze cum i-ar fi transmis Wallace această veste lui Ştefan.

– Vasili era foarte înțelegător, îi zîmbi Vera şi, deodată, inima lui Natalie se strînse de durere.

Dumnezeule, Wallace, ai putut face asta. Ai putut? Fata nu era chiar genul lui, dar putea fi încîntătoare dacă bărbatul se străduia puțin. Şi lui Wallace i-au plăcut totdeauna actrițele. Probabil că Dina nu a fost prima şi, presupuse Natalie, nici ultima.

– Trebuie să trec o clipă pe la director. După aceea plecăm la masă.

– Bine, te aştept în fața teatrului.

Se strecură prin coridoarele întortocheate din spatele scenei, reuşi să ajungă în hol, îşi încălţă cizmele şi îmbrăcă haina. În faţa teatrului un tramvai aduna ultimii spectatori. Străzile păreau goale. După cîteva minute Vera cobora în fugă treptele, strigîndu-i veselă că îi este foame şi că speră să mănînce caviar. Dar, cînd se apropie de Natalie, fata se opri brusc şi izbucni în plîns.

– Ce s-a întîmplat?

Actriţa scoase o mănuşă şi începu să mîngîie blana de rîs.

– Liuba, şopti ea. Este haina Liubei.

29

– Mă întrebam la cine o să ajungă, şopti Vera.

– Cine, întrebă Natalie foarte atentă, cine este Liuba?

Nu-i trecuse niciodată prin minte că Wallace a recrutat-o pe prietena lui Ştefan în reţeaua lui de spionaj.

– Prietena lui Wallace de la Moscova.

– În ce sens „prietenă"?

– Prietenă, repetă Vera enervată, ştergîndu-şi lacrimile. Un taximetru se apropie de ele şi Natalie îi făcu semn să plece, temîndu-se să nu distrugă legătura firavă creată între ele.

– De ce plîngi? o întrebă cu blîndeţe.

– Plîng pentru că Liuba a murit săptămîna trecută în *vikend*. Droguri. Era, cum spuneţi voi? *Narcomană?* O fată foarte zăpăcită. Tot timpul pantofi noi, haine noi. Nici o ambiţie. Numai *High-Life*.

– Liuba era prietena ta?

– Ce păcat că se pierd asemenea femei.

– Hai să mergem pe jos, spuse Natalie şi intră pe o străduţă întunecoasă, acoperită de zăpadă. Vera o urmă ascultătoare. Cînd ajunseră într-o zonă întunecoasă Natalie o întrebă:

– Vrei să-mi spui ceva?

– Bineînţeles.

– Ai lucrat pentru Wallace?

Vera se încordă. Cînd vorbi din nou avea un ton foarte detaşat.

– Nu. Eu sînt actriță. Ai constatat singură.

– Nu asta am vrut să spun. Am vrut să ştiu dacă tu îi spuneai ceva. Dacă îi *raportai?*

Vera cumpăni în gînd întrebarea, privind din cînd în cînd spre Natalie. După ce depăşiră cîteva clădiri o prinse de braț, aşa cum obişnuiau rusoaicele. Natalie era incomodată de acest gest de intimitate, dar încerca să o suporte. În fața lor se vedea arcul unui pod care traversa un canal. Vera se opri în mijlocul podului, se sprijini de balustradă şi privi gînditoare oglinda de apă. Natalie o observa şi nu-şi putea da seama dacă rusoaica se gîndea la Liuba, la Wallace sau la incomodul Ştefan.

– Mi-e foame, spuse Vera.

– Mergem la mine la hotel. Luăm cina acolo.

Au intrat într-o stradă mai luminată, au oprit o maşină particulară care făcea curse clandestine şi au coborît la hotel. Portarul i-a cerut actele Verei. Natalie i-a spus că Vera este manechin la Cotillon şi a împins-o spre restaurant, fără alte discuții. Vera a dat un telefon să-şi anunțe părinții că va întîrzia, Natalie şi-a dus haina în cameră şi s-au întîlnit în restaurant. Era o gălăgie de nedescris. Actrița zîmbi încîntată.

– Şi Vasili prefera restaurantele zgomotoase.

– Aşadar *ai lucrat* pentru el?

– Nu lucram. Mergeam la petreceri. Mă întîlneam cu bărbații cu care dorea el să mă întîlnesc. Îi povesteam ce auzeam de la ei. Este foarte uşor pentru o femeie, mai ales pentru o actriță. Bărbații sînt lăudăroşi, nu-i aşa?

Nu toți, gîndi Natalie. Cei ca Wallace Nevski sînt misterioşi chiar şi în viața particulară. Pot prosti pe oricine, chiar şi pe soțiile lor. Comandă o sticlă de şampanie Zolotoe şi Vera aplaudă fericită.

– Şampania preferată de Vasili.

– Hai, povesteşte-mi... Ai fost vreodată la o petrecere la *dacha* lui Rostov?

– Tovarăşul Rolex! Bineînțeles. Este un tip dinamită. Ți-a arătat ce casete porno are?

– A fost prietenul lui Vasili, nu al meu.

– Ah.

– Să presupunem că Vladimir Rostov nu făcea parte din grupul lui Vasili?

– De unde să ştiu eu?

– Ce dorea Vasili să ştie despre Rostov?

– Pe cine cunoştea Rostov în America. Dorea să ştie ce prieteni americani are.

– Şi *pe cine* cunoştea?

– Se pare că avea sute, poate mii de prieteni. Atît de mulţi că nu-i ţinea niciodată minte. Vasili era mereu supărat pe mine. Mă trimitea mereu să aflu mai multe... Era nostim.

– Îţi aminteşti cumva nume de persoane despre care Vasili dorea să ştie mai mult? De exemplu, Jefferson Jervis?

– *Da!*

– Rostov îl cunoaşte pe Jefferson Jervis?

– Mie mi-a spus că nu.

– Eşti sigură?

– Pînă la urmă l-am întrebat direct. Am spus: „Îl cunoşti pe americanul ăsta despre care scrie aici în revistă?" Tovarăşul Rolex a spus că îi ştie numele, dar nu-l cunoaşte personal. Am greşit.

– De ce?

– Cînd Vasili a auzit ce-am făcut, mi-a interzis să mă mai întîlnesc cu Rostov şi mi-a spus să ies cu altcineva.

Natalie se simţi uşurată. Supravieţuirea firmei depindea de afacerea cu Rostov. Şi cel mai bun lucru era să ţină afacerea departe de misiunile lui Wallace. Cu toate acestea nici afacerea şi nici războiul lui Wallace cu „milionarii" nu o interesau, ci adevărul despre căsnicia ei. Dumnezeu i-o trimisese pe Vera pentru a rezolva în fine, marea problemă a vieţii ei. O dată pentru totdeauna.

– Şi totuşi, nu înţeleg ceva, spuse Natalie. Tu eşti altfel decît Liuba. *Tu* ce primeai dacă îl spionai pe tovarăşul Rolex? Nu era întrebarea cheie, căci, trebuia să înaintezi încet pentru a ajunge să afle dacă Wallace i-a fost sau nu credincios.

Vera zîmbi.

– Tovarăşul Rolex este foarte generos; arătos şi foarte interesant, cum spuneţi voi... Ei, da, interesant. Se... concentrează, lucru extrem de important cînd o femeie munceşte mult, cum muncesc eu. Durează ceva timp pînă mă... relaxez. Cred că înţelegi ce vreau să spun. Natalie confirmă înclinînd aprobator capul. Este foarte greu să treci de la unul la altul, continuă Vera. *Răbdător*. Asta am vrut să spun. Tovarăşul Rolex este *foarte răbdător* în pat. Există un cuvînt în engleză pentru asta?

– Da. Dar nu aveai de unde ştii că tovarăşul Rolex este „răbdător". Ce anume îţi oferea Wallace?

– Vasili s-a oferit să mă prezinte tovarăşului Rolex.

– Dar de ce ai făcut-o?

Vera o privi pe Natalie surprinsă de naivitatea întrebării.

– O actriţă nu întîlneşte pe toate drumurile miniştri. Poate cele renumite. Şi, pînă să ajungă renumite se măritã cu vreun actor gelos.

Pînă să-şi adune Natalie curajul să o întrebe ce dorea, un bărbat care le privise insistent de la masa alăturată, se apropie şi o invită pe Vera la dans. Vera privi cu interes brăţara de aur de la mîna lui şi se ridică zîmbind. Natalie îşi mai turnă un pahar cu şampanie şi-i privi legănîndu-se în ritmul melodiei „Ce-am făcut pentru dragoste", care îi spărgea urechile. Un alt bărbat o invită şi pe ea la dans, dar îl refuză politicos, nefiind în stare să se lase atinsă nici măcar de un prieten, darmite de un străin. Cînd se apropie şi al doilea bărbat, Natalie luă exemplul unei rusoaice care stătea singură la o masă, îşi privi posomorîtă paharul, pînă cînd bărbatul se plictisi şi plecă.

Vera se întoarse şi Natalie îi turnă şampanie.

– Vreau să ştiu cum era Liuba, prietena lui Vasili.

– Ei. Prietenă!

Natalie inspiră adînc.

– Eu te întreb dacă ei doi au avut o aventură?

– *Vasili*? Vera o privi uimită.

– Vasili. Wallace Nevski. Soţul meu. Avea legături amoroase cu femeile care lucrau pentru el?

30

Vera ridică paharul de şampanie şi privi prin lichidul transparent spre globul din cioburi de oglindă.

– Am să-ţi spun cum s-au petrecut lucrurile între el şi mine. Cînd mi-a adus primul mesaj de la Ştefan m-a invitat la masă. Noi, la teatru, avem o vorbă – ce înseamnă o masă de prînz? Bineînţeles că am acceptat. Tot timpul a vorbit numai despre tine. Tot timpul mesei. Natalie a făcut asta, Natalie a făcut ailaltă. Natalie este atît de frumoasă, Natalie este atît de inteligentă. Natalie este elegantă. *Foarte* plictisitor. Îmi luasem gîndul cînd, într-o seară, m-a invitat la o cină tîrzie, după spectacol. Aici, în restaurantul ăsta. Muzică. Dans. Şampanie. Eu ştiam că aici are un apartament şi mă gîndeam: gata, mai facem şi altceva decît să vorbim despre o femeie pe care nu o cunosc. Şi ce crezi că a vrut de la mine?

– Spune-mi.

– Mi-a cerut să-l spionez pe tovarăşul Rolex.

Vera clătină din cap cu un aer de uimire şi sorbi din paharul de şampanie. O privi apoi pe Natalie şi zîmbetul îi deveni nesigur.

– Natalie? De ce plîngi?

– Nu plîng, spuse Natalie cotrobăind în poşetă. Chiar nu plîng.

– Atunci cred că ai o infecţie la ochi, hotărî Vera, întinzîndu-i o batistă parfumată.

Natalie îşi suflă nasul.

– M-ai făcut foarte fericită. Foarte, foarte fericită.

– Ştii, şi el era foarte fericit.

– Dumnezeule, sper din tot sufletul. Sper că l-am făcut fericit. Nu-ţi pot spune prin ce-am trecut. Oamenii de aici... hai să mai bem şampanie. Luă sticla, turnă în pahare şi-i făcu semn chelnerului să mai aducă una.

– Pentru ce bem? întrebă Vera. Bem pentru dragoste?

– Bem pentru încredere.

Vera ridică paharul zîmbind ciudat, dar Natalie nu observă, prea ocupată să explice ce înseamnă să nu mai ai încredere, să ți se zdruncine cele mai profunde convingeri.

– El m-a făcut să simt că însemn ceva. Mă adora. Prietenii mei, prietenele mele rîdeau de gesturile lui – îmi deschidea uşa, mergea pe trotuar pe partea dinspre şosea – lucruri pe care şi eu le consideram nostime la început, pînă cînd mi-am dat seama că acestea nu sînt simple gesturi de politețe, ci semnele unui adînc respect. Aşa îmi arăta că-i pasă de mine. Înțelegi ce vreau să spun? Dacă noi te-am fi întîlnit la o petrecere, el ți-ar fi zîmbit, ar fi flirtat cu tine, dar niciodată nu m-ar fi făcut să simt altceva decît că mă adoră. Înțelegi?

– Da, şi acum să bem pentru Vasili. Vasili al tău.

– Pentru Wallace.

Au ciocnit şi au băut.

– *Boje moi*, spuse Vera. Habar nu ai cîte ştiu despre tine. Ce plictiseală.

Natalie începu să rîdă şi îşi şterse din nou ochii. Îşi scoase pudriera cu intenția de a-şi verifica machiajul. Cînd întîlni în oglindă privirea propriului eu, se bucură că nu s-a culcat cu Greg.

– Pe Liuba *a înnebunit-o*, rîse Vera. Femeia asta obținea tot ce-şi dorea pocnind din degete – a avut toți bărbații pe care şi i-a dorit de cînd a împlinit cincisprezece ani. Pe el îl adora. Îl urmărea ca un cățeluş. Era atît de caraghioasă. Odată, prietena ei, Elena, aproape că l-a avut. Era beat şi Elena era atît de feminină... Dar Vasili a rezistat.

Natalie zîmbea fericită. Îi venea să fugă în piața Sfîntului Isaac şi să facă îngeraşi de zăpadă. Acum, la modul cel mai real, îl recuperase din nou pe Wallace. Fizic nu mai exista, dar în amintirea ei se păstra viu.

Slavă Domnului că nu s-a culcat cu generalul Lapşin. Wallace îl iubise pe Greg. Poate că nu ar fi fost de acord cu momentul, dar i-ar fi aprobat alegerea... *oare?* se întrebă zîmbind. Poate că bătrînul superspion ar fi preferat ca ea să seducă un general rus pentru a-l descoperi pe şeful „milionarilor". Nu, hotărî imediat, ea nu era un

spion. Era ucenică. Ce îi spusese Margot Klein cu o francheţe inimitabilă? „De ani de zile Wallace nu a făcut dragoste de dragul persoanei sale". *Numeşte omul.* Natalie zîmbi din nou. *Pune oamenii la treabă.*

– Ai spus că Wallace i-a dat Liubei haina mea?

– Nu ştiam că haina *era a ta.* A adus-o din America şi i-a dat-o Liubei. Ea a îmbrăcat-o la cîteva petreceri şi cînd au plecat împreună la New York.

– Stai puţin. Wallace şi Liuba au călătorit împreună?

– Aşa cum ţi-am spus, la New York.

– Împreună, repetă Natalie, începînd, în sfîrşit – eliberată de teamă şi gelozie – să înţeleagă ce a făcut Wallace. Au călătorit împreună?

– Ei, nu ştiu dacă au avut scaune alăturate, dar au avut bilete la acelaşi avion.

Lăsînd paharul din mînă, pentru a înghiţi bine ultima bombă aruncată de rusoaică, Natalie îşi aminti că într-o primăvară, Wallace s-a întors de la Tokio cu patru peşti japonezi de acvariu. I-a răsturnat pe toţi în bazin. Toată vara aceea ea a cercetat bazinul, dar nu i-a văzut niciodată pe toţi patru la un loc. Ceva asemănător se întîmpla aici, în seara aceasta. Obţinuse o mulţime de informaţii despre haina ei de blană, care păreau fără legătură, pînă în momentul în care spusele Verei le-au dat un înţeles.

Wallace a luat de la Leo Margulies o haină şi a adus-o în Rusia sub pretextul că face publicitate produselor americane, la o importantă licitaţie internaţională. Practică obişnuită. Şi ea o chemase pe Diana Darbee în speranţa că va face mult zgomot publicitar asupra afacerii ei cu Rusia. Ceea ce nu aflase pînă acum era faptul că Wallace i-a dat haina Liubei, iar Liuba a purtat-o la New York, *înainte* ca el s-o împacheteze şi să o dea în dar „Nataşei" lui, – diminutiv pe care nu l-a folosit niciodată faţă de ea. *Proasto!* Ar fi trebuit să înţeleagă imediat. Purta haina cînd era să fie arestată la magazin pentru că a declanşat sistemul de alarmă. Margot Klein a controlat-o, dar nu a găsit nimic.

– Vera, se răsti ea, hotărîtă să afle totul, de unde ştii tu toate

aceste amănunte?

Vera își umezi buzele.

– În Liuba nu puteai avea încredere. Vasili m-a rugat să o duc la aeroport.

Natalie era pe punctul de a-i pune o altă întrebare, dar partenerul Verei o invită din nou la dans. Actrița sări imediat în picioare. Natalie o prinse de mînă.

– Încă o întrebare, șopti ea în timp ce rusoaica dansa pe loc. Liuba călătorea cu pașaport diplomatic?

Auzi răspunsul pe care-l aștepta.

– Bineînțeles. Liuba se bucura de toate privilegiile.

Bineînțeles, bineînțeles. Și, bineînțeles că ar fi trebuit să îi spună lui Margot că a declanșat sistemul de alarmă la Bonwit Teller. Poate că Margot ar fi descoperit pînă la urmă ce a adus Wallace din Rusia. Englezoaica s-a lăsat păcălită de faptul că haina era lucrată în America – truc folosit de Wallace pentru a scăpa de vama sovietică și de orice suspiciune din partea „milionarilor". Totuși, un bărbat care a supraviețuit patruzeci de ani, venind și plecînd din Rusia, nu lăsa nimic la voia întîmplării. Așa se explica faptul că a pus-o pe Liuba să îmbrace haina și să o treacă prin vama mai puțin severă a oficialilor privilegiați.

Și atunci, cum se explică ambalajul elegant, bilețelul înflorat, scris pentru „Natașa"? Era, pentru cei interesați să vadă ce aduce el Sau reprezenta un semnal pentru ea? Cutia putea conține o haină asemănătoare cu cea a Liubei? Sau ea a adus înapoi în Rusia banda înregistrată pe care o scosese Wallace? Înseamnă că Wallace a schimbat hainele, ca măsură de siguranță, reușind să scoată din Rusia înregistrarea lui Iulian.

– De ce rîzi? o întrebă Vera, reașezîndu-se la masă.

– Nu rîd.

Ce glumă bună. În noaptea aceasta, după trei luni, haina din blană de rîs stătea exact acolo unde-și începuse odiseea, în șifonierul hotelului Astoria, lîngă costumul de licitație al lui Wallace Nevski, pentru că Natalie Stuart Nevski nu a avut minte și a adus-o înapoi.

– Ştii să coşi? o întrebă pe Vera.
– Ai nevoie să îţi repar ceva?
– O să am nevoie.

31

Vera o urmă în fugă, salutîndu-l în grabă pe partenerul ei de dans. Ajunsă în apartament Natalie scoase o trusă de cusut, întinse haina de blană şi începu să tragă stîngaci de căptuşeală.

Vera îşi aruncă pantofii din picioare. Dacă Natalie mai avea nevoie de dovezi că Wallace nu a dus-o niciodată aici, acum se putea linişti definitiv, văzînd-o pe Vera învîrtindu-se prin camere, exclamînd încîntată de tot ce vedea. Reuşi să taie cîteva fire de aţă, desfăcu toată căptuşeala şi întoarse haina pe dos. Începu să pipăie cu atenţie sutele de cusături care îmbinau bucăţile de blană şi căptuşeala interioară.

Vera se aplecă deasupra ei şi îi şopti la ureche.

– Ce cauţi?

Natalie tresări. Abia atunci, cu multă întîrziere, îşi dădu seama că are prea multă încredere în Vera. Actriţa roşi şi se îndreptă de spate.

– N-ar trebui să fiu aici. Plec.

– Ce vrei să spui?

– Vasili spunea întotdeauna: să ştii numai ceea ce trebuie să ştii. Poţi coase singură căptuşeala.

Natalie ezită.

Adevărul era că *nu putea* coase singură haina. Habar n-avea. Şi dacă o strica ar fi riscat întrebări neconvenabile la vama sovietică. O putea repara Leo, dar ar fi asaltat-o cu o mulţime de întrebări şi, în modul cel mai nevinovat cu putinţă, ar fi povestit întîmplarea la prima petrecere.

– Chiar ştii să coşi?

– Bineînţeles. Am învăţat asta la şcoala de dans. Toate dan-

satoarele se pricep la cusut.

– Deschide radioul.

Vera căută o muzică de jazz şi se întoarse pe canapea. Natalie îi explică:

– Caut o bandă înregistrată.

– Bandă? Ce este fişia aia plată? Vera îi arătă un fir, lat de un sfert de inch, care lega între ele două bucăţi de blană. Natalie îl urmări cu vîrful degetului pînă ajunse la poalele hainei. Se vedea numai din interior. În exterior era ascuns de blana mătăsoasă. Îl scoase şi constată că era un fir de nailon.

– Dar banda aceea? întrebă din nou Vera, arătînd spre o fişie pe care o văzuse şi Margot. Natalie o scoase cu unghia şi i-o arătă Verei. Mătase, nu bandă de casetă. Împreună cu actriţa controlară amănunţit. Găseau mereu fire de mătase.

– Firul acela!

Natalie nu l-ar fi observat dacă n-ar fi controlat haina cusătură cu cusătură. Firul era mai puţin flexibil. Bătăile i se accelerară. Urmări firul spre unul din capete şi începu să-l scoată.

– Ce este? şopti Vera cu respiraţia tăiată.

– Seamănă cu firele antifurt, pe care le coasem noi în haine. Declanşează semnalele de alarmă.

– Invizibile?

– Aproape invizibile, o corectă Natalie încercînd să-şi amintească explicaţiile lui Kenny Wilson cu privire la funcţionarea lor. Sînt impregnate cu o substanţă asemănătoare cu cea de pe banda de casetofon. Pe ele se înregistrează un cod, care declanşează sistemul de alarmă.

Vera o privi confuză.

– Aşa, ca detectorul de la aeroport?

– Nu tocmai. Natalie continua să scoată cîţiva metri de fir. Poate că seamănă Nu ştiu prea bine. Dacă ar fi fost la fel, s-ar fi declanşat detectorul şi la aeroport. Dar acesta este prea lung, spuse ea, înfăşurînd metru după metru firul.

– Înregistrare pe fir! strigă Vera deodată.

– Ce înseamnă asta?

– Nu ştiu. Am auzit într-o piesă despre naziști.

– Şi cum o asculți?

Vera ridică din umeri.

– Cred că există un aparat. Am s-o duc la sunetistul de la teatru. Luă ghemul, dar Natalie i-l smulse din mînă.

– Ar fi bine mai întîi să îl suni.

Vera îşi privi ceasul.

– Mîine dimineață. *Boje moi*, ce tîrziu este. Trebuie să plec. Te sun mîine dimineață. Porni grăbită spre uşă. Natalie fugi după ea. Noapte bună, Natalia.

– Da. Noapte bună.

Natalie o îmbrățişă.

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Mi-ai fost de mare ajutor.

Vera o privi din nou cu acel zîmbet ciudat.

– Natalia, spuse ea, cu onestitate, uneori oamenii fac lucrurile pe care trebuie să le facă. Uneori nu vor, dar trebuie să le facă. Înțelegi?

– Perfect. Am să-i explic totul lui Ştefan. Măcar atît pot face pentru tine. Vera se grăbi spre uşa liftului. Vera! o strigă din nou Natalie. Dacă te răzgîndeşti, ai o slujbă de manechin asigurată.

– Mulțumesc. Mulțumesc, şopti actrița şi se grăbi să plece.

Natalie încuie uşa şi adună firele de nailon cu care era întărită căptuşeala hainei de blană. Vera plecase fără să le coasă, dar nu erau atît de importante; putea aştepta pînă la New York. Abia aştepta să asculte înregistrarea de pe fir. Nu avu răbdare s-o aştepte pe Vera şi-i telefonă lui Feodor Şelpin. Dorea să fixeze o întîlnire pentru dimineața următoare, ca să-l roage să-i facă legătura cu Iulian. Cel care făcuse înregistrarea era singurul care o putea decodifica.

– Îmi cer scuze, domnule Şelpin, este îngrozitor de tîrziu. Sînt Natalie...

– Ați greşit numărul, spuse Şelpin şi închise.

Precis că se întîmplase ceva rău. Se ruga în gînd să nu fi fost ea vinovată. Deschise ghidul şi căută un atelier de aparate electronice.

Dumnezeu i-o trimisese pe Vera. Ar fi putut purta haina ani de zile, fără să bănuiască niciodată că secretul ultimei victorii a lui Wallace ar fi putut sfîrşi în vitrina magazinului Ritz.

Natalie scăpă ghidul din mînă. Vera plecase puţin cam repede. Şi ce zîmbet ciudat avea. Se apropie de fereastră, nu înainte de a stinge luminile şi trase draperiile. O maşină curăţa carosabilul de zăpadă. Piaţa era liniştită. Doar cîteva fire de abur se ridicau ca nişte şerpi dintr-o maşină care staţiona cu motorul pornit. De două ori îi zîmbise Vera în acel mod ciudat. Prima dată, cînd i-a propus un toast pentru încredere. Ce-ai făcut? gîndi ea îngrozită. Privi din nou spre intrarea în hotel. O văzu pe Vera înaintînd spre taximetrele parcate şi un val de uşurare o cuprinse. Era paranoică. Însă Vera nu se opri în dreptul taximetrelor. Întoarse chipul palid spre fereastra hotelului, apoi se îndreptă spre maşina care aştepta cu motorul mergînd. Cineva coborî geamul portierei. Vera spuse cîteva cuvinte celui din maşină, apoi se strecură în primul taxi.

– Oamenii fac lucruri pe care trebuie să le facă, şopti Natalie simţind cum se prăbuşeşte. Taxiul porni şi, cînd dispăru din raza vizuală, trei bărbaţi coborîră din maşină şi intrară grăbiţi în hotel.

32

Natalie se îmbrăcă în grabă şi aruncă în poşetă ghidul turistic, harta oraşului şi banda înregistrată. În uşă îşi aminti ceva şi se întoarse. În poşeta de seară avea portmoneul, cărţile de credit, paşaportul şi legitimaţia pentru hotel. La jumătatea scării de incendiu, lipită de perete ca să nu o vadă paznicul de etaj, îşi dădu seama că nu şi-a luat căciula. Prea tîrziu.

Se condamna în gînd pentru tîmpenia făcută. Bineînţeles că „milionarii" au reuşit să-i cumpere sau să-i intimideze pe oamenii lui Wallace, cei pe care îi cunoşteau. Vera i-a spus cît de vulnerabilă la presiuni putea deveni o actriţă. Şi ce bună actriţă era: *Poţi coase singură.*

Vihoda net (ieşirea interzisă) avertiza o inscripţie cu roşu pe scara de incendiu. Probabil că se declanşa alarma. Nu s-a declanşat. Coborî în fugă, cu sentimentul că face un zgomot infernal. Din fericire nu-şi pusese cizmele cu toc cînd a coborît la restaurant.

Trei nivele mai jos, scara de incendiu dădea într-un hol de serviciu. Privi pe un gemuleţ. Oamenii părăseau restaurantul. Natalie o porni în direcţia opusă, pe un coridor vopsit în gri. În faţă era bucătăria, murdară şi slab luminată. Îşi aminti că bucătăria este o clădire mică, anexată hotelului. O traversă, fără să întîlnească pe cineva, găsi un alt hol, îngust, plin cu cutii de conserve, la capătul căruia era o uşă. O deschise. Gerul o biciui ca o palmă. Un paznic se desprinse speriat de perete, încheindu-se la pantaloni.

– *Dobrii vecer*, îl salută ea.

Catedrala Sfîntului Isaac se afla în stînga ei. Maşina din care coborîseră bărbaţii era încă în piaţă. După primul colţ se făcea o stradă care se pierdea în oraş. Haina îi strălucea în lumina lămpilor stradale. Era aproape de colţul clădirii cînd maşina porni fulgerător, claxonînd.

Începu să fugă. Trei bărbaţi urcaseră în hotel, dar unul rămăsese în maşină. Dădu colţul clădirii şi porni pe strada Dzerjinski. Auzi maşina în urma ei, înainte de a ajunge la podul care traversa rîul Moika. Rîul avea o lăţime de treizeci de picioare şi un mal înalt de şase picioare. Natalie sări.

Spre surprinderea ei gheaţa rezista în timp ce ea aluneca, rostogolindu-se prin zăpadă. Reuşi să se tîrască sub pod, strînse poşeta la piept şi aşteptă îngrozită.

Capul îi îngheţă, gerul o zgîria pe creier. Probabil că şi ceilalţi trei bărbaţi coborîseră în stradă. Maşina îşi continuase drumul, nu se oprise la pod. Natalie privi în susul rîului. Următorul pod, care se arcuia întunecat deasupra întinderii de gheaţă, ducea în Nevski Prospekt. Sprijinindu-se de mal, Natalie porni în direcţia lui. Haina i-a fost de folos, se confunda cu zăpada. A descoperit o scară din piatră, acoperită cu gheaţă, pe care a reuşit să o urce.

Se afla la cîteva blocuri de hotel.

Trebuia să fie foarte tîrziu. Cînd fugise orchestra din restaurant nu mai cînta. Ce local mai putea fi deschis la ora asta? În apropiere se afla restaurantul Kavkazki, dar şi acesta era închis. Puţin mai sus, pe partea opusă, era Europa, o relicvă venerabilă ca şi Astoria. Auzise că barul de aici ţinea deschis pînă tîrziu.

Nu a fost nevoie să-şi scoată legitimaţia, portarul a invitat-o să intre, impresionat probabil de haina de blană, dar barul tocmai se închidea. Întîrziaţii ieşeau nemulţumiţi. Unul dintre ei strigă:

– Etajul zece, la Leningrad! Acolo e deschis. Taxi!

– Pot să vin şi eu cu dumneavoastră? întrebă Natalie cînd văzu o maşină asemănătoare cu cea care o urmărea, apropiindu-se încet.

– Baby, poţi veni unde vrei tu.

Erau comercianţi din Indianapolis, află ea în timpul drumului. Veniseră la ruşi să-i convingă să cumpere tractoare de la ei, nu de la japonezi. La hotelul Leningrad, clădire ultramodernă, ca şi Pribaltiskia, urcă împreună cu ei la etajul al zecelea, într-un bar îmbîcsit de fum.

– Îmi place haina ta, i se adresă o femeie. Era rusoaică şi în mod normal nu avea acces în barurile pe valută; Natalie îşi dădu seama că este o prostituată.

– Mai sînt şi alte baruri ca acesta? întrebă ea.

– Barurile deschise după ora două sînt pentru oameni ca tine. Uneori şi cele studenţeşti.

Natalie luă paharul femeii şi comandă o sticlă.

– Nu e voie, ştii?

Îi arătă discret barmanului patruzeci de dolari şi acesta îi strecură sticla. Natalie o înghesui în poşetă, reuşi să evite pe unul din comercianţii care îi făcea avansuri şi porni spre uşă. Nu le va trebui mult timp „milionarilor" să o găsească în singurul bar deschis pentru străini.

Rusoaica porni după ea.

– Merg şi eu. Coborîm împreună.

Natalie o privi enervată cît timp aşteptară liftul. Se întrebă dacă nu cumva era plătită de „milionari". Se răspîndise, oare, vestea? Sau supravegheau din obişnuinţă barurile hotelurilor luxoase?

În lift, rusoaica îşi manifestă într-o doară admiraţia pentru haina lui Natalie. Haina ei era dintr-o blană mai puţin pretenţioasă.

– Vrei să le schimbăm? întrebă Natalie.

– Ce-ai spus?

– Mi-o dai pe-a ta, ţi-o dau pe-a mea.

– Dar... Da! Bineînţeles. Femeia se dezbrăcă repede şi întinse mîna după haina lui Natalie.

– Vreau să-mi dai şi căciula. Părea o căciulă din blană de veveriţă. Bine că nu e albă, îşi spuse Natalie.

– *Da. Da.*

După ce-au ieşit din lift au pornit în direcţii opuse. Prostituata se grăbea să dispară, înainte ca nebuna *amerikanskaia* să se răzgîndească. Natalie îşi îngropă faţa în gulerul hainei şi traversă holul.

Privi drumul care venea dinspre malul rîului. Pe strada pustie, în depărtare, luceau farurile unei maşini. La intrare era un şir de taxiuri. Unde să se ducă? Nu avea unde să se ascundă în acest oraş îngrozitor.

La adăpostul unei coloane de marmură deschise ghidul turistic. Tocmai descoperise numele unui bar de noapte studenţesc, cafeneaua Fregat, pe Vasilevski – cînd auzi o bufnitură. Tresări şi ridică privirea. Apucă să vadă ceva alb, plutind în aer, şi căzînd la cîţiva metri pe şosea.

Femeia ateriză într-un loc de parcare, rostogolindu-se într-un grotesc amestec de mîini şi picioare.

Natalie închise ochii. Revăzu scena. Cînd îi deschise văzu maşina pornind în viteză, cu farurile stinse. Îngrozită, se îndreptă spre taxiurile ale căror şoferi priveau nedumeriţi masa informă din parcare. Natalie sări în prima maşină. Şoferul porni pe Karl Marx Prospekt, fără să o întrebe de destinaţie.

– Ce s-a întîmplat acolo? întrebă ea în rusă.

– Nu ştiu. Nu am văzut nimic.

– Strada Petr Lavrov, numărul 15, la Consulatul general al Statelor Unite.

Renunţi? şi-l imagină pe Wallace întrebînd-o. I se păru că îi vedea zîmbetul reflectat în geamul maşinii şi avu sentimentul că

şade lîngă ea.

„*Biata femeie...*"

„*O inocentă*", răspunse Wallace cu tristeţe, „*Într-o ţară cu trei sute de milioane de inocenţi*".

„*Ia mai lasă-mă în pace, Wallace*".

„*Mi-e dor de tine*", spuse el.

„*Şi mie*".

„*Uite! Acolo este staţia Finlanda. Acolo Lenin a furat revoluţia*".

„*Ce este pe bandă?*"

Imaginea lui Wallace dispăru. Îşi reveni la realitate tremurînd, stoarsă de putere şi convinsă că niciodată nu va putea uita imaginea acelei femei nevinovate, zburînd ca un bulgăre uriaş de zăpadă, în haina ei albă. Da! Trebuia să renunţe. Va mai cîntări argumentele pro şi contra abia atunci cînd se va simţi în siguranţă, între zidurile unei mici bucăţi de pămînt american.

Întrebările la care nu găsise răspuns începură din nou să o chinuiască. Cui îi telefonase Wallace la New York? Lui Greg? Lui Jervis? Unui bărbat sau unei femei de care ea nu auzise niciodată. Un agent care supravieţuise atîta timp cît Wallace a avut contacte pe care nici Greg nu le-a cunoscut. Aşadar, oricine îl putea trăda. Cine o aştepta la consulat, înarmat cu un zîmbet şi un cuţit? Ei, devii dramatică, îşi spuse, dar tremura din toate încheieturile.

Taxiul derapă şi o aruncă spre portieră. Se opri într-un troian de zăpadă.

– Tu cobori aici!

Traversară Neva şi se aflau în cartierele elegante de pe Liteini Prospekt.

– Eu nu merg acolo, o anunţă şoferul.

Privind mai atent Natalie înţelese de ce. Strada Petr Lavrov era blocată de maşini ale poliţiei cu farurile aprinse.

– Cobori aici.

– Nu. M-am răzgîndit. Du-mă la Vasilevski, pe Bolşoi Prospekt.

În timp ce taxiul pornea în direcţia indicată, Natalie îşi inventarie în minte conţinutul poşetei pe care o luase în grabă. Cărţile de credit erau periculoase dacă „milionarii" aveau acces la computerele

de referințe – lucru foarte posibil. Singurele computere pe care le văzuse în Uniunea Sovietică existau în hotelurile care acceptau cărți de credit. Bineînțeles că prin intermediul lor puteau să găsească o americancă pierdută în oraș. Avea la ea cîteva sute de dolari, dar numai zece ruble. Din fericire, purta în poșetă tot felul de „mici atenții" – pixuri, brichete, prezervative, țigări și, ceea ce era cel mai important, cele patru cutii cu dischete, adevărată mină de aur acum, cînd trebuia să găsească un expert electronist pentru a decodifica banda lui Wallace. Deocamdată lucrul cel mai important era să-și găsească un loc unde să-și petreacă noaptea.

– Unde anume, pe Bolșoi? întrebă șoferul. Îl rugă să o lase lîngă universitate.

– Zece ruble.

Dolarii l-ar atrage pe șofer într-o situație pe care el nu ar recunoaște-o nici în ruptul capului. Acoperire perfectă. Îi dădu cinci dolari și primi în schimb un zîmbet fericit.

Cafeneaua Fregat era supraîncălzită și îmbîcsită de fum. Natalie își luă o halbă de bere și se strecură printre mese căutînd un „grup vesel". Găsi unul, cu patru prieteni, două femei și doi bărbați și îi întrebă cu îndrăzneală dacă li se poate alătura. Bărbații o acceptară binevoitori. Femeile îi puseră întrebări.

– Sînt la Institutul de studii americane.

Nici unul nu auzise de el. Băieții ar fi acceptat că e studentă, dar fetelor li se păru cam bătrînă. Bețivul era aproape în comă, deși rîdea tîmp privind halba ei de bere. Pînă cînd chelnerii începură să-i dea afară pe tineri, Natalie primise deja invitația de a-și petrece noaptea în ceea ce s-a dovedit a fi cea mai murdară cameră de student pe care o văzuse în viața ei.

Apreciase corect starea bețivului. Cînd au ieșit în frig, Natalie i-a oferit sticla de votcă; imediat ce au ajuns în cameră, tînărul s-a prăbușit și a început să sforăie. Natalie a aruncat peste el o pătură, a aprins veioza și a încercat să introducă firul în minicasetofonul lui Wallace. S-a chinuit un timp dar, în cele din urmă a reușit. Nu se auzea nici un sunet. După o oră renunță.

Văzînd printre lucrurile studentului un casetofon vechi, încercă şi cu acesta, dar fără rezultat. Avea nevoie de un aparat special. Epuizată, se prăbuşi pe patul mizer şi încercă să doarmă. Nu reuşi căci beţivul sforăia zgomotos. Cînd cerul începu să se lumineze se duse în baia comună de la capătul culoarului, se spălă pe faţă, şi îşi atenuă din nou sprîncenele cu fond de ten. „Împrumută" căciula de blană a studentului şi o haină din lînă, lăsîndu-i haina pe care o putea vinde pentru a-şi cumpăra o pereche de cizme italiene. Luă şi sticla de votcă. Cu capul în piept, cu faţa acoperită de fular se amestecă printre trecătorii de pe stradă. Cu primul troleibuz plecă spre Nevski.

Era prea devreme pentru a cutreiera magazinele. Intră într-o cafenea şi se pierdu printre leningrădenii care îşi luau micul dejun. Şi aici era cald şi fum. Stomacul i se revoltă cînd văzu omleta. Comandă pîine şi ceai. Îşi reveni puţin şi porni pe bulevardul Nevski, încercînd să se piardă în mulţime, vînîndu-i la fiecare intersecţie pe eventualii urmăritori.

Bulevardul Nevski era o combinaţie între bulevardele Madison şi Fifth Avenue din New York, cu ceva nuanţe de Broadway. Cele mai multe construcţii erau vechi palate şi conace naţionalizate, amintind de oraşul capitală al unui imperiu trecut. Acum ele adăposteau agenţii ale liniilor aeriene, bănci, muzee, magazine, buticuri cu tot felul de delicatesuri, cristaluri, porţelanuri, parfumerii, librării şi magazine de artizanat.

Ghidul turistic *Fodor* enumera toate aceste magazine plasate de-a lungul arterelor principale. Nu spunea însă nimic de magazinele cu produse electronice. Şi, totuşi, ştia că trebuie să existe. Trebuia să fie pe undeva vreun magazin care vindea benzi de înregistrare. Într-un astfel de magazin, va găsi cu siguranţă şi un atelier de depanare, ai cărui tehnicieni vor fi bucuroşi să-şi rotunjească veniturile lucrînd la negru. Dacă maşinile se reparau astfel, la fel se întîmpla şi cu magnetofoanele, casetofoanele şi televizoarele. Natalie era convinsă că un asemenea tehnician va găsi modalitatea de a decoda firul pe care era înregistrată convorbirea periculoasă,

în schimbul a patru cutii de dischete cu certificat de calitate 100% garantat.

Primul candidat îi apăru în cale la un magazin Beriozka, care comercializa cele mai noi produse electronice intrate pe piața rusească. O matroană rotofeie, îmbrăcată într-un halat, o opri pe Natalie la intrarea în magazin.

– Lucrăm numai pe valută.

Natalie uitase că se îmbrăcase cu hainele studentului.

– Doream numai să privesc.

– Privește acolo unde îți poți permite, spuse femeia tăios.

Natalie făcu un gest să-și scoată legitimația de hotel, care o identifica drept cetățean străin venit să prospecteze piața rusească, dar observă un bărbat care supraveghea ușa. Stătea lîngă casa de marcat, dar arăta mai degrabă a polițist decît a vînzător. Avea o privire concentrată, care îi amintea lui Natalie de Kenny Wilson. Ieși în grabă.

Descoperi apoi un magazin de antichități, care anunța în vitrină că are și un studio propriu de înregistrări. Dar magazinul era în grija unei femei de vîrstă mijlocie, care evident nu putea fi la curent cu ultimele noutăți tehnice. Natalie ajunse la aceeași concluzie într-un magazin enorm, Gostinnii Dvor, care făcea reclamă pentru televizoare color, dar nu expunea.

Trecuseră cîteva ore bune. Natalie încă mai cutreiera străzile în căutarea unui electronist. Timpul trecea în favoarea „milionarilor". Fiecare minut pe care îl pierdea ea, ei îl foloseau pentru a hăitui oameni. Uneori, imaginația ei solicitată la maxim o alerta fără motiv. I se părea că este privită insistent de un bărbat sau de o femeie, la fiecare colț de stradă. Își vedea imaginea reflectată în geamurile unei vitrine și tresărea de spaimă. Tocmai imaginea reflectată în geam a fost aceea care a trezit-o la realitate: a văzut o femeie atît de dominată de frică, cu un chip atît de pietrificat, încît, dacă ea ar fi fost urmăritoarea, ar fi agățat imediat un asemenea om, suspect doar după felul în care arăta.

Își îndreptă spatele și privi cerul cenușiu de deasupra capului.

Inspiră adînc şi încetini pasul. Descoperi un chioşculeţ, la un colţ de stradă, unde se vindea înghețată şi se aşeză la coadă. Gustă cu prudenţă. Era delicioasă. Un adevărat balsam pentru oboseala pe care o adunase. Constată că i s-au mai potolit bătăile inimii, probabil din cauza zahărului şi plonjă în mulţime cu hotărîre.

După cîţiva kilometri, Nevski deveni un fel de Lexington sau Broadway. Teatre cu intrări somptuoase sprijinite de coloane masive, librării, case impunătoare, palate în stil rococo, biserici şi catedrale, printre care îşi făcuseră loc moderne clădiri comerciale. Traversă o intersecţie aglomerată, împreună cu alte trei femei care împingeau landouri cu copii; recunoscu Liteini Prospekt, cartierul unde locuia Kiricenko.

Dacă, din întîmplare, ar fi dat nas în nas cu Kiricenko, îmbrăcată în hainele studentului, nu ar fi făcut decît să-i stîrnească şi mai mult suspiciunea. Oricum, trebuia să caute şi pe strada aceea. Îşi spunea în gînd că Valeri Kiricenko era genul de om care pleacă la muncă mult mai devreme.

Adolescenţii, care fumau pe trotuar îi amintiră că acolo se afla o galerie şi un magazin video. Magazinul era închis. Judecînd după oră, tinerii chiuleau de la şcoală. Avea nevoie de unul inteligent. O priveau apropiindu-se, cu ochi suspicioşi şi lacomi, cum făceau adesea adolescenţii cînd constatau că o femeie este prea în vîrstă pentru a fi disponibilă şi totuşi suficient de tînără ca să-i stimuleze.

– Bună dimineaţa, îi salută Natalie veselă. Ochii tinerilor se măriră de spaimă şi cîţiva se şi pregătiră să o ia la fugă. Înainte să o confunde cu vreun reprezentant al tagmei profesorilor, Natalie scoase repede din poşetă o cutie. Ştie cineva ce este asta?

– *Disketa!*

– Este a voastră dacă-mi arătaţi unde pot găsi un atelier specializat în electronice.

Natalie se retrase spre uşa magazinului, iar tinerii o înconjurară, ascunzîndu-o de privirile oricui ar fi apărut pe aleea pe care locuia Kiricenko. Desfăcu harta oraşului şi îi lăsă să caute.

– Afară, spuse un băiat. Departe.

Natalie desfăcu harta şi ei îi arătară un terminal în împreju-

rimile Portului de pasageri, pe Vasilievski, la vreo milă depărtare de camera unde-şi petrecuse noaptea.

Tramvaiul 15 traversă bulevardul Nevski, înconjură partea de sud a oraşului, trecu Neva pe podul Schmidt, depăşi Universitatea Leningrad şi ajunse la capătul liniei, aproape de Portul de pasageri. Natalie înţelese imediat de ce cartierul acesta era perfect pentru un asemenea magazin sau atelier – avea acces direct la piesele electronice, prin marinarii din port – tehnologie vestică la piaţa neagră.

În vitrina atelierului, însă, era expus un casetofon învechit, un televizor demodat şi o maşină de scris electrică, ca acelea pe care le folosea tatăl ei cînd era ea copil. Înăuntru, rafturile arătau dezolant. Doar cîteva piese componente, nişte prize şi cabluri prelungitoare, toate produse ruseşti. În spatele tejghelei, însă, uşa masivă din metal sugera că acolo, în camera din spate, se ascundeau adevăratele comori.

Vînzătorul era antrenat într-o discuţie cu un client roşu la faţă, care arăta agitat spre un televizor aflat pe tejgheaua dintre ei. În locul ecranului era o gaură neagră, un păienjeniş de fire şi multe cioburi de sticlă. Meşterul zîmbi recunoscător spre Natalie, evident bucuros că avea un pretext să întrerupă discuţia.

– Ceea ce spun eu şi ceea ce dumneata nu vrei să înţelegi, este că acest televizor a explodat.

– Şi eu v-am întrebat dacă era în funcţiune.

– Bineînţeles.

– Deci funcţiona?

– A împroşcat-o pe soţia mea cu sticlă fierbinte şi mi-a ars covorul.

– Ei, vedeţi, aşadar funcţiona. Asta este.

– Ce?

– L-aţi lăsat să meargă nesupravegheat.

– *Niet*! Niciodată nu merge fără să fie cineva în cameră. Aseară am văzut jurnalul de ştiri, am văzut *Etajul al unsprezecelea,* meciul de hochei şi, după aceea, am urmărit discursul tovarăşului Gorbaciov, adresat Comitetului Central, cu prilejul vizitei în America.

Tehnicianul îşi scoase abacul.

– Ştirile de seară – o oră. *Etajul al unsprezecelea* – filmul cu elicopterul luat de vînători? O oră. Hochei – două ore, cel puţin. Discursul şefului? Bărbatul numără mai multe biluţe. Cel puţin cinci ore, anunţă el indignat. L-aţi lăsat să funcţioneze *mai mult de cinci ore!* Este evident, tovarăşe, că nu ştiţi să aveţi grijă de un televizor.

I se adresă apoi lui Natalie:

– Cu ce vă pot servi?

– Tovarăşe! strigă la el clientul furios. Un televizor ar trebui să funcţioneze cinci ore fără să explodeze!

– Dacă nu vă place acest televizor sovietic, cumpăraţi-vă un Hitachi, de la Beryozka.

– Îţi trebuie bani străini să cumperi de acolo.

– Aceasta nu mai este problema mea, tovarăşe.

Spre surprinderea lui Natalie, clientul renunţă. Cu umerii lăsaţi îşi luă în braţe epava de televizor şi ieşi din atelier.

– Cu ce vă servesc, tovarăşă?

Natalie îşi deschise poşeta şi îi arătă cutiile cu dischete.

– Pun pariu că ai întîlnit un marinar, îi zîmbi bărbatul.

– Trei marinari, spuse ea, arătîndu-i toate trei cutiile.

– Şi cît ţi-au cerut pe ele?

– Eu ştiu exact cît valorează.

– Vă sugerez o abordare *Glasnost* a problemei, spuse bărbatul. Dumeata îmi spui cît valorează, apoi spun eu.

Natalie îi arătă ghemul.

– Eu cred că valorează cît înregistrarea de pe banda asta.

– Ce ai acolo? Desfăcu cîţiva centimetri şi ridică firul în lumină.

– Înregistrare spui? Este pe fir. Nu am mai văzut de mult aşa ceva.

– Am nevoie de un aparat la care să ascult înregistrarea.

Tehnicianul îi întinse ghemul.

– De-a ce te joci, duduie?

– Tovarăşe, cred că am confundat vitrina atelierului dumitale. Nu mi-am dat seama că eşti de la poliţie. Aruncă dischetele în poşetă şi porni hotărîtă spre uşă, întrebîndu-se ce va face dacă

omul nu o va opri. Era pe punctul de a ieşi, cînd îl auzi:

– Stai puţin.

– Fără întrebări.

– O să coste foarte mult.

– Ţi-am arătat ce îţi ofer.

– Mi-ai cerut să rezolv o problemă deosebită – serviciu special, spuse tehnicianul umezindu-şi buzele. Vreau mai mult.

Natalie avea haina descheiată şi bărbatul îi privea insistent picioarele.

– Las-o baltă! Se întoarse să plece.

– Evident ai nişte surse. Mai poţi cumpăra şi alţii.

– Ce să cumpăr?

– Pantaloni.

– Pantaloni? Vrei să-ţi dau pantalonii mei? Şi *eu* cu ce mă îmbrac ca să pot pleca de aici?

– Îţi dau pantalonii prietenei mele. *Ginski* iugoslavi.

– Poţi decoda asta?

– Pot încerca.

Olga, prietena lui Serghei, era mai scundă cu zece centimetri decît Natalie. Jeanşii fetei se terminau oribil, mult deasupra gleznei. În talie erau suficient de largi să lase loc de o sarcină avansată. Norocul ei că avea cizme şi nu părea dizgraţioasă. Dar Olga începu să-l bată la cap pe Serghei că vrea şi cizmele lui Natalie. Furioasă, interveni categoric, că o afacere este afacere, şi dacă aşa s-au înţeles, ea nu mai dă nimic. Şi pe urmă, cizmele erau foarte strîmte, imposibil să-i vină. Serghei se ţinu de cuvînt.

A lăsat-o pe Olga la tejghea, a descuiat uşa din metal şi a condus-o pe Natalie într-o cămăruţă plină pînă în tavan cu televizoare, aparate video, casetofoane stereo, tranzistoare şi cutii peste cutii de piese de schimb.

– Mai mult ca sigur este o înregistrare polarizată pe computer digital, spuse el.

– Este foarte important?

– Va fişîi şi calitatea sunetului va fi foarte proastă.

– Mă voi strădui să înțeleg.

– O să înțelegi. Dar să reușesc eu să găsesc un cap de redare potrivit.

Problema era, îi explică el, că avea nevoie de un cap de înregistrare cu șanț, prin care să treacă firul ca să se cupleze perfect pe sintetizatorul magnetic; acesta, la rîndul său, trebuia să corespundă cu dimensiunea șanțului de pe capul de redare. Natalie, care ascultase de nenumărate ori astfel de explicații de la Wallace, îndrăgostit de electronică, îl întrerupse:

– Nu am prea mult timp la dispoziție.

Serghei tăcu și își văzu de treabă, răscolind prin cutiile care păreau să conțină mai multe obiecte decît un magazin de vechituri din Connecticut. Natalie se prăbuși într-un fotoliu, urmărindu-l printre gene, întrebîndu-se în cît timp vor reuși „milionarii" să înțeleagă că ea a descoperit un atelier de electronice.

Natalie moțăia în fotoliu. Din cînd în cînd, dinspre masa la care lucra Serghei se auzeau sunete stridente. Deodată, Natalie se încordă și tresări speriată, smulsă din somn de niște voci care i se păreau cunoscute. Mareșalul Lapșin vorbea în engleză, cu un puternic accent rusesc. *„Eu spun că băiatul va face ce i se va cere."*

„Un general este puțin cam bătrîn să îl asculte pe tăticu" replică o voce pe care nu o identifică, deși i se părea vag familiară. *„Eu vreau să aud lucrul acesta din gura șefului."* American. Cu o ușoară urmă de accent britanic.

Serghei stătea aplecat deasupra mesei, ascultînd ca un om care înțelege limba engleză.

– Oprește-l! strigă Natalie.

– Dar abia am...

Natalie sări din fotoliu.

– Oprește-l, îți spun! Serghei, nici tu nu vrei să auzi ce se spune acolo.

Serghei apăsă un buton pe comanda aparatului pe care-l improvizase dintr-un casetofon vechi, asemănător cu cel pe care-l probase

Natalie în camera studentului. Rolele se opriră. Tehnicianul se ridică de la masă, ştergîndu-şi mîinile de halat.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate.

– Arată-mi doar cum funcţionează şi pleacă.

– Mă gîndesc că ar fi fost mai bine dacă nu mă onorai cu afacerea asta a ta.

Îi arătă cum să deruleze firul şi cum să insereze cealaltă bucată, după ce o va asculta pe prima. Nerăbdătoare, Natalie îl scoase repede din cămăruţă, repetîndu-i să încuie uşa din metal. Apoi încuie şi ea uşa interioară, fugi la masă şi derulă firul, cu mîinile tremurînde.

33

Auzi mai întîi un zgomot, ca şi cînd s-ar fi aranjat scaune, oameni care intrau în încăpere şi apoi vocea americanului, foarte familiară ei, întrebînd: *„Unde este şeful?"*

La această întrebare răspunse mareşalul: *„Eu spun că băiatul va face ce i se va cere"*

Un general este puţin cam bătrîn să îl asculte pe tăticu".

Calitatea sunetului era foarte proastă. Totuşi, sarcasmul americanului, accentul britanic, păreau să-i aparţină lui Jefferson Jervis.

Lapşin continuă: *„Aleksandr este un fiu bun. Este ultima dată cînd mai avem discuţia asta. El este un ofiţer loial şi un bun patriot rus. Poate că gîndeşte prea mult. Dar este un intelectual. Eu ştiu că el îşi va asuma responsabilitatea. Din punctul dumitale de vedere, însă, problema este foarte serioasă. Preşedintele vostru ştie?"*

„Ţi-am spus. În linii generale, el a fost informat despre o eventuală preluare a puterii de către voi."

„Nu este o preluare de putere. Nici măcar o schimbare nu este. Este întoarcerea la vechile valori, la rădăcinile Rusiei".

„Domnule, preşedintele nostru apreciază profund vechile

valori", răspunse americanul, dulceag. *„Îl vom informa cu toate detaliile, în secunda în care dumneata şi „Băiatul" veţi pune piciorul în Kremlin".*

Categoric Jervis, gîndi Natalie. Jervis şi mareşalul Lapşin sînt nucleul unui complot.

„Numai atunci vom fi convinşi de el că face ceea ce i se va cere, aşa cum ai promis dumneata. Ai cuvîntul meu".

„Cuvîntul dumitale? Nu faci parte din guvernul Statelor Unite".

„Ai cuvîntul unui om care aşteaptă cu nerăbdare să devină partenerul vostru de afaceri. Ţine minte, nu m-aş afla acum în această poziţie, dacă preşedintele şi eu nu ne-am înţelege asupra fiecărui detaliu. Poţi conta pe colaborarea lui deplină. Şi vom lupta pe viaţă şi pe moarte, pînă cînd Congresul va recunoaşte noul regim".

„Forţîndu-ne mîna prin comerţ şi asistenţă tehnică?"

„Dumnezeule, mareşale! Ar face orice, ca să semneze tratate comerciale cu întreprinderi particulare ruseşti."

„Este o prostie, pentru o naţiune socialistă, care trece brusc prin schimbări importante." Lapşin era precaut. Natalie se întrebă pe care din cei doi îi considerase Wallace mai periculos? *„Cel mai important lucru pentru noi este să răsplătim disciplina şi competenţa prin proprietate".*

„Da, proprietate privată", aprobă Jervis. *„Numeşte un imperiu care a supravieţuit fără aceasta. Bolşevicii nu au făcut decît să stagneze realizările ţarului".*

„Nu cred că am nevoie de dumneata", răspunse Lapşin tăios.

Se pare că Jervis uitase cît de profundă era xenofobia rusă, Natalie trebui să îi admire totuşi sîngele rece, în ciuda faptului că el dorea să se îmbogăţească rapid pe spinarea poporului rus.

„Nici ţara mea nu are nevoie de voi, domnule", spuse americanul la fel de tăios. *„Dar se iveşte o ocazie minunată! Datorită mişcării voastre, tehnocraţii ruşi şi oamenii de afaceri americani îşi vor face vieţile mai plăcute şi vor deveni al naibii de bogaţi. Este o afacere perfectă – şi, o adevărată comoară pentru ambele părţi."*

„Pentru noi înseamnă mai mult decît o afacere. Înseamnă o soluție de viață mai bună pentru o întreagă națiune. Oamenii trebuie să fie ajutați să-și conștientizeze propria valoare, dar au nevoie și de mai multe mașini de spălat și de mai multe computere".

„Numai Dumnezeu știe de cît ajutor vor avea nevoie muncitorii sovietici dacă vor face primii pași într-o economie cu totul nouă pentru ei. Voi veți furniza forța de muncă, noi produsele și sistemul de management. Nu vă cerem decît să nu tratați cu japonezii".

„Atîta vreme cît nu ne veți da motive".

„Ceea ce mă aduce la o ultimă problemă. Gorbaciov se va afla în turneul american, iar voi aveți oameni răspîndiți în toată țara – în armată, poliție, KGB și în toate ministerele. Trebuie să vă mișcați repede. Care va fi semnalul? Cum veți coordona preluarea puterii?"

„Semnalul de schimbare va fi foarte limpede, foarte clar, pe paisprezece februarie".

„Cîteva mici amănunte m-ar ajuta să grăbesc reacția Washington-ului".

„Îți vei da seama atunci cînd îl vei vedea", spuse mareșalul cu superioritate.

Jefferson Jervis începu să rîdă. *„Domnule, noi doi ne vom înțelege foarte bine. Nu ne prefacem că ne placem din cale-afară, dar eu intuiesc începutul unei lungi și...*

Lapșin îl întrerupse brutal: *„Nu te pripi, nu te amăgi că tu ești singurul biznizmin pe care îl cunoaștem noi în America. Nu-ți imagina că ești singurul om pe care-l avem la Casa Albă".*

Ceea ce a răspuns Jervis la această amenințare, Natalie nu va ști niciodată, pentru că aici firul se rupea. Natalie se repezi la a doua bucată de fir.

Wallace a făcut-o! Aceasta era dovada. Lovitura de stat a „milionarilor" era programată pentru paisprezece februarie, dar Jefferson Jervis, în care el avea încredere că îl va informa pe Președinte, se afla chiar în inima complotului.

Vărul ei, gîndi ea în timp ce se grăbea să insereze celălalt fir,

îşi ieşise din minţi. „Milionarii" nu erau morţi. Erau pregătiţi să atace. Greg era mai mult decît naiv. Şeful lui direct încheia afaceri la scară mare, chiar sub nasul lui. Situaţia prezenta şi o latură ironică. Jervis se infiltrase în manevrele lui Lapşin, pentru că voia să facă exact ceea ce încercase şi ea cu ajutorul lui Vladimir Rostov. Dar Jervis le planificase la scară gigantică şi prin forţă. Preluarea puterii? Întoarcerea la vechile valori? Îi plăcea mai mult definiţia dată de Liuba – lovitură de stat. Urmată de un război civil sîngeros. Şi apoi, cum ar fi spus Wallace, biată, biată Rusie.

Al doilea fir era mai scurt. Porni aparatul şi rămase împietrită; de pe bandă se auzea vocea lui Wallace. Suna de parcă un zîmbet victorios îi întindea gura de la o ureche la alta.

„Frumoasă lovitură, Jervis. Ai folosit informaţiile mele pentru a încheia un contract cu o bandă de fascişti ruşi. Armata conduce Uniunea Sovietică, omul de afaceri american bagă mîna pînă la cot în resursele naţionale sovietice, trei sute de milioane de cumpărători cuminţi, o forţă de muncă supusă şi terorizată á la Coreea de Sud şi Taiwan. Şi tîmpitul acesta bătrîn care a avut încredere în tine. Dar acum te-am prins. Probele de voce vor confirma că tu şi un grup de disidenţi conduşi de mareşalul Armatei Roşii Viktor Lapşin, au organizat un complot, prin care să-l înlăture de la putere pe Mihail Gorbaciov şi să-l instaleze pe generalul Aleksandr Lapşin în funcţia de secretar general."

Apropo, scuză proasta calitate a sunetului, bătrînul domn care te-a înregistrat a învăţat meserie ascultîndu-l pe Ribentrop la Hotelul Naţional, în 1939, spre deosebire de microcaseta mea, care a fost ştearsă de aparatura sofisticată a Armatei Roşii. Această maşinărie primitivă a înregistrat fiecare cuvînt. Caseta neînregistrată, îşi aminti Natalie, pe care o descoperise poliţia în minicasetofonul lui.

„Pot opri lovitura de stat acum – definitiv – trimiţînd această înregistrare la KGB. Dar, prefer să nu o fac, din două motive esenţiale pe care tu şi ignoranţii din jurul preşedintelui nu le înţelegeţi. Unu: Uniunea Sovietică este sufocată de facţiuni

potențial explozive. Doi: Lumea nu va supraviețui unui haos creat într-o țară care deține jumătate din puterea nucleară mondială."

„KGB-ul ar folosi această înregistrare pentru a declanșa o prigoană mai cumplită decît cea declanșată de Stalin – exact acel haos pe care te-am rugat să-l preîntîmpini, ajutîndu-mă să ajung la Președinte. Și, hai să nu ne mințim, asta este schema ta, nu a lui. Dacă stăm și nu facem nimic, este la fel de periculos, pentru că, în mod sigur, lovitura de stat se va transforma în război civil. Poporul sovietic nu are nevoie de această agonie, și nici restul lumii. Din fericire, discuția ta amicală cu mareșalul Lapșin oferă și o soluție mai potrivită decît aceea de a anunța KGB-ul, sau de a sta cu mîinile în sîn..."

Natalie simți cum se adună în jurul ei o amenințare aproape palpabilă. Cînd răsună din nou vocea lui Wallace, era convinsă că nu l-a auzit niciodată vorbind așa – dur ca o stîncă, foarte sigur de el, fără milă. Blîndul și spiritualul ei soț, devenise ceea ce era de fapt.

„Tu, Jervis, îl vei informa pe Lapșin că acești clovni din jurul Președintelui s-au răzgîndit și îi vor demasca pe complotiști dacă aceștia nu se vor opri. Un bluf, dar unul puternic, pentru că, oricare i-ar fi defectele, bătrînul Viktor Sergheievici Lapșin este un patriot care nu își va distruge țara cu bună știință. Crede-mă pe cuvînt, Jervis. Tu nu poți înțelege astfel de lucruri. Atît vei face, îl vei convinge pe Lapșin că lovitura de stat nu are nici o șansă..."

„Și, Jervis, dacă tu crezi că eu glumesc, imaginează-ți cam unde vei sta pe lista KGB-ului tu, renumitul „milionar". Mașina aia de James Bond nu-ți va folosi la nimic, ba chiar îi va face să rîdă sănătos. Pe killerii lor. Sau pe cei care te vor răpi... Oprește-i, Jervis, altfel ești un om pierdut. Ai încercat să mă înfunzi, și te-ai trezit înfundat de mine".

– Cabotinule, șopti Natalie spre vocea care mai persista în aer. *Ticălosule!* strigă mai tare, mai furioasă pe el decît pe Jervis sau pe Dina.

Acum înțelegea greșeala pe care a făcut-o Wallace, greșeală

pe care a înțeles-o și el cînd s-a prăbușit cu glontele expediat de Dina în inimă. Sufocîndu-se de durere și furie, Natalie scoase un hohot disperat, care se termină într-o șoaptă.

– Cabotinule. Ai murit pentru un alter-ego... Dar cu mine cum rămîne? La mine nu te-ai gîndit?

Pe Jervis l-a sunat Wallace de la telefonul public, cînd era în drum spre iaht, ca să îl anunțe că deține proba zdrobitoare împotriva lui. Dar, Jefferson Jervis a acționat cu iuțeala fulgerului. A avut foarte puțin timp, ceea ce demonstra că Jervis l-a suspectat pe Wallace și o avea pregătită pe Dina, care aștepta, probabil, într-una din cele cîteva zeci de mașini ale lui, pregătită pentru a ucide. Wallace a subestimat inteligența „milionarului" american. Și curajul lui. Prima greșeală în patruzeci de ani? Poate. Dar nu din pricina vîrstei, ci din cauza caracterului său.

– La mine nu te-ai gîndit? se adresă ea din nou celor patru pereți. Nu te-ai gîndit că mă lași singură?

Din păcate, Wallace nu mai putea să-i răspundă.

Faptul că îi auzise vocea o tulburase profund. Se simțea stoarsă de vlagă, ca atunci cînd se certau. Nu mai vorbi pereților, dar i se adresă în gînd:

Sînt doar furioasă. Nu te urăsc. Te iubesc. Nu-ți face griji. Am să termin eu în locul tău. Dar o voi face în felul meu.

Își privi ceasul. Unu și jumătate. În cealaltă lume, care murise pentru ea o dată cu Wallace, la ora aceasta trebuia să-l întîlnească pe Leo Margulies la licitație.

Descuie ușa din spate și privi afară. Dădea spre o alee îngustă, în spatele unor clădiri vechi cu mai multe nivele. Locatarii foloseau pervazul ferestrelor pentru a ține la rece mîncarea. Un bărbat tocmai își lua sticla de votcă de pe geam; o văzu pe Natalie și se ascunse repede.

Gîndește! Cine sînt ei? Ce resurse au? Cine sînt eu? Ce resurse am? Ei sînt intruși. Ei sînt dizidenți. Nu sînt persoane oficiale. Au legături în poliție, dar nu sînt polițiști. Ei nu sînt milițieni. Nu mă pot aresta. Dacă sînt singură îmi pot face rău. Înseamnă că voi fi în

siguranţă dacă mă voi arăta în locuri publice. Voi fi în siguranţă la licitaţie.

Totuşi, trebuia să-i convingă pe „milionari" că ea nu reprezenta o ameninţare. Găsi sticla de alcool cu care Serghei curăţase capul de înregistrare, şi o puse lîngă poşetă; apoi scoase minicasetofonul lui Wallace, introduse firul în aparatul improvizat, porni aparatul lui Wallace pentru înregistrare şi îl aşeză în faţa difuzorului. Înregistră pe casetă toată convorbirea de pe fir. Apoi ascultă să se convingă că s-a înregistrat totul.

Deodată, îl auzi pe Serghei strigînd în atelier, un strigăt furios care s-a transformat apoi într-o exclamaţie de teamă. O auzi pe Olga ţipînd. Cineva începu să tragă de uşa metalică. Natalie împrăştie repede alcool peste firul din aparatul improvizat. Aprinse bricheta şi îi dădu foc. Firul începu să ardă cu o flacără albăstruie. Se îmbrăcă şi luă geanta pe umăr. Firul continua să ardă, lăsînd o dîră carbonizată. Auzi din nou zgomotul metalic al uşii.

Stinse focul cu perna de pe scaun, apoi o aranjă cu arsurile în interior, pentru a le ascunde. Auzi cum se descuie uşa. O deschise pe cea din spate şi începu să fugă. Trecu de cîteva blocuri şi aruncă într-un troian de zăpadă minicasetofonul lui Wallace.

Dintr-o cabină telefonică din faţa magazinului unde îşi cumpărase în grabă o rochie sună la hotelul Pribaltiskaia. La ora aceea echipa de conducere de la Cotillon se întîlnea, probabil, la hotel, cu oamenii lui Rostov.

– Ne-am gîndit că nu are rost să te aşteptăm, îi spuse Mike. Este foarte limpede ce ai discutat cu ministrul Rostov. Acum punem la punct detaliile.

– Ajung şi eu imediat.

– Eşti grozavă, surioară. Ce afacere!

– Dă-mi-l pe Leo. Leo nu va şti niciodată, dar el va fi persoana care o va ajuta să scoată din ţară copia înregistrării lui Wallace.

– Este la licitaţie. Astăzi se fac vînzările de blană de rîs.

– Cum? strigă ea. Pînă cînd?

– Exact în acest moment.

– *Boje moi!*

– Ce-ai spus?

– Nimic. Continuați. Ajung și eu cît pot de repede. Fugi în stradă și opri un taxi. Repede, tovarășe, la Palatul blănurilor.

34

Urcă în fugă treptele dintre coloanele impunătoarei clădiri, ținînd strîns în mînă caseta, cînd se auzi strigată.

– Natalie!

Era Jefferson Jervis, care tocmai cobora dintr-o limuzină Zil.

– Așteaptă puțin, trebuie să-ți vorbesc.

Ea se întoarse și își continuă drumul, dar el o ajunse din urmă și-i blocă intrarea cu o mînă.

– Stai puțin.

– Noi doi nu avem ce discuta.

– Sovieticii nu te vor salva.

– Poate că da, poate că nu, minți ea calmă. Nu sînt ei singura mea alternativă. Vrei te rog să mă lași să trec? Trebuie să particip la o licitație.

– Doamnă Nevski, îți mai dau o șansă de a-ți salva compania. Avionul meu particular este la aeroport. Plecăm împreună la New York. Încheiem amîndoi o afacere care îți conferă controlul total asupra companiei Cotillon.

– Și cum rămîne cu Hyndo?

– Ei nu sînt o problemă.

– Controlul total?

– Îi vom consulta pe avocații mei. Găsim noi o soluție.

Natalie privi spre limuzină. Greg era în mașină și îi privea. Îi spuse lui Jervis:

– Wallace m-a învățat o expresie care este foarte eficientă într-un anumit moment al unor negocieri. În cinci ani de zile l-am auzit folosind-o o singură dată. Dar în momentul acela aerul a

devenit respirabil.

– Şi anume?

– Du-te dracului!

Abia avu timp să strecoare caseta în buzunarul rochiei, că Greg o ajunse din urmă la garderobă.

– Natalie. Individul ăsta este periculos.

– Şi eu sînt.

– Eu vorbesc serios.

– Da' ce este el? *Mafiot?* O să-mi preia afacerea cu forţa?

– Nu are ce face cu afacerea ta. Vrea să te scoată din Uniunea Sovietică. Chiar în clipa asta.

– De ce?

– Nu ştiu exact, răspunse Greg, aruncîndu-şi o buclă blondă care îi căzuse peste ochi. Părea foarte speriat.

– Oricum tu nu eşti decît un simplu mesager.

– Ascultă bine mesajul.

Natalie îl împinse şi trecu pe lîngă el spre sala de licitaţii.

– Spune-i că dacă mai încearcă ceva, mă voi duce la poliţie, *aici*. Voi spune KGB-ului că Jervis este în spatele „Complotului milionarilor".

– Dar este o nebunie.

– Lasă-l pe el să explice asta KGB-ului.

– Nu-ţi dai seama că detonezi butoiul cu pulbere?

– Se pare că Jervis şi mesagerul lui asta doresc, nu-i aşa? Ia mîna de pe mine! Se smulse din strînsoarea lui şi deschise uşa. Greg, ar trebui să te gîndeşti foarte serios de partea cui eşti. Omul acesta este oribil. Numai Dumnezeu ştie ce i-a făcut lui Wallace.

– Ce vrei să spui?

– Gîndeşte-te bine, Greg. Tu cine crezi că l-a trădat?

Îi întoarse spatele. Vorbise deja prea mult.

– Natalie, ar trebui să vii cu mine acasă.

Adevărul o izbi deodată ca o vîlvătaie de foc. Lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii.

– De aceea ai preferat trenul? Despre asta a fost vorba? *Paris?*

Să ajungem să ne cunoaştem mai bine? Şi tu, de fapt, nu doreai decît să mă îndepărtezi din calea lui Jervis.

Mirosul acela specific de blănuri proaspăt tăbăcite – mirosul dulceag-înţepător de tanin – umplea sala de licitaţie. Leo Margulies îşi luase rolul în serios – era printre primii dintre sutele de negustori care licitau. Stătea la o masă ridicată pe un postament. De acolo, de la înălţime, domina concurenţii, căutînd vulturește în mulţime pe cei care ar fi ridicat preţul.

Fiii lui Leo licitau nurcă, nemulţumiţi de preţuri. Chiar şi catalogul lui Leo era deschis la nurcă, unde el îşi notase valorile reale. Masa alăturată nu era încă ocupată. Natalie se strecură pe lîngă bătrînul Harvey şi mimă că scrie nişte bilețele, în timp ce încerca să-şi revină.

În mod deliberat, Leo o ignoră.

– Îţi mulţumesc pentru loc, Leo.

– Era locul lui Wallace. Unde dracu ai fost?

– M-am ocupat de afaceri.

– Şi eu care credeam că tu faci afaceri cu blănuri.

– Blănuri cumperi tu, şi băieţii, şi Harvey. Eu le vînd.

Un vag zîmbet de aprobare se ivi pe chipul lui Leo.

– Ţine minte, eu sînt primul care...

– Cum stăm?

– Din nou ne omoară japonezii. Leo privi furios la grupul de japonezi de alături. Şi, nu ştiu de unde naiba găsesc italienii atîţia bani; cu banii pe care îi am eu pot să-mi tapetez sufrageria, şi atît.

– Cum merge rîsul? întrebă ea arătînd spre catalog.

– L-au programat mai repede. Acum urmează.

– Leo, repede, trebuie să mă mai uit o dată la lotul acela pe care mi l-ai arătat. Am nevoie de blana aceea pe care a stricat-o vînătorul.

– Dar ce dracu vrei tu să faci cu blana de rîs?

– O să te miri.

Mormăind nemulţumit, Leo o urmă afară din sala de licitaţie.

– Hei, acum văd cum te-ai îmbrăcat. Rochie e asta?

– Este un Zaiţev. Îţi place?

Era o rochie roşie, lungă pînă la jumătatea pulpei, cu umerii ridicaţi, foarte largă, care se potrivea perfect cu înălţimea ei. Îşi legase la gît un şirag răsucit de perle, ca pe o eşarfă.

– Creator rus?

– Vînzătoarea mi-a spus că el creează modelele pentru Raisa Gorbaciova.

– Grozavă, pentru cine vrea să fugă din ţară.

Plătise rochia cu o carte de credit American Expres, întărind astfel mesajul ei către „milionari" – după ce a ars firul cu înregistrarea, Natalie Stuart Nevski s-a lămurit şi nu se mai interesează de complotul lor sau de spionajul făcut de soţul ei; nu doreşte decît să cumpere blănuri şi să încheie o afacere cu Rostov, după care pleacă acasă.

În sala în care era expusă blana de rîs, culorile mătăsoase aduseră un zîmbet fericit pe chipul lui Leo. Încetă să vorbească inspirînd adînc aerul acestui colţ de paradis. Supraveghetoarea aduse la masă lotul pe care i-l indicase el.

Natalie scoase din buzunarul rochiei şi ascunse în palmă banda înregistrată, pe care o răsucise într-un cilindru mai mic decît radierea unui creion.

– Arată-mi blana cu defect.

La fel ca şi Wallace, Leo era în stare să găsească o anumită blană într-un morman, chiar şi după cîteva luni după ce le-a văzut prima dată. O scoase la suprafaţă fără nici o ezitare. Natalie băgă mîna dedesubtul blănii şi căută locul cu petic.

Leo o privea curios.

– Cum reuşeşti asta? întrebă ea. Cum îţi aminteşti o anumită blană din cîteva sute?

– Cum îşi recunoaşte mama-rîs copilaşii? Da tu ce faci?

Natalie reuşise să găsească peticul şi încerca să desprindă firele cu vîrful unghiei.

– Spune-mi despre lot.

– Ţi-am spus. Blana pe care o ai în mînă este cea mai bună.

Reuşise să desprindă puţin firele şi să introducă micul cilindru de bandă în locaşul dintre blană şi petic. Apoi scoase mîna.

– Vreau să cumpăr lotul acesta.

– La cîte haine te gîndeşti?

– La două. Dacă ar fi cumpărat doar cîteva blănuri, ar fi stîrnit suspiciuni. Cu cît cumpăra mai multe, cu atît se reducea riscul ca ele să fie examinate la vama sovietică.

Leo fluieră.

– Le vreau pe cele mai bune.

– Asta înseamnă şaizeci de bucăţi. Aproape un sfert de milion de dolari.

Natalie încercă să o prindă la telefon pe Rhonda, dar circuitele internaţionale erau ocupate. Înainte să se hotărască să apeleze la codul secret al lui Rostov, un anunţ făcut în difuzoare reverberă în tot Palatul blănurilor.

– Doamnelor şi domnilor, licitaţia pentru blănuri de rîs va începe peste zece minute.

Grăbindu-se să intre în sală, Natalie se lovi de Harvey care o anunţă fericit că s-a descurcat cu vulpea ca un bandit ce era şi avea de gînd să sărbătorească evenimentul. Fiii lui Leo păreau mai puţin entuziasmaţi. Reuşiseră să cumpere aproape toată nurca pe care o dorea Natalie, dar la preţuri foarte ridicate.

Îl găsi pe Leo aplecat asupra catalogului, ca o pisică pregătită să-şi omoare prada.

– Mi-e teamă că japonezii vor să cumpere, chiar dacă nu ştiu ce să facă cu ele. Doamne, tare îi simt lipsa lui Wallace.

Leo licită pentru primul lot de blănuri. Erau bune, dar renunţă cînd văzu că sînt supralicitate. Mohorît, asista cum i se fură de sub nas alte cîteva loturi, inclusiv una din care programase un mantou pentru o clientă deosebită.

– Italienii au cam renunţat. Am rămas noi şi japonezii. Uite, se aduce lotul tău.

Într-adevăr se anunţă lotul cerut în mod special de Natalie. Leo licită, intrînd imediat în focul încrucişat a doi japonezi şi un italian.

– Ăştia habar nu au unde este capul şi unde este fundul rîsului, dar ştiu că eu mă pricep şi îşi imaginează că este bun de cumpărat.

– *Plus!* Licită Leo.

Japonezii ridicară şi ei.

– *Plus!* strigă Leo. Lui Natalie îi spuse: Îţi vine să-ţi crezi urechilor? *Plus!*

Japonezii ridicaseră la peste două mii de dolari preţul pe fiecare blană, aducîndu-l la două mii o sută.

– Lua-i-ar dracu! Două mii cinci sute, strigă din nou.

Italianul renunţă.

– Două mii opt sute! strigă un japonez.

– Hai să renunţăm. Nu merită.

– Vreau lotul.

– Natalie, o sută de blănuri la două mii opt sute de dolari, înseamnă două sute optzeci de mii de dolari. Nu merită.

– Cumpără-l!

– Nu mai licitez nici un bănuţ. Ce faci tu este o nebunie. Făcu semn spre conducătorul licitaţiei că renunţă şi el. De ce nu înţelegi, următorul lot este la fel de bun.

– Nu vreau lotul următor.

– O dată... se auzi conducătorul licitaţiei.

– Leo, pentru Dumnezeu, vreau să le cumpăr.

– Las-o baltă, iubito. Este o nebunie.

– Am nevoie de ele.

– De două ori...

– Pentru ce naiba ai nevoie de ele?

– Trebuie să fiu în frunte. Vreau să cumpăr cele mai scumpe blănuri pentru publicitate. Merită.

– Dar este ridicol. Tu nu eşti Revillon. Ce le pasă clienţilor tăi?

Natalie făcu semn spre conducătorul licitaţiei şi acesta, încurcat, ezită. Cîteva capete se întoarseră spre Leo.

– Trebuie să-mi plătesc imaginea. Cel mai scump lot!

– Halal imagine. Să dai bani pe care nu-i poţi scoate.

– *Vreau lotul ăsta!*

– Wallace m-ar omorî. Natalie, japonezii ăştia nu ar şti să lucreze o blană de rîs rusesc, nici dacă animalul ar sări din copac cu o maşină de cusut în braţe. Pun pariu cu tine că pînă în iunie vin cu ele la mine să mi le vîndă.

– Eu nu pot aştepta pînă în iunie.

Pînă în iunie banda casetei, de care avea nevoie la New York înainte de Ziua valentinelor, va fi dizolvată de substanțele chimice ale vopsitorilor din Tokio.

– Ce naiba te grăbești așa?

Conducătorul licitației ridică ciocănelul.

– Diana! Am nevoie de o haină pentru Diana Darbee.

– Să facă bine să-și cumpere singură o haină.

– Vreau ca ea să îmbrace cea mai costisitoare haină de la această licitație. Leo, cei de la *People* sînt aici. Vreau să o văd pe Diana pe coperta revistei lor, îmbrăcată într-o haină Cotillon.

– De ce nu mi-ai spus așa de la început?

– Licitează.

Ciocănelul se îndrepta amenințător spre masă.

– *Plus!* strigă Leo.

Rușii radiau. Ceilalți participanți la licitație aplaudau. Trei sute cincizeci de mii de dolari pentru o sută de piei era un adevărat record.

– Ridică-te în picioare, îi spuse Leo. Tu ai plătit.

– Ba tu.

– Ridică-te, prostuțo! Wallace așa ar fi făcut.

Artie, de la *People* se agita, fotografiind de zor. Natalie încercă să-și imagineze că Wallace este lîngă ea. Se ridică în picioare, se înclină ușor și zîmbi spre aparatul de fotografiat. Apoi îl trase și pe Leo lîngă ea și le făcu semn și celor doi fii să se ridice.

– Ai observat, cred, murmură Leo printre zîmbete, că nu te-am întrebat cu ce naiba o să le plătești.

– Sînt în tratative pentru o afacere extraordinară, răspunse ea, dîndu-și aere.

Cuvintele lui Leo o loviră în plin. Fără acordul lui Rostov, în următoarele douăzeci și patru de ore era scoasă din branșă, cu reputația zguduită definitiv și irevocabil dacă nu putea plăti.

Leo se așeză, întoarse pagina catalogului, își frecă mîinile și spuse:

– Gata, de-acum muncim serios. Trebuie să apară niște blănuri decente pentru capele acelea pe care le vrei. Stai pe aproape. O să

le rupem gura.

Pe cînd licitația era în curs de desfășurare, o asistentă se apropie de Natalie cu un mesaj.

– Mă sună Joannie. Uite ce spune: „Sînt la telefon, mențin legătura. Urgent".

– Spune-i că o suni.

– Circuitele sînt aglomerate. Leo, mă întorc imediat.

– Stai un minut. Am nevoie de tine aici. Doar tu vrei capele alea.

– Mă întorc imediat. Am probleme.

Natalie fugi după asistentă, întrebîndu-se ce dezastru s-a mai întîmplat de o suna Joannie Frye. Trecu în grabă printre mesele participanților la licitație. În sfîrșit ajunse în hol.

– Unde este telefonul?

– Vă rog să mă urmați. Fata o conduse pe o ușă, folosită de personal, trecură de niște birouri și intrară într-un culoar lung.

– Unde mergem?

– Pe ușa aceea, arătă fata, apoi se întoarse pe călcîie și se grăbi să dispară.

Natalie ezită. Pentru prima dată de cînd începuse licitația văzuse o asistentă care nu zîmbea. Dădea deja cîțiva pași înapoi, cînd ușa se deschise și Natalie clipi, orbită de lumina soarelui.

Pe ușă intrase un val de frig. Reuși să distingă silueta unei mașini în stradă și umbra întunecată a unui bărbat care alerga spre ea. Se răsuci și o rupse la fugă, dar bărbatul o prinse. Începu să țipe luptîndu-se cu el. O trăgea spre ușă.

– *Natalie!* Pentru Dumnezeu, ce faci? întrebă Leo, dînd buzna în coridor și înaintînd războinic spre ea.

– Strigă după ajutor! icni Natalie.

– Ce se întîmplă? Ce înseamnă asta? Bătrînul blănar îl prinse de mînă pe rus. Bărbatul se opri și se întoarse amenințător.

– Cine ești dumneata? Un *schmuck?* întrebă Leo. Dă-i drumul!

Rusul ridică mîna liberă și îl lovi pe Leo în piept. Natalie auzi sunetul înfundat al loviturii. Leo se pregătea să lovească și el.

– Hei, spuse în șoaptă și se ghemui cu mîinile în dreptul inimii. Hei! Trabucul îi căzu din gură. Fața i se strîmbă. Buzele i se învi-

neţiră şi se prăbuşi.

– *Leo!*

Un grup de tinere asistente apărură pe uşă, îl văzură pe Leo căzînd, o auziră pe Natalie ţipînd şi începură şi ele să strige. Rusul fugi. Natalie îngenunche lîngă Leo.

– Chemaţi un doctor, strigă ea spre fete, chemaţi o ambulanţă!

Faţa lui Leo era vînătă. Natalie îşi presă urechea de pieptul lui. Nu auzi bătaia inimii. Încercă să-şi amintească ce exerciţii trebuia să facă pentru că le studiase în eventualitatea că Wallace va avea un atac de cord. Îşi aminti doar că trebuie să-l facă respiraţie gură la gură şi să-i apese pe piept. Cineva o trase de lîngă el.

– Sînt medic. Vă rog să-mi faceţi loc.

Natalie se legănă pe picioare şi privea îngrozită cum lucra doctorul. De două ori reuşise să îl facă pe Leo să respire. A treia oară, doctorul strigă furios că are nevoie de ambulanţă. A trecut aproape o oră pînă să ajungă un echipaj. I-au pus lui Leo o mască de oxigen şi l-au înghesuit pe o targă.

– Merg cu el, spuse Natalie, dar un miliţian în uniformă o opri. Merg cu el pînă la spital, încercă ea să explice poliţistului căruia i se alăturase un altul. Este singur. Nu vorbeşte ruseşte.

– Dumneata vii cu noi, se auzi o voce tăioasă.

– Anunţaţi-i pe fiii lui. Sînt în sala de licitaţii.

Abia în momentul în care poliţistul o strînse fără milă de braţ, Natalie îşi dădu seama că a fost arestată.

35

Îl citise pe Soljeniţîn. Şi-a făcut teza de doctorat cu *Primul cerc*, studiu comparativ, Pasternak, Orwell şi Koestler. Recent, descoperise pe poeta exilată Irina Ratuşinskaia. Dar, nici una dintre aceste cărţi nu o pregătise pentru groaza pe care o trăia acum, cînd gardiana, un munte de femeie, îi ordonă să se dezbrace.

O frică puternică i se adună în piept, gata să explodeze. Se

gîndea că personajele lui Soljeniţîn, Pasternak şi Orwell fuseseră inocente. Ea însă era vinovată.

– Staţi puţin. Eu sînt cetăţean american. Vreau să discut cu consulul Statelor Unite... ba nu, cu ambasadorul.

Ştia că nu se afla la Leningrad. Mai întîi au băgat-o într-un camion, apoi au transferat-o într-un avion. De la aeroportul din Moscova a plecat într-o furgonetă a poliţiei. A aflat că este la Moscova din întîmplare. Un curent de aer a desprins perdeaua de la geam şi a văzut în fugă magazinul Lumea copiilor, care se afla aproape de închisoarea Lubianka din piaţa Dzerjinski.

Cartierul general al KGB-ului. Salvată de „milionari", prizonieră a poliţiei secrete. Trecuseră cîteva ore de cînd fusese arestată. În avion, aruncată într-un compartiment întunecat, cu cătuşe la mîini, se întreba îngrijorată dacă Leo mai este în viaţă. Acum nu se mai gîndea la el. Nu ştia decît că îi este frică.

– Cer să discut cu ambasadorul ţării mele.

Să nu te cerţi niciodată cu funcţionarii, îi spusese Wallace. Ei nu te pot ajuta, dar îţi pot face foarte mult rău. Gardiana era o femeie solidă, lipsită de expresie, exact aşa cum le-a descris Soljeniţîn. Ca prin minune, în mîinile ei, apăru un baston de cauciuc. Cu faţa opacă şi ochii lipsiţi de viaţă, împinse capătul bastonului în stomacul lui Natalie. Durerea profundă îi învălui corpul.

– Dezbracă-te.

Natalie era îmbrăcată cu noua ei rochie roşie. Ochii inexpresivi o priveau cum se dezbracă. Gardiana arătă spre picioare. Natalie descălţă cizmele şi rămase cu picioarele goale pe cimentul rece. Cînd ajunse la sutien ezită. Bastonul o lovi fulgerător peste coapsă. Desfăcu sutienul şi îşi dădu jos ciorapii şi chiloţii. Tremurînd, îşi scoase ceasul de la mînă, cerceii, perlele, brăţările şi medalionul primit de la Wallace. Ultima a fost verigheta. Le aşeză pe toate în mîna întinsă a femeii.

Gardiana plecă şi o lăsă dezbrăcată, tremurînd de frig. În tavan era un bec şi o cameră de luat vederi.

– Stai puţin! strigă Natalie, dar nu o mai auzi nimeni.

Au trecut minute, poate secunde, poate ore. Cînd a obosit s-a

aşezat pe marginea unui pat, cu ochii aţintiţi în duşumea, trăgînd nervos de marginea cuverturii. De fiecare dată cînd încerca să se adune, gîndurile i se împrăştiau ca frunzele, bătute de vîntul fricii. Uşa se deschise. Natalie sări în picioare. O altă gardiană, măruntă şi foarte diferită de prima, îi întinse un halat din bumbac alb. Mirosea a spital. Gardiana o conduse într-o cameră unde se afla o masă şi un singur scaun din lemn. O lăsă singură.

Încerca să măsoare timpul cu bătăile inimii, dar pierdu şirul, şi continuă să aştepte, muşcîndu-şi buzele. De data aceasta, i-a fost teamă să se mai aşeze. O voce îi şoptea să-şi folosească timpul pentru a gîndi. O alta îi sugera că n-are nici un rost. Uşa se deschise.

– Slavă Domnului, reuşi să murmure.

În cadrul uşii se contura silueta înaltă a lui Valeri Kiricenko. Purta uniformă şi ducea în mînă o geantă diplomat şi o sacoşă de plastic în care se afla ceva alb. În spatele lui, într-o tăcere respectuoasă aşteptau un bărbat şi o femeie. Natalie avu impresia că îi ştie de undeva.

– Ea este, spuse femeia.

– Eşti sigură?

– Da, domnule. Foarte sigură.

– Liber, mulţumesc.

Cei doi s-au întors şi au plecat, închizînd uşa în urma lor. Natalie simţi cum i se face ţăndări tot curajul pe care-l mai avea. Cei doi erau bărbatul şi femeia a căror sosire la hanul Hopkins a obligat-o pe Liuba să fugă pentru a-şi salva viaţa.

Kiricenko o privea foarte atent şi dădea din cap satisfăcut. Îşi lăsă pe duşumea geanta diplomat şi deschise sacoşa din plastic. Scoase şi aruncă pe masă haina ei din blană de rîs, cu pete maronii de sînge.

– Dacă aş fi în locul dumitale şi aş crede în Dumnezeu, aş începe să mă rog pentru viaţa mea.

Tresări îngrozită cînd văzu furia din ochii lui.

– Nu mă face să-mi pierd timpul, iar pe dumneata scuteşte-te de alte mizerii. Este haina dumitale?

Fusese îngrijorată din cauza acestei haine. Îşi construise chiar

o mică poveste.

– Pot să o controlez?

– Ţi-am spus să te scuteşti de necazuri. Este haina dumitale?

– Seamănă cu o haină pe care i-am dat-o unei femei la Leningrad.

Oricît ar fi fost de neverosimilă povestea, Natalie se agăţă de ea cu speranţa disperată că au arestat-o doar din pricina hainei.

– *Ai dat* această haină? Poliţia mi-a spus că este foarte scumpă.

– Ne ocupăm de comerţul cu haine de blană.

– Şi ai dat-o pentru una la fel de costisitoare?

– Nu tocmai.

– Gardian! strigă el.

Uşa se deschise. Gardiana cea solidă intră şi aruncă pe masă haina de blană a prostituatei. Pînă şi culoarea acesteia demonstra limpede că povestea lui Natalie nu stătea în picioare. Mai rău decît atît, ei au urmărit-o pînă la apartamentul studentului. Oare pînă unde au urmărit-o?

– Eu nu sînt un expert ca dumneata, doamnă Nevski, dar pot să-mi dau seama de deosebirea dintre aceste haine. Aţi făcut o afacere?

– Băusem. Eram înfierbîntată. Cred că eram chiar beată. Ne-am întîlnit în lift, la hotelul Leningrad, în timp ce coboram de la bar.

– Aţi văzut ceva neobişnuit după ce aţi făcut schimbul de haine?

– Cred că a fost un accident de circulaţie. Eu am urcat într-un taxi şi am plecat.

– V-aţi îndreptat spre Consulatul american; cînd aţi văzut poliţia acolo v-aţi răzgîndit şi aţi sfîrşit în camera unui student, unde v-aţi petrecut noaptea, v-aţi schimbat hainele şi aţi lăsat-o în schimb pe aceasta, probabil în semn de mulţumire pentru serviciile aduse.

– Am fost suprasolicitată în ultima vreme. Recunosc că am băut prea mult. Am cumpărat blănuri de cîteva milioane şi-n acest moment sînt în negocieri cu ministrul Comerţului Exterior, Vladimir Rostov. Trebuie neapărat să iau legătura cu tovarăşul Rostov. Pentru astă seară avem planificată o întîlnire, iar pentru mîine o conferinţă de presă la Palatul blănurilor; dorim să facem publică înfiinţarea unei companii sovieto-americane. Sperăm ca la începutul turneului

său, chiar Secretarul general să...

Kiricenko o întrerupse şi o întrebă disprețuitor:

– Dumneata chiar crezi că poți face afaceri în Uniunea Sovietică, dacă se răspîndeşte vestea că ai fost reținută de KGB? Vor fugi cu toții, doamnă Nevski. Vor fugi ca iepurii... Acum, după cum ai recunoscut singură, ai avut o noapte foarte agitată la Leningrad. Departe de văduva spăşită pe care am întîlnit-o eu la recepția din Kremlin. Oricît ar părea de ciudat, poate că se explică.

Studiindu-i cu atenție reacțiile, Kiricenko deschise geanta diplomat. Natalie se strădui, dar nu reuşi să nu-i privească mîinile. El scoase şi aruncă pe masă trei exemplare din *Perla*.

– Aceasta, îi explică, a aparținut unei tinere care a căzut de la etajul unei clădiri. Aceasta, unui domn bătrîn care a înghițit cianură cînd oamenii mei au încercat să-l interogheze, iar aceasta unei femei răsfățate, pe care am urmărit-o pe nişte străzi foarte dubioase din Moscova. Iar *aceasta* – întinse mîna şi scoase o a patra carte – pe care am găsit-o noi în camera dumitale, seamănă cu un roman foarte popular în America. Cînd am deschis-o, am constatat că este aceeaşi mizerabilă carte pornografică.

Natalie tremura.

– Poate că nu este o mizerie! continuă Kiricenko sarcastic. Poate că este artă! Poate că este o istorie a perversității victoriene care ne ajută să îi înțelegem pe strămoşii noştri pre-revoluționari. Dumneata ce crezi, doamnă Nevski?

– Vreau să îl văd pe ambasadorul american.

– Îl vei vedea, promise el. După ce vom avea o mică discuție. Sau două. Sau trei. Sau patru. Sau cîte va fi nevoie.

– Nu înțeleg despre ce vorbiți, tovarăşe Kiricenko.

Violența din privirea lui o țintui locului.

– Cum îndrăzneşti să-mi spui tovarăşe? Cum îndrăzneşti... Trei oameni suspectați de conspirație cu soțul dumneavoastră împotriva Uniunii Sovietice aveau această carte, *Perla*. Soțul dumitale *a fost împuşcat*. După trei luni apari dumneata cu un exemplar din *Perla*. Cunoşti termenul *carte de cod?*

Natalie negă din cap.

– Nu? Atunci spune-mi că îți plac fanteziile sexuale pe care ți le imaginezi citind *Perla* și, în două ore, vei ajunge la hotelul dumitale.

– Îmi plac fanteziile sexuale pe care mi le imaginez cînd citesc *Perla*.

– Îmi dai voie să presupun că soțul dumitale te-a inițiat?

– Da.

– Spre ce fel de abuzuri înclini?

– Nu înțeleg.

Kiricenko luă cartea și o răsfoi.

– Cele mai multe dintre scene se referă la abuzuri sexuale. Care este plăcerea dumitale? Să le provoci? Să le primești?

Natalie tăcea.

– Descrie două sau trei dintre scenele dumitale preferate.

– Nu pot.

– Să chem gardiana?

– Nu pot. Nu pot să o fac. Vă rog, este prea intim.

– Habar nu ai – încă – de adevăratul înțeles al cuvîntului „intim". Se ridică în picioare. Am cerut să ți se facă un examen medical. Doctorul va avea nevoie de o oră sau două. În acest timp gîndește-te la scenele preferate. Le vom discuta în detaliu cînd mă întorc. Atunci cînd mă voi declara „satisfăcut", vom continua discutînd despre o anume fată care se numește Elena, și de o alta pe care o chema Liuba. După care vom vorbi despre o conspirație pe care acestea o cunoșteau sub numele de „Complotul milionarilor". Gîndește-te la „Complotul milionarilor" cît timp te examinează doctorul. Gîndește-te cine este „tătucul". *Vojd*, un termen pe care mi l-ai fluturat pe sub nas în seara cînd te-am cunoscut. Și mai gîndește-te la legăturile soțului dumitale cu „tătucul" și cu „milionarii".

– De ce să mă examineze doctorul?

Droguri, gîndi ea. Se știa că KGB-ul folosește droguri pentru a-i face pe deținuți să vorbească.

– Un examen de rutină, să-ți aflăm rezistența.

– Rezistența?

– Să vedem cît poate suporta trupul dumitale. Nu am dori să

cedezi exact în toiul unei discuții interesante...

Amenințarea încă o strivea. Îl auzi din nou pe Kiricenko.

– Uite, îți las o carte ca să-ți împrospătezi memoria, în timp ce doctorul îți ia tensiunea... Uluitoare obiceiuri sexuale aveau victorienii. Bătăi. Violuri. Sodomie. Dă-mi halatul. Nu vei avea nevoie de el.

– Nu!

O plesni peste față, parcă pentru a-i demonstra de ce este în stare. Natalie făcu cîțiva pași înapoi. El o prinse și smulse halatul de pe ea.

Natalie se întoarse, cu fața la perete.

– Nu te apropia de mine.

Kiricenko îi ridică părul și îi trecu un deget rece pe ceafă.

– Examinare plăcută.

Doctorul era palid, cu părul slinos și ochi lacomi. Îi luă tensiunea. O puse să sară timp de două minute, apoi îl luă din nou tensiunea. Îi ascultă inima și plămînii. Îi pipăi glandele de la baza gîtului și o privi nemilos în timp ce ea se străduia să-i dea o probă de urină. Făcu o analiză a urinei în niște eprubete. Privi cercetător rezultatele, aruncîndu-i priviri inchizitoriale, apoi repetă analiza. Natalie se ghemui într-un colț, tremurînd de frig, dar mai puțin umilită decît s-ar fi așteptat. Îl citise pe Soljenițîn.

Kiricenko greșise cînd a ales doctorul. Aproape că zîmbi, emoționată că reîncepuse să raționeze. Pentru a o înspăimînta ar fi fost nevoie de un doctor hidos. Dacă acesta ar fi examinat-o la fel ca pe unul din milioanele de prizonieri fără chipuri, i-ar fi putut descoperi punctul vulnerabil. Dar nenorocitul acesta de doctor îi inspira mai mult dezgust decît frică și între timp mintea ei se limpezea devenind aptă pentru a gîndi.

Își aminti că generalul Lapșin i-a spus despre Kiricenko că este incoruptibil. Faptul că a atins-o, că i-a făcut avansuri, reprezenta un gest deliberat, cu scopul de a o înspăimînta. Era puțin probabil că va traduce în practică acele amenințări.

Îl putea opri o conduită morală, dacă o avea. Nimeni nu știa

că ea se află aici. Ruşii puteau să o caute săptămîni în şir prin canale, oficialităţile să se plîngă că nu o găsesc pe americanca dispărută şi, în tot acest timp, KGB-ul era liber să o brutalizeze, în inima Moscovei, la mai puţin de două mile de Ambasada Americană. Trebuia să le dea ceva.

Ce dorea KGB-ul? Ce le-ar putea spune:

Doreau ceea ce se străduise Wallace să le ascundă. Îi doreau pe „milionari" şi pretextul de a se lansa într-un masacru.

Ce ştia Kiricenko?

Starkov a avut dreptate. Kiricenko era convins că *Perla* aparţinea „milionarilor". Nu ştia despre ei nici a zecea parte din ce înregistrase Wallace pe bandă. Dacă ar fi aflat, mii de ofiţeri ar fi acum în închisoare, iar complotul neutralizat.

Bănuia că Kiricenko era încurcat într-un păienjeniş de informaţii. Acest lucru ar explica oarecum interesul pe care i l-a arătat de la început – încercase să sperie o diletantă, în speranţa că va face o greşeală. Cel mai important lucru era că nu o întrebase nimic de Ziua valentinelor. Poate nu ştia că lovitura de stat urma să aibă loc peste două zile.

Ce ironie. După mai bine de patruzeci de ani, reţeaua de informaţii a lui Wallace Nevski rezista. Acum depindea numai de ea să prevină haosul, cauza pentru care Wallace îşi pierduse viaţa. Scopul ei – stoparea „Complotului milionarilor" coincidea cu cel al lui Kiricenko. Dar, ca şi Wallace, ea lucra pentru anihilarea rebelilor fără violenţă, pe cînd KGB-ul ar fi stîrnit o revoltă naţională.

– Vă recomand, la modul cel mai serios, să fiţi cooperantă la interogatoriu, îi strigă doctorul de la masa unde mai lucra încă la testul de urină.

– Este sfatul dumneavoastră medical sau politic?

– În starea în care vă aflaţi, vă asumaţi riscuri enorme.

– Ce stare?

Omul o privi surprins.

– Nu ştiţi?

– Ce să ştiu?

– Sînteţi însărcinată.

În acel moment, Natalie deveni cea mai fericită prizonieră din istoria închisorii Lubianka. Nici un suflet lipsit de speranță, eliberat pe neașteptate, nici o condamnată, iertată din senin, nu a trăit vreodată o asemenea fericire. Ceea ce ea pierduse pentru totdeauna, revenise la ea sub o altă formă.

Wallace se afla în ea așa cum visase de multe ori. Purta în ea un secret mai prețios decît înregistrarea lui, un secret pe care îl descifrase total greșit. Nu avusese ciclu menstrual două luni, dar pusese asta pe seama suferințelor prin care trecuse. Ușoara greață de dimineață o atribuise călătoriei, caviarului și votcii. În acel moment și-a jurat să nu mai pună strop de băutură în gură; începu să rîdă cînd își aminti unde se află și apoi izbucni în lacrimi. Chiar dacă plîngea știa că trupul ei este mulțumit și împlinit.

Ușa se deschise. Un ofițer KGB, cu privirea la fel de rece ca a lui Kiricenko, dar mai tînăr și cu grade de căpitan, intră însoțit de gardiana care îi aruncă în brațe hainele și îi spuse:

– Îmbracă-te!

– Tu, se adresă el doctorului, vei prezenta colonelului Kiricenko raportul complet.

Doctorul își adună instrumentele și plecă.

– Mai repede, se răsti căpitanul, făcîndu-i un semn gardienei care o amenință cu bastonul. Natalie se îmbrăca, întrebîndu-se ce o mai așteapta.

– Mișcă! Scoase un set de cătușe și îi prinse mîinile la spate. Gardiana o conduse pe un coridor lung; căpitanul le urmă. Au urcat cîteva etaje. Natalie se împiedică. Gardiana înjură și își înfipse unghiile în mîna ei. La capătul scării au fost opriți pentru verificare. Căpitanul a scos niște hîrtii, a răspuns la salut și au intrat pe un alt coridor. Pe Natalie o trecu un fior de frig. Alt punct de verificare, alt salut. A urmat al treilea punct de verificare, unde hîrtiile au fost citite de ofițerul de gardă și Natalie a trebuit să suporte confruntarea – i se făcuseră fotografii cînd sosise la închisoare. Gardiana se dădu deoparte. Ieșiră într-o curte interioară înconjurată de ziduri înalte. Era noapte și ningea. Natalie zări silueta unei mașini.

– Uite, ia haina mea, spuse căpitanul. Cred că ți-e frig.

Erau primele cuvinte blînde pe care le auzea din momentul în care intrase aici.

– Sînt liberă? îngăimă ea.

– Nu tocmai.

Bărbatul deschise portiera mașinii și o ajută să urce, apoi se așeză la volan, porni motorul și ieși din curte luînd-o pe aleea întunecată. La capătul aleii era o poartă și, cînd mașina ajunse în pata de lumină a reflectoarelor care o înconjurau, Natalie observă că în mașină mai era un bărbat.

Garda cercetă la lumina unei lanterne hîrtiile căpitanului, apoi lumină fața lui Natalie. Raza lanternei lumină pentru o clipă pe cel de al treilea ocupant. Soldatul salută încremenit și făcu semn să se deschidă poarta. Mașina ieși într-o stradă lăturalnică. Imediat fu preluată de o gardă de motocicliști.

Alergau nebunește pe banda din mijloc, rezervată pentru oficialități. În timp ce treceau pe sub stîlpii de iluminare, Natalie reuși să distingă chipul celui care o preluase.

– Unde mă duci? șopti ea.

– La frigare, răspunse pe un ton rece bătrînul mareșal Lapșin.

36

Părea neverosimil, dar Natalie știa că „milionarii" violaseră Cartierul general KGB, inima securității sovietice. Faptul că recurseseră la un gest atît de riscant îi confirma că lovitura de stat era programată pentru Ziua valentinelor. În același timp reprezenta dovada cea mai grăitoare a puterii pe care o aveau.

– Cum m-ați scos? Sub ce pretext?

– Pretext? rîse bătrînul. În Uniunea Sovietică noi nu avem nevoie de pretexte. Hîrtiile deschid toate ușile. Birocrații sînt adevărații conducători, iar noi avem mulți, mulți birocrați de partea noastră.

Acum, cînd coloana motorizată se îndepărta în viteză de centrul Moscovei, mareşalul Lapşin îi puse o întrebare menită să-i spulbere şi ultima iluzie că ar putea scăpa.

– Crezi în viaţa de apoi?

– Mă dor mîinile. Nu mi-aţi putea scoate cătuşele?

– Eu cred în viaţa de apoi. Cred că exact în acest moment Vasili ne priveşte. Poate cînd va vedea că te dor mîinile îşi va primi şi el pedeapsa. De ce a trădat Rusia?

– Vasili a iubit Rusia, domnule mareşal. El credea că dumneavoastră o veţi distruge.

– Noi nu vrem asta! se răsti Lapşin.

– Era convins că nu veţi reuşi.

– Cînd ţi-a spus?

Natalie era furioasă. Reuşise să o facă să recunoască că ştia despre complot.

– Cînd?

– Vara trecută, improviză ea, la iuţeală. *Văduvă. Sînt o văduvă înspăimîntată*, îşi spuse ea.

– A mărturisit?

– În termeni foarte vagi. Era îngrijorat în privinţa dumneavoastră.

– Vrei să fii mai exactă?

– Nu pot. Asta este tot ce mi-a spus.

– Vom vedea. Bătrînul mareşal o privi îndelung şi cu duritate. Apoi întoarse capul. Terminase cu ea.

Elicopterul, deservit de ofiţeri superiori, aştepta pe un cîmp din afara oraşului. Scara a fost coborîtă de căpitanul care o scosese din închisoarea Lubianka.

– Păstrează haina, îi spuse el şi fugi la maşină; mareşalul coborîse geamul, pentru a urmări decolarea.

Aparatul se ridică. Ofiţerii păstrau o tăcere grea, lăsînd-o pe Natalie să îşi imagineze ce o aştepta. Căpitanul care îi dăduse haina, o privea de parcă îi părea rău de ceea ce avea să i se întîmple. Doctorul reuşise să-i trimită sufletul spre o zonă a suferinţei pe care nu o mai cunoscuse.

Natalie recunoscu ferma experimentală după linia întunecată a rîului. Generalul Lapşin o aştepta pe terenul de aterizare. Stătea foarte drept, în bătaia vîrtejului de aer pe care-l creaseră elicele aparatului în coborîre. O ajutară să coboare şi o împinseră spre el. Nu-i desfăcuseră căţuşele şi vîntul îi sufla haina abia aninată pe umeri. Generalul se apropie şi i-o încheie cu mişcări blînde.

– Ar fi trebuit să-ţi vezi de afaceri.

– Aşa am făcut. Sînt pe punctul de a încheia o afacere spectaculoasă, o companie mixtă sovieto-americană. Mă poţi ajuta să ajung la Leningrad pînă mîine dimineaţă?

Lapşin zîmbi.

– Frumoasă încercare.

– Nu înţeleg. De ce m-ai adus aici?

– Cineva doreşte să te cunoască.

O prinse de braţ, dar în loc să o conducă spre casă, o luă pe aleea ce ducea la grajdurile de nurci. La jumătatea drumului trecură pe lîngă un soldat care mătura zăpada. Natalie simţi mirosul specific al nurcilor, adus de vînt. Se înfioră. Parcă le auzea agăţîndu-se furioase de plasa cuştilor.

Lapşin, însă, trecu de grajduri şi Natalie avu deodată sentimentul că peisajul semăna cu cel de acasă – aerul era deosebit, ca acela din preajma unei ape curgătoare. Îşi dădu seama că se apropiau de rîu. Cînd văzu umbra contorsionată a albiei, ca o lamă ce despica albul zăpezii, lui Natalie îi trecu prin minte gîndul nebunesc că voia să o înece. O altă umbră, masivă, se materializă încet în întuneric şi sub forma unei clădiri. Nu avea ferestre; exista doar o uşă izolată, pe care el o deschise.

O izbi imediat un miros puternic de nurcă. Se trase înapoi. Lapşin o tîrî în interior şi închise uşa. Natalie începu să respire rapid, agitat; o panică de nedescris punea stăpînire pe ea.

După vîntul tăios de afară i se păru deosebit de cald şi întuneric. Un altfel de întuneric decît cel de afară, unde zăpada arunca reflexe cenuşii. O iluminare difuză simula albastrul înserării de vară. Pe

măsură ce ochii i se obişnuiau, Natalie observă că se afla într-o încăpere, plină de cuşti cu nurci. Erau sute de cuşti, aşezate pe trei rînduri, de-a lungul pereţilor, lăsînd între ele doar un culoar îngust. În faţa cuştilor erau instalate jgheaburile pentru apă, mîncare şi curăţarea reziduurilor.

Cînd au intrat, animalele s-au oprit. Apoi, încet, încet, au început să se mişte, ieşind din adăpostul de somn, mirosind să vadă dacă a intrat îngrijitorul, agăţîndu-se cu îndrăzneală de plasa de sîrmă. Natalie se gîndi că aşa arătau străzile din Manhattan, la lăsarea serii – vibrau în aşteptare.

Lapşin o privea atent.

– Ce este aici?

– Un laborator de încrucişare a raselor cu care soţul dumitale a reuşit să cîştige încrederea tatălui meu.

– Nu înţeleg ce spui.

– Nurcile se împerechează o dată pe an. Obţinem recolta în noiembrie-decembrie. Aici se creează o atmosferă controlată. Prin manipularea luminii, sperăm să le păcălim ceasul biologic şi să se împerecheze de mai multe ori pe an.

– Ca puii de incubator? O să distrugeţi piaţa.

– Soţul tău privea problema ca un adevărat socialist – mai multe nurci, pentru mai mulţi oameni. Nu-ţi face probleme. Au încercat şi cei mai buni fermieri din America, dar nu au obţinut rezultate mai bune ca ale noastre. De fapt, intenţia a fost alta. Ceea ce a dorit cu-adevărat Vasili a fost să desconspire mişcarea condusă de tatăl meu.

– Ce legătură are asta cu mine?

– Vrem să ne dai înregistrarea.

– Am ars-o.

– Ce conţinea?

– Nu am ascultat-o.

– Ai trecut printr-o mulţime de necazuri numai ca să o asculţi. Şi ai ascultat-o.

– Numai începutul, recunoscu ea. L-am auzit pe tatăl tău vorbind cu un american. Vorbeau despre tine. Atunci mi-am dat seama

că n-am nevoie de încurcături. Eu fac afaceri. Am o companie de condus. Activitatea lui Wallace este de domeniul trecutului. El a murit. Eu sînt singură. Să-ți spun drept, nu-mi pasă ce pune la cale tatăl tău, sau tu, sau americanul. Nu doresc decît să închei afacerea cu Rusia şi să plec acasă.

Sună grozav, gîndi ea. Femeia independentă îşi hotărăşte singură soarta. Şi Lapşin părea să gîndească la fel. Zîmbea vag.

– *Boje moi!* Cît aş vrea să te cred.

– Tu ai crede orice femeie frumoasă, se auzi un glas în spatele lor. Asta face parte din farmecul tău, Aleksandr, şi unul din nenumăratele motive pentru care te iubesc.

37

Lui Natalie i se opri respirația cînd femeia ieşi din semiobscuritate: în fața ei se afla Dina. Mergea ca un manechin la o prezentare de modă – păşea punînd un picior în fața celuilalt şi se ondula languros. Era o imitație aproape comică a lui Lauren Bacall, dar generalul Lapşin nu-şi putea lua ochii de la ea. Era înaltă şi suplă, însă fără peruca blondă părea mai bătrînă. Arăta de cel puțin treizeci de ani. Părul era pieptănat altfel decît în cele două fotografii pe care le văzuse Natalie. Îl purta drept, tăiat la lobul urechii. Ochii ei negri, pătrunzători, se împlîntară în Natalie, iar zîmbetul îi deveni crud.

– Minți.

Fără să o privească Natalie se întoarse spre generalul Lapşin.

– Ea l-a ucis pe soțul meu. Ştiai asta?

– Bănuiam. Îmi pare rău pentru suferința ta. Dar a fost dușmanul nostru.

– Unde este înregistrarea? întrebă Dina.

– Am ars-o. Acum îmi pare rău. Acum aş fi vrut să o am, să aflu odată de ce vă este atît de frică.

Dina zîmbi.

– Minți. Nu înghițim noi așa ceva. Avea un ușor accent englezesc. Ai ars tu ceva, dar nu firul despre care discutăm. Cred că l-ai copiat. Nu am întîlnit niciodată un american care să nu poarte cu el aparate și casete. În bagajele tale nu am găsit nici un casetofon, dar formularul vamal arată clar că ai adus un casetofon. Un Panasonic 111, mini. L-ai pierdut?

– L-am făcut cadou unei fete din palatul unde se țin licitațiile.

– Unde este copia?

– N-am făcut nici o copie. Nici măcar n-am ascultat înregistrarea.

– Vino cu mine, Natalie.

Natalie îl privi pe Lapșin. Acesta îi făcu semn să o urmeze.

– Va trebui să ne spui.

– Dar v-am spus!

– Vino, Natalie!

Dina o prinse de braț și o smuci. Cătușele i se strînseră dureros pe încheieturile mîinilor. Dina o tîrî pe culoarul îngust dintre două șiruri de cuști și o împinse lîngă una, ce se afla la nivelul ochilor ei.

– Privește puțin animalul acesta!

Natalie se trezi față-n față cu o femelă. Avea corpul lung, puternic, capul mic și ochii fioroși. I se strînse stomacul de teamă. Nurca se încordă simțindu-i frica.

– Ai observat probabil că lumina se stinge treptat, continuă Dina. Îngrijitorii simulează căderea nopții. Animalele se pregătesc să-și primească hrana. Sînt flămînde. Și iritate. Conductele de apă au înghețat și nu și-au potolit nici măcar setea. Aleksandr, dă-mi te rog o rublă.

Lapșin scoase portmoneul și îi întinse o bancnotă. Dina o rulă.

– Privește, Natalie!

Strecură capătul hîrtiei prin plasa de sîrmă. Nurca atacă într-o fracțiune de secundă, cu ghearele și cu dinții care sclipeau în semiîntuneric. Natalie auzi cum animalul zgîria furios plasa. Dina retrase hîrtia sfîșiată și i-o arătă lui Natalie.

– Bineînțeles că este femelă. Știi clișeul. Probabil că pe unii masculi de aici i-ai putea scărpina după urechi, dacă te-ai strădui. Dar tu nu vrei, nu-i așa? Asta cred și eu. Ți-e frică de ele. Ciudat.

Ele mor pentru hainele tale, cînd ar putea fi invers... Natalie, ce era înregistrat pe bandă şi unde este copia?

– Nu am ascultat. Nu am făcut nici o copie.

– Aleksandr, desfă-i căţuşele, scumpule.

Lapşin se execută fără comentarii. Natalie începu să-şi maseze încheieturile. Dina o apucă de mînă.

– Ce era înregistrat pe bandă şi unde este copia?

– Nu am ascultat-o şi nici n-am copiat-o.

Cu o mişcare bruscă Dina presă degetele lui Natalie de împletitura plasei de sîrmă. Nurca atacă fulgerător. Natalie ţipă de durere uitîndu-se la degetul însîngerat. Încercă să se elibereze, dar Dina o strînse cu o forţă nebănuită şi îi presă din nou mîna pe plasă. Incitată de sîngele cald pe care-l mirosise, nurca atacă din nou.

Mîna îi ardea ca focul. Trei degete erau însîngerate. Dina o eliberă şi ea se îndepărtă, clătinîndu-se. Îi era greaţă. Se învîrtea pămîntul cu ea.

– Adu-o înapoi, Aleksandr.

Lapşin o ajunse din urmă şi îi blocă drumul.

– Răspunde-i! îi spuse el.

– Ajută-mă, îi şopti ea.

– Îmi pare rău, doamnă Nevski, te joci cu băieţi mari.

– El nu te poate ajuta, spuse Dina calm. Te-ai aşezat singură în calea evenimentelor. Te vor mătura. Nu mai poţi rezista.

– Nu am vrut decît să aflu ce s-a întîmplat cu soţul meu.

– Pentru foarte mulţi oameni a fost limpede de la bun început ce s-a întîmplat cu el.

– Dar nu era adevărat.

Dina îi arătă picăturile de sînge care se prelingeau de pe mîna ei.

– Chiar poţi să spui că acum eşti mai fericită? Spune-mi unde este copia, ori deschid uşa şi îţi ţin mîna în cuşcă pînă se satură animalul.

În acel moment, Natalie ştiu că niciodată nu urîse cum ura acum. Ar fi vrut să se arunce asupra Dinei, să o lovească. Dar acest lucru era tot atît de imposibil, ca şi evadarea din acel loc infernal.

– Spune-ne, insistă şi Lapşin.

– Chiar dacă aş fi făcut o copie ceea ce n-am făcut – după ce v-aş spune, tot m-ați omorî.

Ochii Dinei sclipiră trădîndu-i intenția, dar Lapşin îi spuse:

– Nu-ți vom face nici un rău. Te mai ținem puțin aici, după care îți vom da drumul. Ai cuvîntul meu.

– Aş prefera cuvîntul Dinei.

– Nici o problemă, interveni Dina.

– Chiar vrei să te cred? Tu l-ai ucis pe soțul meu. O să mă ucizi şi pe mine.

– Dă-mi mîna.

Natalie se întoarse spre Lapşin. Cei doi erau cu totul diferiți.

– Mă tem că orice aş face, tot voi muri. Dacă ți-a făcut plăcere noaptea pe care am petrecut-o împreună, fă-mi te rog o ultimă favoare, omoară-mă repede.

– Poate că te mai gîndeşti.

Dina se repezi la el, spumegînd de furie.

– Tu nu vezi ce ne-a făcut? A ascuns-o. Noi nu putem continua pînă nu găsim banda.

Lapşin tresări.

– Voiam să spun că este posibil ca ea să nu fi făcut o copie.

– Trebuie să fim siguri de asta!

Lapşin scoase batista şi îi înfăşură degetele însîngerate.

– Natalie, noi reprezentăm un imperiu. Tatăl meu, eu, Dina, sîntem doar trei din miile de oameni. Te-ai aşezat în calea noastră. Te rog să apreciezi corect situația în care te afli. Încerc să te fac să înțelegi bine în ce situație te-ai băgat. Îți vom acorda o oră de gîndire.

Dina încercă să protesteze, apoi renunță cu un zîmbet supus.

– Foarte bine, dragul meu. Lapşin deschise uşa. Dina îi şuieră în ureche: „Am eu grijă să nu mai vină, cînd mă voi întoarce."

Natalie îl privi insistent pe generalul Lapşin. Acesta, însă, se întoarse şi ieşi.

Încercă uşa. Era bine încuiată. Se prăbuşi pe pămîntul cald şi strînse bine batista lui Lapşin pe degetele sfîşiate.

Dina o va omorî. Pînă ieri, s-ar fi consolat cu gîndul că i se va

alătura lui Wallace, dar acum îl refuza, pentru că nu mai era singură.

În întuneric, nurcile începură să se agite. Natalie asculta disperată sunetele înfundate, țipetele, scrîşnetul colților pe sîrmă. Erau animale de pradă. Se hrăneau noaptea. Spre deosebire de alte animale domesticite, nurcile nu-şi pierduseră instinctele primare agresive. Chiar dacă se afla la a patruzecea generație în captivitate, nurca eliberată fugea direct spre rîu şi ucidea cu aceeaşi ferocitate ca şi în sălbăticie.

Natalie se ridică în picioare şi se încumetă să intre pe culoarul dintre cuşti, numărîndu-le. Făcu un calcul sumar şi constată că erau mai mult de o mie de animale. Avea o slabă şansă de a scăpa, care i se păru mai periculoasă decît Dina. Încercă din nou uşa. Nu avea ce ajutor să aştepte, iar a nu face nimic nu reprezenta o soluție. Avea de apărat două vieți.

Natalie deschise încuietoarea unei cuşti şi se feri. Nurca luă poziția de atac. Unduindu-se ca o reptilă, lungă şi suplă, nurca se tîra spre portița deschisă. Nu se temea de nimic. Animalul ieşise pe jumătate din cuşcă şi adulmeca aerul. O văzu şi deveni un ghem încordat de muşchi.

Aproape hipnotizată, Natalie o privi în ochi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, abia mai putea respira; singurul lucru care o opri să trîntească portița şi să o încuie la loc a fost imaginea Dinei.

Îşi smulse privirea de la animal, încercînd să se convingă că aceste animale nu existau. Deschise o altă uşă. Din nou nurca se lipi cu burta de duşumea şi se pregăti să sară. Tremurînd, Natalie mai deschise o cuşcă. De data asta animalul sări mai repede decît celelalte şi se agăță de haina ei. Natalie țipă. Nurca aluneca încet pe haină, agățîndu-se mereu de ea.

Cînd atinse pămîntul, o tuli imediat în direcția colectorului de reziduuri. Natalie se întorsese încercînd să-şi dea seama unde dispăruse prima nurcă. N-o văzu. Nici pe a doua. În încăpere se lăsase o liniște sinistră. Animalele erau în aşteptare. Natalie le vedea ochii şi, emoționată, avu impresia că le simte respirația.

Asta este soluția! gîndi Natalie şi începu să deschidă toate uşile. Cuşcă după cuşcă. Erau zece rînduri de cîte o sută de cuşti deschise.

Cînd ajunse la două sute, Natalie se opri. Ceva nu era în regulă.

Privind printre rînduri, observă că majoritatea animalelor se întorseseră în cuştile lor. Unele chiar o priveau prietenos din uşa cuştii. Altele însă dispăruseră. Le simţea doar respiraţia. Uimită, Natalie mai verifică un rînd. Acelaşi lucru. Animalele erau la locul lor.

– Ce faceţi?

Auzindu-i glasul, multe dintre animale se ascunseră în culcuşul de somn.

– Ieşiţi afară! strigă Natalie.

Strigătul ei le alungă la adăpost pe toate. Uluită, Natalie se lipi de perete, strîngîndu-şi la piept mîna rănită. Încet, încet, lucrurile reveniră la normal. Nurcile începură să iasă din cuştile deschise. Coborau şi urcau în voie, după ce inspectau pămîntul încălzit. Natalie îşi zise că nu mai par atît de înfricoşătoare, deşi unduirile de reptilă îi inspirau încă teamă. În clipa următoare una din nurcile neeliberate se repezi şi o apucă de coadă pe alta, care tocmai ieşea din cuşcă.

Animalul rănit se rostogoli pînă jos, scoţînd un ţipăt furios şi atacă o altă nurcă. Cele două animale se luptau cu înverşunare. Apoi, brusc, s-au despărţit şi au dispărut. Lupta aceasta, însă, le-a provocat şi pe celelalte. Natalie simţi cum creşte tensiunea. Parcă era o reacţie în lanţ. Deschise repede şi alte cuşti, adăugînd alţi combatanţi masei informe.

După ce le-a eliberat pe toate, se retrase după uşă, nu înainte de a pune cîteva cuşti una peste alta, pentru a putea sta pe ele, ferită de furnicarul de pe pămînt.

Nurcile se băteau într-o învălmăşeală cumplită. Ochii le străluceau în întuneric. Zgomotul devenea din ce în ce mai mare şi era punctat, din cînd în cînd, de ţipete ascuţite. Ici şi colo, cîte un animal rănit se retrăgea din luptă, lăsînd în urmă alte zeci, care se sfîşiau. Pe măsură ce trecea timpul, lupta care se dădu-se la început în grup restrîns, explodă într-un adevărat infern.

La picioarele ei era o adevărată bătălie pe viaţă şi pe moarte, demoni care se sfîşiau, gheare care ajungeau uneori să se agaţe chiar de cizmele ei. Ceva i se prinse în păr, şi îi alunecă pe spate.

Se lipi de perete, acoperindu-şi faţa. Îngrozită că vor mirosi sîngele care-i picura din degete, îşi ascunse mîna în buzunarul larg al hainei militare.

Deodată lupta încetă. Se auzeau zgomote dinspre uşă. Cheia. Lacătul. O mie de perechi de ochi se îndreptară în direcţia de unde venea zgomotul.

Dina păşi în încăpere şi o văzu pe Natalie pe grămada de cuşti.

– Este ora mesei.

Îndreptă spre Natalie un pistol mic, cu amortizor, pe care-l ţinuse ascuns la şold. Din mişcarea precisă, Natalie înţelese cum îşi vor duce la îndeplinire complotul „milionarii". În timpul unei recepţii la Consulatul sovietic din New York, sau la Naţiunile Unite, Dina Golovnik, om de încredere care organizase turneul secretarului general, va ieşi din mulţime pentru a da „semnalul de schimbare" al mareşalului Lapşin şi îl va împuşca pe Gorbaciov, cu acelaşi sînge rece cu care îl lichidase şi pe Wallace.

O dată cu Dina, în încăpere intră un val de zăpadă, purtată de vînt.

Natalie simţi aerul proaspăt din apropierea rîului.

Tăcute, nurcile se încordară gata de atac. Dina făcu un pas înapoi, simţind că se petrece ceva, dar neînţelegînd ce anume. Se afla în cadrul uşii cînd nurcile au atacat. Cele din faţă au sărit mai întîi la picioarele ei, dar spaţiul era îngust, iar ele prea multe, aşa încît au început să se agaţe de poala hainei şi să-i muşte genunchii. Trecînd peste acestea, cîteva agăţîndu-se de haine, au ajuns la piept şi la umeri. Faţă în faţă cu animalele înnebunite, Dina a început să ţipe, retrăgîndu-se, copleşită de sutele de animale furioase.

Natalie se strecură afară, pe lîngă ele.

Albul imaculat al zăpezii era punctat de umbrele negre ale animalelor, care fugeau spre rîu. Săgeţi vii, care ţinteau spre libertate. Se feri din calea lor.

Dina urla. Natalie întoarse capul şi o văzu în picioare, luptîndu-se cu o nurcă ce se agăţase în părul ei. Urla furioasă spre Natalie, dar mai ales de durere, pentru că animalele o muşcau de faţă şi de mîini. Căzu, reuşi să se ridice şi din nou fu doborîtă de şuvoiul care

se revărsa din clădire. Incercînd cu disperare să scape de ele, Dina alerga mînată de şuvoi, spre malul înghețat al rîului, unde nurcile săreau în apă, tăind oglinda uşor şi lin, ca lama unui cuțit.

Dina nu reuşi să se oprească pe mal. Gheața se sfărîmă. Trupul i se contorsionă în aer, lipsită de un punct de sprijin, apoi plonjă în apa rîului. Țipetele ei încetară în momentul în care curentul o purtă sub stratul de gheață.

38

Natalie ajunse la marginea gheții, simți din nou tăişul dinților, mirosul animalelor, o auzi pe Dina țipînd, luată de curent şi, deodată, totul se termină. Domnea o tăcere sinistră.

Undeva, dintr-un colț al minții, care mai raționa, o voce îi şopti că rîul e periculos. Gheața subțire se sfărîma sub greutatea ei, apa îi uda cizmele. Reuşi să se agațe de mal.

Văzu că se mişcă ceva. Un animal înota în mijlocul rîului. Natalie se tîrî pe mal. Frica a fost sentimentul care i-a redat rațiunea. Simțea cum gerul îi taie respirația. Apa înghețată trecuse prin încălțări şi îi congela picioarele. Degetele rănite o dureau îngrozitor. Durerea ascuțită îi aminti că o mai pîndeau şi alte pericole în această rezervație, proprietate a armatei.

Ninsoarea încetase.

Perdeaua de nori se spărsese şi luna arunca raze argintii pe întinderea dezolantă de gheață, pe care nu o puteai cuprinde cu privirea. Douăzeci de mii de acri de pămînt? Cincizeci? Poate mai mult. Zăpada albă şi lună plină, tot ce trebuia pentru a fi găsită. I se păru că aude urletul lupilor, purtat de vîntul tăios.

Întoarse spatele sălbăticiei şi porni spre fermă. Se străduia să calce pe urmele propriilor paşi. După ce închise uşa clădirii, păşi pe urmele lăsate de Dina. Se opri cam la cincizeci de paşi de casa

puternic luminată.

Singura ei speranță era să găsească un telefon. Cel mai potrivit ar fi fost telefonul din apartamentul lui Lapșin.

Un soldat apăru ca din pământ; zăpada scrîșnea sub cizme. Natalie se ascunse sub o streașină. Soldatul trecu pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre rîu.

Tocmai își aduna tot curajul să intre pe ușa de la verandă, cînd o siluetă trecu prin fața ei. Cercetă o altă verandă, mai îndepărtată. Era cît pe ce să pornească, dar auzi sunetul unui fluier, venind dinspre rîu. Santinela descoperise lipsa animalelor. Imediat se declanșă sirena de alarmă care scoase soldații din casă și din clădirile anexă. Oamenii se adunară pe o alee. Se auzi și un motor de mașină. La volan era generalul Lapșin. Cîțiva porniră în urma mașinii și, deodată, toată casa fu cuprinsă de liniște.

Natalie fugi pe verandă.

Se aștepta, din moment în moment, să o someze cineva, dar reuși să intre în casă nevăzută de nimeni; se trezi în salonul unde venise cu Lapșin după petrecerea de la Kremlin. Porni hotărîtă spre scară, dar în capătul acesteia apăru o umbră. Natalie se retrase în prima încăpere. Era cea cu colecția de arme. Lăsă ușa întredeschisă și privi. Lîngă ea se afla un dulap de arme cu ușile deschise și înțelese că ce-l ce cobora acum scara venea după o armă. Căută în grabă o scăpare – se ascunse după un fotoliu.

Nadia, micuța bucătăreasă, se apropie grăbită de dulapul cu arme, alese un pistol, fixă încărcătorul și plecă în grabă. Natalie ieși din cameră, cercetă cu privirea holul și, constatînd că este liber, începu să urce scara.

Pernele de pe patul generalului Lapșin împrăștiau parfumul de Madame Rochas, parfumul Dinei. Deasupra patului se afla o oglindă, așezată astfel încît să-i reflecte pe ocupanții patului. În această oglindă, Natalie văzu o femeie înspăimîntată, care strîngea cu o mînă osoasă receptorul. Formă centrala. Telefonul sună. Natalie număra apelurile. Zece. Douăzeci. Treizeci.

Afară se auzeau zgomotele mașinilor, strigătele gradaților și

zumzetul săniilor cu motor. Întunericul era străpuns de razele lanternelor. Elicopterul pornise.

Singura ei speranță era telefonul. Nu, nu putea să cheme pe nimeni din rețeaua lui Wallace. Dintre cei pe care îi descoperise ea, Starkov era implicat probabil într-un joc periculos cu Kiricenko; Fiodor Şelpin i-a închis telefonul în nas; bătrînul Iulian s-a sinucis; Liuba murise; Elena se ascundea; iar Vera o trădase.

În sfîrşit, centralista se trezi şi răspunse somnoroasă. Îi aminti că nu se află la Moscova, ci într-un sat cu echipament telefonic foarte vechi, „Doamnele" care vizitau ferma generalului, aveau tupeu să pretindă legătura cu Leningradul în cîteva secunde.

73, codul lui Vladimir Rostov, făcu şi de data aceasta o mică minune. Din momentul în care a rostit codul, totul s-a schimbat; auzi numai „sigur, tovarăşă", imediat tovarăşă", promiţîndu-i-se legătura cu ministrul imediat ce aparatura învechită o permitea.

Natalie, care din moment în moment se aştepta să vadă soldaţii dînd buzna în cameră, se resemnă să aştepte. Era prea devreme pentru a-l găsi la serviciu, doar dacă nu cumva era la ferma lui sau acasă, cu soţia. În cele din urmă, centralista îl găsi la ferma lui. Natalie avu impresia că vorbea relativ prietenos, deşi lîngă el se auzeau şoaptele unei alte persoane.

– Semnăm afacerea?

– Doamnă Nevski, este îngrozitor de tîrziu, sau devreme, sau cum vreţi dumneavoastră, pentru afaceri. Afară e încă noapte.

– În cazul în care sîntem întrerupţi, vă rog să notaţi acest număr de telefon. Mă aflu la ferma generalului Lapşin, o sută de mile nord de Moscova.

– *Generalul* Lapşin?

– Eroul. Dacă sîntem întrerupţi, te rog să mă suni imediat şi să ceri insistent să vorbeşti cu mine. E în regulă? Îi dădu numărul şi îl rugă să repete.

– Dar ce se întîmplă? Despre ce-i vorba? întrebă Rostov alarmat.

– Afaceri, nu? spuse ea, încercînd să întindă firul telefonului pentru a putea pune un scaun în uşă. Ai fost mulţumit de oamenii mei?

– Păi, am încercat să mergem mai departe fără tine, după ce ni

s-a spus că l-ai însoțit pe domnul Margulies la spitalul Kremlinului. Înțeleaptă hotărîre. Acolo sînt doctori foarte buni. Înțeleg că se simte bine.

– Sper.

Slavă Domnului că Leo trăia.

– Cum merg tratativele?

– Păi... oamenii dumitale au făcut o prezentare impresionantă. Dar este greu de crezut că-şi vor respecta asemenea promisiuni.

Nu, nu mă simt în stare, gîndi ea, prăbuşindu-se între perne. Nu voi reuşi. Dar realitatea crudă era că nu îl va putea determina pe Rostov să o salveze decît în cazul în care semnau contractul. Dacă Rostov nu avea nevoie de ea la conferința de presă de astăzi, nu-l interesa nici unde este şi nici cum va ajunge la Leningrad. De fapt, acum îşi negocia propria viață.

– Eşti tare... sovietic, Vladimir.

– Nu sînt! Şi oamenii dumitale au fost suspicioşi.

Ori era foarte furios, ori juca foarte bine teatru.

– N-are rost să complicăm lucrurile, spuse ea. Doar nu sînt discuții despre dezarmarea nucleară. Ce nu au lămurit oamenii mei? Spune-mi şi lămuresc eu imediat. Conferința de presă este peste douăsprezece ore.

– Oamenii tăi se tot plîng că nu le dăm asigurări. Avocata este îngrijorată că nu are pe cine da în judecată. Blănarii se tem că KGB-ul n-o să-i lase să plece acasă. Fratele tău îmi cere garanții pe care nu ar îndrăzni să le pretindă unui capitalist.

– Nu-ți face probleme. Americanii sînt avocați înnăscuți. Aşa ne este firea. Eu voi accepta asigurările date de tine aşa cum sînt ele stipulate în contract.

– Chiar aşa?

– Da.

– Dar cum poți face asta?

– Eu sînt şefa. Acum, care sînt problemele tale?

– Nu putem face contracte astăzi. Şi, chiar dacă am putea, nu avem nici o posibilitate să obținem fonduri în termen atît de scurt.

– Mă voi mulțumi cu o scrisoare de garanție.

– Poate că aşa putem face ceva. Poate.

– Vladimir, nu intenţionez să bat cîmpii. Ştii al naibii de bine că poţi salva Cotillon anunţînd încheierea tranzacţiei astăzi după-amiază. Altfel, eu trebuie să renunţ la afaceri, iar tu nu mai eşti partener.

– Împărţim profitul şaizeci şi patruzeci?

Deci asta era. O adusese în stadiul de neputinţă totală şi ştia că acum orice contract era mai bun decît nimic.

– Vladimir, mă jigneşti. Am căzut de acord – cincizeci şi unu la patruzeci şi nouă?

– Cincizeci şi unu la patruzeci şi nouă vara viitoare. Şaizeci la patruzeci, astăzi.

Ce rost avea să mai comenteze? gîndi Natalie. Rostov ştia foarte bine că realizarea acestei companii mixte însemna pentru ea cîrligul cu care se ancora în capitalul american de investiţii. Dar mai făcu o încercare.

– Cincizeci şi cinci la patruzeci şi cinci, altfel voi fi obligată să încep negocieri cu alţii.

– S-a făcut, acceptă Rostov.

Natalie se prăbuşi pe pat.

– Mai este o problemă, Vladimir.

– Nici o problemă, altfel nu mai facem conferinţa de presă.

– Transportul.

– Nu înţeleg.

– Trebuie să ajung la Leningrad.

Urmă o tăcere prelungită. Într-un tîrziu, Rostov o întrebă:

– Pot să ştiu şi eu de ce nu te aduce generalul?

– Să-ţi spun drept, am avut o noapte cumplită. Omul doarme, iar eu sînt legată de mîini şi de picioare. Trebuie să ai tu vreun avion la îndemînă, nu?

– Aş putea vorbi cu generalul?

– Acum cîteva minute nici nu ştia cum îl cheamă. Dacă insişti, am să încerc...

– Nu, nu, e în regulă. Spune-mi...

Scaunul pe care îl sprijinise în uşă zbură pînă în mijlocul dormitorului. Natalie se lipi de tăblia patului.

– O secundă, domnule ministru Rostov, generalul Lapşin tocmai a intrat în cameră.

Lapşin scoase pistolul cu o mişcare rapidă.

– Închide telefonul. Închide-l!

– Prea tîrziu, Aleksandr. Ştiu că vrei să mai rămîn, dar ministrul Rostov îmi trimite deja elicopterul... Nu-i aşa, Vladimir?... Ah, un elicopter al Asociaţiei negustorilor de blănuri! Vezi tu, dacă nu apar la conferinţa de presă din Leningrad, domnul ministru o să fie tare supărat pe mine.

Dina ar fi împuşcat-o şi s-ar fi gîndit la consecinţe mai tîrziu. Se ruga în gînd ca Lapşin să nu procedeze la fel. Între ei exista o legătură, e adevărat, firavă. El o cunoştea, datorită serii petrecute împreună. Ştia că şi ea îl cunoaşte într-o oarecare măsură. Să fie asta suficient pentru a-l convinge?

El se apropie de ea, cu pistolul într-o mînă şi cu cealaltă întinsă spre telefon.

– *Închide-l!*

Ea acoperi receptorul şi minţi:

– Nu mă interesează ce faci tu şi tatăl tău. Nu vreau decît să închei afacerea cu Rostov şi să plec acasă.

– Cum îţi imaginezi că te cred? Ştiu că ai înregistrarea. Ştiu că o vei folosi.

– Nu pot folosi o înregistrare pe care nu o am, minţi ea din nou. Dacă nu ai încredere în mine, gîndeşte-te ce i-aş fi putut spune lui Valeri Kiricenko.

– Ce?

– Că tu o trimiteai pe Dina să se culce cu el.

Lapşin o privi cu gura căscată.

– Ce spui?

– Cum, nu ştiai?

Se albise la faţă şi Natalie realiză că el habar n-avea de relaţia Dinei, în acel moment, dar probabil că tatăl lui ştia. Lapşin clătină din cap şi zîmbi amar.

– Pentru cauză?... apoi o privi uimit. De ce nu i-ai spus?

Probabil că te-ai fi răzbunat dacă îi spuneai.

– Soțul meu a murit încercînd să oprească un război civil în Rusia, nu să pornească unul.

– De ce crezi că KGB-ul te va lăsa să pleci din Rusia?

– *Glasnost.* Nici măcar Kiricenko nu va risca un alt fiasco Daniloff, exact la începutul turneului secretarului general.

Lapşin lăsă pistolul, dar expresia de pe chipul lui se întunecă.

– Cu înregistrarea aceea oricum nu m-ai fi putut opri, spuse el mohorît.

Natalie îl crezu. Dar dacă Wallace avea dreptate, înregistrarea l-ar fi putut opri pe bătrînul mareşal Lapşin. El ar fi putut opri complotul. Acum, cînd Dina nu mai trăia, pentru că ea îl inspira pe ambivalentul general, tatăl lui devenise adevăratul şef al „milionarilor".

39

Dacă Natalie mai avea nevoie şi de alte dovezi ale *influenței* de care s-a bucurat Wallace în Rusia timp de patruzeci de ani, le putea descoperi în agitația care se crease în marele hol de primire al Palatului blănurilor. O duzină de persoane oficiale, radiind de mulțumire, i-au ieşit în întîmpinare să o salute şi să o felicite pentru compania *Djoint Venchur* al cărei contract se semna în acel moment.

Natalie se aşeză între Ivan Starkov şi Lynn Brown, epuizată de sesiunea maraton de negocieri cu Rostov – pe care îl numea, cu năduf, tovarăşul Încuiat. Şi Natalie era obosită, dar îşi revenea încet, încet. Dormise în elicopter şi mintea i se limpezise puțin. Baia pe care o făcuse a înviorat-o, dar nu-i alinase durerile. După ce şi-a dezinfectat cu votcă rănile de la degete, şi-a lăcuit unghiile cu roşu aprins pentru a-şi ascunde rănile. Avea foarte multă treabă în ziua aceea şi, pentru moment, a fost bucuroasă să o lase pe Diana Darbee în centrul atenției. Mai erau încă multe lucruri pe care trebuia să le facă fără Wallace, dar lumina reflectoarelor nu

se număra printre ele. „Numeşte oamenii", gîndi ea zîmbind – Diana era perfectă pentru aşa ceva.

Actriţa se înfăşurase în blănuri de rîs, fără alte haine dedesubt. Leo Margulies – care urmărea evenimentul la televizorul din camera lui de spital – scrîşnea probabil din dinţi, furios că i se strică blănurile, dar bizarul costum al Dianei a fost ideea ei şi nimeni nu a putut face nimic.

Ministrul Rostov se apropie de ei. Părul îi strălucea în lumina reflectoarelor. Preţiosul lui Rolex de aur, observă Natalie, era discret ascuns sub manşeta cămăşii franţuzeşti, probabil în semn de respect faţă de secretarul general care, după cum se auzise, promisese că se va opri la Leningrad.

Holul Palatului blănurilor era plin pînă la refuz.

Sovieticii umpleau aproape toată sala – aduseseră studenţi de la facultăţile de comerţ, chipuri proaspete de tineri care priveau uimiţi în jurul lor. Din primul rînd, reprezentanţii fabricii de căciuli de blană din Leningrad priveau mieros spre Natalie şi echipa ei.

Pete Kastoria, şeful de atelier, discuta aprins cu directorul fabricii de căciuli. În apropiere, Alex Moschos îşi dezbrăcase propria jachetă de nurcă, o aşezase pe masă şi îi desfăcea rapid căptuşeala pentru a arăta unui trio de ruşi uluiţi cum se cos bucăţile de blană între ele. Bătrînul Irving, reamintindu-şi limba pe care nu o mai vorbise din copilărie, devenise translator ad-hoc.

– Calitate, repeta el întruna, arătînd spre jacheta lui Alex şi spre Natalie.

Rostov bătu în masă cu ciocănelul folosit la licitaţii. Lynn se trezi speriată.

– Nici acum nu ştiu ce i-ai spus la telefon tovarăşului Încuiat, dar eu personal aş fi preferat să negociez maşina de produs prezervative a şcolii parohiale, cu Cardinalul O'Connor, spuse Lynn căscînd.

Rostov mai lovi o dată cu ciocănelul, îl aruncă alături şi se lansă într-un discurs, prezicînd un mare viitor pentru colaborarea economică mixtă Est-Vest. Apoi o chemă şi pe Natalie la microfon.

În timp ce blitz-urile sclipeau, ea şi Rostov şi-au pus semnătura pe un document, pe care birocraţii precauţi l-au intitulat – *„Acord preliminar pentru a implementa o întreprindere mixtă între*

compania sovietică FURMAK şi Natalie Stuart Nevski, în scopul de a dezvolta o industrie de blănuri sovietică". Fratele ei a luptat cu ruşii pînă la ultimul cuvînt, explicîndu-i lui Natalie că, în acest moment, oricine ar încerca să se opună înţelegerii s-ar trezi pus în situaţia delicată a omului care nu doreşte o industrie de blănuri sovietică.

– Felicitări, comentă acru bătrînul Starkov cînd ea îşi reluă locul lîngă el. Dacă înţeleg bine ce se petrece pe Wall Street, viitorul dumitale este asigurat.

– Cuvîntul „preliminar" mă va costa două procente din profit.

Starkov era cocoşat din cauza oboselii acumulate după două zile de întrevederi cu Kiricenko, urmate de o vizită de patru ore a lui Gorbaciov la Institutul american care, povestea el, a fost la fel de insistent ca şi ofiţerul KGB. Natalie îl văzu pe Kiricenko în aglomeraţia din sală dar, dată fiind prezenţa presei internaţionale în aşteptarea începerii călătoriei lui Gorbaciov, Natalie ştia că va putea părăsi Uniunea Sovietică fără probleme.

În acel moment, Mike intră în sală, îl salută prietenos pe Kiricenko – deşi habar nu avea cine este – şi îi făcu un semn lui Natalie, confirmîndu-i că blănurile cumpărate trecuseră cu bine prin vama sovietică.

A urmat un moment de confuzie după semnarea documentelor şi o parte din reporteri au început să plece. Deodată, cîteva zeci de bărbaţi, îmbrăcaţi în costume şi purtînd ochelari pătrunseră în sală. Cîteva secunde mai tîrziu Gorbaciov, în persoană, intra în sala de licitaţie, numai zîmbete, strîngînd mîini şi declanşînd blitz-urile.

Natalie îl văzu pe Artie de la *People* blocat între doi oameni de gardă şi pe Diana Darbee, strecurîndu-se ca un şarpe printre bărbaţi, apropiindu-se de Gorbaciov şi sărutîndu-l pe obraz, declanşînd încă o ploaie de blitz-uri şi reflectoare.

– Cred, spuse Ivan Starkov, că în acest moment tocmai ţi-ai recăpătat cele două procente din profit.

– Îl poţi anunţa pe mareşalul Lapşin să vină la aeroport? şopti Natalie.

– Va refuza să te întîlnească într-un loc public.

Natalie numi un alt loc şi Starkov promise că va încerca.

Atmosfera din sala de jocuri mecanice era îmbîcsită de fum de ţigară şi foarte zgomotoasă. Un tînăr cu părul verde, legat la spate într-o codiţă tocmai deschidea focul asupra unui cîrd de raţe, cînd mareşalul Lapşin intră însoţit de Starkov.

Lapşin era civil şi arăta ca un om de afaceri. Pe cap purta o pălărie pe care şi-o scoase în timp ce se apropia de masa murdară, din lemn, la care Natalie se aşezase, avînd în faţă trei ceşcuţe de ceai. Gestul politicos se datora obişnuinţei. Ochii îi erau reci şi, încă o dată, Natalie îşi dădu seama că avea în faţă chipul unui om pe care nu-l va putea descifra niciodată.

– *Na zdorovîi,* îl salută ea.

– Ce doreşti? întrebă mareşalul rămînînd în picioare.

– Înregistrarea făcută de Vasili este în siguranţă, la New York. Reprezintă dovada de necontestat că dumneata complotezi împotriva guvernului. Mai mult, dovedeşte că ai complotat împreună cu un străin.

Lapşin făcu un semn din cap spre stradă, dincolo de fereastra murdară.

– La semnalul meu, patru oameni vor intra imediat aici şi te vor împuşca fără să clipească.

– O oră mai tîrziu, copiile înregistrării lui Vasili vor fi predate Ambasadei sovietice de la Washington, delegaţiei sovietice la Naţiunile Unite şi mass-mediei, asta pentru cazul în care ai reuşi să penetrezi cercurile ambasadei.

– Ar trebui să fiu înspăimîntat? întrebă el rar. Natalie observă maşina neagră, parcată pe Liteini Prospekt.

– Nu, pentru dumneata, mareşale Lapşin. Pentru ţara dumitale, pe care Vasili a cunoscut-o atît de bine.

– *Mda?*

– Dumneata eşti un patriot de modă veche. Opreşte lovitura de stat, mareşale Lapşin. Opreşte-o acum! Scoate-ţi oamenii infiltraţi în ministere şi armată.

– Vasili a greşit. Am făcut ceea ce am făcut în egală măsură pentru fiul meu şi pentru ţara mea. Sînt în stare să provoc haosul, pentru fiul meu. Secretarul general este deja în avion. Nu trebuie

decît să ridic un receptor şi planul va fi devansat.

– Eu mă îndoiesc că-l poţi ucide în timp ce este în zbor. Şi, dacă nu îl ucizi, el se va întoarce.

– Nu am vrut niciodată să îl ucidem.

– Şi atunci, ce rol avea Dina Golovkin?

La început, Lapşin nu îi răspunse şi Natalie se gîndi că a punctat. Apoi văzu că el priveşte spre maşina Ceaika din stradă.

– Sînt în stare să mă lupt cu tine, spuse el. Va fi o luptă sîngeroasă – mîinile *tale* vor fi pline de sînge – dar eu voi cîştiga această luptă pentru fiul meu.

Natalie scoase ultimul as din mînecă.

– Dar el nu o vrea.

Mareşalul îi evită privirea. Ochii lui se opriră pe tinerii care se jucau la aparatele de jocuri mecanice.

– Ţara mea...

– Fiul tău nu o vrea, repetă Natalie. Şi tu ştii asta. Acesta era rolul Dinei, nu-i aşa? Să-l împingă pe Aleksandr spre poziţia de şef. Nu el este „tătucul", ci dumneata. Dar dumneata eşti prea bătrîn să mai cîştigi un război civil, cu atît mai mult o ţară.

Viktor Lapşin ridică un deget spre maşina din stradă şi Natalie se gîndi că este un om mort. Apoi, văzu cum umerii bătrînului se lasă şi mîna îi cade pe lîngă corp.

– De ce faci asta? Numai pentru Vasili?

Ea găsi răspunsul potrivit, răspunsul care îl va convinge să renunţe.

– Da. Pentru Vasili.

40

FINNAIR a fost avionul preferat de blănarii din New York după încheierea licitaţiei. Natalie luă AIR FRANCE pentru a-l schimba apoi cu un Concorde, de la Paris. Viteza de deplasare era totul. Cu cît ajungea mai repede acasă, cu atît mai repede prezenta personal afacerea încheiată cu sovieticii în faţa creditorilor şi a

consiliului de conducere. Diana Darbee i s-a alăturat etalîndu-şi celebritatea pentru a obţine locuri la clasa întîi, în ultimul moment.

Călătorii, în cea mai mare parte francezi, ce se întorceau acasă din diverse misiuni în Uniunea Sovietică, alcătuiau o mulţime sumbră şi obosită. Ultimele proceduri de îmbarcare, ultimele apeluri şi decolarea nu au reuşit să le înlăture mohoreala. Natalie fremăta. Avea motive de bucurie, iar spumoasa Diana era persoana potrivită pentru a-ţi împărţi satisfacţiile. Cel puţin cîteva dintre ele.

– Ghiceşti ce?

– Ce, steluţo?

Actriţa începuse să-i spună star, de la conferinţa de presă.

– Sînt însărcinată.

– Nu mi-am dat seama că ai un amant.

– *Diana?*

– Wallace? Chiar el?

– Am făcut-o în ziua în care... ştii, cînd a fost îm... omorît.

– Este extraordinar. Îl *simţeai* în tine. Îmi amintesc că mi-ai spus. Dumnezeule, este extraordinar.

– Mulţumesc.

– Cum o să-i spui?

– Vasili, dacă este băiat.

– Ce, vrei să-i faci necazuri cînd merge la joacă?

– Dacă o să-i spun Wallace, ceilalţi îi vor spune Wally. Şi mie nu-mi place Wally.

– Ce-ar fi să-l numeşti Greg, după verişorul ăla frumos?

Natalie ezita.

– Sau Mike, ca pe fratele tău. E un nume potrivit pentru un copil.

Pînă la urmă s-au hotărît că îl vor numi Vasili Michael Stuart Nevski.

– Şi Diana, dacă este fetiţă, spuse Diana. După naşa ei.

– Naşa ei?

– Păi cum altfel? Uite ce e, cînd o tînără actriţă merge la probe, trebuie să aibă întotdeauna un subiect interesant despre care să discute cu actorii din distribuţie. Cum ar fi: „Bună, eu sînt Diana Nevski. Am fost botezată de celebra Diana Darbee." Îţi garantez

că nimeni nu o va uita pe fina Dianei Darbee.

– Cred că nu mi-am dat seama pînă acum că o să devină actriță.

– Dacă va avea personalitatea lui Wallace şi faţa ta, va fi actriță... Dacă se întîmplă invers, numai Dumnezeu ştie. Oricum ar fi, noi două avem responsabilități față de acest copil. Ceea ce mă aduce la o veste nu tocmai plăcută.

– Care? Întrebă Natalie aşteptîndu-se la o glumă.

– Ştii, cînd mi-am vîndut prima dată numele, Wallace m-a învățat că afacerile se destramă, de obicei, *după* acordul inițial.

– Tu vorbeşti serios?

– Îmi pare rău, dar trebuie să ştii că Al Silverman şi Jefferson Jervis i-au telefonat tovarăşului Rostov noaptea trecută.

– *Ce-ai spus*?

Al Silversman era în consiliul de conducere.

– Da, prima mişcare ca să-ți distrugă afacerea. Jervis a format un sindicat al creditorilor tăi. Punctul nevralgic a fost că organizarea de care dispune Cotillon nu va fi în stare să îndeplinească cerințele unei companii mixte.

Natalie se scufundă în scaun.

– Nu prea şi-au pierdut timpul, nu?

– La ce te aşteptai? Acum, cînd contractul tău a devenit public, toți cei care au un lanț de magazine sau măcar un unchi în comerțul cu blănuri se înghesuie să prindă o bucățică.

– Trebuia să-mi imaginez.

– Ai fost puțin cam absentă, recunoscu Diana. De parcă te-ar fi preocupat altceva. Am crezut că este din cauza lui Wallace, dar poate că sarcina să fie de vină. Oricum, Rostov a reacționat cu răceală. Nu a închis nici o portiță, nici nu a distrus punțile de legătură. Încă nu este legat de nimeni... Nici chiar de tine.

– Ia stai puțin. De unde ştii tu cine l-a sunat pe Rostov?

– Să spunem că îți eram datoare cu una.

– Cu una?

– Ei, cu mai multe. Diana strîmbă din nas, apoi toată faţa ei se topi într-un zîmbet mulțumit.

– Despre ce naiba vorbeşti? Îmi scapă mie ceva?

– Ţi-a scăpat şansa pe care ai avut-o cu Rostov. Asta ţi-o spun cu siguranţă. Sau poate că mi-a făcut mie o înscenare.

Lui Natalie îi trecu prin minte că Diana se afla lîngă Rostov noaptea trecută cînd ea a sunat de la ferma generalului Lapşin.

– Eu ştiam că te place, dar sper că nu ţi-a trecut prin minte că aş fi vrut să te culci cu el de dragul meu.

– *Niet problema* – toţi ruşii sînt ca el?

– De unde să ştiu eu?

– Tipul este... atît de blînd – atît de...

– Răbdător?

– Da, da!

În acel moment pilotul făcu un scurt anunţ în franceză. Toţi pasagerii începură să aplaude şi i se păru că aude un oftat colectiv de uşurare.

– Ce-a spus? întrebă Diana.

– Tocmai am ieşit din spaţiul aerian sovietic.

Toate chipurile mohorîte ale francezilor, deveniseră zîmbitoare. Între ei se înfiripară conversaţii animate. Însoţitoarele de zbor aduceau tăvi, se desfăceau şampanii şi peste tot mirosea a brînză şi paté. Una din însoţitoare se apropie de Diana cu o sticlă înfăşurată într-un şervet alb.

– Ce-i asta?

– Şampanie, domnişoară.

– Fără alcool. Şi spune-le tipilor de colo să stingă ţigările. Avem o femeie însărcinată aici... Hei, nu ţi-e bine, Steluţo?

Diana o surprinse privind în gol.

– Ba da. Gîndeam.

– Gîndeşte repede. Cred că mai ai cam două zile să spulberi ezitările ruşilor.

– Voi avea un sfîrşit de săptămînă foarte aglomerat, recunoscu Natalie.

– N-ai timp să fii aglomerată. Trebuie să gîndeşti.

Dimineaţa de luni o găsi pe Natalie vorbind în faţa acţionarilor, a creditorilor şi a Consiliului de conducere. Sala era plină. Veniseră

toți. Spre dezamăgirea ei, și Jefferson Jervis, care o asculta cu bărbia sprijinită în pumn, privind-o ciudat. Faptul că oamenii au venit putea fi apreciat ca o victorie. Dar Natalie nu se amăgea că acest lucru este suficient pentru a obține controlul.

Cînd termină de făcut prezentarea înțelegerii cu rușii, Jervis se ridică în picioare, deșirîndu-și corpul osos asemenea unui șarpe.

– Vorbind în numele partenerilor mei, doamnă Nevski, te felicit pentru acțiunea dumitale strălucită, dar, din punctul nostru de vedere, Cotillon este exact acolo unde se afla și acum trei luni. Cine va conduce compania? Cine va lucra hainele?

În loc să-i răspundă, Natalie privi îndelung spre sindicatul creditorilor ridicat împotriva ei de Jervis, spre sindicatul creat de Mike și Bill Malcom, spre acționarii ei, dintre care unii erau de partea lui Jervis. Încercă să le dea un nume, dar nu văzu decît șiruri de chipuri care o priveau nerăbdătoare – frunți încrețite de consternare, ochi îngrijorați, teamă și o dorință arzătoare de a evita eventualele probleme. Existau și două excepții – Jervis, care voia să o înlăture pentru că i-a oprit pe „milionari" și Mike, care îi zîmbea încurajator.

Bill Malcom se ridică în picioare, traversă camera și se așeză ostentativ pe scaunul lui Wallace.

– Ascultă, îi șopti el, ia banii și fugi. Eu îți voi negocia un contract de management de o să danseze dracii. Pot folosi ocazia să capăt experiență managerială și să învăț cîte ceva despre hainele de blană. Dacă peste doi ani ai să fii nefericită, te voi susține financiar la un alt proiect.

– Nu numai că îți este teamă să riști pentru mine, spuse ea încet. Ai găsit și o scuză ca să-mi ceri garanții. Și nu numai tu, Bill. Voi toți.

– Ce spui, Natalie? strigă Jervis de la capătul mesei. Nu te auzim.

De data aceasta ea se ridică în picioare.

– Spun că m-am săturat să îmi cer scuze. Spun că am obosit să aud că nu mă pricep la blănuri. Spun că *nu sînt o intrusă.*

Cîțiva se uitau la ea cu gura căscată, alții schimbau priviri enervate.

– Spun că desfacerea, așa cum a fost lanțul de francisări organizat de mine și Wallace, și publicitatea – cum este campania pe

care am creat-o pentru Diana – sînt viitorul comerțului cu blănuri. Spun că acest comerț cu blănuri devine o afacere modernă. Spun că m-am săturat să aud că nu am experiență. Nu trebuie să știu să cos o haină de blană. Pentru asta angajez lucrători.

Privi insistent de-a lungul mesei peste care se lăsase o tăcere care o mulțumi. Cîțiva comercianți aruncau priviri furișe, dar cei mai mulți își priveau degetele. Natalie iubea această liniște. Semăna cu un vot de aprobare pentru ceea ce făcuse. I se păru că aude aplauze din atelierul de dedesubt, dar puteau fi foarte bine mașinile de cusut.

Jefferson Jervis rupse vraja.

– Spune asta creditorilor tăi.

Natalie își mută privirea de la Jervis spre interfon.

– Joannie, mai avem speaker-phonul lui Wallace? Te rog să îl aduci aici.

Așteptă în liniște, pînă cînd Joannie aduse cutia neagră și conectă mufa la telefon. Natalie formă un număr. Două apeluri. Apoi:

– Eduard R. Mayall Capital, o auzi pe secretara lui Eddie.

– Cu domnul Mayall, te rog. Sînt Natalie Stuart Nevski. Îi aruncă un zîmbet lui Jervis, care bătea cu degetele în masă, afectînd un aer de mare plictiseală.

Speaker-phonul era un instrument micuț și atrăgător pe care Wallace îl descoperise într-un catalog tehnic. Prelua și amplifica orice convorbire telefonică limpede și clar, ca un aparat stereo. Eddie Mayall vorbi exact cum spunea Wallace – ca un pluton care mărșăluia pe pietriș.

– Bine ai venit acasă, Natalie. Felicitări pentru introducerea capitalismului în mase.

– Sper să am și ceva de vînzare.

– Ce vrei să spui?

– Vreau ca tu să reorganizezi Cotillon Furs. Jervis o privi tăios. Organizează un holding pentru a-mi plăti creditorii și cumpără-mi acțiunile la paritate pe piață.

– Scumpo, eu îți garantez un împrumut în timp record, ca să-l folosești drept capital inițial și să-ți susții compania mixtă, numai

dacă eşti de acord să te urci în pat cu nespălaţii.

– Înţeleg că asta înseamnă să devin companie publică.

– Imediat.

– Am spus că am înţeles. Te rog să te ocupi de acest lucru.

Eddie îi va da cu împrumut banii de care avea nevoie, pînă cînd el va organiza acţiunile pe Wall Street, acolo unde va începe prima ei ofertă publică.

– Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Nu îmi place, dar prefer să conduc o companie publică, decît să pierd una privată. Mai ai şi alte întrebări?

– Una. Cum se face de nu l-ai blagoslovit pe Bill Malcom cu această mană cerească?

– Persoana care mă va ajuta va intra în luptă cu Jefferson Jervis.

– Aha!

– Te mai interesează oferta?

Eddie chicoti.

– Am eu un ac sau două, în dosarele mele, pentru Jervis. În faţa biroului meu se află un catarg pe care îl invit să-l urce, dacă asta vrea.

Natalie opri aparatul şi se rezemă de spătarul scaunului... Fratele ei zîmbea. Buzele subţiri ale lui Jervis se strîngeau într-o dungă furioasă. Ceilalţi priveau uimiţi.

– Ce înseamnă asta? întrebă prietenul lui Wallace, Al Silverman, care îl susţinea pe Jervis.

– Înseamnă cu eu voi controla cincizeci şi unu de procente dintr-o nouă companie. Toţi cei care doresc să-şi transforme acţiunile Cotillon sînt liberi să o facă. Joannie, trimite-i un fax de confirmare lui Eddie. Spune-i că noul holding se va numi NSN.

– Ce înseamnă NSN?

– *Natalie Stuart Nevski*.

– Domnule Jervis, strigă Silverman, poate că te interesează să-mi cumperi partea mea de acţiuni cu ceva peste valoarea reală. Ai putea obţine controlul.

Jervis se ridică în picioare, spumegînd de furie, şi porni spre uşă.

– Tîmpitule. Eu nu cumpăr acţiuni într-o scoică goală.

– Ce scoică?

– Asta v-a lăsat, o scoică goală. Noua ei companie va controla toate proprietățile vechii companii. Este perfect legal, atîta timp cît poate plăti. Şi, datorită companiei mixte cu ruşii, ea poate vinde acțiuni şi va avea cu ce plăti. Ai curaj, Natalie. Wallace ar fi fost mîndru de tine.

Schimbarea, îi spusese Wallace, e cea mai bună răzbunare. Succesul, bănuia Natalie, era chiar mai bun. Se simțea bine că l-a învins pe Jervis cu propriile lui arme. Avea însă nevoie de toată stăpînirea de sine, ca să nu strige după el: „Cum îndrăzneşti să rosteşti numele lui Wallace? Cum îndrăzneşti să rosteşti numele omului pe care l-ai trădat?"

Seara o găsi, singură, în sala de şedințe.

Acționarii se împrăştiaseră. Cei mai mulți dintre ei au promis că se alătură noii companii. Lynn şi Mike au fugit să ciocnească un pahar strategic cu Eddie Mayall. Pînă şi Joannie a plecat acasă după ce a încercat, fără nici un succes, să o convingă pe Natalie să-i accepte invitația la cină.

Stătea singură şi mîngîia suprafața lucioasă a mesei obținută de Wallace pentru o datorie neplătită. Aproape în ritmul mîinilor, Natalie îşi lăsă mintea să reia leneş filmul celor întîmplate. Oare ce s-a întîmplat cu canadianul acela care a falimentat? Dacă era un adevărat blănar, a doua zi ar intra în afaceri sub un alt nume.

– Cioc! Cioc!

Ridică ochii şi îl văzu în cadrul uşii pe vărul ei, Greg. Părea obosit. Era puțin tras la față şi, din această cauză, ochii îi păreau mai mari. Sentimente nedefinite se citeau în ei. Regret?

– Joannie a spus paznicilor că pot să trec.

– De unde să ştie ea?

Un zîmbet încordat îi arătă că a lovit unde trebuia.

– Mi-a spus că l-ai dat gata pe Jervis.

– Într-un fel.

– Felicitări.

– Mulțumesc.

– Pot să stau jos?

Natalie se simțea satisfăcută și riscă o glumă nevinovată:

– N-o să-l împușc pe mesager.

– Nu suport să știu că mă urăști.

– Nu te urăsc. Sînt doar profund, profund dezamăgită.

– Acum nu mai pot schimba nimic. Am făcut ce am crezut că este mai bine. Și, ține minte, Wallace murise deja. Era un lucru pe care nu-l puteam schimba, nu?

– Nu. Dar m-ai fi putut ajuta altfel. Ești vărul meu. Ai fost prietenul meu. Și prietenul lui Wallace.

– Aș face orice să-mi repar greșeala. Dorești ceva în mod deosebit?

– De ce?

– Știu că te-am mințit în legătură cu Wallace. Dar nu și cu celelalte... probleme.

– Ba da, îi răspunse ea înfierbîntată. M-ai mințit și în tren.

– Niciodată nu te-am mințit în legătură cu noi doi. Am vrut să vii cu mine.

– Unde vrei să ajungi? îl întrebă surprinsă că este afectată. Ce vrei?

– Pe tine.

– De ce?

– Te iubesc foarte mult. Probabil m-am îndrăgostit de tine cînd aveai cincisprezece ani.

– Termină, Greg. Nu sînt pregătită pentru asta.

– Dar timpul trece, Natalie.

– Ce vrei să spui?

– M-a sunat Diana Darbee.

– De ce te-ar suna Diana pe tine?

– Ne cunoaștem de foarte mulți ani. Ea era prietena lui Wallace, iar eu un fel de fiu adoptiv.

– Nu mi-am dat seama că sînteți apropiați.

– Mai mult concurenți decît apropiați. Acum sîntem doar niște relicve ale trecutului.

– Și a fost un telefon matern? Apoi își dădu seama. *Stai puțin!*

Ce ţi-a spus?

– Ştiu că eşti însărcinată.

– *Nu-mi vine să cred!* explodă Natalie. Aceasta nu este treaba nimănui decît a mea. Nu avea nici un drept.

– S-a gîndit că eu te pot ajuta. Şi a avut dreptate.

– Ştii ce? Nu am nevoie de ajutor.

– Lasă-mă să mă revanşez, o rugă Greg. Lasă-mă.

– Cum?

– Te voi ajuta să creşti copilul lui Wallace. Îi datorez atît de mult. Şi ţie îţi datorez.

– Şi Sally?

– Deja m-am mutat. Am luat un apartament în oraş... Putem sta de vorbă în timp ce luăm masa?

Acceptă invitaţia la cină pentru că înainte de a vorbi cu Greg despre viitor aveau nevoie să regăsească esenţa prieteniei lor, dacă acest lucru era posibil. Natalie trată această cină ca pe prima ei întîlnire. Fugi acasă, îşi schimbă hainele şi coborî în hol înainte ca el să ajungă.

– Să mergem pe jos.

Au schimbat cîteva vorbe în timp ce mergeau spre Parker Meridien: bîrfe de familie, noutăţi din lume, filme – într-un cuvînt nimic despre ei. Greg rezervase masa la Maurice. Dar Natalie preferă să-şi înceapă seara într-un bar luminos, unde un pianist cînta melodiile lui Alec Wilder. Ghemuită confortabil pe o banchetă, bea Perrier, savura muzica, atmosfera barului şi prezenţa plăcută a lui Greg Stuart în costumul lui albastru.

Faptul că se aflau în barul unui hotel îi dădea sentimentul că se află în compania unui străin frumos.

– Cum merg afacerile?

– Ai auzit de la Joannie. Am cîştigat. Am cîştigat totul.

– Cît de modestă eşti!

În sfîrşit, reuşise să-i smulgă un zîmbet.

– Să presupunem că ai devenit o femeie bogată?

– Nu am „bani mari", după standardele tale, răspunse ea,

regretînd nuanța tăioasă a vorbelor.

– La naiba. Și eu care credeam că o să ies dintr-un pat de bani și o să intru în altul.

– Știi ceva, Greg? N-am să mă culc cu tine nici într-un milion de ani dacă mai faci aluzii la corpul lui Sally.

– Merită să aștept. Îi zîmbi. Știi că arăți minunat? Probabil că ți-a priit Rusia. Într-adevăr arăți minunat.

I-ar fi putut spune și ea același lucru. Trăsăturile feței erau aproape clasice, zîmbetul îi sublinia personalitatea, părul părea că îi strălucește și nici o mare de pe planetă nu putea fi mai albastră ca ochii lui.

– Ce cîntec este ăsta?

Greg se ridică, se deplasă cu gesturi feline spre pianist, apoi se întoarse spre Natalie.

– Tot domnul Wilder: "Unde sînt vechii prieteni"?

Deschise gura să îi spună că lui Wallace îi plăcea cîntecul acesta, dar se răzgîndi. Înainte ca tăcerea dintre ei să devină prea încărcată de semnificații, Greg spuse:

– Hai să mîncăm.

Venise de trei zile din Uniunea Sovietică și nu se mai sătura de salată proaspătă. După aceea, comanda stridii. Cînd se afla la a doua farfurie, îl întrebă de Sally.

– Sally obține copiii. Eu rămîn cu avocații.

Închiriase un apartament pe East Senty, deși muncea la Washington; dorea să aibă o locuință unde să-și aducă cei doi copii la sfîrșitul săptămînii. Limba rusă îi intrase aproape în sînge lui Natalie. Week-end devenea acum, în mintea ei, *Vikend,* așa cum strigase Vera – Liuba a murit în *Vikend.*

Greg mînuia tacîmurile cu eleganță. Îi simțea privirea și, la rîndul lui, o privea zîmbind. Emoționată, Natalie încercă să găsească un subiect. Orice. Greg îi veni în ajutor.

– „Curcubeul", spuse el. Tot furăm un dans.

Natalie nu înțelegea.

– Nu-ți amintești? Eram un grup mare și am mers la o petrecere de Crăciun. Tu aveai cincisprezece ani. Atunci am furat un dans.

Hei, Natalie? Doamne, ce naivă erai. Ascultă, s-a schimbat melodia. Mai ții minte? Ne-am dus la bar, am băut ceva și pe urmă am furat un dans.

– Nu mai țin minte.

Dansau. Natalie își sprijini obrazul de umărul lui. Între timp, un bărbat cu alură militărească îi atenționă că ringul de dans era rezervat invitaților speciali și că îi roagă să renunțe. Greg îi făcu cu ochiul lui Natalie.

– Ce-a spus Nancy Drewski KGB-ului?

Ieșiră în stradă și opriră un taxi.

– La tine sau la mine? o tachină Greg.

– Arată-mi apartamentul tău.

O privi puțin surprins.

– Dar nu-i nici o grabă.

– Vreau numai să văd unde locuiești. N-am chef să ajung acasă atît de repede.

– Bine, tu comanzi.

Greg închiriase primul etaj al unei clădiri cenușii, construită din piatră; geamurile salonașului se deschideau direct în crengile unui păr.

– Cum l-ai găsit?

– Pură întîmplare. Unul dintre oamenii noștri a fost trimis la O.N.U. Îmi ajung și banii să-l plătesc. Stai să vezi interiorul.

O conduse pe scări, descuie ușa și aprinse luminile. Salonul era gol, cu excepția unei veioze așezată pe parchet și a cîtorva tablouri pe pereți.

– Am mobilat mai întîi camera copiilor, îi explică. Vino să vezi.

– Ți-aș putea împrumuta niște mobilă. Eu am prea multă și nu știu ce să fac cu ea.

– Operele de artă sînt nemaipomenite, spuse Greg, dar cred că nu mi-ar strica o canapea.

– Nu știam că ești colecționar, spuse Natalie. Își lăsă haina să alunece și începu să examineze tablourile.

– Sally – fie binecuvîntată – ea a fost prima care mi-a făcut cadou tablouri de ziua mea. Probabil că pe vremea aia se culca cu un pictor, dar mi-a stîrnit interesul. Am cumpărat şi eu cîteva.

Natalie se opri încremenită.

– Pe ăsta l-am cumpărat la Moscova, acum cîţiva ani.

– Îmi place.

Era camera prea goală? Sau vorbea ea prea tare?

– Ţi-ai fi dat seama că este un pictor rus, dacă nu ţi-aş fi spus?

– Absolut.

Faţa ei deveni o mască, dar Greg nu observă, grăbit să intre în bucătărie.

– Din pură întîmplare, am pus astăzi o sticlă de şampanie în frigider. Vrei să bei?

– Perrier, reuşi să spună, apropiindu-se de tablou.

Greg reveni în cameră.

– Mi s-a spus că face parte dintr-o serie. Sper să le pot cumpăra pe toate cînd voi avea bani.

– Cum se numeşte? întrebă ea cînd fu pe deplin convinsă că nu se va trăda.

– „Doi bărbaţi privind o fată pe care o iubesc".

– Bineînţeles, şopti ea. Trebuia să-mi imaginez.

Ivan şi Alecksei o priveau din tablou, aşa cum probabil a privit-o Lev pe Dina Golovkin.

În acel colţişor plin de înţelepciune din mintea ei, Natalie înregistră că Greg se apropia de ea cu sticla de şampanie. Încercă să-i întoarcă spatele, să-şi ascundă faţa, dar era paralizată de enormitatea trădării lui. Era şocată şi avea gustul amar al descoperirii finale.

Greg îi flutură sticla de şampanie pe sub nas.

– Sigur nu te pot convinge?

Inocenţa din vocea lui era înspăimîntătoare. Părea că nu are nici o grijă, ca şi cum ar fi uitat deja că, practic, el l-a ucis pe Wallace, şi-a trădat ţara, a mînţit-o pe ea, femeia pe care susţinea că o iubeşte.

– Nici măcar un pahar?

Amuțită, Natalie clătină din cap.

O mare parte din inima ei a murit împreună cu Wallace. Dar, în Rusia, un nou spirit a prins viață. Acum îl simțea în ea – iute, puternic, devastator – realiză că Greg își bate joc de ea. Greg nu uitase. Dimpotrivă, se lăfăia în victoriile lui. Era atît de sigur că a scăpat, dar aroganța lui îi va oferi ocazia de care avea nevoie.

– Perrier, repetă hotărîtă. Pentru amîndoi. Inima i se strînse timp de o secundă, dar era hotărîtă. Vom intra într-un regim foarte strict pînă se va naşte copilul.

– Vom? Noi?

Natalie îi zîmbi cuceritor.

– Noi doi, Greg. Ai dreptate. Nu mă voi descurca singură. Am nevoie de ajutorul tău. Vreau să profit de această ofertă avantajoasă.

EPILOG

Natalie

Natalie privi neliniştită înapoi, spre Grădina trandafirilor unde landoul englezesc, albastru închis, nichelat, dar zgîriat în timpul care a trecut de la o familie la alta, rămase lîngă trunchiul unui copac desfrunzit. Vremea era plăcută pentru începutul lui decembrie, iar Preşedintele lăsase deschise uşile de sticlă ale Biroului Oval. Vasili tocmai făcuse o gripă.

– L-am acoperit eu, o asigură Greg, ajungînd-o din urmă tocmai cînd intra.

– Iată-vă! îi întîmpină preşedintele.

Ex-preşedintele pregătea fericit burbon cu gheaţă pentru preşedintele ales, care părea deranjat de această vizită. Natalie avu impresia că noul preşedinte a avut o zi proastă şi sperase în puţină linişte, la un pahar, în compania predecesorului său. Îi zîmbi cu simpatie. Dacă îşi va prelua noua funcţie, imaginea care o va urmări multă vreme după inaugurare va fi această expresie de pe chipul lui. Fostul preşedinte părea asemeni unui om care a găsit ieşirea dintr-o clădire cuprinsă de flăcări.

Îi prezentă ca: „Natalie Stuart Nevski şi vărul ei Greg Stuart".

Preşedintele ales îi salută ca un politician care are memoria figurilor, dar Natalie văzu în ochii lui un fel de recunoaştere, urmată de stînjeneala momentelor în care îşi răscolea memoria pentru a face o legătură, care să excludă faptul că ea era văduva acelui Nevski împuşcat de o blondă.

– Ţi-am văzut fotografia pe coperta revistelor *People, Time* şi *News Week.*

– Încîntată să vă întîlnesc, domnule. Vă felicit pentru această impresionantă victorie.

– Arătai excelent. Şi dumneata şi actriţa aceea, cum o cheamă, şi Gorbaciov. Excelentă fotografie.

Se întoarse spre Greg amintîndu-şi că s-au întîlnit o dată la Casa Albă şi încă o dată cînd au jucat golf cu Jeff Jervis. Ex-preşedintele îi înmînă un pahar cu burbon, lui Greg unul cu scotch şi lui Natalie vodcă. Greg rosti un toast pentru o tranziţie bună între cele două legislaturi, ex-preşedintele îi comunică preşedintelui ales că Natalie şi Greg doreau să îi spună ceva în legătură cu Uniunea Sovietică.

Natalie îi descrise reţeaua de spionaj creată de Wallace pentru Harry Truman şi faptul că fiecare Preşedinte a folosit-o în perioada mandatului. Acum era rîndul lui.

Preşedintele o întrerupse cu o remarcă ironică, referitoare la anumite feţe democratice şi, evident, îşi şi imagina interviuri ostile la televiziune. Natalie îl linişti.

– Noi nu sîntem „spiriduşi". Noi participăm la operaţiuni directe. Noi oferim informaţii despre Uniunea Sovietică. Nefiltrate şi chiar din interiorul sistemului.

– Eu am refuzat deja un asemenea aranjament; mi l-a oferit un om de afaceri, care are de cincizeci de ori mai multe contracte în Uniunea Sovietică decît dumneata. Şi el s-a oferit să mă ţină la curent cu tot felul de impresii. Este vorba de prietenul domnului Preşedinte, domnul Jefferson Jervis.

Natalie luă o picătură din paharul cu vodcă şi îl lăsă pe masă. Micuţul Vasili se revolta şi refuza laptele cu vodcă.

– Aş prefera mai degrabă să numesc un violator ca director al unei şcoli de fete, spuse ea.

Preşedintele ales dădu din cap, în semn de acceptare totală a acestei idei.

– Tipul s-a dovedit a fi o mare dezamăgire.

– Jervis, continuă Natalie ideea, se crede cel mai inteligent ofiţer de contrainformaţii din lume, iar în fapt nu-i decît un amator. Nu are nici cea mai mică pricepere de a separa informaţia de ide-

ologie şi – vă previn – el poate să opereze.

Greg interveni în discuţie.

– Dacă l-aţi trimite într-o misiune de prietenie la Taşkent, dansatorii de dansuri populare ar sfîrşi prin a-şi jupui cămilele.

– Există cumva vreo animozitate între dumneata şi Jervis, doamnă Nevski?

– Nu. Eu şi Jeff ne-am încrucişat spadele în afaceri şi... în altă problemă, despre care vă voi vorbi mai tîrziu. Dar eu nu-i port pică. Nu am de ce.

Şi era adevărat; Jervis, cu toate maşinaţiile şi învîrtelile lui cu „milionarii", nu l-a trădat pe Wallace, pentru că Wallace nu i-a dat nici o şansă. Departe de a fi un bătrîn senil, el l-a manipulat pe Jervis şi ea era foarte mîndră de acest lucru.

– Ei bine... va trebui să mă mai gîndesc.

– Depinde numai de dumneavoastră, domnule preşedinte. Eu doresc doar să mai adaug că nu mă ofer să „vă ţin la curent" cu „impresii". Reţeaua mea funcţionează de aproape patruzeci şi cinci de ani.

– Ce veţi face dacă eu nu accept?

Natalie începu să rîdă.

– Voi respira uşurată.

Dinspre grădină se auzi un scîncet imperativ. Natalie se ridică repede. Căruciorul era la locul lui, dar căpşorul copilului se ridicase şi avea o expresie pe care Natalie o cunoştea foarte bine – Vasili nu voia să doarmă. Îi plăcea să se agite, dar şi să se alinte, aşa încît Natalie începu să legene landoul. După cîteva momente, copilul deschise ochii şi mutrişoara i se lumină într-un zîmbet.

Cei doi preşedinţi aşteptară pînă cînd Natalie aduse landoul pe veranda Biroului Oval.

– Nu-i place să stea singur, le explică ea. Pa, pa, nu este chiar cuvîntul lui preferat. Vă rog să mă iertaţi. V-aş mai fi spus că sînt un om ocupat. Dacă aş fi lucrat pentru o corporaţie, aş fi fost acum în concediu de maternitate, dar eu muncesc pentru compania

mea şi concediul nu poate fi o opţiune.

– Sînt convins că aveţi manageri...

– Există o limită în tot ceea ce fac aceşti oameni. Eu am învăţat pe pielea mea că în industria de blănuri te poţi afla mereu pe marginea prăpastiei. Astăzi, de exemplu, Diana Darbee, starul cu care îmi fac publicitatea, m-a ameninţat că intră în asociere cu unul din concurenţi, dacă nu trec şi numele ei pe etichetă. Am un proces cu un escroc, care nu mi-a livrat opt mii de jachete din blană de vulpe. Directorii magazinelor mele îmi cer cu treizeci la sută mai multe haine decît anul trecut şi vor trece cel puţin doi ani pînă cînd compania sovietică va produce la calitatea şi la volumul de care am nevoie. Cu alte cuvinte, domnule preşedinte, sînt un om ocupat.

– Dar...

– O voi face, dacă mi se va cere, îl întrerupse ea, răsunîndu-i în minte replicile tatălui şi bunicului ei.

– Să mă ia naiba! Hai, impresionează-mă! Fă-mă praf cu o informaţie zdrobitoare. Directorul agenţici de Contrainformaţii mi-a spus că un ofiţer KGB important a murit ieri într-un accident de circulaţie suspect. Dumneata ce ştii despre asta? CIA prezice un fel de revoltă la Kremlin.

Natalie îl privi pe ex-preşedinte, care îi făcu un semn discret să continue.

– Nu a fost un accident, domnule, şi nu va exista nici o revoltă la Kremlin, deşi unii dintre ofiţerii de rang înalt din armată şi din Ministerul Apărării au ieşit la pensie mai devreme decît şi-au planificat. A fost plasată o bombă în camera ofiţerului, într-un hotel din Kabul, unde se deplasase pentru a chestiona un general de armată – foarte potrivită reacţia generalului, care împreună cu tatăl său, un mareşal, au organizat un complot pentru a-l îndepărta pe Gorbaciov.

– Pardon?

– Greg, te rog.

Natalie verifică landoul, în timp ce Greg relata „complotul milionarilor".

– Kiricenko a condus ancheta cu foarte multă suspiciune față de Vest, neștiind în cine să mai aibă încredere – nici în KGB nu mai credea. Așa că ceea ce știa a murit o dată cu el.

– Lapșin încă mai țese ițe? întrebă președintele ales.

– Mareșalul Lapșin s-a împușcat, răspunse Natalie. Fiul său, generalul, luptă să retragă trupele din Afganistan. Complotul s-a sfîrșit, domnule președinte.

– Soțul dumitale a fost ucis din cauza complotului?

Natalie privi spre micuțul Vasili, care dormea.

– Nu este un lucru care se iartă ușor... oricum, „milionarii" au fost blocați. Iar sovieticii s-au pus serios pe schimbări. De unele vom beneficia în egală măsură și noi, și poporul lor.

Se aplecă și îl sărută pe Vasili, șoptindu-i „Pa-pa!"

Vasili începu să plîngă.

Greg sări în picioare.

– Îl iau eu. Scoase copilul din landou și ieși cu el pe pajiștea din fața verandei.

– Nu-i este frig? strigă Natalie după el.

– Nu, nu-i este frig.

Președintele ales o studia.

– Mă tentezi.

– Înainte de a ajunge să fiți prea tentat, nu uitați că spionajul este o afacere tare confuză.

– Mi-am imaginat și eu.

Natalie privi în urma lui Greg și ochii îi deveniră duri și neiertători. Cel mai greu lucru, cea mai dureroasă parte a acestei crime, pe care ea nu o va ierta niciodată, era faptul că Wallace nu apucase să-și vadă copilul.

– Nu aveți cum să vă imaginați, domnule președinte. De exemplu, domnul Stuart este agent sovietic.

– *Ce-ați spus?*

– Încă sîntem în stadiul de adunare de date, dar se pare că el raportează unei secții GRU – serviciul de contrainformații al armatei – pe care o inflitraseră și „milionarii". La început s-a oferit să fie cîinele de pază al acestora, sperînd să capete și el un os de ros, la fel ca Jervis. Este extraordinar de talentat și cred că a devenit indispensabil sovieticilor. În concluzie, el este acela care l-a trădat pe soțul meu.

– *Ce spuneți?* Președintele privea uluit spre grădină.

– L-a trădat pe soțul ei, repetă ex-președintele. El i-a cerut blondei să-l împuște.

– De ce?

Bătrînul președinte îl aruncă noului om de la Casa Albă o privire prin care încerca să-i transmită că ar face bine să se acomodeze cît mai repede cu realitatea.

– A văzut o ocazie de a face ceea ce el numește „bani mari" – a penetrat schema la care lucra Jervis împreună cu cei doi Lapșin. Persoana care oferă tehnologie de înaltă clasă noului regim sovietic poate acumula averi enorme, îi explică Natalie.

– Deci a făcut-o pentru bani?

Natalie reflectă puțin la această întrebare. Greg nu se mulțumea doar cu atît. Aveau și banii importanța lor, dar Greg a fost luat de curent. Îi plăcea jocul. Și totuși, Natalie era convinsă că Greg a fost conștient încă de la început, a știut că într-o bună zi ambițiile lui îl vor arunca împotriva lui Wallace.

– Lucrurile sînt mai complicate. Trădarea a survenit în momentul în care soțul meu a amenințat ceea ce-și dorea Greg mai mult... Dar, asta este altă problemă, domnule președinte. Cel mai important lucru acum este că el nu știe că noi știm. Cred că nu trebuie să vă mai spun că nu e cazul să-i spuneți ceva.

– Dar... Dumnezeule! Copilul tău este în brațele lui! Cred că trăiești cu el!

– Se poartă foarte blînd cu copiii, însă *nu este* amantul meu.

– Bine, dar...

– Părerea mea este să-l lăsați să facă legătura între Casa Albă și rețeaua de informații a lui Wallace Nevski, vă va oferi foarte multe posibilități de a induce în eroare rețeaua de spionaj sovietică.

– A induce în eroare! Știe de rețeaua dumitale de spionaj. Ce îl poate opri să nu transmită KGB-ului informațiile?

– Știe de rețeaua *soțului* meu, îl corectă Natalie.

– Poftim?

Ex-președintele îi umplu din nou paharul cu vin.

– Ea se oferă să facă o nouă rețea, îl informă ex-președintele.

– Poftim?

– Așa cum a făcut și soțul ei pentru Truman.

– Cum?

– Am oamenii mei de legătură. Am parteneri sovietici în afaceri. Cultiv relațiile cu persoanele oficiale. Deja am făcut patru călătorii în Uniunea Sovietică. După cîteva luni, cum mai crește puțin Vasili, o să mergem acolo împreună. Îmi vor trebui mai mulți ani pentru a crea o rețea atît de subtilă cum a avut Wallace, dar am cu ce începe. Dacă doriți.

– Și cum rămîne cu ticălosul care ține acum în brațe copilul dumitale?

– Îl vom folosi. Deja îl folosim pentru dezinformare, pentru a-i debusola pe sovietici. Îl lăsăm să creadă că eu bîjbîi, încercînd să reactivez vechea rețea a lui Wallace Nevski.

– Cît timp crezi că vei putea face asta?

– Pînă cînd voi avea cîțiva oameni de încredere în posturi de bază. Sper.

Privi spre grădină. Nu se grăbea deloc. Greg era într-adevăr foarte bun cu copiii. Dacă-și dorea dragoste, îl avea pe Vasili. Deja începea să-i semene leit lui Wallace și nu se mai simțea singură. Va veni și ziua cînd își va face o viață nouă, fie și numai pentru a salva copilul de o mamă singură și nebună, dar de asta se va ocupa la momentul potrivit.

– Doamnă Nevski, nu vă dați seama că vă angajați într-un joc

periculos tocmai cu omul care l-a ucis pe soțul dumneavoastră?

Natalie îl opri dintr-o privire.

Cu ochii minții, ea îl vedea uneori pe Wallace, așa cum arăta prima dată cînd s-au întîlnit – un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum alb, apropiindu-se de ea zîmbitor. De cele mai multe ori și-l amintea pe *Panache*, spunînd poante despre ruși cu un aer sobru, dar cu un licăr jucăuș în priviri.

– Soțului meu, îi explică ea președintelui ales, i-ar plăcea la nebunie acest lucru.

– Sfîrșit –

Cotate pe primele locuri în topurile internaționale, romanele lui JUSTIN SCOTT – care au fost traduse în numeroase țări și apreciate unanim ca bestseller-uri – apar pentru prima oară în versiune românească la EDITURA ORIZONTURI : **Cei nouă dragoni, Văduva dorinței, Ucigașul de vapoare, Mândria regilor** și **Triunghiul Normandiei.**

Personajele principale din VĂDUVA DORINȚEI –Nathalie și Wallace Nevsky – sînt parteneri egali în dragoste și în afaceri. Asasinarea lui Wallace o transformă pe Nathalie într-o văduvă neconsolată și suspicioasă aflînd de viața dublă pe care o dusese acesta. Chinuită de îndoieli, ea va porni în urmărirea misterioasei asasine, ajungînd pînă în Rusia unde va reuși să dejoace planurile unei complicate rețele de spionaj ce urmărea să facă importante mutații pe scena politică a lumii.

EDITURA ORIZONTURI

LEI 5500